

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Ransome_Arthur-Holubi_posta.PDB

PDB Name: Ransome_Arthur-Holubi_posta
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.3.2006
Modification Date: 26.3.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Arthur Ransome

Holubí pošta

Kapitola 1

A UŽ TO ZAČÍNÁ

„Tady... Haló... Ano... To jsem já...”

Roger spolkl kousek čokolády, ani ji nestačil vycu-cat a rozkousat. Vykláněli se s Titty ze dveří želez-ničního vagónu. Vlak zastavil před chvilkou na ná-draží, kde se sbíhalo několik tratí. Dál mají jet ještě deset míl po malé jednokolejné dráze, která vede na-horu do kopců. Kolem vlaku přecházel nosič a na-hlížel do jednoho vagónu po druhém, ale někde dole na nástupišti vykládali bandasky, a ty řinčely tak hla-sitě, že děti zprvu ani neslyšely, co nosič vyvolává. Teď to však zaslechly docela jasně.

„Pan Walker... Pan Roger Walker... Pan Walker...” Nosič chodil od dveří ke dveřím kolem ce-lého vlaku.

Byl ještě o dvoje dveře dál, ale Roger už vyskočil z vagónu.

„To jsem já,” prohlásil. „Já jsem Roger Walker.”

Nosič se na něj zadíval.

„To jsi ty?” řekl. „Tak pojď se mnou. Moc času už sice není, ale s těmi bandaskami jim to taky bude ješ-tě chvíličku trvat. Cože...? Máš tam nějaký košík. Přišly dva, ale jeden byl pro někoho z dřívějšího vla-ku. Máme to otevřít, než ti vlak pojede dál. Po-běhnem tudy. Ale musíme si pospíšet. Nechal jsem to někde na konci perónu.”

Titty už také vystupovala, ale vtom jí zahradila cestu nějaká vesničanka, která se zrovna chystala dovnitř.

„Nevzala bys mi tuhle tašku, děvenko?” řekla.

Titty popadla kabelu a položila ji na sedadlo. Sel-ka jí podávala jeden balík za druhým a nakonec se vydrápala do kupé sama.

„Fuj, to je vedro,” ulevila si, otřela si obličej a přepočítala balíky. „Člověk už je z toho počasí celý tumpachový... Tři... pět... a dva je . . . Ale vždyť jich je jen šest...”

Jak tak selka povídala a bandasky narážely jedna o druhou, neslyšela Titty ani slovo z toho, co říkal nosič, ale viděla, jak někam pospíchá a vedle něj uhá-ní Roger. Pohlédla na Rogerův a svůj malý kufřík a zaváhala.

„Jen se neboj, nikdo se jich ani nedotkne,” ujistě-o-vala ji selka.

„Mockrát vám děkuji,” vydechla Titty, seskočila a rozběhla se za Rogerem a nosičem.

„Ale co je v tom košíku?” ptal se Roger a rychle uskočil, aby nenarazil do bandasky, která mu stála v cestě.

„Holub,” odpověděl mu nosič. „Tady ho máš. Půjč mi tužku. Musíš se mi podepsat tuhle do knížky.”

Roger si vzal tužku a podepsal se do políčka, kte-ré mu nosič ukázal. Titty si už prohlížela košík, ta-kový hnědě lakovaný košík z vrbového proutí, který stál rovnou na nástupišti. Přečetla si cedulku:

Roger Walker cestující vlaku v 6.05 Strickland.

Jak toho holuba dostaneš, vypušt' ho a košík přivez s sebou.

V rohu cedulky, nenápadná jak úřední pečeť, by-la modrou tužkou nakreslena malá lebka se zkříže-nými hnáty.

„Vždyť je to od Nancy,” zvolala Titty. „Už zase něco vymyslela.”

„Uvnitř je holub,” řekl Roger. „Poslechni si ho.”

„Máte už málo času,” upozorňoval je nosič. „Roz-trhněte tadyhle provázek a vytáhněte kolíček. Všechny malé košíky na holuby se otvírají stejně. Ale po-čkejte. Nejlepší bude, když ho donesete kousek za střechu, aby vyletěl pěkně do vzduchu.”

„To ho máme pustit?” podivila se Titty. „Vždyť už ho jakživ nechytíme.”

Nosič se rozesmál. „Tenhle týden mi nějací lidé posílají každý den jednoho holuba a já jim je vypouš-tím. Jmenují se Blackettovi.”

„K těm my zrovna jedeme,” řekla mu Titty.

„Tak to tam bude holub dávno před vámi.”

Roger roztrhl provázek a vytáhl kolíček.

„Už mu vidím jedno oko," zvolal.

Došli skoro až na konec nástupiště, kde končila střecha nádraží, a stanuli pod širým nebem vedle lo-komotivy.

„Spust' dvířka," radil nosič Rogerovi. „A podrž košík ve výšce... Vidiš, už letí..."

Proutěná dvířka se otevřela a na chvíli se v nich objevila lesklá holubí hlava bronzové a šedé barvy. Za okraj dvířek se pevně zaklesly růžové drá-py. Košík se najednou nadlehčil a Roger měl dojem, jako by byl sám vymrštil holuba do vzduchu. Dívali se s Titty a s nosičem, jak pták vylétl nad střechu, nad bílou páru, kterou unášel vítr od lokomotivy, a zakroužil vysoko nad střechami domů a nad kriketo-vým hřištěm. Strojvůdce a topič se vyklonili na stu-pátku a také se za ním dívali. Když už vypadal jako pouhá šedá tečka kroužící ve vzduchu a nebylo ho na zářící letní obloze skoro vidět, holub jako by se ná-hle rozhodl a zamířil si to pryč, na severozápad, rov-nou ke slunci a k modrým kopcům, do kraje překrás-ných jezer.

„Ještě pořád ho vidím," řekla Titty. „Já ne," povzdechl si Roger. „Ale ano, vidím ho... Ted' ne... Už je pryč."

„Měli byste si pospíšet na svá místa," radil jim no-sič a kývl na strojvůdce, a ten zase na něj, jako by mu sliboval, že nevyjede, dokud nebudou sedět ve vlaku. Jen doběhl do vagónu, zapískal průvodčí na píšťalku.

„Ty, poslyš," zašeptal Roger co nejtajuplněji Tit-ty, „Neměli bychom tomu nosiči něco dát?"

Titty zalovila v peněžence.

„To nic," řekl jim nosič. „Jen si to nechte na zob pro holuba."

„Vždyť to stejně není náš holub," namítla Titty.

„Na tom nesejde," řekl jim nosič, zavřel za nimi dveře, a jak se vlak rozjžděl, přátelsky jim zamával.

„Mockrát vám děkujeme," volaly z okénka děti.

„Copak se to dělo?" zeptala se selka, která si už přepočítala všechny balíky a teď seděla v rohu kupé s rukama složenými v klíně. „Snad jste nevypouštěli holuba? Já mám dole na jihu syna a ten je taky ce-lý blázen do holubů. Učí je létat ještě jako pisklata, aspoň jim tak říká. Pouští je pořád dál a dál a celé léto nám je posílá až sem. My mu je s tátou zrána vypustíme a do setmění přeletí celou Anglii."

„Posíláte mu po nich psaníčka?" zeptala se Titty.

„Pozdravy z domova," odpověděla selka. „Tak, tak. Táta napsal jednou takový pozdrav na kousek papírku a omotal ho holubovi kolem nohy."

„Ty, poslyš," řekl Roger. „Tak tohle tedy myslela Peggy, když psala, že mají letos něco lepšího než sig-nalizování."

„Není to ale štigro, že jsme nakonec přece jen mohli jet?" napadlo Titty. „Vždyť jsme málem zů-stali ještě ve škole."

Roger se vyklonil z okna a kroutil očima proti větru.

„Po tom holubovi už není ani potuchy," řekl.

„Však taky letěl jako blesk," dodala Titty. „Ten vlak ho ani nedohoní."

„A má to daleko?" zeptala se selka.

„Až na druhý břeh, do jednoho domu, který se jmenuje Jezerka."

„Snad ne k paní Blackettové?" „Copak vy ji znáte?"

„Taky že znám, i ty její dvě povedené dcerky a je-jího bratra, pana Turnera, co se pořád toulá někde po světě..."

„Toho známe taky," zvolal Roger. „Říkáme mu..." A vtom se zarazil. To by tak hrálo, vyrazovat do-morodcům jméno kapitána Flinta!

„To už jste tu nejspíš někdy byli," nadhodila sel-ka.

„Ano, byli," odpověděla Titty. „Bydlíme vždycky v Cesmínovém háji... vlastně maminka tam bydlí... ale paní Jacksonová má ještě přistích čtrnáct dní ně-jaké hosty... a paní Blackettová nás pozvala k nim, protože maminka měla strach, abychom nedostali všichni od Bridget černý kašel."

„Jedeme rovnou ze školy," vysvětloval Roger. „Ach tak," domyslela se selka. „Tak o vás já vím všechno. Že vy jste děti, co tábořily na ostrově ten-krát před dvěma lety, jak někdo vyloupil panu Tur-nerovi obytný člun? A loni, když bylo jezero celé za-mrzlé, jste tu byli znovu. Ale já myslela, že jste čtyři..."

„S naší Bridget je nás pět," řekla Titty. „John se Zuzanou už určitě přijeli. Nemají to ze svých škol tak daleko."

„A nekamarádili jste se s těmi dvěma dětmi, co bydlely u paní Dixonové?"

„S Dickem a Dorotkou Callumovými?" řekla Tit-ty. „Ti ještě hned tak nepřijedou, protože jejich tatí-nek musí nejdřív opravit písemky."

Byli na cestě z jižní Anglie skoro celý den, ale po-sledních pár minut jim uběhlo jako vteřiny. Projížděli už kopcovitou krajinou, kde jedno pastviště od dru-hého oddělují hradby z volného kamení. Z vyprahlé trávy trčely šedé balvany a k obloze strměla šedá a na-chová vřesoviště. Titty s Rogerem přebíhali z jedné strany vagónu na druhou a vyhlíželi hned z jednoho a hned z druhého okna.

„Všechno je dočista vyschlé," povzdechla si selka. „Už týdný ani nekáplo a pořád ne a ne zapršet. V po-tocích není troška vody a někde si už lidi ani nevědí rady, jak uživit dobytek."

„Podívejte!" podivil se Roger. „Tamhle hořelo."

„Tady už hořelo kolikrát," řekla selka.

Vlak projížděl průsekem, který byl po obou stra-nách zčernalý a ohořelý.

„Jiskry z lokomotivy?" zeptal se Roger.

„Tak, tak," přisvědčila selka. „A když nechytne od lokomotivy, přijedou si výletníci s auťáky, síťkami a cigaretami a ti nemají rozumu, co by se za nehet ve-šlo. Jak je všechno jednou vyschlé jako troud, stačí k požáru nepatrná jiskřička. Ale už jsme tady. Tam-hle je naše hospodářství..."

Před očima se jim mihl statek, docela podobný Cesmínovému háji, ale hned zase zmizel. Selka vy-skočila a začala si sbírat svoje saky paky. Vlak vjel najednou do zatáčky a začal zvolňovat.

„Tamhle je jezero!" zvolali jedním dechem Titty a Roger.

Daleko pod nimi se za kouřícími komíny vesnice rozkládala mezi kopci třpytivá vodní hladina. Vlak teď zastavoval naposledy.

„Nástupiště je na druhé straně," všiml si Roger.

„Kdopak nám asi přijde naproti?" napadlo Titty.

„Nikdo," řekl Roger.

Mezi lidmi, kteří čekali na nástupišti, však poska-kovala červená pletená čapka. Vzápětí už přiběhla ke dveřím Nancy Blackettová a Roger a Titty se loučili se selkou a zápolili se svými kufříky, jak se snaží-li sundat je dolů.

„Ze už jste tady!" zvolala Nancy. „Dobrý den, pa-ní Newbyová. Tak co, Rogere, dostal jsi v pořádku toho holuba? A vypustil jsi ho? Musely jsme s ma-minkou vyrazit, ještě než doletěl. Maminka přijde za chvíli. Šla ještě něco nakoupit. Uf, málem jsem to nestihla a byla bych vás zmeškala. Košík jsi tedy nezapomněl. To je dobře! Zařídil jsi to bezvadně. Tisíc láter, já jsem ale ráda, že už jste tady! Počká-me si, až vám vyndají z nákladního vagónu věci, a pak si ještě musíme zaskočit do výdejny zavazadel." Titty s Rogerem měli dojem, jako by kolem nich mluvili všichni lidé, co jich je na světě, ale za chví-ličku už jim vyndal nosič spolu s ostatními zavazadly i jejich kufry. Nancy ho poprosila, aby se díval po mamince, a běžela za nimi po nástupišti.

„Je kapitán Flint na hausbótu?" zeptal se jí Ro-ger.

„Vždyť je snad ještě v Jižní Americe, ne?" pozna-menala Titty.

„Už tu měl dávno být, ale nepřišel," odpověděla Nancy. „Ten jeho důl nestál vůbec zanic a dobře mu tak, když se neumí vrátit do začátku prázdnin. Ale teď už je na cestě domů. Některé věci mu už došly, ale to nejdůležitější ne. Aspoň do včerejška ještě ne. Možná že to tu dneska bude." Zavedla je do výdejny zavazadel. „Nedostali jste košík nebo klec s něčím živým?" zeptala se muže za pultem. „S králíky?" optal se jí muž. „To je právě to nejhorší, že my nevíme přesně s čím."

„Slečna Blackettová, že?" zeptal se muž, jak přejížděl prstem sloupce ve své knize. „Ne, slečno, vám nedošlo nic. Zatím ne. Ledaže by to došlo tímhle vla-kem."

„Už jsem se dívala do nákladního vagónu," řekla Nancy. „Víte co, my budeme mít zítra strašně práce. A tak se sem nedostanu. Nemohl byste nám zavolat, kdyby něco došlo?"

„Jistě, slečno Blackettová, to bych mohl."

„Ale co to má být?" vyptával se Roger.

„To nevíme, ale jmenuje se to Timothy," odpově-děla Nancy.

„Zase nějaká opice?" zeptal se Roger.

„Nebo papoušek?" napadlo Titty. „Kapitán Flint přece povídal, že možná ještě nějakého pošle."

„Opice ani papoušek to být nemůže," řekla Nan-cy, jak se vraceli k zavazadlům. „Strýček Jim nám te-legrafoval, že to můžeme vypustit v jeho pokoji. Tak to určitě není opice ani papoušek. Musí to být něco, co nenadělá moc škody a neleze po výškách. Dick..." Nancy se zarazila a pokračovala. „Prohlíželi jsme všelijaké přírodovědecké knihy a řekli jsme si, že to bude nejspíš pásovec. Ale nevíme to určitě. A nemů-žeme to nijak zjistit, protože strýček už je na cestě domů a my ani nevíme, na jaké lodi jede. Ale ať už je to co chce, zaručeně to poslal napřed, jinak by pře-ce netelegrafoval... Koukněte, tamhle je maminka."

Na nádraží dorazilo menší starobylé auto s řádně otlučenými blatníky. Paní Blackettová, která byla ku-latá a malá, o nic větší než Nancy, už mluvila s no-sičem. Jak přicházeli, obrátila se k nim.

„Tak už jste tady," vítala je. „Poslední z celé par-ty."

„Až na Timothyho," řekla Nancy. „Ještě nedošel, ale jen tu bude, zatelefonuji nám."

„Ano, tyhle dva dáme dozadu..." Paní Blacketto-

vá si prohlížela jejich zavazadla. „Nic jiného než ty kufříky nemáte? A jakpak se vede mamince? A Bridget? Počkejte, vždyť já zapomněla, že jedete také rovnou ze školy a nemůžete vědět o nic víc než John se Zuzanou."

„Dostali jsme včera dopis," řekla Titty. „Bridget už kašle jen asi dvakrát denně. Je jí docela dobře a ma-mince taky. Aspoň nepsala, že by nebylo."

„Vlezte si dovnitř," vybídla je paní Blackettová, když měli zavazadla přivázána na ohradce. „Dě-kuji vám, Roberte. A ty pojď ke mně dopředu, Tit-ty. Jen se mi nikdo neposaďte do mých balíčků. Tam-hle v tom košíku jsou vajíčka a v papírovém sáčku rajčata. Zabouchni dvířka, Rogere. A strč do nich zevnitř, ať vidíš, jestli jsou pořádně zavřená. Správně, Nancy... To jsem ráda, že mě váš strýček neslyší, jak řadím... Ne ne, nezapomněla jsem povolit ruční brzdu..."

Ozvalo se děsivé zavržení, zaskřípění a staré autíčko vyrazilo z bran nádraží a zahrulo ostře doleva.

„To nebudeme objíždět jezero?" zeptal se Roger.

„Nemusíte," odpověděla Nancy. „Jestli Sofokles letěl rovnou domů, tak to není nutné."

Titty, která seděla vpředu u paní Blackettové, se ohlédla. „Proč říkáte tomu holubovi Sofokles?" ze-ptala se.

„To je zase nápad, co?" řekla paní Blackettová.

„Prosím tě, maminko, dávej pozor, kam jedeš," na-léhala Nancy. „Víte, strýček Jim nám dal jednoho ho-luba, a protože to je takový holub, co se vrací domů, pojmenoval ho Homér. A když jsme pak dostali ješ-tě dva, aby mu nebylo smutno, dívali jsme se, jak se jmenovali řečtí básníci, a našli jsme jména Sofokles a Sapfó. A tak to tedy je. Jú! Mami! Ještě že jsem chytila ta vajíčka..."

Jejich dobrodružství by byla málem skončila, ješ-tě než vůbec začala.

„Takhle rychle nemá nikdo jezdit," zlobila se pa-ní Blackettová. Zabrzdila auto tak prudce, že Roger s Nancy vylétli ze

zadních sedadel a Titty málem vrazila nosem do předního skla. „Na silnicích je teď plno řidičů, kteří jezdí jako blázni... Člověk aby se skoro bál vyjet. Nu dobrá, Nancy. Jenom se směj, jak chceš. Lidé jsou krajně neopatrní. Měla jsem sice za-troubit, jenomže jsem poslouchala vás...”

„A všimla sis, mami, kdo to byl?“ zeptala se Nan-cy. „Plukovník Jolys. Smekl klobouk... Jen se ne-otáčej, on ví, že jsi ho neviděla, a já už se na něj stejně zašklebila.”

„Nač má tu trumpetu?“ ptal se Roger.

„To je lovecký roh,” řekla mu Titty.

„Ne, není,” vysvětlovala Nancy. „Je to roh, jaké bývaly na starých dostavnících. Plukovník byl pře-hlédnout své hasičské mužstvo. Viděli jste, jak mu čouhala z auta košťata na dlouhých násadách?”

„To kvůli suchu,” vysvětlovala paní Blackettová. „Už několik týdnů nám nepršelo, a kdyby teď chytila vřesoviště, bylo by to strašně nebezpečné. Starý plu-kovník Jolys zorganizoval požární hlídky, takže jak-mile by takový požár vypukl, hned by všichni mladí muži věděli, kam se přihnat ve svých autech, a po-mohli by oheň zdolat.”

„Troubí na dostavníkové rohy a pak zkoušejí, jak rychle dokážou vyrazit,” vyprávěla Nancy. „Pomáha-jí všichni muži a každý, kdo má auto... Mami, pro-sím tě, dávej pozor.”

Paní Blackettová, která z jakéhosi důvodu zajela na nesprávnou stranu silnice, zahrnula rychle zpátky a zamířila opět kupředu. Sjížděli z posledního prud-kého vršíčku do malé vesničky, již Walkerovi a Blackettovi říkali Rio. Pod kopcem zabočili za roh a tu se před nimi objevila jiskřivá voda zálivu s přístav-ními můstky a zakotvenými plachetnicemi. Roger a Titty viděli záliv naposledy v zimě, ale to byl za-mrzlý a jen se hemžil bruslaři. Paní Blackettová za-razila vůz, až jí brzdy zaskřípely. Jen auto zastavilo, Nancy rychle vyskočila.

„Pojďte honem,” řekla a Titty s Rogerem vystou-pili a udiveně za ní zamířili po dlouhém dřevěném molu, které podivně strmělo z vody.

„Co se stalo s jezerem?” podivil se Roger. „Vždyť sahalo skoro až k silnici.”

„Vůbec neprší,” vysvětlovala Nancy a dychtivě se zadívala k ostrovům. „Počkejte chvíličku. Ano, klope to. Sofokles doletěl. Zůstaňte tady a počkejte na mě...”

A už utíkala zpátky po molu. „Co to?” zvolal Roger a užasle se za ní díval. „Pa-ní Blackettová se s autem otočila. A Nancy nastu-puje. Odjíždějí! Hej! Poslyš Titty! Odvezly nám všechny věci!”

Titty ho však skoro neslyšela. Daleko za vodou, která se típytila ve večerním slunci, zahlédla bílou tečičku. To kvůli ní Nancy tak pospíchala k autu. Rázem zapomněla Titty na celé ty dva roky a znovu prožívala okamžik, kdy poprvé spatřila malou bílou plachtu pirátů Amazonek. Roger ji zatahal za ruku. „Titty,” řekl, „ony odjely...” Titty ukázala na vzdálenou lodičku. „To nevádí,” řekla. „Určitě pro nás pluje John se Zuzanou a s Peggy a převezou nás přes jezero.”

Kapitola 2

PLÁN

Titty s Rogerem stáli na konci mola, rozhlíželi se po jezeře a dívali se až k druhému břehu na hrdý štít Kančenžangy, na který se loňského roku vyšplhali. Tam za vodou vybíhal do jezera ostroh Jezerky a za-krýval jim Blackettovic dům a mezi ostrohem a ost-rovy se bělala malá plachta Amazonky. Jak se tak na ni dívali, začaly se jich však zmocňovat pochyb-nosti. Kdo to na ní plachtí? Vždyť se jí malá bílá plachta pořád třepetá ve větru. Kdyby se to stalo jen jednou, ani by si toho nevšimli. Ale plachta se zatřepetala každou chvíli, a nejen ve chvíli, kdy lo-dička končila oblouk a otáčela se.

„Tohle přece nemůže být John,” řekl Roger. „Ani Zuzana. Těm by se plachta nikdy tak neklepala. A Peggy neplachtí o nic hůř než John.”

Vítr vál vzhůru po jezeře a lodička si to křižovala přímo proti němu. Na chvíli ji zakryl velký parník, jaké tu brázdí jezero z jednoho konce na druhý, a pak se zase schovala za ostrovem. Brzy se opět vy-nořila a mířila si to přes jezero k zálivu. Plachta se jí však co chvíli tak rozklepala, že to zkušené mořeplavce, kteří ji pozorovali z mola, dočista zdrtilo.

„Podívej, červená čapka,” řekla Titty. „Tak to tam určitě je Peggy. Ale zaručeně nekormidluje. Poslyš, Rogere, vždyť to plachtí Dick s Dorotkou. Peggy se-dí na střední sedačce. Dorotka drží hlavní otěž a Dick je u kormidla. Zahlédla jsem, jak se mu odráží slunce na brýlích. Třikrát hurá! To jsou taky určitě u paní Blackettové.”

„Ale vždyť vůbec nedovedli plachtit.” „Naučili se to na norfolských řekách. Copak se ne-pamatuješ? Poslali nám přece pohled.”

„Víš co, zamáváme jim,” navrhla Titty. „Teď už nás vidí.”

V odpověď jim zamávala jen Peggy Blackettová. Dick s Dorotkou měli plné ruce práce.

„Neplachtí zrovna nejhůř,” uznával Roger. „As-poň na začátečníky ne.”

Lodička se rychle blížila.

Titty s Rogerem už viděli Dorotku, jak svírá obě-ma rukama hlavní otěž a dívá se po Peggy, co jí na-řídí. Zahlédli Dickův vážný obličej a všimli si, jak mu Peggy dává znamení. Lodička se rychle otočila, zamířila proti větru a zastavila rovnou před nimi. Roger si klekl na molo a zachytil ji.

„Vedli jste si skvěle,” pochválil je. „Jezuskote, vy máte ještě jednoho holuba!”

„Naskoč,” poručila mu Peggy. „A drž se mola. Musíme ho vyslat se zprávou. Kolik je hodin?”

„Mně už zas hodinky nejdou,” řekl Roger. „Jako vždycky.”

„Sedm hodin, čtrnáct minut,” hlásil Dick.

Peggy chvíličku něco drápala na kousek papíru. Pak jej pevně stočila, otevřela další proutěný košík, docela takový jako ten, co jim poslali na nádraží, a vyndala holuba. „Honem,” řekla. „Zastrč mu posel-ství pod kroužek... pod ten gumový.”

Holub měl na jedné noze kovový kroužek a na druhé gumový. Titty se chvěla strachem, aby něco nezkazila a holuba nepoplašila, a rozechvělými prsty mu zastrčila pod kroužek ruličku papíru.

„Teď si leť," řekla Peggy a holub jim zakroužil nad hlavami, nad malými plachetnicemi v zálivu a náhle se přímo jako šipka rozletěl k vzdálenému rohu.

„Odrazit!" velela Peggy a vzápětí odpluli od mola a v příznivém větru, který je pěkně poháněl, zamiřili vzhůru po jezeře za holubem.

„Vyjeli jsme, až když jsme dostali vaši zprávu," řekla Dorotka.

„Jakou zprávu?" podivil se Roger.

„Od Sofokla," vysvětlovala Dorotka.

„A který je tenhle?" ptala se Titty.

„Sapfó," řekla Peggy. „Dívejte se na stožár na našem ostrohu. Jak Sapfó doletí, vztyčí Nancy vlajku."

Sotva vyjeli ze zátoky Ria, zvolal Roger. „Podívejte, vlajka!" Na horním konci jezera se na ostrohu

Jezerky třepetala na stožáru vlajka, která na tu dálku vypadala jako čistě černá.

„To je ale rychlost!" poznamenala Peggy.

„Úplně jako telegraf," řekl Roger.

„Téměř," podotkl Dick. „Alespoň na tak krátké vzdálenosti."

„Tamhle je Zuzana... Někam utíká."

„Běžela do tábora," vysvětlovala Peggy. „Mají tam plné ruce práce se stany. Víte, táboříme na zahradě..."

„Na zahradě?" protáhla trochu posmutněle Titty.

„Jen do té doby, než přijede do Cesmínového háje vaše maminka. Vlastovku dostanete stejně až potom a do Amazonky se nás všech osm nenape. Tak je nám ostrov Divokých koček málo platný. A maminka nás stejně chce mít pořád na očích, když je tu teď jediný rodič. Povídala, že už má takhle dost práce s tapetáři a malíři, a kdybychom tábořili moc daleko, nemohla by na nás dohlédnout. Ale nebude to tak strašné, jak to vypadá. Vařit si můžeme sami. Po-slyš, víš, že Zuzana věnovala všechno, co dostala k narozeninám, na masový strojek? Aby vylepšila námořnickou sekanou."

Titty se rozveselila. Vždyť jde koneckonců jen o čtrnáct dní.

„Už došel Timothy?" ptala se Dorotka. „Ještě ne," řekla Titty.

„Byli jsme se zeptat ve výdejně zavazadel," sděloval Roger.

„Kdybychom aspoň věděli, kdy ho strýček odesílal," řekla Peggy.

„Nemohl bych si trochu zakormidlovat?" zeptal se

Roger.

„Tak pojď," vybídl ho Dick a pak kormidlovali až domů střídavě Titty s Rogerem, čistě aby se přesvědčili, jestli nevyšli ze svého námořnického umění. Peggy jim zatím vyprávěla, jak cvičily s Nancy po troškách holuby a pouštěly je pořád dál a dál, a Dorotka jim vypověděla, jak se s Dickem vyučili na norfolkských řekách na první námořníky. Brzy se už přiblížili k ostrohu natolik, že viděli na černé vlajce bílou lebku se zkříženými hnáty.

„Poslyš," řekla Titty. „Když táboříme na zahradě, nemůžeme být přece piráty ani vést válku. Tak co budeme dělat?"

Přece se znovu nevydáme na severní pól..."

„Na to je moc horko," podotkl Roger.

Peggy se po nich podívala. „Budeme hledat zlato," řekla. „Dick je náš geolog a Nancy mu dala k pro-čtení důlní knihy kapitána Flinta. A zítra si vyrazíme rovnou do středu Kančenžangy a promluvíme si s lomařem Bobem. To je jeden starý horník, který tam láme břidlici, a maminka říkala, že ví, kde bychom to zlato mohli hledat."

„Do středu Kančenžangy?" podivila se Titty.

„Se svíčkami," řekla Dorotka.

„Nepřibližujte se tak k tomu mysu!" vykřikla Peggy. „Nebo narazíme na mělčinu."

Výhnuli se ze široka ostrohu a za chvíli už pluli k ústí řeky Amazonky. Vytáhli ploutev a spustili plachtu. Peggy se zula a skočila do vody, aby přetáhla lodičku přes mělčiny. Pak si zase vylezla do loďky. Veslovali vzhůru po řece, mezi vysokým rákosím, které se teď tyčilo mnohem výš nad vodou než obvykle, protože bylo tak sucho, že řečištěm protékalo jen nepatrně vody.

„Tamhle je loděnička," zvolal Roger.

Na loděničce byl pořád ještě znát vybledlý znak pirátů z Amazonky, jenže přímo volal po přelakování, a za ní se tyčil starý šedý Blackettovic dům, který byl samý žebřík a lešení a vypadal teď tuze po-divně. Na trávníku mezi domem a řekou stála spousta bílých stanů.

„Už jsou tady!" zaslechli Johna, a to už jim John se Zuzanou běželi naproti ke břehu a vzápětí se od domu přitítila Nancy.

„Nazdar," volali John se Zuzanou.

„Nazdar," řekli Titty s Rogerem.

„S těmi holuby to vyšlo bezvadně," řekl John.

„Kde máte klíče od kufrů?" zeptala se Zuzana. „Vyndám vám jenom to, co potřebujete na táboření."

Tentam byl školní rok, jako by ho vymazal. A za-se začínal opravdový život!

„To bylo překvapení, co?" smála se Nancy. „Řekla jsem mamince, aby vám neprozradila, že přijede taky Dick s Dorotkou. Teď už jsou oba první námořníci. A když byl povýšen i Roger, budeme mít, až přijede vaše maminka do Cesmínového háje a do-stanete Vlastovku, na každé lodi dva první námořníky. Ale nejdřív toho musíme moc udělat. Už vám to Peggy říkala? Ještě štěstí, že s sebou máme Dicka. Bude geologem naší společnosti..."

„Jaké společnosti?" zeptal se Roger.

„Důlní," řekla mu Nancy.

„Večeře je za půl hodiny," volala na ně paní Blackettová z domu. „To už budete jistě hotoví. Dnes se večeří v mém táboře, ne ve vašem. Příště se zase při-jdu navečeřet já k vám, abych ochutnala Zuzaninu námořnickou sekanou."

„Hodte sebou," pobízela je Nancy.

Taktak že si stačili prohlédnout své stany a ohniš-tě, které nebylo na trávníku, ale o kousek dál na ma-lé mýtině v křoví.

„A teď se podíváme na holubník," řekla Nancy.

Jako o závod hnala se Titty s Rogerem přes tráv-ník a kolem domu ke stájím.

„Podívejte," řekla Peggy. „Tamhle už je zase ten Zmačkaný klobouk."

Za zadními vrátky váhavě postával hubený dlouhán v plandavých šedých flanelových kalhotách a s měkkým hnědým plstěným kloboukem na hlavě. Když viděl, jak se jich všech osm žene kolem domu, otočil se a zamířil si to nahoru po silnici.

„Už tu okouní podruhé," řekla Nancy. „Včera, když jsme stavěli stany pro Dicka a Dorotku, tu ta-ky stál a díval se přes zídku."

„Výletníci si myslí, že vrata a zídka jsou jenom od toho, aby přes ně civěli," podotkla Peggy. „Tak tady to je. A ne abyste dělali moc velký rámus, až poleze-te po žebříku. Těmihle dvířky létají dovnitř."

Vylezli po žebříku a prohlédli si holubník s na-bíleným prahem, na němž holubi usedají, když při-létnou, a malými dvířky na drátěných pérkách, kte-rá propouštějí holuby dovnitř, ale jak už jsou jednou doma, hned se za nimi zavřou. Nancy otevřela na-hoře u žebříku velké dveře pro lidi a ukázala jim vnitřní dvířka z drátěného pletiva a za nimi prostor-nou půdu, kde si Homér, Sofokles a Sapfó pochutná-vali na večeři, usrkávali vodu a vyprávěli si, kde všu-de odpoledne létali.

„Poslyšte, musíte se přece převléknout," nabádala je Zuzana. Rozběhli se tedy všichni přes dvůr a na-horu po schodech domem, který byl nezvykle holý, a v pokoji přecpaném všelijakým možným nábytkem, chráněným proti prachu velkými kusy papíru, se pře-vlékli do táborového oblečení.

„Pospěšte si," volala z haly Nancy a už zase pádili dolů a nahnuli se do pracovny kapitána Flinta.

Pracovna kapitána Flinta hned za vchodem byla

zřejmě jedinou místností v domě, která zůstala tak, jak si ji děti pamatovaly. Stály tu vysoké knihovny, police s vědeckými přístroji a zasklená skřín s che-mikáliemi a na stěnách visely podivné předměty -kopí, štíty, zbraně jihoafrických černochů a čelistní kosti jakési velké ryby. Ale i tady se cosi přestavova-lo. Kdosi tu převrátil velkou bednu, takže vypadala jako králičí posada. Na stole ležela kniha o přírodě Jižní Ameriky, otevřená u barevného obrázku pásavce, a vedle ní byl proužek papíru, na němž pečlivý Dick zaznamenal, jakých rozměrů dosahují obvykle tyto živočichové. Zřejmě to bylo vodítko, jak přípra-vit pro Timothyho příhodný útulek, aby měl kde spát, až konečně dorazí. K prádelníku byl připíchnut te-gram, který jako by zvěstoval i tomuto pokoji, že přijede jeho pán. Byl odeslán před týdnem z Pernambuka a kapitán Flint (Nancin a Peggin strýček Jim) v něm oznamoval, že už je na cestě.

TAHLE DIVOKÁ HUSA NESNASI VAJÍČKA JEDU DOMU BUĎTE HODNÍ NA TIMOTHYHO PUJCTE MU MUJ POKOJ

JIM

„Jen si to přečtete," řekla Nancy. „Už zase něco zbabral. Ta divoká husa znamená, že byl na lovu di-vokých hus. A když říká, že nesnáší vajíčka, myslí tím, že nenašel zlato. Kvůli tomu tam totiž jel."

„Znáte to přece o té huse, co snášela zlatá vajíč-ka," řekla Peggy. „Ale tahleta nesnesla nic."

„Takže mohl klidně zůstat doma," pokračovala Nancy. „Aspoň by bydlel na hausbótu a my už by-chom ho donutili, aby se vrhl z prkna do vody, nebo nám předvedl něco jiného, co by se zrovna hodilo. S ním už je ta potíž, že ho to najednou vždycky po-

padne a odjede si po něčem pátrat. Ale copak by ne-mohl pátrat tady? Kdybychom našli jen kousíček zla-ta, zůstal by doma, vždyť takhle daleko nám není k ničemu a jenom nám kazí prázdniny..."

V prázdné hale se rozezněl gong.

Děti se rozběhly do jídelny se svinutými koberci a navečeřely se na stole z prken a kozlíku, který tu nechali malíři. Paní Blackettová naložila každému pořádnou porci skopového s hráškem a s brambory a všichni měli takový hlad, že toho ani moc nenamlu-vili. Zato paní Blackettová vykládala v jednom kuse, o tapetování, o malování a kdoví o čem ještě, jak mu-sí mít v domě všechno v pořádku, než přijede bratr, a jak je ráda, že Walkerovi a Callumovi přece jen přijeli, a jak se strašně těší, až se zase uvidí s paní Walkerovou a Bridget, jen co Bridget přejde ten čer-ný kašel, a s panem Callumem a paní Callumovou, jak jen pan Callum doopraví ty písemné zkoušky a bude moct odjet. Teprve po večeři přišla řeč na váž-né záležitosti. „Tak co?" řekla konečně paní Blac-kettová. „Kdy chcete začít hledat to zlato?"

„Hned zítra si zajdeme za lomařem Bobem," od-pověděla Nancy.

„Když se mi přijdete každý večer všichni ohlásit, nemůže se vám nic strašného stát," řekla paní Blac-kettová. „Bob vám toho asi napovídá, že budete hle-dat po celém údolí."

„A opravdu je tady zlato?" ptal se Roger.

„Však vám lomař Bob poví, kde ho hledat," řekla paní Blackettová. „Vykládá o zlatu už od té doby, co jsem byla ještě malá."

Než vyšli do tábora na zahradu, už se řádně stmí-valo. Slunce kleslo za ohbí Kančenžangy a ohnivý zá-pad pobledl a zchladl, až z něho zbylo jen mdlé ze-lené světlo za pahorky. Nad údolím Amazonky, ti-chou říčkou a shlukem bílých stanů na trávníku se uzavřela temnota posetá hvězdami. Za táborákem, který zářil uprostřed křoví, se noc zdála ještě tem-nější, než ve skutečnosti byla. Děti seděly kolem ohně, povídaly si a v záři plamenů se dívaly jeden dru-hému do obličeje. Plameny vyšlehávaly a zase uha-sínaly a za nimi se vynořovaly a mizely

okolní keře a kmeny stromů. Nic se teď nezdálo nemožné.

„Založíme důlní společnost Vlaštovek, Amazonek a Dicka s Dorotkou," navrhovala Nancy, ale na Titty pojednou padla dřímota. Uvědomovala si, že Nancy už dost dlouho mluví, ale vůbec neslyšela, co vlastně povídá.

„Až strýček uvidí, co jsme objevili, nikdy už takhle nezběhne," pokračovala Nancy.

Dorotka byla ještě docela čilá. Neměla za sebou toho dne dlouhou cestu vlakem. Promluvila na Tit-ty. „Není to úžasné?" řekla jí. „Jen si ho představ, jak se vrací domů a nemá nejmenší tušení, co se sta-lo. Všechno se mu zhatilo. Zlato nenašel. Vůbec nic neobjevil. Vrací se domů docela sám. I svého věrného pásovice poslal napřed. Loď projíždí tropickou nocí. Kapitán Flint přechází sem a tam po opuštěných palubách. Dolů, nahoru, dolů, nahoru. Myslí jen na ne-zdar své cesty. A netuší, že až se vrátí domů, najde před vlastním prahem zlatý důl."

Titty odvrátila pohled od ohně a snažila se roze-znat obrysy kopců, které se rýsovaly kdesi ve tmě nad nimi. Přistihla se, že zívá. Zítřej... Oči se jí zase zavíraly.

Náhle zazářilo křovím světlo. Přes zahradu k nim dolehl hlas paní Blackettové. „Už je čas, abyste šli spát. Titty a Roger určitě padají únavou."

„Dobrá, mamí," zavolala na ni Nancy. „Stejně má-me zítra moc co dělat," dodala, „a musíme brzy vstávat, než tu bude všude plno tapetářů a malířů."

„Tak honem," pobízela je Zuzana.

Začala už shrabovat uhlíky na hromádku. V tu chvíli se rozsvítily baterky. Osm zlatokopů odcházelo od táborového ohně a vracelo se k trávníku, kde náhle zazářily ze tmy stany. Za chvilku zaplála v každém stanu svítilnička. A jak zlatokopové zalézali do spacích pytlů, tančily po plachtovinách pitvorné stíny.

Za chvilku svítilničky jedna po druhé zhasly.

Přes trávník sem opět dolehl hlas paní Blackettové.

„Všichni už ležíte? Dobrou noc... A pěkně se vy-spěte."

„Dobrou noc. Dobrou noc."

Titty ležela ve spacím pytli a šťastně čichala, jak čistě voní tráva a plachtovina. Vytáhla ruku ze sta-nu a ohmatávala vlhkou trávu, kterou měla docela blízoučko.

„Rogírku," zašeptala. „Slyšíš mě?"

„Slyším," ozval se z vedlejšího stanu Roger.

„Včera touhle dobou jsme ještě byli ve škole."

„Sláva, že už tam nejsme!" odpověděl jí Roger.

Kapitola 3

PORADA S LOMAŘEM BOBEM

Celá osmičlenná výprava - všechny Vlaštovky, Ama-zonky a Dick s Dorotkou byli už skoro na půl cestě na Kančenžangu. Vyrázili zprvu na veslici z Jezerky, ale v řece bylo tak málo vody, že se daleko proti proudu nedostali. Vytáhli tedy příd' loďky na obláz-kový břeh, uvázali ji za poutači lano k lískovému keři a pokračovali v cestě pěšky. Až na Nancy měli všichni na zádech batohy s obloženými chleby a ter-moskami čaje. Peggy nesla v batohu kromě svých zásob i Nanciny, protože Nancy měla na zádech mís-to batohu košík na holuby a v něm Homéra, Sapfó a Sofokla.

Výprava putovala po staré stezce, po níž šla již před rokem, kolem Dolního statku a od Amazonky vzhůru po potůčku, který se vždycky do řeky přímo valil, ale teď z něho zbyl jen úzký pramének. Z lesa vyšla nedaleko loňského tábořiště na poloviční cestě k vrcholu a dál stoupala kolem vozové cesty, která vedla nahoru k lomům. „Můžeme jít přece klidně po cestě," napadlo Nancy. „Jdeme za lomařem Bobem a nemusíme tedy dělat, že sem ještě nevzkročila lid-ská noha." Vlevo nad nimi se objevil velký výběžek Kančenžangy, Vřesová skála. Od chvíle, kdy zabočili od ře-ky, až sem pořád pomalu stoupali.

„Tak tady je to," řekla konečně Nancy a ukázala před sebe nad okraj skály, kde z vřesu, kapradí a vy-prahlé trávy vystupoval val z navrstveného kamení. „Všechno to kamení je zevnitř z kopce," dodala.

„Tak pojďte," pobízela je Peggy. „Pospěšte si!"

Zuzana se však zarazila. „Kolik je hodin, Johně?" zeptala se. „Už bylo určitě dávno dvanáct. Jestli teď vlezeme dovnitř, zastihneme ho zrovna u oběda. Ra-ději bychom se měli nejdřív najíst sami."

„To je nápad," souhlasil s ní Roger.

„Tak dobrá," ustoupila Nancy. „Stejně jsme všich-ni trochu udýchání."

Znavení zlatokopové shodili z ramen batohy a pad-li do vřesu u cestičky. Nancy se vyprostila z popru-hů, které jí držely na zádech košík s holuby.

„Vypustím je tady," řekla. „Pár set yardů mi přece nestojí za to, abych se s nimi dřela. Pojd' si jednoho pustit, Rogere. A ty taky, Titty. Pošlu Sapfó, abyste věděli, jak na to."

Otevřela košík, vstřčila do něho ruku a chytila ba-culatou Sapfó. Vzápětí už ji prudkým pohybem ruky vymrštila do vzduchu.

„A teď ty, Rogere. Dávej pozor, ať ho nezmáčk-neš."

„Kterého to držím?"

„Homéra. Tak už ho pusť. Správně, Titty. Popadni Sofokla. Na co čekáš, Rogere?"

Homér se Sofoklem vylétli skoro současně do vzdu-chu. Za chvíli se k nim připojila Sapfó a zakrou-žila vysoko nad hlavami badatelů.

„Můj už letí," zvolal Roger.

„Vždyť je to Sapfó," řekla mu Nancy.

„Takhle je Sofokles," ukazovala Peggy. „A starý Homér."
„Rád bych věděl, který asi doletí domů první," na-padlo Rogera.
„To nikdy nepoznáme," řekla Nancy. „Ledaže by někdo seděl doma a hlídal holubník."
„A nemohli by vždycky dát nějaké znamení?" řekl Dick.
„Přece nemůžeme naučit holuby, aby přiletěli a t'u-kali na okno," namítla Nancy.
„Ale co kdyby zvonili?" řekl najednou dychtivě Dick. „Poslyš, Peggy, jak se ohýbají ta péra, když holub přiletí a protáhne se dovnitř?"
Rychle si vyndal zápisník s tužkou, a kdyby mu Dorotka nepřipomněla obložené chleby, ani by se ne-stihl najíst.
„Nějak by to jít mělo," řekl, a když Nan-cy znovu vyskočila a všichni uklízeli do batohů prázd-né termosky, jen nerad ukládal zápisník.
„Teď se Bob už určitě naobědval," řekla Nancy a osm budoucích zlatokopů se znovu vydalo na cestu.
Sešli právě z hlavní stezky a začali šplhat k valu z šedého kamene, když tu zahlédli jakéhosi muže, který sestupoval z hřebene hory.
„Podívejte," řekl John, „někdo si vylezl na Kančenžangu."
„To si ale vybral divnou cestu dolů," poznamena-la Peggy.
Za chvíli zpozorovali, že i cizí muž má namíře-no k těm velkým haldám kamení.
„Poslyšte," řekla Nancy. „Nejde on za lomařem Bobem?"
„Schválně, kdo tam bude dřív," řekl Roger.
Rozhodnutí viselo na vlásku. Děti neměly k sta-rému horníkovi tak daleko jako neznámý muž, ale stoupaly do kopce a on scházel dolů.
„U všech ráhen a kosatek!" zvolala najednou Nan-cy. „Vidíte, kdo to je?"
„Zase ten Zmačkaný klobouk," řekla Peggy.
„Kdo?" podivila se Titty.
„Však víš. Ten chlap, co nám včera koukal přes vrata."
„Co jestli vyslechl nějaké tajemství?" napadlo Do-rotku.
Nancy se na ni zděšeně zadívala. „To snad ani ne-ní možné," řekla a Vtom se zarazila. „Ale tuhle jsme ho přistihly, jak se k nám dívá přes zeď. Možná že už tam stál kdovíjak dlouho a vyslechl, co jen se dalo. Pospěšte si. Jestli tam dojde dřív než my, nebudeme si moct promluvit s lomařem Bobem o zlatu."
Neznámý však zřejmě nestál o setkání o nic víc než oni. Šel pořád pomaleji a pomaleji, zastavil se, chvíli se rozhlížel a pak se usadil na svahu.
„Tak je to dobré," oddechla si Nancy. „Pojďte. Kdyby za námi přišel, snadno ho uslyšíme."
Za chvíli se jim však muž ztratil z očí. Vystala nad nimi rozpukaná skalní stěna, od které se na obě strany táhly hradby kamení. Klikatou strouhou, kte-rá se točila kolem úzkých kolejnic, tu protékal pra-mínek vody. Děti se jen taktak protáhly kolem čtyř-kolového vozíku. Obešly úhledně srovanou hranici zelené břídlíce, jakou se na míle kolem pokrývají střechy. Nancy vstrčila hlavu do polorozpadlé boudy.
„Bob tady není," řekla. „Určitě bude uvnitř."
To už zabočili mezi dvěma vysokými zdmi, které je obklopovaly z obou stran, za roh a uviděli, jak úz-ké kolejnice mizí v černém otvoru ve skále.
„Podej svíčky, Johne," řekla Nancy. „Pro každého jednu."
John shodil ze zad batoh, otevřel jej a vyndal sva-zek osmi zbrusu nových svíček, které Nancy vymá-mila od kuchařky.
„To máme vlézt do téhle díry?" zeptal se Roger a pochybovačně se zadíval na Zuzanu.
„Vždyť tam polezeme všichni společně," domlou-vala mu Titty. „Je to tam jako v jeskyni Petra Kach-ny v údolí Vlastovky, jenže větší."
„V té vaší jeskyni v údolí Vlastovky se nejspíš ta-ky dolovalo," řekla Nancy. „Strýček Jim povídal, že si to vždycky myslel."
„Jak daleko sahá ta chodba?" ptal se Dick a na-hlížel vchodem do temnoty tunelu.
„Na celé míle," odpověděla mu Peggy. „Končí až na druhé straně Vřesové skály. Jenže na druhém kon-ci je to nebezpečné. Tady máš svíčku."
„Takhle se svíčky ne-drží," upozorňovala je Nancy. „Držte je po horníku, takhle. Mezi prsty. To je ono. Dlaní vzhůru a zápěstím taky, takže si chráníte svíc-ku zezadu rukou. A držte ji nízko, abyste se nepoka-pali voskem. Takhle."
„Raději si ji zapálíme až uvnitř," řekl John, když mu jen trochu prudší závan větru dvakrát sfoukl sir-ku.
„A měli bychom tu nejspíš nechat boty," řekla Nancy. „Ta chodba se jmenuje Stará štola, ale vůbec není všude tak rovná, jak bývají štoly, a na jednom místě se dokonce musí přebrodit."
„Nejsou tu zmije?" ptal se Roger.
„Uvnitř vůbec ne."
Před vchodem do štoly zůstalo pěkně v řadě osm párů bot.
„Tak a já jdu první," prohlásila Nancy. „Vejdeme se sem jenom po jednom. Víš co, Peggy? Ty už to ta-dy znáš. Měla bys lézt poslední, kdyby se něco stalo."
„A co by se mohlo stát?" zašeptal Roger.
Nikdo mu však neodpověděl. Jeden po druhém vlezli zlatokopové do chodby a rozsvítili svíčky.

„Všichni připraveni?“ zvolala Nancy, a třebaže by-la jen na deset yardů v kopci, zněl její veselý hlas ně-jak podivně a dutě.

Pomalu postupovali úzkou chodbou, každý s mi-hotavým světélkem svíčky.

„Hú...! Hú...! Hú!“ zahoukal Roger a naslou-chal vlastnímu hlasu.

„Podívejte,“ řekl Dick. „Určitě tu něco vyhazovali střelným prachem. Tady je ještě vidět kus vývrtu, který navrtali pro nálož.“

„Kde?“ ptal se Roger. „Aha, už ho vidím,“ a pře-jel prstem po hladké a úzké rýze ve skále.

„Pospěšte si,“ pobízela je Peggy. „Nebo kvůli vám ještě zůstaneme pozadu.“

„A dávejte pozor, ať si moc nezmáčíte nohy.“

Zepředu se ozvalo volání.

„Vždyť je tu sotva na palec vody.“

To promluvila Zuzana. Pospíchali dál, ale světla, která zářila daleko před nimi, pojednou zmizela. Ble-dý odraz na vlhké skalní stěně prozrazoval, že vůd-cové zahnuli za roh.

„Poběžme,“ navrhol Roger.

„Ne,“ zarazil ho Dick, ale šel po té nerovné vlhké půdě mezi úzkými kolejnicemi, co nejrychleji mohl. „Co to má za cenu utíkat, když není vidět? Mohli byste jedi-ně zakopnout o pražec.“

Dorotka, Titty a Peggy běžely za nimi a teplý vosk ze svíček jim kapal na prsty.

„Tohle není žádné pořádné vykoupání,“ řekl Roger, když si vymáchal prsty od nohou v kaluži mezi ko-lejnicemi.

„Vždyť je suché léto,“ připomněl mu Dick. „Jindy tu možná bývá vody víc.“

„Odtud je naposled vidět denní světlo,“ upozorňo-vala je Peggy. „Končí tu rovný kus chodby.“

Všichni se ohlédli. Stěny tunelu mizely v temnotě, ale daleko za nimi svítil vchod, jako když se arch černého papíru propíchne špendlíkem.

„To už jsme určitě uprostřed hory,“ řekla Titty.

„Ještě ne docela,“ odpověděla jí Peggy.

Zabočili za roh. Vzdálená špendlíková dírka, jíž pronikalo světlo, zmizela. Na chvíličku zahlédli zá-blesk před sebou, ale i ten zanikl. Chodba se znovu stočila a John, Zuzana a Nancy jim zmizeli z očí, Titty na nepatrnou chvíličku zaváhala. Ohlédla se na Peggy. Ale Peggy šla těsně za ní a zřejmě se nemíni-la zastavit. Nu dobrá, když nemá strach Peggy, která se bojí i bouřky, nemůže se jistě nic stát. Titty po-hlédla dolů na svou svíčku, která se jí chvěla v ruce. Třese se jí ruka, nebo ne? Nu ať, ostatním svíčky také blikají.

„Poslouchejte,“ řekl Dick.

Daleko před sebou zaslechli tiché pravidelné bu-šení.

„To je lomař Bob,“ řekla Peggy. „Výborně. Tak tu pře-ce je. Trochu jsem se bála, že někam odešel, když nechal venku ten vozík.“

Běželi dál, bosi, po skalnaté vlhké půdě. Zahnuli za další roh a pak ještě za jeden a pořád vůdce vý-pravy neviděli. Bušení se před nimi ozývalo hlasitěji a hlasitěji. Náhle ustalo a začalo docela jinak.

„To nezní jako kámen,“ poznamenal Dick.

„Četli jste Cestu do středu Země?“ zeptala se Do-rotka přes rameno.

„O Hansu Sterkovi a o tom, jak ze skály prýštila horká voda?“ zeptala se Titty.

„A o mastodontech,“ řekla Dorotka. „Teď jich tam dupe celé stádo.“

„Pospěšte si,“ pobízela je Peggy.

Konečně spatřili daleko před sebou skupinku ne-jasných postav, které držely nízko při zemi blikající svíčky. Hluk sem doléhal stále hlasitěji. Chodba se trochu rozšiřovala a zvyšovala a ústila do jakési křižovatky, kde se na ni zleva i zprava napojovaly další chodby.

„Už tam skoro jsme,“ řekla Nancy. „Museli jsme na vás počkat, kdyby Peggy náhodou zapoměla ku-dy dál, abyste nešli omylem pořád rovně.“

„Však já bych si vzpomněla,“ řekla Peggy.

„To bychom tu mohli chodit navěky,“ napadlo Do-rotku.

„A co by to dalo za práci vás najít,“ řekla Nancy. „Nu, hlavně že to takhle dopadlo. A teď kormidlem doleva a přídí k pravoboku.“

Teď už se drželi všichni členové výpravy těsně za sebou a jeden za druhým zahnuli do chodby, která vybíhala po pravé straně z hlavní šachty. Točila se sem a tam, a když jí ušli asi čtyřicet nebo padesát kroků, pojednou je téměř oslepilo jasné světlo, v němž jim plamenky jejich svíček připadaly docela mdlé.

„Zhasněte svíčky,“ velela Nancy a sfoukla svou. „Ať nám vydrží na zpáteční cestu. Teď už je potřebo-vat nebudeme. Dobrý den, Bobe. Přivedli jsme vám kamarády...“

Octli se u vchodu do vysoké skalní síně. V oslňují-cím světle acetylénové lampy, která visela na železné skobě zaražené do pukliny ve skále, spatřili staříka menší postavy a širokých ramen, který se skláněl nad jakýmsi hrubě otesaným trámem a přísekával jej se-kerou. Nad ním se tyčil do temnoty žebřík, opřený o hladkou stěnu zelené břidlice.

„Jen pojdte dál,“ zval je lomař Bob. „Pojďte dál a buďte vítáni. Trochu si přitesávám pár trámů. Chtěl bych si to tu podepřít, však mi už někde pod-pěry zpuchřely. A nerad bych tu jednou zůstal zasy-paný. Jenže to se hned tak nestane. Ale slečno Nan-cy, málem se mi sem všichni ani nevejdete. A nemám, kam vás posadit...“

„Však se taky posadit nechceme,“ řekla Nancy. „Poslyšte, Bobe, maminka povídala, že víte o něja-kém zlatu na vřesovištích, a my bychom moc rádi věděli, kde to zlato hledat, jestli tu opravdu nějaké je.“

„Zlato,“ řekl stařec, zaclonil si oči a zahleděl se na ni oslňujícím světlem. „Samozřejmě že je tu zlato. Tady na vřesovištích je všechno, jen když člověk ví kde. Břidlice na střechy, břidlice na školy i na břidli-cová písátka, jenže s

těmi se teď už nepíše jako za našich mladých let. A také měď na konvice a rendlí-ky, i když teď všichni kupují hliníkové, na které stačí troška sody a hned jsou děravé a všechno z nich, aspoň podle mého, divně chutná. Člověk nikdy neví, co všechno se tu může ještě najít. Však taky ti lidé, co prorazili tuhle chodbu, nestáli o břidlici. Hledali měď a natěžili ji až dost, tamhle na konci roviny, kde jste zahýbali do mé chodby. Ještě když jsem byl mla-dík, a to už bude dobrých šedesát let, tady tu měď těžili. Pak už nemohli žádnou najít a nechali toho a já jen trošku kopal a narazil jsem na břidlici. Břidlice sice není měď, ale taky není k zahození, a dokud si lidi stavějí domy a přikrývají je střechami, aby jim nepršelo dovnitř, hlad mít nebudu a večer si můžu pěkně zatopit..."

„Vždyť přece netopíte břidlici," řekl Roger, spíš sám pro sebe.

„A taky ji nejí, ty oslíku," zasmála se Peggy.

Roger dělal, že ji neslyší, jako by jí ani nerozuměl. Stejně to nechtěl říct nahlas. Jenom ho napadl takový žert. Tiše přešel jeskyni, vylezl si kousek na žebřík a usadil se na něm.

„Ano, ale jak je to s tím zlatem?" naléhala Nancy.

Lomař Bob se však nedal uspěchat.

„Měď a břidlice," řekl, „a pak je tu ještě černé olovo, říkají tomu tuha, na dřevěné tužky. Každý si myslí, že už je všechno pryč, ale kdo má pro tyhle věci jen trochu hlavu a oči, ledacos by tady ještě našel. Pět set let se na těchhle vřesovištích kutalo a teď toho všichni nechali, všichni až na mne, a udělali hloupost, vždyť člověku dá rozum, že v těch kopcích musí být mnohem víc, než se vydolovalo. Už králov-na Alžběta sem poslala své Němce a od té doby se tu hrabalo v zemi moc a moc lidí. Teď už jsou všichni dávno pod drnem, jen to vřesoviště zůstalo, a z jejich hrabání zbyla tu a tam nějaká jizva. Ale to nejlepší se teprve najde. A jen si nemyslete, že jsem sám, kdo tomu věří...", řekl lomař Bob.

„Zrovna včera tu byl nějaký pán a na leccos se mě vyptával..."

Mezi posluchači nastal pojednou rozruch.

„Neměl takový zmačkaný klobouk?" zeptala se Nancy. „Poslyšte, o zlatu jste mu neřekl nic, vidíte?"

„Po klobouku jsem se mu ani nedíval. Byl to do-cela obyčejný klobouk, jaký se tak nosí..."

„Ale neřekl jste mu o zlatu?"

„Vůbec se po něm neptal," odpověděl starý Bob. „Ale podle toho, jak mluvil, bych řekl, že se náramně vyzná v dolování..."

„To nás určitě slyšel, když jsme si dělali plány,"

řekla Peggy.

„Ne abyste mu něco prozradil," naléhala Nancy.

„Ani slovo."

Lomař Bob se na ni podíval.

„Říkal, že se tu ještě staví," vzpomněl si.

„Stojí zrovna venku," prozradila mu Nancy. „Vi-děli jsme ho. Nějak se ho už zbavte. A neříkejte mu vůbec nic."

„Samozřejmě, slečno Nancy, když je to takhle... Ve snu mne nenapadlo..."

„Jenom tady špehuje," pokračovala Nancy. „Už dvakrát jsme ho přistihli."

„Však já mu o zlatu nepovím, to se spolehněte," sliboval lomař Bob. „A jestli je to takovýhle chlap, tak ze mne nedostane ani slovo, i kdyby se vyptával od rána do večera."

„A jak je to tedy s tím zlatem?" řekla Nancy.

Na chvílku se rozhostilo ticho. Starý lomař se za-raženě rozhlédl po svých posluchačích. Kdesi daleko ve štolě se cosi ozvalo, jako když padá drobounký kamének.

John se podíval po Nancy.

„Počkejte chvílku," řekla Nancy a zaposlouchala se. „Ne, všechno je v pořádku. Tak do toho, Bobe, ale nemluvte moc nahlas."

„Vždyť vám ani nemám co povědět, slečno Nancy," začal stařík. „Aspoň nic, co by tady kolem už kdekdo nevěděl."

„Ale my nemáme o ničem tušení," řekla Nancy.

„Nemůžu říct o nic víc, než vím," pravil starý Bob.

„Tak nám řekněte, co můžete," žádala Nancy.

„Dobrá," svolil starý Bob, stočil oči vzhůru a za-díval se do oslňujícího syčivého světla acetylenové lampy. „To zlato našel jeden geolog od úřadů. Zrov-na než začala válka. Zdržel se tu tak týden nebo čtr-náct dní a šukal po vřesovištích s kladívkem, kompa-sem, mapami a vším tím svým nádobíčkem. A když se večer vracíval, vždycky se zastavil na kousek řeči u starého Boba. Tvrdíval, že dneska už není člověka, který by věděl o starých dolech víc než já. A kde by se taky vzal! Vždyť už můj tatík býval horníkem a před ním zase jeho táta, a to bylo v době, kdy se tady na vřesovištích těžila měď pro celou Anglii. Skoro celých čtrnáct dní strávil ten mladík nahoře na vrchách a zaznamenával si do mapy staré doly a pak ke mně jednou pozdě večer přijde. Už se málem stmí-valo a on od samého rána nic nejedl a nepil a pořád jen nahoře hledal a hrabal, až neviděl ani na krok. Ale přiběhl celý rozradostněný. „Bobe, příteli," poví-dá, „něco ti ukážu. Jen se podívej. Vytáhl ruku z kap-sy a měl v ní stočený papírek a v tom něco opatrně zabaleného. Ve světle mé lampy ten papírek rozbálil. Tak se podívej, povídá, „a řekni mi, jestli už jsi něco takového viděl."

To víte, že jsem si to prohlédl jaksepatří. A jen si vzpomeňte, že mě váš tatínek s maminkou vzali s se-bou, když jeli hledat stejný poklad do Afriky. Já hned tak na nějaký kov nenaletím. Jestli jsem kdy něco takového viděl?" povídám. Taky že ano, na jedné straně s hlavou staré královny a na druhé straně se svatým Jiřím, jak probodává draka, povídám. Moc toho neměl, abyste si nemysleli, jen takový prášček. Prášek a zrníčko o nic větší než špendlíková hlavič-ka. Ale poznal jsem to podle barvy.

Však já věděl, že to poznáš, povídá mi ten mla-dík. „Dáme si to vyzkoušet a vyděláme ještě celé jmění. Zlato na

vřesovištích... To bude novina, to budou lidi celí pryč...

Však už dneska celí pryč jsou, povídám mu. Od rána totiž s nikým nemluvil a přišel rovnou za mnou do chajdy. Půjčil jsem mu noviny, a tam stála přes celou první stranu zpráva, že vypukla válka, že důstojníci mají přerušit dovolené a tak dále. 'Však ono se to přežene,' řekl mi, 'ale teď musím hned do Lon-dýna. A rovnou si tam dám taky udělat ty zkoušky.' Odjel hned druhý den ranním vlakem. Víte, on byl záložní důstojník. Už se sem nevrátil a tím celý příběh končí. A když už se mne ptáte, jestli je na vřesoviš-tích zlato, tak musím říct: 'Ano, je.' Člověk přece musí věřit tomu, co viděl. A já to zlato viděl na vlastní oči."

„Dobrá," řekla Nancy, „ale kde je našel?"

„Jó, kdybych tohle věděl, možná že už bych tam hledal sám," odpověděl jí lomař Bob. „Ale on mi to sám chtěl říct. Měl s sebou mapu, co dělal pro vládu, s čísilkama, kterými si označoval staré důlní chodby, jejich ústí a hloubení... víte, poznačoval si je čísla, a ne jmény, jak jim říkáme my, třeba Šedá čapka, Břidličný vrch, Brownův pes nebo Jimsonovův či Giftiův důl. Ukázal mi i tu mapu, ale vůbec jsem z těch jeho cifříček, šípek a takových značiček nebyl moudrý. Slíbil mi, že mě tam nahoru zavede a to místo mi ukáže, jen co se vrátí. Jenže se už nevrátil..."

„Dobrá, ale na které straně údolí to bylo?" naléhala Nancy. „Docela by nám stačilo, kdybychom aspoň věděli, kde začít hledat."

„I toto," řekl jí stařík. „Vůbec to není tady v údolí. Je to až za kopcem, na druhé straně Vřesové skály. Povídal, že našel zlato v mělké úžlabince, kde začal někdo razit chodbu, ale pak si to rozmyslel... nahore na vysočině..."

Nancy skoro zaúpěla. „Na vysočině?" zvolala. „Ale to je přece až za Vřesovou skálou."

„Tak, tak," přitakal jí lomař Bob. „Našel to na vysočině. U starého měděného dolu, povídal, kde je ve skále rozsedlina zarostlá vřesem. Najde se to docela snadno," řekl tehdy a poznačil si to místo čísíl-kem na mapě. Ale na vysočině je starých dolů jako naseto a v každé skalní rozsedlině tam roste vřes. A tak může člověk stát přesně na tom místě a ani nevidět, co viděl on."

„Je to daleko?" zeptal se John.

„Od Jezerky na celé míle," odpověděla Nancy. „Až na druhé straně kopce. Tam nemůžeme hledat a večer co večer se vracet domů. Maminka myslela, že je to zlato někde docela blízko."

„Kdepak, na vysočině," trval na svém stařík. „Aspoň to zlato, o kterém mluvím já... ale třeba je najdete i jinde... Nikdo neví, ani se nikdy nedoví, co se všechno skrývá v těchhle vřesovištích."

„Kdyby to bylo aspoň o kousek blíž domova," po-vzdechla si Nancy. „Nu což, budeme už asi muset jít."

Všichni ji poznali na hlase, jak je zklamaná.

„Kdybyste přece jen zlato našli," řekl jim stařík, „možná že bych i nechal břídlíci břídlíci. Mě vždycky lákaly kovy víc."

„Stejně je hned tak nebudeme moct hledat," řekla mu Nancy. „Ale mockrát vám děkujeme, že jste nám všechno pověděl."

„Děkujeme mockrát," přidali se i ostatní.

Rozžehli svíčky, rozloučili se a vyrazili chodbou zpátky. Tentokrát je vedla Peggy.

Dorotce pořád ještě nešlo z hlavy, co jim stařík vyprávěl. „Určitě si ten mladík vzal s sebou mapu do války," řekla, málem jako by mluvila sama k sobě. „A pak asi padl, někdo mapu našel a po letech se do-myslel, co to všechno znamená, a přijel sem hledat... Víte co," zakopla a hlas se jí najednou zadrhl. „Co když má Zmačkaný klobouk tu mapu, a proto se tady potuluje?"

„No tohle!" zvolala Nancy. „Jestli ji doopravdy má, musíme se tam dostat za každou cenu. Nesmíme ztratit ani den."

Rozběhla se nazpátek.

„Poslyšte, Bobe," řekla. „Ne abyste říkal o zla-tu tomu čmuchalovi. Šel by ho možná rovnou hle-dat."

„Ode mne se nedoví ani slovo," sliboval jí stařík a začal si znovu osekávat trámek.

Nancy pospíchala za ostatními, jak jí jen blikající svíčka dovolovala.

„Tak z toho nakonec nic nebude?" zeptal se Roger a hlas se mu v ozvěně odrážel chodbou.

„Buď zticha," napomínala ho Nancy. „Co když je Zmačkaný klobouk někde blízko a poslouchá nás ve tmě?"

Po celou cestu už neřekli ani slovo, jen tiše pospí-chali chodbou. Konečně naposled zahnuli za roh, spatřili v nekonečné dálce špendlíkovou hlavičku světla a nemohli se ani dočkat, až se trochu rozroste. Svíčky jim téměř dohořívaly. Rozpuštěný vosk ne-stačil ani chladnout, jak jim skapával na prsty. Peg-gy, která šla první, svíčku zhasla. Ostatní se zařídili podle ní. Stejně už svíčky nepotřebují. Rozeklané podzemní chodby teď viděli pořád jasněji. Náhle vy-

kročili mezi šedými haldami kamení a břídlíce do slunečního svitu. Pobyli si však v temnotách uvnitř kopce tak dlouho, že když teď vyšli do světla, dívali se po sobě, jako by se viděli poprvé v životě.

„Tak vidíte, že se našich bot nikdo nedotkl," řekl Roger.

„Poslyšte," ozvala se Suzana. „Měli byste se po-stavit do potůčku a spláchnout trochu tu špínu. Přece si nebudete obouvat boty na takhle zablácené nohy. Ale, Rogere, kapesníkem ne."

„A co je na tom," namítal Roger a utíral si nohy dál. „Rýmu nemám a nos si utírat nepotřebuju."

„Pospěšte si," pobízela je Nancy. „Nohy si může-me otřít později. Pojd'te se raději podívat, jestli tam ten chlap ještě je."

„A jestli tam bude, ne abyste si ho prohlíželi," při-pomínal jim John. „Prostě jděte dál, jako byste ho ne-viděli."

Za chvíličku už vycházeli mezi haldami neopracovaného kamene ze starého dolu a spustili se po stezce do údolí.

„Je tady," zašeptal Roger.

Na svahu vřesoviště, přímo nad vchodem do staré šachty, seděl přesně na místě, kde ho spatřili napo-sled, muž se zmačkaným kloboukem.

„Má nějakou mapu," všimla si Titty.

„Třeba je to zrovna ta mapa, o které mluvil Bob," napadlo Dorotku.

„Nedávejte na sobě znát, že jste ho zahlédli," zašeptal John. Všichni šli klidně dál, jen Nancy to už nemohla vydržet. „Zavažte si někdo tkaničku," zašeptala. „Musíme se podívat, co vlastně dělá." Titty rázem zakopla, párkrát povyskočila a zastavila se, aby si rozvázala a zase zavázala tkaničku. „Jde dolů," hlásila. Ostatní se po ní ohlédlí, jako by ji chtěli pobízet, aby si pospíšila. A všichni ho viděli, hubeného dlouhána v šedých flanelových kalhotách, jak se drápe dolů kapradím. „Třeba nejde do dolu," zadoufala Zuzana. V tu chvíli ho však spatřili, jak došel na stezku a zmizel mezi velkými haldami kamení. „Už je uvnitř," vydechla Dorotka. „Teď z lomaře Boba moc nedostane," řekla Nancy. „Jestli nemá svíčku, tak si dá pořádnou žuchu do hlavy," zasmál se Roger. „Nejspíš ji má v kapse," řekl Dick. „Kdepak ten," ušklíbala se Zuzana. „Do toho bych to neřekla." „Víte co," obrátila se k nim Nancy. „My se na té vysočině musíme za každou cenu utábořit." „Ale maminka nám to nedovolí," namítla Peggy. „Povídala, že dokud je tu jediným domorodcem, mu-síme tábořit v Jezerce. A až přijedou ostatní domo-rodci, budou se všichni chtít dát do plachtění a rov-nou se rozjet na ostrov Divokých koček." „To by stejně bylo pozdě," řekla Nancy. „Musíme to najít, než se vrátí kapitán Flint. A přece nemůžeme čekat, až nás předejde Zmačkaný klobouk a ob-jeví všechno sám." „Co myslíte, slyšel už taky o tom zlatu?" napadlo Titty. „Určitě," řekla Nancy. „Jen se podívej, odkud přišel. Přes Vřesovou skálu. Vracel se z vysočiny. Začal tam už hledat. A my jenom vyčkáváme... Pojdte. Až se maminka doví, jak je to strašně důležité... A stejně je to tak trochu i její nápad... Honem. Aspoň uvidíme, za jak dlouho to stačíme domů."

Kapitola 4

PANÍ BLACKETTOVÁ SI KLADE PODMÍNKY

S paní Blackettovou nemělo nejmenší smysl vyjednávat, dokud kvečeru neodešli tapetaři a malíři. Zla-tokopové zatím nakrmili holuby a Zuzana s Peggy rozdělaly táborový oheň na otevřeném prostranství mezi křovím, kousek za trávníkem. Pozvali paní Blackettovou na svačinu spojenou s večeří a obě ku-chařky se chtěly pochlubit, jak dovedou připravit mleté maso po námořnicku podávané za horka se spoustou hrášku z konzervy a brambor, které si samy nakopaly na zahrádce. Nancy a John se zatím pustili do práce na dvoře, kde spravovali starý ruční vozík. Byl to ještě docela obstojný vozík, jenomže mu kaž-dou chvíli ulítlo kolečko a měl zlomenou jednu ru-kojet'. Na Dickův návrh odmontovali zdravé kolo a tak zjistili, co se vlastně na druhém porouchalo. Vo-zík už zase jezdil a John s Nancy s ním létali sem a tam po hrubě dlážděném dvoře, aby se přesvědčili, jestli se zase nerozpadne, a nadělali tolik rámusu, že se paní Blackettová přiběhla podívat, co se to děje.

„Zítra se musíme vydat na pochod," řekla jí Nancy pevně. „Chceme přesunout celý tábor na vysočinu." „Ale jak jsi na to přišla, Lilly, chci říct Nancy? Kdy ty už se jednou konečně umoudříš! Přece jsme se dohodli, že budete tábořit u nás a hledat přitom zlato. Copak jste nenašli lomaře Boba?"

„Právě že našli," odpověděla jí Nancy. „Jenže to zlato tu nikde není. Je na vysočině. A už ho tam ně-kdo hledá. Nesmíme ztratit ani minutu. Dneska je na stěhování pozdě, ale hned ráno vyrazíme."

„To tedy ne," přerušila ji paní Blackettová. „To je naprosto vyloučeno. Paní Walkerové by to možná ne-vadilo, ale jsou tady Callumovi."

„A co Zuzana?" zeptala se Nancy. „Ta je přece ohlídá. Nezakazuj nám to rovnou. Pojd' si ještě pro-mluvit s ostatními. Hej, Johně, zaběhni vyřídit Zu-zaně, že maminka už jde a že se vším souhlasí."

„To jsem přece neřekla," zarazila ji paní Blackettová. „Nic takového nevyřizuj."

Ale John už byl pryč. Tohle si musí s maminkou vyřídit Nancy. On se do toho přece nemůže míchat a přiznat se, jak rád by se odstěhoval z Blackettovic zahrady. Proklouzl domem a vstříl cestou hlavu do dveří, kde měl pracovnu kapitán Flint. Dick si tam četl v naučném slovníku o zlatu. Dorotka seděla u stolu a snažila se využít volné chvíle a napsat aspoň pár řádků své povídky Psanec na jezeře, kte-rou nestačila ve škole dokončit. Titty si prohlížela obrázek pásovce. „Pojďte honem," zavolal na ně John. „Všichni rychle do tábora. Nancy začala přemlouvat paní Blackettovou a co nevidět jsou tam."

Nebylo však zřejmě jen tak snadné paní Blackettovou přemluvit. Zlatokopové je úzkostlivě pozoro-vali z tábora na trávníku a viděli, že Nancy ani její maminka k nim nehodlají hned tak přijít. Zahnuly sice obě kolem domu do zahrady, ale nezamířily rov-nou přes trávník ke skupince malých bílých stanů. Přecházely pořád sem a tam pod okny, ve kterých teď nevisely záclony. Přes zahradu sem zalétaly útrž-ky rozhovoru, věty, půlky vět i jednotlivá slova. Paní Blackettová znovu a znovu vysvětlovala, že jí sice vůbec nevadí, když u ní na zahradě bezpečně táboří šest cizích dětí, ale že by naprosto nemohla připustit, aby se utábořily na míle daleko na vřesovištích, kde by se jim mohlo kdovíco stát a ona by jim ani ne-mohla přijít na pomoc. A kdykoliv se jen na okamžik odmlčela, spustila hlasitě, vesele a přesvědčivě Nancy. „Vždyť jsou bezpečné jako domy... Při zemětře-seních a takových kalamitách mnohem bezpečnější. Přece by nás nemohlo bavit hledat to zlato jinde, když už víme, kde je. A víš dobře, že bychom se každý večer nemohli vracet. Z vysočiny bychom to ani nestihli. Strávili bychom celé dny na cestě a na hledání už by nám nezbyla troška času. A

potom, máte tu tolik práce s malováním a tapetováním, že by bylo o moc lepší, kdybychom všichni zmizeli. Aspoň pro kuchařku, myslím. A víš, že vždycky ři-káš, jaké je na Zuzanu spolehnouti a jaká je rozum-ná ..."

Tohle bylo Nancy podobné, ale jen se chtěla tro-chu nadechnout, spustila zase paní Blackettová: „Vů-bec bych se nebála, kdyby tu byly samé Zuzany. Jen-že Zuzana je z vás osmi jediná. Největší strach bych měla o Dicky, Dorky a Rogery...”

„To myslí mne?” zašeptal rozhorleně Roger.

„Budeš zticha,” zarazila ho Titty. „Už jdou.”

Paní Blackettová odbočila náhle z cestičky a krá-čela přes trávník ke stanům. Těsně za ní poskakovala Nancy a oči jí jen tančily, jako by věděla, že mají vyhráno.

„Kde je Zuzana?” zeptala se paní Blackettová. „Aha, tady jsi.” Zabočila Sk táborovému ohni, odkud Zuzana zrovna zvedala konvici s vařící vodou.

„Od těch našich uličnic se nic kloudného nedo-vím,” začala paní Blackettová. „Pověz mi, Zuzano, opravdu se odtud chceš odstěhovat a tábořit někde na vysočině?”

„Samozřejmě že chce,” řekla Nancy.

„Piráti nechť zmlknou,” zarazila ji paní Blackettová, „ať mluví Zuzana sama za sebe.”

„Je to tu samozřejmě moc hezké,” začala Zuzana.

Paní Blackettová se zasmála. „Tak tedy chceš od-tud?” zeptala se.

„Jen kvůli tomu zlatu,” vysvětlovala Zuzana.

„Určitě tam není o nic víc zlata než všude kolem,” podotkla paní Blackettová.

„Lomař Bob povídal, že je na vysočině,” trvala na svém Zuzana, „a poradil nám, co přesně hledat...”

„Správně, Zuzano,” zvolala Nancy.

„Ale vždyť je třeba i jinde.”

Nancy téměř zaúpěla.

„Kdyby byl doma alespoň bratr,” povzdechla si paní Blackettová.

„Jenže my právě chceme najít to zlato, než se vrá-tí,” řekla jí Nancy.

„Chceme ho překvapit,” dodala Dorotka.

„Nebo kdybyste alespoň počkali, až přijedou vaše maminky a samy se rozhodnou, co dělat.”

„Do té doby už tu strýček dávno bude,” namítla Nancy.

„Až přijedou, dáme se do plachtění,” připomněl John.

„A po tom zlatu už někdo pátrá,” řekla Titty.

„To snad ne,” usmála se paní Blackettová. „Ty, Zuzano, pověz mi, co by tomu řekla vaše maminka?”

„Nic by proti tomu neměla, jenom když se Roger dostane včas spát.”

„A vyprávěla by nám, jak hledala zlato v Austrá-lii,” dodala Titty. „Možná že by dokonce chtěla jít s námi.”

„To je dost pravděpodobné,” řekla paní Blacketto-vá. „Jenže to já právě nemohu, když mám teď celý dům vzhůru nohama. A co vy?” dodala a obrátila se k Dickovi a Dorotce. „Co by tomu řekla vaše ma-minka?”

„Pustila by nás, ale museli bychom jí slíbit, že bu-deme poslouchat Zuzanu,” odpověděla Dorotka.

„Ták vidíš, Zuzano. Nakonec všechno záleží na tobě.”

„Je to tam o moc bezpečnější než na ostrově,” pro-hlásila Zuzana a ostatní se na ni vděčně podívali. „I kdybychom chtěli, nedá se tam plachtit v noci a nic takového. Nemůže se tam nic stát.”

„Kdyby to alespoň nebylo tak daleko,” řekla paní Blackettová.

„Máš přece hadimršku,” připomněla jí Nancy.

„A jak budete shánět každý den mléko? To není jako na ostrově, kde máte hned za zátokou paní Dixonovou.”

„Blízko vysočiny mají přece hospodářství Atkinsonovi,” vzpomněla si Nancy. „Můžeme se podívat na mapu v pracovní kapitána Flinta. Je to jen kousek za silnicí.”

„A co voda?”

„Zrovna na vysočině je potůček. Utáboříme se na břehu, tam co se pátilo dřevěné uhlí. Bude to úžasné.”

„Nevím, nevím,” povzdechla si paní Blackettová. „Ale nepředstavujte si, že se tam za vámi můžu den-ně vypravovat. Jeden z vás sem každý den musí za-běhnout a říct mi, jestli si někdo nezlámal vaz, nevyvrtil kotník nebo něco takového.”

„Nač máme holuby?” zvolala jásavě Nancy.

„Copak můžu stát celý den na dvoře a dávat po-zor, kdy přiletí holub, když mám na práci sto tisíc jiných věcí, v každé místnosti řemeslníka a můžeme si s kuchařkou uběhat nohy?”

Nancy se významně podívala na Dicka.

Dick se mimoděk trochu začervenal. „Myslím, že by to šlo,” prohlásil. „Snad bych dokázal zařídít, aby holub vždycky zazvonil, když přiletí domů.”

„A tím by to bylo vyřízené,” řekla Nancy.

„Ne, nebylo,” zarazila ji paní Blackettová. „Ně-kdo by musel od rána do večera jenom poslouchat, kdy zazvoní zvonek.”

„Jenže on by jen nezazvonil a nepřestal sám od sebe,” vysvětloval Dick. „Podle toho, jak já si před-stavuji, by zvonil pořád dál a dál, dokud by někdo nepřišel a nevypnul ho.”

Paní Blackettová už začala ustupovat a zachytila se spásného stébla. „Jestli mi můžete slíbit, že pošle-te denně domů holuba s dopisem a zařídíte, aby za-zvonil a každý ho opravdu slyšel...”

„Dick to dokáže,” prohlásila Nancy. „To znamená, že tři dny budeme posílat denně jednoho holuba a pak si sem někdo z nás zajde a zaneše je zpátky. To je nápad, mami! Před domorodci uchrání nás denně holub poštovní...! Ne snad, že bychom se ti chtěli vyhybat, to samozřejmě ne. Jenom ti chceme ušetřit cestu.”

„Nu, jestli to Dick opravdu dokáže," řekla pochybovačně paní Blackettová. „A jestli vám Atkinsonovi přenechají mléko a najdete si pěkné tábořiště s čis-tou vodou..."

„Tak tedy smíme!" vykřikla Nancy. „U všech koz-lů rohatých, mamí, a já myslila, že už nám to ani ne-dovolíš."

„Spoléhám plně na tebe, Zuzano," řekla paní Blackettová. „A na tebe, Johnne," dodala. John se rozpa-čitě usmál. Od paní Blackettové je moc hezké, že to říká, ale dobře věděl, že to nemyslí vážně. Jakkmile jde o mléko, o pitnou vodu a o to, aby se první ná-mořníci dostali včas do postele, důvěřují domorodci jedině Zuzaně.

„Hned zítra ráno vyrazíme na pochod," prohlásila Nancy.

„Ne. Ne. Ne," zarazila ji maminka. „To nemůžete. Vyšlete průkopníky a poohlédněte se nejdříve po vhodném místě. Přesvědčte se, jestli vám Atkinsonovi přenechají mléko. Možná že když je tu všude tolik výletníků, prodají ho do poslední kapky. A zjistíte si, jak je to s vodou. Víte, jak vyschlé jsou potůčky, a Atkinsonovi mají možná sami vody pomalu. Ne-mohu vás za žádnou cenu pustit, když nemáte nic při-praveno. A Dick musí nejdříve zařídit, aby ti vaši holubi opravdu zvonili, jinak nesmíte nikam."

„Tak dobrá," ustoupila Nancy. „Však my ten čas nepromarníme. John se Zuzanou se mohou vydat na obhlídku sami a ostatní budou zatím všechno přípra-vovat. Někdo by měl zajít do Ria a koupit kladiva. A taky baterky a obrovské spousty zásob."

Zbytek večera jim rychle uběhl v hodování a vy-mýšlení, co všechno podniknou.

„Málokterý zlatokopecký tábor má tak výborné kuchařky," poznamenala paní Blackettová po večeři u táborového ohně.

„To maso by potřebovalo ještě trochu sekané ci-bulky," omlouvala se Zuzana. „Jenže mě to včas ne-napadlo."

„Doufám, že jsem se rozhodla správně," řekla paní Blackettová, když se konečně zvedla k odchodu a vši-chni jí šli za soumraku doprovodit přes trávník a dát jí u vrátek od zahrady dobrou noc.

„Rozhodla ses báječně," ujist'ovala ji Nancy.

„Co jsem říkala o těch holubech, myslím naprosto vážně," dodala paní Blackettová téměř nadějně. „Mu-sí vždycky zazvonit, jinak vás nepustím nikam."

„Uvidíš, že budou zvonit," slibovala jí Nancy.

„Nesed'te moc dlouho venku."

„Jenom co dohasnou plameny."

Pomalou kráčeli zpátky ke 'křoví, kde zářily uhlíky táborového ohně.

„Opravdu myslíš, že to dokážeš, Dicku?" zeptala se Nancy.

Dick vytáhl z kapsy baterku a rozsvítil ji. „Jdu se rovnou podívat, jestli to půjde," prohlásil.

Tichounce zamířili na dvůr. Dick vylezl po žebří-ku do holubníku, sehnul se, položil si baterku na bi-dýlko, kam holubi přilétají, a ohmatával péra. V ho-lubníku to pojednou zašumělo.

„Fjú... fjú... fjú..." Peggy a Titty se snažily ho-luby uklidnit.

„Myslím, že to půjde," řekl Dick. „Drátky jdou každý zvlášť, že? Budeme muset tři nebo čtyři spojit."

„Co to tam děláte?" ozvala se paní Blackettová z okna v prvním poschodí.

„Jenom se tak na něco díváme," odpověděla jí Nancy. „Dobrou noc, mamí. Jdeme všichni rovnou spát."

Kapitola 5

NA PRŮKOPNICKÉ VÝPRAVĚ A DOMA

Jezerka ještě dávno spala, ale v táboře už bylo rušno. Nancy přecházela po špičkách od jednoho stanu k druhému. Rozkazy se udělovaly šeptem, jako by i ten starý šedivý dům měl uši. Zuzana vařila na oh-ništi v křoví vodu. Peggy čekala u silnice na chlapce, který jim každé ráno nosil mléko z Dolního statku. Když se Dick, Dorotka, Titty a Roger probudili, stoupal už ranní mlhou kouř a Zuzana, John a Nancy se pouštěli do časně snídane, ke které dnes měli čaj, vajíčka a chleba s máslem. Na ohni se vařila natvrdo další dávka vajec a Peggy chystala chleby s máslem, které si chtěli průkopníci vzít na cestu do batohu. „Buďte zticha," šeptala Nancy. „Ať nevzbudíte niko-ho v domě. Nejhorší vždycky je, jak se člověk začne znovu rozhodovat, a na domorodce není nikdy spo-lehnutí, že je něco takového nenapadne. Ani na ma-minku ne. Čím dřív budeme pryč, tím líp. Než si to ještě stačí rozmyslet. Hej, Peggy, ty to dovedeš s ho-luby nejlip. Jdi je pochytat a my připravíme jídlo."

Ostatní se rychle oblékali.

„Poslyš, Dicku," řekla Nancy. „Všechno ted' záleží na tobě. Maminka přece souhlasila, že nás pustí, až když jsi jí řekl o těch holubech. Byla by o moc raději, kdybychom se jí slétali každý den na zahradě my. Tábořiště najdeme snadno, ale jestli se ti nepodaří zařídit v holubníku zvonek, bude nám to málo plat-né."

„A co máte koupit v Riu, to také víte," řekl John. „Kladiva a nové baterky."

„A nějaké brýle proti prachu," připomněla Zuza-na. „Postačí nám automobilové. Ale jestli chcete ští-pat kamení, nějaké rozhodně mít musíte."

„Nevypouštějte holuby moc brzy," žádal je Dick. „Nejdřív po dvanácté."

„Budete nám po nich posílat nějaké zprávy?" ze-ptala se Titty.

„Samozřejmě," odpověděla Nancy. „Vždyť je to báječná příležitost."

„Maminka už chodí po domě," zvěstovala Peggy, když přinesla košík s holuby. „A kuchařka přikládá do kamen. Ted' už se moc nenačekáš, Rogere."

„U sta hromů," zvolala Nancy. „Měli bychom po-hnout kostrou. Vždyť nás čeká na tisíce mil cesty."

Nechtěli se vystavovat nebezpečí a procházet dvo-rem a brankou, a tak raději proklouzli jeden za dru-hým po pěšince mezi stromy a přelezli přes zeď na silnici. Ostatní se za nimi dívali, dokud jim nezmi-zeli z očí.

Průkopníci už byli dávno na cestě, když se v domě rozezvučel gong. Peggy a Titty poklízely v táboře a vyndávaly ze stanů příkrývky a spací pytle, aby se provětraly. Roger jim pomáhal a ukazoval, na co za-pomněly. Když vběhli do domu, rozestavovala už paní Blackettová po holém malířském stole v prázdné jídelně talíře plné slaniny a žampionů.

„Dobré jitro," řekla jim vesele. „A kdepak jsou ostatní?"

„Dick se zašel podívat do stáje na zvonek," odpo-věděla Dorotka.

„Ach bože," povzdychla si paní Blackettová. „Snad to přece jen nechce seřizovat? Ale kde je John, Zu-zana a Nancy?"

„Ti už vyrazili," řekla Titty.

„Průkopníci jsou na pochodu," vysvětlovala Do-rotka.

„Snad nešli bez snídaně?" zeptala se paní Blackettová.

„Kdepak, oni už snídali," řekl trochu hladově Roger.

„Copak odešli?" zděsila se paní Blackettová. „Ale já si chtěla ještě promluvit s Nancy. Přemýšlela jsem o tom vašem nápadu, jak se chcete utábořit na vše-sovištích. A chtěla jsem jí něco navrhnout."

„Toho se Nancy právě bála," řekl Roger.

Paní Blackettová otevřela ústa. Chvilku ze sebe nemohla vypravit ani slovo. Roger si právě nabíral na vidličku pořádný díl topinky a žampionů a docela mu ušlo, jak se po něm paní Blackettová podívala. A pak se pojednou hlasitě rozesmála.

„Moje vina," řekla. „Měla jsem vyskočit o půlno-ci a jít se po té hrozné žábě podívat. Chtěla jsem jí navrhnout, abyste si vymysleli něco jiného než hle-dání zlata. Aspoň byste se nemuseli vláčet tak dale-ko."

Zlatokopové se po sobě podívali. Ze měla ale Nan-cy nos!

„Vždyť to byl tvůj nápad, mami," ozvala se Peggy-

„Byla to strašná chyba," přiznávala paní Blacket-tová. „Ani ve snu mě nenapadlo, že vás lomař Bob pošle až na kraj světa."

„Co může dělat, když je to zlato zrovna tam?" řek-la Titty.

„Dobrá, dobrá," poznamenala paní Blackettová. „Atkinsonovi stejně posílají nejspíš všechno mléko do města a já vám přece řekla, že nemůžete jet, do-kud ti vaši holubi nebudou zvonit, že?"

„Taky že budou," prohlásila Peggy a vtom právě vstoupil Dick.

„Směl bych použít elektrický zvonek ve stáji pod holubníkem a dráty, co se táhnou přes dvůr?" zeptal se.

Paní Blackettová si povzddechla. „Nebylo by to asi ode mne hezké, kdybych ti to zakázala. Ano, můžeš si s nimi dělat, co chceš. Ale na jedno tě musím upo-zornit," dodala s nadějí v hlase, „ten zvonek už hez-kých pár let nefunguje."

Brzy po snídani vztyčili Peggy, Titty, Dorotka a Roger plachtu a vypluli na Amazonce do Ria. Dicka nechali doma, aby vyzkoušel, jak si poradí se zvon-kem. Dick už zvonek rozebral a rozložil součástky na kus novinového papíru na lavičce před starou stájí. Peggy mu našla ve strýčkově skřínce na nářadí po-řádnou cívku izolovaného drátu a kus měděného plíšku. Vypadalo to úplně, jako by ji tam kapitán Flint nechal schválně. Dick napsal Dorotce, co všechno má koupit - čtyři yardy ohebného drátu a kus mědě-ného plíšku. „Kdybych jel s vámi, nestačil bych zvo-nek opravit," omlouval se a Dorotka mu slíbila, že všechno obstará. Dick se díval, jak odrážejí a jak se Peggy musila zout a přetáhnout Amazonku přes mlčínu. Než znovu naskočila a než se Amazonka s Do-rotkou u kormidla pořádně rozjela, byl už ten tam a Titty, která se ještě otočila, ho jenom zahlédla, jak utíká a mizí za rohem domu. Jestli se mu nepovede včas zvonek opravit, určitě to nebude jeho vina.

Přivázali Amazonku k lodnímu molu v Riu a ne-chali si ji u jednoho přátelského lodníka, který jim slíbil, že ji ohlídá.

Peggy promarnila celou dvoupenci za telefon a poptala se na nádraží po Timothym,

ale žádné zvíře zatím nedošlo. Dorotka s Rogerem zašli na nákup Dickovi a ostatní běhali sem a tam se seznamem zásob, který jim sepsala paní Blackettová. Nebyl to špatný seznam, třebaže jej paní Blackettová psala, ještě když si myslela, že budou tábo-řit kousek od domova, na trávníku Jezerky. Roger si ho už prohlédl cestou přes jezero. Někteří lidé vždycky zapomínají při sepisování takových seznamů na čokoládu, ale přece jen je vidět, že paní Blackettová je sestra kapitána Flinta. Nechyběla čokolá-da, pomeranče, banány, konzervy s masem a ledvin-kami v těstíčku, krabičky sardinek a velká plechovka výborných sušenek s rozinkami. Byl to rozhodně se-znam jaksepatří a Roger proti němu neměl nejmen-ší námitky. Pak museli koupit v drogerii nové bater-ky a novou termosku, protože Roger si svou rozbil. V železářství dostali osm kladívek, v opravně aut osmery velikánské brýle proti prachu a v poslední chvíli zaběhla Titty ještě k papírníkovi a koupila ob-rovské klubko provazu.

„Co s tím chceš dělat?" zeptala se ji Dorotka.

„Prozkoumávat podzemní chodby jako včera," vy-světlovala Titty. „Jeden konec se někde uváže a dru-hý se bude rozmotávat, a tak nemůžeme zabloudit. I kdyby ti vyrazil netopýr z ruky svíčku a neměla bys už jedinou zápalku, nahmatala bys cestu ven."

Všichni měli plné ruce balíčků, na zádech je tížily a tlačily batohy napěchované konzervami, ale nako-nec přece jen došli nazpátek k molu, shodili na ně svůj náklad, vyrovnali jej do Amazonky a vypluli k domovu.

Dick se pilně činił. Dopoledne mu uběhlo závrat-nou rychlostí. Pokud se zatím mohl přesvědčit, nebyl starý zvonek nijak porouchaný, jen hodně zaprá-šený a zrezivělý. Dalo mu však hodně práce, než vy-čistil každíčku jeho součástku, odstranil z hlavičky zvonku rez a z mosazných kontaktů měděnku, než očistil povrch, kde byly připojeny dráty, a na místo starých drátků, na které se už nemohl spolehnout, připevnil nové. Teď celý zvonek zase sestavoval. Dick pevně věřil, že už přišel na to, jak natočit péra od dvířek do holubníku, aby fungovala jako tlačít-ko, ale co by to bylo platné, kdyby mu nezvonil zvo-nek? Přišrouboval tedy kladívko a seřídil je tak, že se skoro dotýkalo hlavičky zvonku. Ale zazvoní? Ce-lé si je prohlédl a vyndal z kapesní svítilny suchou baterii. Pak vzal dva kousičky izolovaného drátu a je-den kontakt zvonku spojil s baterií. Zatajil dech a spojil i druhý kontakt. Zazvoní, nebo nezazvoní? Vtom už se drátky spojily a přeskočila drobounká jiskra. Kladívko se rozechvělo...

„Crrrrrrrrr...“

V tu chvíli přiběhla na dvůr zásobovací výprava, která už vylodila náklad a složila zásoby v táboře.

„Crrrrrrrrrrr...“

„Výborně, Dicku. Zvoní!“ jásala Dorotka.

„To se ti povedlo,“ ocenila ho Titty, „ale myslíš, že zvoní dost nahlas?“ Bylo už jasné, že zvonek fun-guje, ale všimnou si toho slabounkého bzučení do-morodci, kteří mají pořád plné ruce práce?

„Bude zvonit o moc hlasitěji,“ sliboval Dick.

„Měl by drnčet jako blázen,“ řekla Peggy.

„Hurá!“ zvolal Roger a pak se na chvíli odmlčel, vytáhl z kapsy nové brýle, nasadil si je, strašlivě se zašklebil na Titty a pádil k domu, aby sdělil tu dob-rou novinu paní Blackettové.

Za chvíli se celý vystřízlivělý vrátil.

„Co říkala?“ vyptávala se Peggy.

„Brýle se jí moc líbily,“ odpověděl Roger. „Dobrá, ale co říkala tomu zvonku?“ ptala se Titty.

„Povídala, že Dick je pašák, ale pak ještě řekla: Je to od Dicka moc šikovné, že dokáže spravit staré věci, ale nejde přece o to, aby dovedl zazvonit Dick. Jde o to, jestli dokáže, aby zvonili holubi.“

„Ze to dokážeš, vid', Dicku?“ řekla Dorotka.

„Ještě to nevím určitě,“ přiznával Dick. „Nejdřív to musím vyzkoušet. Dostali jste ten ohebný drát? A co ten měděný plíšek? Musí pořádně pérovat.“

Dorotka mu předala balíček. Ostatní napjatě sle-dovali Dicka, jak si prohlíží cívku ohebného drátu a pečlivě zkouší prstem měď.

„V pořádku?“ ptala se Titty.

„Zdá se, že ano,“ odpověděl Dick.

„Pustíš se do toho hned?“

„Nejdřív se musím podívat, co se vlastně děje, když holubi přiletí domů,“ řekl Dick. „Všechno zále-ží na tom, jak vysoko nazvedávají dráty.“

V domě se ozval gong.

„Bude se baštit,“ řekl Roger.

„Propánakrále, už je oběd!“ podivila se Peggy.

„Já jíst nebudu,“ řekl Dick.

„Jíst musíš,“ naléhala na něj Dorotka.

„Jenže každou chvíli už možná přiletí první ho-lub a já se musím podívat, jak vlétá dovnitř.“

„Tak dobrá,“ souhlasila Peggy. „Přineseme ti pří-děl ven.“

Paní Blackettová se zřejmě ani nezlobila. Dorotka mu zanesla na dvůr pořádnou porci studeného hově-zího s bramborem a květákem a sklenici pirátského grogu, jemuž domorodci ze samé neznalosti říkají li-monáda.

„Chce tu červenou knihu o dolování,“ řekla Dorot-ka, když se vrátila.

„A kde vlastně je?“ zeptala se paní Blackettová.

„Sedí na žebříku před holubníkem,“ odpověděla Dorotka. „Než přiletí holub, nemá vůbec co dělat a povídal, že mu Nancy nařídila, aby toho vypátral co nejvíc o dolování.“

„Nu dobrá,“ svolila paní Blackettová, „když mu nevdá, že ho tak zaměstnáváte.“

„On to má moc rád,“ odpověděla Dorotka a od-běhla do pracovny kapitána Flinta pro Phillipsovu Knihu o kovech, aby ji zanesla profesorovi, který se-děl ve dvoře na žebříku.

Když se vrátila, zaslechla zrovna, jak paní Blackettová říká: „Dobrá, Peggy, dobrá, ale na jedno jste zapomněli. Co bude s Timothy? Kdo se o něj po-stará? Co si počneme, jestli to stvoření přece jen do-jde a vy budete všichni na vysočině? Vždyť jste mu ještě ani nedodělali posadu na spaní.“

„Tu doděláme dneska odpoledne,“ slíbila Peggy,

Kapitola 6

ZPRÁVY Z DIVOKÝCH KRAJIN

Titty seděla před holubníkem a Dick uvnitř a oba čekali, až se vrátí první holub. Dick se pořád nemohl na zlato soustředit. Nikdy nedokázal myslet na dvě věci najednou. Odložil tedy Phillipsovu Knihu o ko-vech a prohlédl si ještě jednou vchod pro holuby. Byl obdélníkový a měl zašupovací dvířka, která uzavírala buď jednu, nebo druhou polovinu. Když se dvířka vysunula napravo, mohli holubi klidně vcházet i vy-cházet. Když se vysunula nalevo, zanechala za sebou otvor s drátěnou mřížkou upevněnou na tyčce. Před dvířky bylo úzké prkénko, takže se mřížka nemohla otvírat ven, ale když se některý holub vracel, protla-čil se jí, a jakmile byl jednou uvnitř, mřížka za ním zase zapadla. Dick nazvedl asi dva drátky, jimiž se holubi musí prodírat. Poddávaly se docela lehce. Všechno bude záležet jen na síle a vůli holubů. Jest-lipak dovnitř vždycky vpadnou, nebo jen nesměle procházejí, takže by je další překážka odradila a zů-stali by raději venku? Titty seděla na příčkách žeb-říku, který strměl kolmo ze starého dvora k holubní-ku, a hlídkovala, aby včas upozornila Dicka, až přiletí první holub. Ze žebříku měla pěkný rozhled přes nízké hospodářské budovy a přes křoviska a stromky na kopce na druhém břehu řeky a na mohutný masív Kančenžangy, který se v dále tyčil k oslnivě zářící letní obloze. Tam někde pod tím žhnoucím sluncem bádají průkopníci jejich společnosti, John, Zuzana a Nancy. Z domu sem bylo slyšet, jak pracují malíři, jak přenášejí žebříky a nábytek, pohvizdují si a smějí se. Bušení kladiwa a svištění pily sem však nedolé-halo z domu, ale z tábora na zahradě, kde Peggy s Rogerem dodělávali posadu pro Timothyho. Kaž-dou chvíli přiběhla na dvůr Dorotka a hledala ve staré konírně pod holubníkem, kde teď měl kapitán Flint ponk, další a další hřebíky a šroubky.

Pojednou přiletěl na dvůr Homér, ale Titty ho v první chvíli ani nezpozorovala. Oči už měla skoro osleplé, jak se upřeně dívala na oblohu a snažila se vysledovat černou tečičku, která se měla čím dál víc blížit a zvětšovat, až by se konečně proměnila v ho-luba. Ani však nepostřehla, jak Homér přiletěl. Na-jednou se ozvalo zašustění křídel, a to už byl Homér na dvoře a bezradně přeletoval ze střechy domu na střechu konírny. Pravděpodobně ho zarazilo, když za-hlédl Titty, jak sedí na příchách.

„Dicku," zvolala tiše Titty.

Nikdo jí však neodpověděl. Holub už letěl přes dvůr k holubníku.

„Dicku," vykřikla Titty zoufale. „Už je tady."

Zaslechla, jak jí Dick tiše šeptá: „Jdi to říct Peg-gy."

To už se Homér snesl na úzký práh, rozepjal kříd-la a zase je stáhl a protlačil se dovnitř pod drátěnou mřížkou, která se před ním nazvedávala, aby mohl projít.

Titty sklouzla z žebříku a rozběhla se kolem domu k tábořišti na zelené trávě.

„Peggy," volala, „přiletěl jeden holub."

Pila zůstala třet v zpola přerýznutém prkně, z ně-hož měla vzniknout dvířka pásovcovy ložničky. Roger upustil kladivo.

„Viděl ho Dick pořádně?" ptala se Dorotka.

„Určitě nám nese nějaký vzkaz," napadlo Peggy.

„Třeba chtějí, abychom za nimi rovnou přišli," ozval se Roger.

Všichni čtyři se rozběhli ke stájím. První doběhla k příchám od holubníku Peggy a těsně za ní i ostatní.

„Ted musíme být zticha," upozorňovala je Peggy. „Ne abyste tam všichni vpadli najednou. Někdy se strašně těžko chytají. Kde je Dick?"

„V holubníku," řekla jí Titty.

Peggy otevřela opatrně dvířka a vklouzla dovnitř. Ostatní čekali na příchách.

Homér si pochutnával v holubníku na obědě a jed-ním červeně olemovaným okem pokukoval po Dickovi. Dick si pořád ještě prohlížel mřížku, již se holub protlačil.

„Mělo by to jít docela snadno," řekl. „Jen jestli se nám povede dosáhnout spojení, když se drátek vysu-ne ven..."

„Tak co je?" zeptala se Peggy. „Chytili jste ho?"

„Ještě ne," odpověděl Dick. „Ale nese vzkaz. Na levé noze."

„Cukrů, cukni," šeptala Peggy a tiše zahvízdala jako holubi: „Fjú, fjú, fjú, fjú."

Homér se trošičku napil. Peggy ho chytila, vynda-la mu zpod gumového kroužku na levé noze malou ruličku papíru a zase ho pustila. Homér se usadil u krmítka a Peggy pečlivě rozvínovala zprávu.

„Můžeme dovnitř?" ptala se těsně za stěnou Titty.

„Jen pojďte," řekla jí Peggy. „Teď už ho nepoplašíte."

Ostatní se vtěsnali do holubníku. Peggy četla na-hlas ze zkrouceného papírku, který se jí při čtení po-řád zavinoval:

U ATKINSONŮ ŽÁDNÉ ZÁSObY. OBSAZE-NI PRORADNÝM NEPRÍTELEM.

Dole byla místo podpisu lebka, tentokrát obzvláš-tě ponurá.

„U všech udic a vna-didel!" řekla Peggy docela ja-ko Nancy. „Tohle nám ještě scházelo! Jediné hospo-dárství je potom až dole v údolí. To bychom měli pro mléko pořádně daleko."

„No tohle," mrzel se Roger.

„Budeme muset všeho nechat?" ptala se Dorotka.

„Nancy už něco vymyslí," zadoufala Titty.

„Pojďme," pobízela ji Peggy. „Ať to doděláme. Po-sadu pro Timothyho budeme vždycky potřebovat, ať půjdeme nebo ne."

„Tak co je?" zeptala se paní Blackettová, která za-sledila, jak se všichni hrnou na dvůr, a když slézali z holubníku, vyhlédla ze zadních dveří.

„Dostali jsme zprávu od průkopníků," hlásila Titty.

„Atkinsonovi nám nemůžou nechávat mléko," vo-lala Peggy.

„Však jsem se bála, že ho možná nedostanete," řekla paní Blackettová, ale moc zklamaně nevypada-la. „A jestlipak ten holub zazvonil?"

„Příští snad už zazvoní," odpověděl Dick.

„Stejně nám to asi bude málo platné," pozname-nala Dorotka.

„Mám zůstat na hlídce?" ptala se Titty.

„Ne. Teď už je to stejně zbytečné," odpověděl jí Dick. „Viděl jsem, jak lezou dovnitř. Musím jim je-nom seřidit tlačítko zvonku."

„Pojď s námi, Titty," řekla Peggy. „Musíme něco namalovat."

Dick si usmyslel, že holubi budou zvonit, ať už přinášejí sebesmutnější zprávy, a přesně teď věděl, jak na to. Homér se protlačil mřížkou neobyčejně po-vzbudivě. S tím tedy žádné potíže nebudou. Teď už musí Dick jenom udělat malou pružnou zarážku, kte-rá se bude pohybovat spolu s mřížkou, jak holub po-leze dovnitř. Tím se spojí oba měděné pásy, které musí být dostatečně pružné, aby se přichytily a drže-ly pohromadě, dokud je někdo neodpojí. Asi po dvou neúspěšných pokusech se mu to podařilo. Pomohl mu krátký tuhý drátek, korek, kousíček olova a měděný plíšek, který mu dovezla Dorotka z Ria a který Dick nastříhal nůžkami vypůjčenými od nic netušící ku-chařky. Činil se, seč mohl, aby měl všechno hotovo, až přiletí druhý holub, ale než dodělal tlačítko a připojil je ke starým drátům vedoucím přes dvůr, utek-lo celé odpoledne a řemeslníci zatím odešli domů.

Všem bylo divné, že se druhý holub pořád ještě nevrací. Dick to však docela vítal. Možná že ještě stačí zapojit zvonek i na druhém konci.

Na dvoře se však najednou ozvalo volání.

„Ahoj!“

„Jak pokračujete?“

„Nevrátil se ještě druhý holub?“

Truhláři z tábora už skončili svoji práci a stáli teď pod žebříkem. Dick pohlédl dolů, ale málem si ani nevšiml hotové posady pro pásowce, s dvířky, kte-rá se dala otvírat i zavírat, a nápisem s Timothyho jménem. Nesměl promarnit ani chvíličku.

„Už jsem skoro hotový,“ zvolal, rychle slezl po-příčkách, zvedl ze země zvonek a civku ohebného drátu a zase uháněl k domu. Ještě že baterie od do-movních zvonků jsou blízko kuchyňských dveří! Ohebného drátu už nemá moc nazbyt. Rozechvělými prsty zapojil zvonek a položil jej na židli v chodbič-ce. Aspoň něco že stihl! Byl už hotov, ale vzpomněl si, že zahlédl v konírně pohozený rezavý podnos. I ten se mu může hodit a pak už bude mít všechno, jak si to představoval.

„Žádné další zprávy?“ ozvala se ze dvora paní Blackettová. „Přece už museli vypustit dalšího holu-ba. Není to báječné, když jsme tu konečně sami a máme klid od těch řemeslníků? Ale musím uznat, že jste udělali moc hezkou posadu, a na jaké pěkné ko-žené řemínky jste jí to přidělali dvířka... Peggy, ty uličnice, snad jsi ty kousky neufízla z toho modrého pásku?“

Dick se rozběhl přes dvůr. Možná že ještě stačí připevnit podnos.

„Vždyť mi byl strašně dlouhý,“ vytáčela se Peggy.

Paní Blackettová zoufale spráskla ruce a obrátila se k Rogerovi, který se postavil na Tittino místo na žebříku a zkoumal brýlemi proti slunci oblohu, jestli už neletí další holub. Chtěla mu zrovna něco říct, ale vtom Roger vykřikl: „Už letí!“ a divže nespadl z žeb-říku, jak rychle si sundával brýle, aby viděl lépe ho-luba, který se už snášel na dvůr.

„Nepoplašte ho,“ šeptala Peggy.

Sofokles se však zarazil jen na chvíličku. Zaletěl k holubníku, chvílku vyčkával na prahu, díval se do-lů na hlouček na dvoře a pak se vrhl dovnitř, jako by tam žádná mřížka ani nebyla.

„Crrrrrrrrrr...“

Když se holub snášel, Dick dočista strnul, ale teď se šťastně a pomalu usmál. Funguje to. Sofokles pře-ce jen zazvonil.

„Crrrrrrrrrr...“

„Výborně, Dicku!“ „Co tomu říkáš, mami?“ „Do-kázal to,“ mluvili jeden přes druhého.

„Opravdu, Dicku, musím uznat, že se ti to moc povedlo,“ řekla paní Blackettová.

„Bude to v jednom kuse zvonit, dokud nevezete do holubníku, nepřevezmáte zprávu od holuba a zase to nevypnete,“ vysvětloval Dick a díval se, jak zvo-nek leží na židli a celý se otřásá.

„To myslíš, že ho uslyšíme, když pobíháme po do-mě a nevíme, čeho se dřív chopit?“ ptala se paní Blackettová.

„Bude zvonit o moc hlasitěji,“ sliboval Dick.

„Tak tedy přece jen můžeme jít,“ zvolal nadšeně Roger.

„Jestli neseženete mléko, tak .ne...“

„Pojď, Dicku,“ řekla Peggy. „Já chytím Sofokla a cy vypni zvonek.“ Za chvíličku už četla druhou zprávu.

VRACÍME SE DOMŮ VIC MRTVÍ NEZ ŽI-VÍ. ŽALUDKY SEVRĚNÉ HLADEM. HRD-LA VYPRAHLÁ. PROSÍME VÁS, POSTAVTE NA ČAJ!

„Nezdá se mi, že by objevili valnou zásobu vody,“ poznamenala paní Blackettová.

„Nancy zase všechno zveličuje,“ řekla Peggy. „Pojďme, uvaříme jim čaj.“

„Směl bych si vypůjčit štafle?“ zeptal se Dick a za-díval se na trámek, který přepažoval na příhodném místě chodbičku.

„Půjč si, co chceš,“ řekla mu paní Blackettová a pustila se za ostatními do tábora na zahradě. Zůstal tu jen Roger, kterého teď, když zvonek opravdu zvo-nil, celé zařízení náramně zaujalo a chtěl Dickovi po-moci.

Podnos, který Dick našel, byl starý a velikánský, a jen se ho člověk dotkl, hlasitě zadrnčel. Dick vzal kladivo a hřebík, pořádně podnos uprostřed prorazil a do otvoru zasadil zvonek. Pak udělal ještě na dvou místech větší díry a s Rogerovou pomocí jimi protáhl šroubky a přišrouboval podnos na trámek. Moc pev-ně je však neutáhl, nechal jim raději vůli, aby se ce-lý tác pěkně rozruchtil. Pak zapojil zvonek ještě jednou, vrátil štafle do haly, kde s nimi ještě ne-dávno pracovali malíři, a nářadí zanesl zpátky k pon-ku.

„Teď si to vyzkouším,“ řekl. „Budou to slyšet, ať se hnou, kam chtějí.“

„Radši ne,“ namítl Roger. „Počkej, až to nikdo ne-bude čekat. Ještě má přece přiletět jeden holub.“

Zašli za ostatními k táborovému ohni. Dorotka pohlédla na Dicka.

„Povedlo se?“ řekla.

„Jen počkej,“ poradil jí Dick a vesele se usmál.

V lese zapraštěly větvičky a zašustilo suché listy, jak na ně kdosi šlápl.

„Už jsou tady,“ zvolala Titty a vzápětí se do tá-bora unaveně doplahočili průkopníci.

„Tak jaké to bylo?“ vyptával se Roger. „Snad jste už nenašli zlato?“

„Už je čaj?“ ptala se Nancy. „Krky, jazyky a kůži máme dočista ztvrdlé prachem.“

„Voda se vaří,“ řekla Peggy. „Tady máš konvici, Zuzano, měla by sis radši zavařit čaj sama.“

„Honem, honem, než omdlíme,“ volala Nancy.

„Tak nám přece povězte, jaké to bylo,“ naléhala Dorotka.

„Kam se na to hrabe Gobi,“ začala Nancy. „Ni-kde nenajdete ani kapku vody. Potůček u staré uhlíř-ské planiny, co jsme se chtěli utábořit, je dočista vy-schlý. Viděli jsme v něm mrtvou ovci... vlastně mís-to, kde kdysi ležela. Kroužili nad ním supi...“

„Jenom jeden sokol,“ opravil ji John, když zpoz-roval, jak dychtivě se po nich dívá Dick.

„A co u Atkinsonů?“ nadhodila paní Blackettová.
„To tam bydlí Zmačkanec?“ zeptala se Dorotka.
„Ano, on,“ odpověděla Nancy. „Výborně, Peggy. Au, docela jsem zapomněla, že je vařící... A mám tak vyschlo v krku, že ani zafoukat nemůžu.“
„Bydlí tam Zmačkanec,“ pokračovala. „Našel si u Atkinsonů podnájem, aby mu neušlo nic z toho, co podnikáme. Budeme se odtamtud muset držet co nej-dál. A ještě něco - hledá zlato. Viděli jsme u paní Atkinsonové na okně číslo Důlního světa.“
„Z minulého týdne,“ dodal John. „Všiml jsem si data.“
„Nalej mi tam ještě trochu mléka, ať už můžu pít,“ řekla Nancy.
„A co dál?“ ptala se Dorotka. „Co jste dělali v poušti?“
„Šli a šli,“ odpověděla Zuzana.
„Utáhli jsme si opasky a plahočili se pořád dál a dál,“ dodala Nancy. „Nikde není troška vody, aby se tam dalo tábořit. Ani na vysočině, ani nikde ko-lem. I z Amazonky je na horním toku jenom potůček.“
„Nevadí,“ usmála se paní Blackettová. „Dobře že jste se tam podívali, alespoň jste se sami přesvědčili, že ten váš plán není k ničemu.“
„Že není k ničemu?“ vykřikla Nancy, až vyprskla trochu čaje. „Ze není k ničemu! Copak jsi neslyšela, že Zmačkaný klobouk je opravdu horník a bydlí u Atkinsonů! Přece mu vysočinu dočista nepřepustíme! Jen si představ, jak by mrzelo strýčka Jima, kdy-by zlato našel Zmačkaný klobouk. Samozřejmě že se tam vydáme. A co holubi...?“
„Dostali jsme od vás dvě zprávy,“ řekla Titty.
„Homér a Sofokles se už vrátili,“ dodala Dorotka. „A Dick seřídil zvonek. Když se vrátil Homér, ještě ho neměl hotový, ale Sofokles zazvonil na celé kolo.“
„Moc hlasitě ne,“ opravila ji paní Blackettová.
„Ale co Sapfó?“ podivila se Nancy. „Poslali jsme ji druhou, dávno před Sofoklem.“
„To určitě cestou zabloudila,“ řekla Titty.
V tu chvíli se v domě rozdrnčel zvonek, cosi se dlouze řinčivě rozrachotilo a pak se ozval praskot rozbíjeného nádobí.
„Crrrrrrrrrrrr...“
„Co se to děje?“ zvolal Roger.
Všichni vyskočili.
„Co to bylo za ránu?“ zeptala se paní Blackettová.
Nancy pohlédla na Dicka.
„To se vrací Sapfó,“ odpověděl Dick.
„Crrr!Crrrr!Crrrr...!“
Průkopníci byli sice celí utrmácení, ale rozběhli se s ostatními přes trávník. Zvonek drnčel hlasitěji a hlasitěji. Zabočili na dvůr. Ve dveřích od kuchyně stála kuchařka a zacpávala si oběma rukama uši.
„Crrr! Crrr! Crrr! Crrr! Crrr!“
„Kde to zvoní?“ zvolala Nancy.
„V chodbičce,“ odpověděl Roger.
Když vešli do domu, byl rámus skoro ohlušující. Nad hlavami jim drnčel zvonek a obrovský podnos se otřásal jak ozvučná deska. V chodbičce ležela hro-mada rozbitých talířů.
„Ještě že to nebyl parádní soubor,“ naříkala ku-chařka. „Takový randál a já zrovna přecházela ke spíži...“
„No tohle!“ zvolala Nancy. „U všech ráhen a ko-satek!“
„Crrr! Crrr! Crrr! Crrr!“
„Tak jestlipak zvoní dost hlasitě?“ zeptala se Peggy a rychle vylezla po žebříku za Dickem do holub-níku.
Zvonek pojednou utichl. Dick jej vypnul přímo v holubníku. Sapfó tam přecházela sem a tam, Peggy ji popadla a hned se zase vrátila s lístečkem v ruce. Tvářila se však dost zasmušile.
„Přečti to nahlas,“ vybízela ji Titty.
„Je to vlastně teprve druhá zpráva,“ řekl John a nejistě se podíval po paní Blackettové.
Peggy začala číst a Nancy ji pozorovala roztanče-nýma očima.
STUDNY VYSCHLÉ. POUŠŤ POSETA SU-CHÝMI KOSTMI. ŽIVOT VYLOUČEN.
„Tím to tedy padá,“ řekla paní Blackettová.
„Ale kdepak,“ namítla Nancy. „Tohle jsme poslali, než jsme zašli k paní Tysonové. Řekla nám, že mají v pumpě vody dost. A mléka nám může nechat, kolik potřebujeme. Jenom se s tebou chce nejdřív dohod-nout, kde se máme utábořit. Má pořád plno strachu, že někde začne hořet. Slíbili jsme jí, že k ní zítra při-jdeš a promluvíš si s ní.“
„Vždyť paní Tysonová bydlí až dole v údolí,“ po-divila se paní Blackettová. „To byste mohli rovnou zůstat doma.“
„Ale mamí, co tě to napadá?“ zděsila se Nancy. „Tysonovi jsou o míle blíž než my. Od nich to není tak daleko jako z Jezerky, ta je přece na opačné stra-ně Vřesové skály.“
„Ach, mám já s vámi trápení,“ povzdychla si paní Blackettová.
„Co kladiva?“ zeptala se Nancy.
„Donesli jsme je,“ odpověděla Titty.
„A skvělé brýle proti prachu,“ dodal Roger a hned si je nasadil, aby si ho mohla prohlédnout.
„Jezuskote,“ zvolala Nancy. „Máte taky takové pro mne?“
„A nakoupili jsme báječné zásoby,“ hlásil Roger.
„Maminko, ty jsi poklad!“ zvolala Nancy a prudce popadla maminku do zaprášené náruče.

„A dodělali jsme posadu pro Timothyho," ozvala se Peggy.
„Třikrát hurá," zvolala Nancy. „Vyrázíme hned ráno. Škoda že mi tak vyschlo v krku a nemůžu si ani pořádně zařvat..."
„Ale Nancy..."
„Pojď, mami," zamlouvala to Nancy. „Čaj už je jistě akorát."
„Ale co bude s nádobím?" napadlo paní Blackettovou. „Jestli mi každý den, když přiletí holub, vylekáte kuchařku, že upustí podnos, nebudeme mít do konce týdne jediný celý talíř nebo šálek."
„Strhni nám to z kapesného," navrhla jí Nancy.
„Na to přispějeme všichni," přidala se Titty. „Na lepší věc bychom se ani skládat nemohli."

Kapitola 7

POCHOD K TYSONOVÝM

Ráno se vykoukali v řece.

„Teď už se hned tak nevykoukáme," poznamenal John.

„Jedině ten, kdo přinese holuby," řekla Nancy. „Každý čtvrtý den sem bude muset někdo zajít."

„Ubohá zvířata," podotkl Roger.

„Velbloudům něco takového přece nevadí," řekla Nancy. „A máme dva."

„Velbloudy?" podivil se Roger.

„Kola," vysvětlovala mu Nancy. „A teď pojď se mnou. Zazávodíme si přes řeku a zpátky."

Věděli sice, že se už do vody hned tak nedostanou, ale nikdo si jí moc neužil. Nancy, John a Zuzana si každou chvíli na něco vzpomněli a připomínali si to, aby se později na nic nezapomnělo. Dick se chtěl ještě naposled podívat do encyklopedie na heslo o zla-tě. Peggy si chtěla zjistit, jestli v noci nedošel Timothy, a chystala se, že zatelefonuje na nádraží. Do-rotka se trochu bála, že si nedokáže sbalit s Dickem stany tak úpravně jako zkušenější badatelé. Titty se dívala vzhůru ke kopcům, myslela na dlouhý pochod, který mají před sebou, a nemohla se už dočkat, až vyrazí.

Rogerovi zrovna slíbili, že může zajít s olejníčkou k dromedárům a podívat se, mají-li napumpované duše. Nemohli si tedy jen tak plavat a ležet v ranním sluníčku na vodě, jako by neměli nic jiného na starosti.

Deset minut po snídani byl už tábor v troskách. Stany sbalili, kolíky sebrali a uložili do sáčků a stanová lana svinuli do úpravných smyček, aby se dala dobře uložit. Zuzana nosila z řeky konvice vody a ha-sila oheň uprostřed křovisek.

„Jezuskote," řekla Nancy, když se podívala po trávníku, který byl celý posetý důlky po vytržených stanových kolících.

„Ještě že tu není prateta a nevidí, jak jsme to tady zřídili."

„Je to o moc horší než sedmikrásky," poznamenal Roger.

„Nic si z toho nedělejte," utěšovala je paní Blackettová. „Než dáme dům do pořádku, zase to zaroste. Ale snad je opravdu dobře, že to teď teta Marie ne-vidí."

Doufali, že vyrazí co nejdříve, ale zbourání tábora bylo jen počátkem příprav. Zbývalo zařídit ještě na sta jiných věcí.

Na dvoře před konírnou čekal ruční vozík s velbloudy, avšak brzy se ukázalo, že výprava má mnohem víc zavazadel, než unese. Na hromadu, která tu zatím zůstávala, dopadaly další a další věci. Velkou dřevěnou klec na holuby, která měla vpředu drátěnou síť a vzadu zešíkmená dvířka, vyzvedli zla-tokopové vzhůru a za volný konec z kotouče horole-zeckého lana ji přivázali k vozíku. Pytle svinského bobu, indické kukuřice a hrachu pro holuby zavěsili pod vozík. Za kleci pro holuby následovaly krabice konzerv. Zdálo se, že už se na vozík nevejde ani třís-ka, a přitom se ještě málem nedotkli velké hromady zavazadel. Z domu vyšel co chvíli nějaký řemeslník a ptal se paní Blackettové na to či ono. A paní Blackettová pročítala se Zuzanou seznam a zároveň se snažila odpovídat na všechny otázky řemeslníků i zla-tokopů.

„A co spací pytle?"

„Vejdou se vám stany na vozík?"

„Nemohli bychom pověsit nádobí na velbloudy?"

„Titty, kde máš podlahový dílec? Ale kde je vůbec Titty?"

„V pracovní kapitána Flinta s Dickem."

„A kde je Peggin polštář?"

„Poslyšte," řekla jim paní Blackettová. „Nemluvte všichni najednou. Co nutně nepotřebujete, nemusíte s sebou vozit. Než vůbec stačíte vybalit, musím stejně zajet za paní Tysonovou a mohu vám odvézt v hadi-mršce, kolik zavazadel chcete."

Nancy zaváhala a pak se rozhodla.

„To by bylo mnohem jednodušší," řekla. „Taky by-chom to koneckonců odvezli všechno sami, jenže by-chom museli chodit nadvakrát a nesmíme marnit čas. To není jen tak nějaká výprava na severní pól, vrchol Kančenžangy nebo něco takového. Jde o vážnou práci a žádnou záminku. Musíme najít zlato, než se vrátí kapitán Flint, a on už je na cestě."

Dotlačili staré autíčko na dvůr, a když je nacpali zásobami, spacími pytli a příkrývkami, zbylo sice ještě dost a dost pro velbloudy, ale začalo to vypadat nadějněji. Zatím uběhlo tři čtvrtě dopoledne a bylo jas-né, že není nejmenší naděje, aby vyrazili před obědem.

Nancy se rozběhla do pracovny kapitána Flinta a zastihla tam Dicka, jak si opisuje do zápisníku ně-jaké odstavce z encyklopedie.

„Poslyš, Dicku," spustila, ale hned zase zmlkla.

„To jsi měla báječný nápad, Titty," pokračovala. „Vypadá to strašně hezky."

Titty měla dojem, že když odejdou a nepočkají na Timothyho, dopouštějí se na něm zrady, a tak honem udělala několik girland z blatouchů, napsala červenou a modrou barvičkou na víko staré krabice od bot vel-kými písmeny VÍTÁME TĚ DOMŮ, písmena vy-stříhla, navlékla na nit a teď je zavěšovala i s girlandami dopředu na pásovcovu posadu.

„Poslyš, Dicku," řekla Nancy a rozhlédla se po po-lících ve strýčkově pokoji. „Potřebujeme k tomu do-lování ještě něco jiného než kladívka?"

„Na to už jsem taky myslel," odpověděl Dick. „Jestli najdeme zlato, budeme je muset rozdrtit a rý-žovat a budeme potřebovat drtič. Kapitán Flint jeden má, ale je strašně těžký."

Pohlédli na velký železný hmoždír s obrovskou pa-licí, která měla rukojet' ovázanou hadry. Nancy nazvedla nejdřív palici a pak i hmoždír.

„Těžké jsou pořádně," řekla. „Ale budeme je po-třebovat."

Zanesli hmoždír s palicí na dvůr a vtěsnali je na vozík mezi dvě bedny.

„Jezuskote!" zvolal Roger, když je uviděl. „A co krumpáče, ty vezmeme taky?"

„Vypůjčíme si je," řekla Nancy. „Ale vsadím se, že drtič nemá nikdo jiný než my."

Když je kuchařka zavolala do vyklizené jídelny, aby si snědli studené skopové se salátem, vypadalo všechno mnohem růžověji.

„Už jsme skoro hotoví," řekla Peggy.

„To jsem sama ráda," podotkla paní Blackettová.

Dojedly studený rýžový nákyp a spoustu banánů, naposled ještě udělali obhlídku, jestli na něco neza-pomněli, a za chvíli už utíkala Dorotka zpátky do domu a hlásila paní Blackettové, že se výprava vy-dává na cestu.

První se chopil vozíku John a vykodrcal ho na sil-nici. Titty s Dorotkou popadly na konci obě krátká vlečná lana a pomáhaly mu táhnout. Nancy a Peggy držely za hlavy těžce naložené velbloudy a Zuzana k nim ještě přivazovala nějaká zavazadla. Dick si za-běhl do pracovny kapitána Flinta pro Phillipsovu knihu o kovech a vrátil se s červeným svazkem.

„Dám na ni velký pozor," sliboval paní Blackettové.

„Jen si ji půjč," řekla, „jenom se ti nesmí zmá-čet..., ale jak to vypadá, bude nám pršet tak na-přesrok," dodala a pohlédla na prašnou silnici a vzhů-ru k jasné zářící obloze.

„Počkejte chvíličku," řekla Nancy. „A podržte mi někdo velblouda. Zapomněla jsem modré korále."

Předala kolo Zuzaně a byla tatam. Slyšeli ji jen, jak pádí nahoru po schodech. Za chvíli se vrátila s dvěma krátkými šňůrami modrých skleněných ko-rálků a zavěsila je velbloudům na svítilny.

„Na Východě je nosí každý velbloud, aby ho uchrá-nily před zlem," řekla. „A naši je budou zvlášť po-třebovat, nebo někde určitě pichnou."

„Ale jak je vytáhneme do kopce?" zeptal se Roger a podíval se na velbloudy, celé ověšené zavazadly.

„Potáhneš je," odpověděla mu Nancy. „Každou karavanu přece vede oslík."

Když už málem vycházeli, opřela si Peggy velblou-da o zeď a rychle vylezla nahoru do holubníku pro plechovku semence a konopných semínek, které dá-vali holubům po špetkách, když byli zvlášť hodní.

A pak už konečně vyrazili.

„Poslyš, Zuzano," řekla paní Blackettová. „Spolé-hám na tebe, že je ohlídáš... A, Nancy, přijedu, jak to nejrychleji stačím. Ne abys paní Tysonovou moc přemlouvala. Nic nevybalujte, dokud si s ní nepro-mluvím a neuslyším, co si o tom myslí. Třeba nám řekne, že o vás vůbec nestojí..."

„Jistě, maminko... Vždyť jsme ti to slíbili."

„Ještě vám musím říct něco o tom zvonku," vzpo-mněl si Dick. „Umíte ho vypnout, když chytnete ho-luba? Víte, jinak by vám zvonil tak dlouho, dokud by se nevybila baterie..."

„A dokud bychom se všichni nezbláznili," dodala paní Blackettová. „Ale žádný strach, já to nezapome-nu. Nejdřív se stáhne drátek a pak se zavřou dvířka, než se druhý den kolem poledne vrátí další holub. Pak se dvířka zase otevřou a čeká se s oběma ušima zacpanýma vatou, až zazvoní na poplach další ho-lub ..."

„Vatu snad ani potřebovat nebudete," řekl Dick. „Ale mohla byste to trochu ztišit, kdybyste omotala zvonek hadříčkem..."

„Neboj se," usmála se paní Blackettová. „Jenom jsem žertovala. Uslyším ho moc ráda."

„Na shledanou, mami. Na shledanou. Na shleda-nou ..."

Karavana vyrazila po silnici. Když zatačeli zlato-kopové za roh, kde se skrývala uprostřed jedlí brána Jezerky, ještě naposled se ohlédli a spatřili paní Blackettovou a kuchařku, jak se za nimi vyběhly podívat a mávají jim kapesníkem. Vzápětí jim už zmizely z očí. Důlní společnost Vlastovek, Amazonek a Dicka s Dorotkou opravdu vyrazila.

„Ani nemůžu uvěřit, že už jsme vážně na cestě," ozvala se Titty.

„Nebýt Zuzany, tak jsme seděli doma," řekla Nancy „Zuzany a Dicka.. A holubů," dodala a pohlédla na Homéra, Sofokla a Sapfó, kteří se pohupovali na bidýlku ve velké kleci.

První půl míle se jim šlo snadno, ale když dorazili k místu, kde se silnice vedoucí kolem horního konce jezera stáčela přes most, bylo to už horší. Silnička, po níž putovali, byla úzká a klikatá a vedla vzhůru údo-lím kolem vyschlé říčky. Místy se málem dotýkala říčního břehu a pak se honem otočila, vyšplhala se kolem nějakého skaliska a na druhé straně se zase prudce spustila dolů, až se znovu setkala s řekou. Vo-zík, který tlačil John za pomoci Zuzany a vpředu táhla Dorotka s Titty, se na rovině zdál docela leh-ký, ale jakmile se s ním rozjeli do kopce, byl těžký jako parní válec, a cestou z vršku se jim docela vy-mykal z ruky. S velbloudy to nebylo o nic lepší. Oslíci Dick a Roger je vždycky chvíličku táhli vpředu a vzadu je zase museli přidržovat, aby se jim moc ne-rozjeli.

A tak byli všichni až na Johna a Zuzanu, kteří se museli dát do spravování, celí šťastní, když Peggin velbloud píchla duši, třebaže měl ty modré korále. Mohli si aspoň odpočinout, dostali malý přiděl čoko-lády a opláchli si zaprášené nohy v mělkých kalužích, které zůstaly mezi kamením v korytu řeky.

Duše však byla brzy spravená a šlo se dál. Údolí se zužovalo. Po levé straně spadaly k silnici příkré lesy a výprava dorazila k místu, kde loňského léta vy-šla na silnici Titty s uhlíří a svezla se domů na ská-ceném stromu taženém třemi

mohutnými koňmi.

„Pojďme se podívat nahoru, jestli je tam ještě vigvam," navrhl Roger.

„Není," řekla mu Nancy. „Aspoň uhlíří tam ne-pracují. Pracují teď na míle odtud, na dolním konci jezera."

Po pravé straně tekla řeka a za ní se tyčila k obloze vřesoviště, posetá balvany a kapradím.

„Zelené svahy," hlásila Nancy. „Včera jsme byli tam nahoře. Tamhle asi končí vysočina."

„Nemohli bychom se přebrodit přes řeku a vylézt rovnou nahoru?" ptal se Roger.

„Nejdříve přece musíme k Tysonům," připomněla mu Peggy. „Poslyš, přitáhni trochu otěže. To zvíře ti chce upláchnout."

Za Zelenými svahy se údolí trochu rozšiřovalo a po levé straně se táhla pastviště, která teď byla celá hnědá a vyprahlá a krávy se tu oháněly ocasy po moukách. Napravo bylo úbočí zalesněno a stromy spadaly až dolů k řece.

„Je to ještě daleko?" ptal se Roger.

„Ještě štěstí, že jsi s námi nebyl včera," řekla mu Zuzana.

„Ušli jsme tohle všechno dvakrát a pak ještě moc-krát tolik, a navíc jsme pátrali na vysočině po vodě."

Teď už bez ustání stoupali a blížili se ke konci údolí. Řeka tvořila tu a tam vodopády, ale nepřetékala přes ně skoro žádná voda. A když se dívali na-horu, zdálo se jim, jako by se lesy rozeplaly z jedné strany údolí ke druhé a celé je zatáhly zeleným zá-věsem.

„Už tam skoro jsme," řekl John. „Vydrž, Titty. Atkinsonovic statek je nahoře, jak tam silnice pro-cházejí lesem. A

Tysonovic tady na té straně lesů, dole v údolí."

„Já už to skoro neutáhnu," postěžoval si Roger.

„Tak si něco zaspíváme," navrhl John. Titty už sice sotva dechu popadala, ale zanotovala Španělské dámy a ostatní se k ní připojili refrémem. Vozík i vel-bloudi jim hned připadali lehčí.

Na shledanou a sbohem, španělské krásné dámy,

španělské krásné dámy, musíme sbohem dát,

neb dostali jsme rozkaz a do Anglie plujem -

kdo ví, zda uvidíme vás ještě jedenkrát.

A vzkřiknem, jak se sluší na britské námořníky,

až uvidíme Kanál, Anglii, v dálce cíl;

my potáhneme domů přes všecka slaná moře,

od Quissantu je Scilly třicet pět mořských mil.

Pak zkusili Shrabujem seno a jsme dva a jsme tři, ale když došli k devadesáti a stu, nechali toho a znovu spustili

Španělské dámy. Zpívali je už podruhé a tu si Titty všimla, že refrén nějak utichá. Nancy přestala zpívat, John také a teď

Zuzana... I Titty umkla. Nač se to všichni dívají? Jsou to opravdu komíny a střecha, tam pod lesem na druhém břehu řeky?

Kapitola 8

NA VYSOČINĚ

„Tak už jsme tady," řekla Nancy. „Tamhle bydlí Tysonovi."

Po pravé straně vybíhala ze silnice úzká cesta, ved-la po hrbatém kamenném můstku přes téměř vy-schlé říční koryto a končila na dlážděném dvoře obí-leného hospodářského stavení. Po jedné straně dvora stála chalupa s nízkými okny a verandíčkou, po níž se pnuly plaménky, rozlehlý chlív a nad ním stodola a stará pumpa s mělkým korytem. Na druhé straně se táhla zídka z volného kamení s malými vrátky a za ní ležel ovocný sad. Za sadem a budovami se příkře tyčil k obloze dubový, březový a lískový háj a tu a tam tu rostla i nějaká borovice. Kdesi nad tím há-jem ležela vysočina, kde za dávných časů kutávali horníci a kde se skrýval i vzácný kov, 'který teď' chtě-la výprava objevit.

Vozík drkotal přes můstek po tvrdém dláždění dvora. Velbloudi už za ním jeli tišeji, i když si Roger představoval, že taková cesta by měla vyvrcholit pořádným rámcem a že by oslík, který karavanu vede, měl její příchod ohlásit vítězoslavným hýká-ním.

Paní Tysonová vyšla ze dveří, zrovna když si Nan-cy opírala velblouda o zahradní zeď. Paže měla až po lokty zabílené od mouky, protože právě něco pek-la, a zřejmě ji nijak nenadchlo, když viděla na dvoře plno zlatokopů s vozíkem a těžce naloženými vel-bloudy.

„Tak už jste tady?" řekla. „A kde je paní Blacket-

tová? Proboha, vás ale je! Včera jste přece byli jen tři. Nemám tušení, kam vás všechny uložíme."

„Maminka přijede za námi."

„Řekli jste jí, doufám, co jsem povídala o těch po-žárech," pokračovala paní Tysonová. „A že v lese není voda, protože potok dočista vyschl."

„Řekli jsme jí všechno," odpověděla Nancy. „Ne-musíte mít strach. Nechceme přece rozdělovat oheň, když není vůbec voda. A stany ani nic jiného neroz-balíme, dokud nepřijede maminka. A jéje, dobrý den, Robine..." Z lesa za stodolou přicházel mladý muž s dlouhou tyčí a nahoře na té tyči měl otep chrastí. Postavil ji ke zdi od stodoly, kde už jich stálo šest.

„To je Robert Tyson, syn paní Tysonové," vysvět-lovala Peggy Dorotce.

„Další košťata proti ohni," poznamenal Roger.

„Však je asi budeme potřebovat," řekl Robin.

„Snad jste se nepřidal k dobrovolníkům plukovní-ka Jolyse?" zeptala se ho Nancy.

„Co by nám to bylo platné," řekla jí paní Tysonová. „Jakpak bychom jim dali vědět, kdyby najednou vypukl požár?

Jestli tu někde chytne, musíme si s po-žárem poradit sami. Než bychom stačili vzkázat plu-kovníkovi až někam na konec

jezera, zůstal by z na-šeho údolí jen popel a kouř."

„Jestli tu bude hořet, všichni vám pomůžeme," ujist'ovala ji Nancy.

„To bych byla celá šťastná, ale ne abyste tu zapá-lili sami," řekla jí paní Tysonová.

„Copak by nás něco takového napadlo?" rozhorlil se Roger.

„Ráda bych věřila, že ne," řekla paní Tysonová. Pohlédla k modré obloze nad strmým lesem za hos-podářstvím. „Po dešti není ani památka," povzdechla si. „A půda už je týdný rozpraskaná, jak potřebuje trochu deště. Nu, co se dá dělat," dodala. „Musím stejně dopéct ten koláč... a za chvíli je tu paní Blackettová."

„Ta hned tak nepřijede," řekla jí Nancy. „Aspoň myslím, že ne... teprve až odejdou malíři a tapetáři. Nemohli bychom si tu zatím nechat věci a zajít si do lesa podívat se na vysočinu?"

„Dneska už s vozíkem přece nikam nepojedete," řekla jim paní Tysonová. „Postavte si ho tamhle ke zdi od stodoly, aby nepřekážel."

„Ale holuby si na slunci nenechávejte," radil jim Robert Tyson. „Raději je zavezte do stodoly."

„Děkujeme mockrát," řekla Titty, která už se

chvilku pokoušela zaclonit holubům klec kouskem podlahového dílce, aby měli aspoň trochu stínu.

„Všechno vyklopit!" zvolala Nancy. „Půjdem na-lehko. Nahoru je to ještě pěkný kus."

Vozík i s klecí na holuby zatlačili do stodoly. Vel-bloudy si opřeli o zahradní zidku. Pak shodili tlu-moky a narovnali je na hromadu.

„Nic s sebou neponeseme," řekla Peggy. „Zasko-číme si jen nahoru do lesa a omrkneme ta zlatá naleziště."

„Kompas," vzpomněl si John a zalovil v jedné z vnějších kapes tlumoku.

„Měli bychom si vzít taky dalekohled," připomněla Titty.

„Ten můžeme opravdu potřebovat," řekla Nancy. Vyšla už ze dvora a otvírala branku do lesa.

Ostatní se tlačili za ní.

„Zavřete někdo branku," velela Nancy.

„Rozkaz," ozval se Roger.

Bylo jim blaze, když po dlouhém pochodu údolím, po silnici vystavené žhavému slunci, vstoupili do stin-ného lesa. Ve vzduchu jako by najednou bylo méně prachu a všude to čistě vonělo pryskyřicí z borovic, které se tu a tam tyčily se svými vysokými rozvrásněnými kmeny mezi nízkými lískovými keři, jeřabinami a mladými doubkami. Mezi stromy se vinula vzhů-ru pěšinka. Hned bylo vidět, že po ní jen málokdy někdo přejde. Místy byla kamenitá a kamení zarůs-tal suchý mech. Někde zase zůstaly návěje loňského listí. A tu a tam bylo kolem mohutných borovic na-stláno hnědé borové jehličí. Žebříňák by se na tuhle cestu, nevešel a zřejmě se po ní svázelo seshora z vře-sovišť kapradí jenom na sáňkách.

„Projede tudy náš vozík?" zeptala se Peggy Zuza-ny. „Vejde se sem asi jen taktak."

„Ani ho nahoru nepovezeme," odpověděla jí Zu-zana.

„Ledaže by přšelo a v potoce by zase přibýlo vo-dy," řekla Nancy.

„Ale kde je vlastně ten potok?" zeptala se Titty. Vzpomněla si na milý potůček, po němž se loni v létě vydali s Rogerem na výzkumnou výpravu a objevili údolí Vlaštovky a jeskyni, kterou pojmenovali jesky-ně Petra Kachny. V tomhle lese však nebylo slyšet ani zabublání, které by prozrazovalo, že tu někde teče voda.

„Zrovna přes něj přecházíme," řekl John, a tu si povšiml, že přes cestu se táhne pruh oblázků a vedle něho vede hluboký příkop, a poznali, kudy potok tekł.

„Po tomhle kamení jsme přecházeli," zvolal Roger a vesele přešel na druhou stranu po velkých balva-nech, které tu lidé nechali, aby se dostali suchýma nohama přes potok, i když je plný vody.

„A voda žádná," řekla Dorotka.

Stezka stoupala prudce vzhůru mezi stromy, někde zahnula od potůčku a jinde se k němu zase přiblížila a pak se v širokých zákrutech zatočila sem a tam, aby se po ní lépe stoupalo. Letos v srpnu bylo však takové sucho, že tudy žádný potůček netekl a zbylo jen vyschlé koryto. Výprava dlouho stoupala a ještě nespátřila ani kapku vody, když tu náhle zahlédla na místě, kde býval ještě vloni vodopád, malinkou kaluž.

„Je to stojatá voda," všimla si Zuzana. „Nebo sko-ro stojatá a nestačila by nám na vaření ani na mytí."

Titty se prodrala lískovým křovím, aby si kaluž lépe prohlédla, a tu se nad stromy vznesla s náram-ným křikem repetivá sojka.

Stoupali dál.

„Je to ještě daleko?" zeptal se Roger, který byl za-mlklejší a zamlklejší, čím déle vystupovali.

„Asi tak sto mil," řekla mu Titty.

„Vydrž, Rogere," povzbuzovala ho Peggy. „Za chvíli budeme nahoře."

John s Nancy spíáchali vpředu. I Zuzana teď při-dala do kroku. Dick se díval do země, v ruce kladív-ko, a odhodlaně stoupal za ní.

„Pověz nám, jak to na té vysočině opravdu vypa-dá," žadonila Dorotka.

„Za chvíli uvidíte," řekla Peggy. „Už jsem tu ne-byla pěkných pár let."

„Titty," zašeptala potají Dorotka, „jak je to s tím Zmačkaným kloboukem? Opravdu hledá zlato, nebo to Nancy jen tak říká, aby nás napínala?"

„Jestli o tom zlatu slyšel, tak ho určitě hledá," od-dechovala Titty. „Kdo by si to taky nechal ujít."

„Ale jestli o něm neslyšel?" zeptala se Dorotka.

„Pospěšte si!"

„Vždyť už jdeme," odpověděl namračeně Roger.

Náhle se stezka rozdvojovala. Jedna pěšinka se prudce stočila nalevo mezi křoví a druhá vedla dál. Stromy začaly řidnout. Kousek před nimi vyrůstal pod širokou strmou skalní stěnou, na níž se tu a tam uchytil vřes, ostružinový keř. K

vrcholku skály vy-stupovala průrva zarostlá trávou, ale tady už ostru-žiny nerostly. Nancy, John a Zuzana už byli nahore a Dick s kladivkem v ruce stál kousek pod nimi.

„Pospěšte si," volala Peggy a ostatní zlatokopové se s těžkým oddechováním pustili za ní a srdce jim po tom dlouhém výstupu jen bušila v hrudi. Obešli ostružiní, vyběhli vzhůru zelenou struhou a za chvíli se už rozhlíželi po divokých zvrásněných vřeso-višťích na vysočině.

„Tak co tomu říkáte?" zeptala se Nancy a rozmáchla se rukou, jako by celá vysočina vznikla její zásluhou.

Titty nemohla zpočátku ani promluvit. Z údolí dlouho vystupovali, pak ještě utíkali nahoru ke skále, a teď nemohla vůbec popadnout dech. Před očima se jí dělaly mžítiky, ale i tak rozeznávala Klondike a Al-jašku, o nichž se jí ani nesnilo, když si v táboře na Jezerce vyprávěli o zlatých nalezištích. Nad nimi se už tyčil mohutný masív Kančenžangy. Z hory se dolů k údolí, odkud vyšli, vztahovala obrovská paže a zakrývala jim celý kraj kolem Jezerky i kopce u dolního konce jezera. Od horského štítu, na který loni vy-stoupili, se táhl k jihu řetěz kopců. Zpola uzavřena těmito kopci ležela tu rozlehlá planina, zbrázděná strouhami a zjizvená skalnatými hřebeny, které str-měly z moře vřesu, kapradí a nakrátko spasené vy-prahlé trávy. Nalevo se planina svažovala dolů do údolí a tam ji křížila stužka bílé silnice. Za zlatokopy ležel Tysonovic les a hluboké údolí Amazonky, od-tud se právě vyšplhali.

„Co je to za domorodou silnici?" zeptala se Titty, když zase popadla dech.

„Vede do Dundalu," odpověděla jí přes rameno Nancy. „Putovali jsme po ní, když jsme šli k Tysonům."

Roger se díval dolů na hladkou strmou skalní stěnu na samém kraji vysočiny.

„To by byla báječná skluzavka na trhání kalhot," napadlo ho.

„Jenže bys sjel rovnou do ostružin," řekla mu Titty.

„Přece bych se dokázal zastavit," namítl Roger.

„Radši to nezkoušej," napomínala ho rychle Zuzana. „Kdo by ti ty kalhoty zašival? Paní Tysonová není jako Mária Swainsonová."

„A není na mě aspoň řada na dalekohled, když už se nesmím klouzat?" zeptal se Roger.

„Půjčte mu ten dalekohled," přimlouvala se Zuzana.

„Tady ho máš," řekl mu John. „Střídáme se po dvou minutách. Každý se chce podívat."

„Kde jsou ty staré doly?" ptal se Roger.

„Všude po vřesovištích," odpověděla mu Nancy. „Vidíš Vřesovou skálu? Ten velký hrbol, co se táhne dolů po Kančenžanze? Uvnitř toho jsme byli, když jsme se zašli podívat za lomařem Bobem. Procházeli jsme podzemní chodbou, která končí tady na té stra-ně, jenže už není bezpečná. Dole v hřebeni, kde začíná vysočina, je takových chodeb spousta. A skoro na každém kousičku údolí nebo v 'kopcích po vyso-čině jsou místa, kde se kdysi dolovalo. Víš, třeba jen jáma a vedle ní kopeček vykopané hlíny. Zrovna tamhle jednu vidíš. Tamhle naproti. Tu černou skvrnu pod skalisky..."

„Tak se dáme rovnou do hledání."

„Ale kapitáne Nancy," namítl Zuzana. „To pře-ce nejde. Vždyť přijede paní Blackettová a máme ještě postavit stany a uvařit. Měli bychom se hned vrátit."

„Tak se do toho pustíme hned zítra ráno," ustou-pila Nancy.

„A kde je nepřítel?" zeptala se Titty.

„Zmačkaný kloboúk? Ten je v tom druhém hos-podářství, co jsme si měli kupovat mléko. Je to až za silnicí, rovnou pod námi, tam, kde se silnice stáčí dolů do lesa. Odtud tam není dobře vidět a to je hrozná škoda. Možná že je Zmačkanec zrovna do-ma."

„Kdepak, není," řekl naléhavě Roger. „Zrovna se na něj dívám. Bud'te zticha."

Roger ležel na břiše s lokty zabořenými do trávy a oběma rukama si seřizoval malý dalekohled. Jed-nou nohou kopal do vzduchu. To kopání znamenalo: „Bud'te všichni zticha!", jenže to nikdo nevěděl, pro-tože i Roger si ten klíč vymyslel teprve před chvíli-kou.

Ale i tak všichni hned pochopili, kterým směrem dalekohled ukazuje.

„Skryjte se!" zvolal najednou John a tři zbývající Vlaštoky se rázem vrhly na zem.

„Skryjte se!" zvolala Nancy a už ležely s Dorotkou a Peggy na zemi.

„Skryj se! Skryj se!" šeptala Dorotka. „Ach Dicku!"

Dick se ohlédl a pozoroval, že zůstal jediný stát. Pochopil a přikrčil se vedle Dorotky.

„Je to určitě on?" ptal se John.

„Půjčte mi dalekohled," žádala Nancy. „Zaručeně je to on."

Asi na míli od nich seděla na skalisku šedá posta-va.

„Je k nám otočený zády," všimla si Nancy. „To máme kliku. Ale poslyšte, jestli se obrátí, tak nás ur-čitě uvidí. Musíme se schovat. Dělej, Peggy. Ukaž, jak couvá had. Ty to přece umíš. Honem. Odplaz se. Nic si z toho nedělej, když si trochu umažeš šaty, Dorko. Až budeme hledat zlato, stejně se celá ušpi-níš... a pak je tu všechno suché jako troud. Šaty ti opráším. Prima, Johne."

John se už před prázdninami naučil couvat jako had, a sotva zahlédl v dále sedící postavu, začal se plazit pozpátku po zemi. Vklouzl za skalní stěnu a teď tam docela pohodlně visel za ruce, občas vyhlédl ven, ale kdykoliv chtěl, mohl se spustit ještě o kou-sek níž a zmizet dočista. Ve dvou minutách se skryla celá výprava, někteří její členové se drželi stejně ja-ko John horního okraje strmé skalní stěny a ostatní se krčili v úzké průrvě, kudy vedla pod skalami z vy-sočiny dolů do lesa stará stezka.

„Co dělá?" ptal se Roger.

„Jen si tak odpočívá," řekla Zuzana.

„Stejně je lepší, když zůstaneme schovaní," podo-tkla Nancy. „Ale on si jen tak neodpočívá. Podívejte. Jenom se podívejte! Má mapu."

„Třeba jsou to jen noviny."

„To určitě nejsou," řekl John.

I bez dalekohledu všichni viděli, že ten osamělý muž uprostřed vysočiny drží v rukou cosi bílého. Muž pojednou povstal, podíval se na bílý papír před se-bou a potom vzhůru ke kopcům.

„Dívá se na mapu," skoro vykřikla Nancy. „Ještě tomu nevěříte? Tak teď máte příležitost, abyste se přesvědčili. Vezměte si dalekohled a podívejte se sa-mi. Jezuskote! On přece zrovna hledá to zlato!"

Jeden po druhém se podívali malým dalekohle-dem a viděli nejprve, že ten člověk je vážně Zmačka-ný klobouk, a potom, že si něco položil na kámen a dívá se každou chvíli do mapy, na kopce, na tu věc na kameni a znovu na kopce.

„Co tomu říkáte?" zeptala se Nancy.

„Už to tak vypadá," řekl John.

„Poslyšte," téměř zaúpěla Titty. „Co myslíte, ne-má on tu mapu, o které nám říkal starý Bob?"

Nancy se na chvíli zamyslela.

„Ne," řekla konečně. „To by nevypadal tak bez-radně. Prostě by si to zlato vykopal. Vždyť je tady nahoře už přinejmenším tři dny. Když jsme ho ten-krát viděli, jak jde k lomaři Bobovi, šel přece zrovna dolů po druhé straně hřebene."

„Otočil se," šeptla Dorotka.

Zmačkaný klobouk složil mapu, nebo nač se to vlastně díval. Vzal si věčičku, kterou si položil na kámen, a zastrčil ji do kapsy. Chvilku stál a díval se na Kančenzangu a pak se obrátil a vykročil po ne-rovné půdě.

„Jde k nám," vydechl Roger.

„Viděl nás," zašeptala Dorotka.

„Nikdo se ani nehněte," nařizovala Nancy.

Vzdálená postava se rychle pohybovala, chvilku šla po nerovné půdě a pak zase po kolena v kapradí nebo pěšinkami, které vyšlapaly ve vřesu ovce.

„Neviděl nic," oddechl si John.

„Jde dolů k dundalské silnici," řekla Nancy.

„Vrací se k Atkinsonům," dodala Peggy.

Pozorovali ho, až dorazil k silnici, zabočil po ní doleva a zmizel jim z očí v místě, kde se silnice no-řila do lesů.

„Ten má ale kliku," řekla Nancy. „Tábořit si tak-hle rovnou nahoře... Kdyby byla v tom potoce as-poň kapka vody..."

Přála bych vám vidět to tábořiš-tě, co jsem vybrala pro nás..."

„Kde je?" zeptala se Titty.

„Tady. Docela blízko vysočiny," řekla jí Nancy. „Je to tam ještě výhodnější než u Atkinsonů. Pojdte se podívat."

Seběhla dolů ze skály, obešla ostružinový keř a prodrala se křovisky.

Kapitola 9

DVĚ TÁBOŘIŠTĚ

Pouhých dvacet či třicet kroků od příkré skalní stěny, z jejíhož vrcholu pozorovali svého soupeře, vy-šla Nancy z lesa na malou okrouhlou mýtinu a ostat-ní za ní.

„Tady je to nádherné," řekla Titty.

„To tedy je," podotkla Nancy. „Tak tohle místo jsem myslela. Je odtud blízko na vysočinu i k Atkinsonům, nikde bychom neztráceli čas a nebýt toho su-cha, nehynuly by ovce, potok by byl plný vody a z té kaluže, co jste viděli, jak tam byl dřív vodopád, by-chom měli takové koupaliště, že by se tam vešlo stá-do hrochů."

„Stádo snad ne," poznamenal pochybovačně Dick.

„Dva nebo tři menší určitě," řekla Nancy.

John a Zuzana viděli tábořiště už včera a Peggy kdysi dávno. Zato Dick s Dorotkou, Titty a Rogerem je viděli poprvé.

Byla to rovná, okrouhlá planinka. Na první pohled bylo vidět, že ji tu kdosi zarovnal schválně. Z jedné strany ji zespoda navršil a z druhé srovnal tak, že vykopal kameny a hlínu z příkrého svahu kopce. Nerostl na ní ani stromček, ale kolem dokola ji tak obklopovaly stromy a keře, že se dalo přejít na pár kroků od ní a ani o ní nevědět. Na je-jím okraji rostlo několik menších keřků a kmeny sta-rých stromů se skrývaly v listí náprstníku, planinka však zůstávala až na trochu uschlého listí a mechu prázdná, jen tu a tam na ní vyrážel trs tenké trávy. Na jednom konci leželo něco, co zprvu vypadalo jako neuspořádaná halda modřinových kulatin.

„Vždyť už tu někdo tábořil," poznamenala Dorot-ka. „Nejspíš divoši."

„Ale ti nejlepší divoši," řekla dychtivě Titty. „Možná že to byli zrovna ti divoši, co jsme je znali."

Roger si prohlížel zvětralé, mechem obrostlé mod-řínové kulatiny. „Vsadil bych se, že to byl kdysi zrov-na takový vigvam jako ten, co jsem v něm spal. Jestli-pak tam měli taky zmiji?"

Dick a Dorotka se po nich nechápavě podívali.

„Mívali tu milíře uhlířů," řekla jim Nancy.

„Víte, takové haldy dřív," vysvětlovala jim Peggy, „a ty si celé přikryli a nechali je pomalu hořet, až se z nich udělalo dřevěné uhlí. Tyhle kůly tu zů-staly z vigvamu, ve kterém bydlili."

„Ti, co známe, se jmenují Mladý a Starý Billy," řekl Roger. „Mladému Billymu je asi sto let a Starý Billy je jeho tatínek a je ještě starší."

„Hodnější divochy si ani nedovedete představit," dodala Titty. „Možná že tady to tábořiště nechali schválně pro nás."

„To určitě nenechali," řekla jí Zuzana. „Vždyť už se tady léta uhlí nepálí. Podívej, jak jsou ty kůly za-rostlé mechem."

„Já vím, že nenechali," řekla Titty. „Ale co kdyby? Jen si vzpomeň, jak Mladý Billy udělal Rogerovi berli. Chtěla jsem říct, že je tak krásné, až by člověk řekl, že nám ho dali jako dárek."

„A odevšad schované," dodala Dorotka.

„Ahoj! Nancy!"

Vysoko nad nimi se ozval John. Pohlédli vzhůru a spatřili ho, jak sedí obkročmo na větvi vysokého starého jasanu, který se tyčil po jedné straně mýtiny nad ostatními stromy.

„Je odtud vidět k Atkinsonům," volal dolů. „Vi-dím zahradu, ty jejich úly a dveře... Zrovna vešel dovnitř Zmačkaný klobouk... A když se ohlédnu, vidím velikánský kus dundalské silnice."

„Tohle je ale tábořiště!" řekla Nancy. „A ještě tu máme připravenou pozorovatelnu."

„A dost místa pro všechny naše stany," řekla Titty.

„A nemůžeme tu nic zapálit," dodala Peggy.

„Tak co bychom se tu neutábořili?" navrhoval Roger.

„Lepší místo jakživi nenajdeme," připojila se k němu Titty.

„To nejde," řekla Zuzana. „Kdybychom si chodili každý den do údolí jenom pro mléko, ještě bychom to nějak vydrželi. Ale nemůžeme přece tahat nahoru každou kapičku vody."

„Vždyť bychom se obešli bez mytí," poznamenal Roger. „Chci říct bez zbytečného mytí," dodal, když zpozoroval, jak po něm Zuzana šlehla očima.

„Stejně se můžeme utábořit, jen kde nám dovolí paní Tysonová," připomínala Zuzana.

„Když tu bydleli uhlíři, měli určitě docela jiné po-časi," napadlo Nancy. „Čert nám byl dlužen to su-cho! Ale aspoň vidíte, proč jsem se sem chtěla odstě-hovat. Měli bychom to mnohem lepší než trmácet se sem den co den až od Tysonů..."

„A večer se zase vracet," dodala Peggy.

„Zatímco Zmačkaný klobouk si bydlí u Atkinsonů rovnou u našeho zlatého naleziště..."

John slezl ze stromu.

„Teď si tam vylezu já," řekla Nancy. „Za chvíli jsem dole..."

„Pojď už přece, Nancy," naléhala na ni Zuzana. „Musíme se vrátit dolů na statek. Měli bychom vy-balit všechno, co zůstalo na nákladním voze a na vel-bloudech, a pak ty balíky, co doveze naše maminka. A potom si uděláme báječný tábor někde jinde..."

„Ale takovýhle ne," řekl Roger.

„To by byl tábor!" povzdechla si Titty.

„Ten by byl!" řekla Dorotka.

„Tábor Ten by byl!" poznamenala Nancy. „To by bylo jméno! Ale co se dá dělat. Pojďme už dolů, po-stavíme si stany a ráno se brzy nasnídáme, a než Zmačkaný klobouk zívne a protře si oči, aby se tro-chu probral, budeme už nahoře."

„Kudy půjdeme?" ptal se Roger.

„Prolezeme tudyhle," ukázala mu Nancy.

Od otevřené planinky vedla na pěšinu, po níž sem vystoupili z údolí, stará stezka místy zarostlá křovím a museli jeden druhému přidržovat větve, aby tu vůbec prošli. Zuzana s Johnem už byli na pěšině a hned se pustili pravidelným klusem z kopce.

„Pohněte kostrou," zvolala Nancy a běžela za ni-mi.

Stará pěšina se vinula sem a tam dolů lesem.

Když si po dlouhém pochodu nechali zavazadla na dvoře a vydali se jen tak nalehko dál, aby se roz-hlédli na vysočině po zlatých nalezištích, připadal jim výstup nekonečný. Teď se jim však zdála cesta mno-hem delší, třebaže už nestoupali nahoru, ale běželi z kopce. Vždyť se každým krokem vzdalovali z kon-čin, které tolik chtěli probádat. Každý krok teď zna-menal promarněné hodiny na počátku i na konci dne. Všechno se změnilo od chvíle, kdy spatřili svého soupeře. Viděli ho už sice na nalezištích s mapou. Tehdy však měla ještě i Nancy své pochybnosti. Co když je Zmačkaný klobouk jen náhodný výletník? Za lomařem Bobem ho přivedla jen romantická zvěda-vost. A podnájem si mohl najít u Atkinsonů i člo-věk, který nemá sebemenší zájem o hledání zlata.

Ale jak mohli ještě teď pochybovat? Slyšeli přece, co povídal lomař Bob. Dobře si všimli, jak Zmačkaný klobouk vyčkával, až odejdou, a pak si teprve za-šel promluvit do lomu se staříkem. A teď ho všichni do jednoho spatřili, jak se potuluje s mapou zrovna v končinách, které chtějí sami prozkoumat.

„Teď a bychom závodili, kdo to najde první," po-znamenala Dorotka.

„To je právě ono," řekla Titty. Pár kroků ještě běžela dál a pak dopověděla, co chtěla říct: „A kdo bydlí nahoře, má obrovský náskok."

Dlouho klusali dolů po klikaté stezce, uháněli tam, kde vedla rovně, zpomalovali, kde se zatáčela, a dá-vali pozor, aby nesklouzli po suchém mechu. Kdyko-liv se přiblížili k potoku, či vlastně k místu, kde kdy-si potok jiskřivě přeskakoval z kamene na kámen, z vodopádu do tůňky zarostlé kapradím a z tůňky znovu na vodopád, připomnělo jim jeho suché koryto, jaký tu mohli mít báječný tábor.

„Čert aby vzal to sucho," zahuboval Roger.

„Ještě je vidět, že tu bývalo dost vody," upozorňo-val je Dick. „Podívejte se, jak je to 'kapradí zelené, a to neteče potokem ani kapka vody."

„Tak skvělé tábořiště už nikdy nenajdeme," řekla Dorotka.

„A co se každé ráno nalezeme do kopce," dodala Peggy.

Klusali dál.

„To se budeme každé poledne vracet do tábora na oběd?" zeptal se Roger.

„Budeme si ho muset brát s sebou," řekla Peggy. „Uvaříme ho se Zuzanou zároveň se snídaní."

Hluboko pod nimi se ozvalo v lese ostré hvízdnutí.

„To píská první důstojník," řekla Titty.

„Už jdeme! Už jdeme!" volali.

Doběhli k ostatním, kteří na ně čekali skoro pod kopcem. Stáli tam všichni tři pohromadě a zřejmě se o něčem dohadovali. John právě rozhovor uzavíral.

„Podívej se, Nancy, Zuzana má pravdu. Není přece ani pomyšlení, že bychom mohli nahore tábořit, když tam není kapka vody. I kdybychom nic nesli-bili."

„A možná že budeme mít dole opravdu pěkný tá-bor," dodala Zuzana.

Jakmile vešli do dvora, všimli si, že už tam paní Blackettová byla. Kdosi rozložil po zemi voskované plátno a na tom se vršila obrovská hromada příkrý-vek, spacích pytlů a stočených stanů.

Paní Tysonová si ji zrovna prohlížela. A zdálo se jim, že je tentokrát vítá nějak radostněji. Snad ji pa-ní Blackettová ujistila, že jsou opatrní a s největší pravděpodobností ji nepodpálí vřesoviště.

„Tak už jste tady," řekla jim. „Paní Blackettová na vás ani nečekala. Povídala, že má doma strašně prá-ce, a hned zase jela. Ale našly jsme vám krásné tá-bořiště. Hned tady u nás na sadě, docela blízko chalupy, takže budete po ruce, kdybyste snad něco po-třebovali. Musely jsme odtamtud vyhnat starou pras-nici, aby vám nevpadla v noci do stanů. A vodu si můžete brát u nás ze studně na dvoře, je dobrá a na to sucho jí je až dost. Budete tady jako doma a mož-ná že se vám tu bude líbit ještě víc, když máte teď plný barák řemeslníků a pořád vám tam někdo tape-tuje a maluje. Paní Blackettová povídala, že si budete chtít čas od času rozdělat oheň. Já si sice na ohničky nepotrpím, ale je tady jedno místo, na kamení u láv-ky, kde nic chytit nemůže. Teď je všechno tak suché, že člověk nikdy neví. A v noci budete tak blízko do-mu, že stačí jen zavolat a já vás uslyším..."

Švitořila dál a dál, tvářila se moc mile a laskavě a snažila se, aby se tu cítili jako doma. A přece byli po každém slovu, které vyřkla, smutnější a smutnější.

Takhle tábořit rovnou za domem domorodců, tře-ba sebestřetnějších... Brát si vodu ze studně na dvoře a nenabírat ji z jezera nebo z potoka... Nemít stany v lese ani na vřesovišti, ba dokonce ani na oby-čejné louce, ale v sadu, kde rostou v úpravných řa-dách jabloně a slívy... Vždyť paní Tysonová měla docela pravdu, to mohli klidně zůstat na zahradě Je-zerky.

Dick a Dorotka to možná tak nepocí-tovali, proto-

že, chudáci, ani pořádně nevěděli, co táboření je, zato Roger s Titty se po sobě podívali a pak pohlédli na Johna, Nancy, Zuzanu a Peggy a čekali, co na to řeknou starší sourozenci. Jistě už na něco přijdou, jak se z tohoto vykroutit. Ale kdepak. Kapitáni a první důstojníci na sobě nedávali nic znát. Kdo by je neznal, mohl by si do-konce myslet, že jsou náramně spokojeni. Šli za paní Tysonovou do sadu, a když jim ukázala volné pro-stranství kolem zdi, že si tu mohou postavit stany, poděkovali jí, skoro jako by to mysleli doopravdy.

„Už jste se nachodili, že jste jistě pořádně unave-ní," řekla jim paní Tysonová. „Než si postavíte sta-ny, připravím vám v pokoji večeři. Snídaně bude kaž-dé ráno v osm... a večere vždycky v půl sedmé."

„Jenže my bychom si raději vařili sami," začala Zu-zana, ale paní Tysonová ji ani neposlouchala.

„Mám prostřeno," řekla, „a voda už se taky skoro vaří. A tak budu hotová, jak se tak říká, než bys řekl švec."

Nedalo se vůbec nic dělat. Paní Tysonová to mys-lela tak dobře, že jí nedokázala odporovat ani Nan-cy.

„A taky jsem slíbila vaši mamince, že vám každý den připravím nějaké obložené chleby, a když si k nim vezmete láhve s čajem, můžete se najíst, kde budete chtít. Tak, tak," zakončila. „Teď už vás nechám, ať se k něčemu dostanete. Stany si můžete postavit ko-lem téhle zdi, jak jenom chcete."

Vrátila se do stavení.

Zlatokopové mlčky vyčkávali, dokud nezmizela.

„U všech kozlů rohatých," ulevila si potom Nancy. „To je ale hotová hrůza!"

Kapitola 10

HLEDÁNÍ ZLATA

Hotová hrůza, tak nazvala Nancy jejich nový tá-bor s řadou stanů kolem zahradní zdi, s pumpou po ruce a připraveným jídlem na statku. Ale přece jen odtud bylo blíž na vysočinu než z jejich zahrady v Jezerce. Z Jezerky by se na zlatokopecké výpravy pouš-tět nemohli. Ze sadu paní Tysonové se už něco pod-niknout dá. Všichni věděli, že jen viselo na vlásku, aby měli tenhle výlet zkažený. Byli všichni notně utr-mácení, a než vztyčili stany, rozdělili si věci na spaní, trochu se vyšplouchali v kaluži, která tu zbyla z řeky, a snědli tu pozdní svačinu nebo časnou večeři, začí-nali si říkat, že to s nimi mohlo dopadnout i mnohem hůř. Vyspali se výborně, ale nesmělo jim vadit, když na ně občas žuchla jablka, která ani nestačila uzrát a uschlá padala ze stromu. I Nancy se ráno líbilo, když se probudila na novém místě, třebaže je už vo-lala paní Tysonová k snídani a Nancy to tak trochu připadalo, jako by civilizace šť-ouchala zlatokopy do lokte. I ta studna na dvoře byla sice kusem civiliza-ce, ale to nijak nezkalilo prvním námožníkům Dickovi a Rogerovi blaho ze studené vody, když si ji jeden druhému pumpovali na hlavu.

Soužení začalo, až když chtěli vyrazit na zlatá na-leziště.

Paní Tysonová jim dala k snídani ovesnou kaši a vajíčka se slaninou, ale celou tu dobu, co jedli, jim pendlovky v rohu parádního pokoje připomínaly hla-sitým tikáním, že nemají času nazbyt.

„Pospěš si, Rogere," řekl John.

„Hodte to do sebe," pobízela je Nancy. „Vždyť jsme ho, jeminánku, viděli na vlastní oči! To je něco docela jiného, než kdybychom o něm neměli tušení. Už je kdovíjak dlouho světlo, a zatímco my si tady se-díme a ládujeme se, Zmačkanec už možná to nale-zíště našel a teď" si dává zapisovat zábor."

Celá výprava však už byla hotová a čekala na dvoře a paní Tysonová pořád ještě neměla připravené chleby a láhve s čajem, které si měli vzít s sebou.

„Škoda že si nemůžeme vařit sami," litovala Zu-zana. Ale paní Tysonová nechtěla o jejich vaření ani slyšet. Raději jim vařila sama a také jim to pověděla a kdoví, jestli neřekla i paní Blackettové, ať si jinak raději zůstanou doma.

Zlatokopové tedy netrpělivě přecházeli po dvoře a vzpomínali na svého šťastného soupeře, který si bydlí od zlatých nalezišť, co by ka-menem dohodil. Zuzana si ještě naposled prohlédla stany Vlastovek a přesvědčila se, jsou-li pořádně ustlané, kdyby snad šel kolem někdo cizí. Dick se usadil ve stínu na verandě a znovu se probíral Phillipsovými údaji o různých formách, v jakých se vyskytuje zlato. Nancy a Peggy pomáhaly v kuchyni paní Tysonové mazat krajíce chleba, i když ji tím spíš zdržovaly. Ostatní se zatím bavili tím, že dávali ho-lubům Homérovi, Sofoklovi a Sappfó konopná zrnka. Olízli si vždycky špičku prstu, položili si na ni ko-nopné zrnko, prostrčili prst drátěnou sítí a dávali pozor, aby se ani nehnul nebo aby se pohnul jen maličko, a holub si zatím zrnko sezobl, až to zalechtalo.

„Který ponese první zprávu?" zeptal se Roger.

„Sappfó," navrhla Titty.

„Proč ji nemáte v košíku?" ptal se jich John.

„Košík už mám připravený," řekla mu Dorotka.

„Já ho ponesu," žádonil Roger.

„Aspoň zůstane Sappfó do poslední chvíle s ostat-ními," řekla Titty. „Hej. Už jdu."

„Pojďte si všichni pro láhve," volala Nancy. „Jsou na verandě. Chleby má Zuzana. A pospěšte si. Kde je ten holub? A kdo si vezme na starost poštu?"

„Já," hlásil se Roger.

„Tak tumáš," řekla mu Nancy a podala mu prou-žek tenkého papíru. „Ale ne abys ho někde ztratil. Kdybychom ji poslali domů bez dopisu, tak by si ma-minka určitě myslela, že to znamená SOS. Pojď sem, Titty. Ukaž, jestli ji chytíš... Ale ne. Dneska radši ne. Stejně jsme se už hodně zdrželi."

Sappfó zřejmě nikterak nevadilo, když ji Nancy pevně popadla, a vzápětí už seděla v cestovním ko-šíku.

„Víte už, co napíšete do toho dopisu?" ptala se Dorotka.

„Našli jsme desetitunový nugget ryzího zlata," na-vrhoval Roger. „Nebylo by to báječné, kdybychom ho opravdu našli?"

Konečně dostal každý své chleby a termosku.

„Máte všichni kladívko?" ptala se Nancy.

„K večeri musíme přijít v půl sedmé," hlásila Zu-zana.

„Ale dej pokoj," ošívala se Nancy. „Už si připadám jako ve škole."

„Co se dá dělat," povzdychla si Zuzana.

„Co kdybychom už vyšli?" navrhoval John.

Vytrvale stoupali po stezce vedoucí nahoru lesem. Cesta jim připadala ještě delší než včera a byla tak příkrá, že si nemohli ani povídat. Pod širokou skalní stěnou nahoře v lese se zastavili. Zvědové, Nancy a John, vylezli nahoru průrvou, přikrčili se skoro až

k zemi a odplížili se. Ostatní na ně čekali u ostružiní pod skálou. Dick si pročítal svoje poznámky. Chvil-ku se vůbec nic nedělo. Pak někdo zavolal. A to už se objevila Nancy a stanula na vrcholu skály, kterou zatím pojmenovali Velká zeď.

„Vzduch je čistý," hlásila. „Pospěšte si. Máme ce-lou vysočinu pro sebe."

A kupodivu, zdálo se skoro, že to říká nějak zkla-maně.

„Možná že se někde schovává," poznamenala s na-dějí v hlase Dorotka.

Vyběhli nahoru průrvou a rozhlédli se po zvlně-ných zvrásněných kopcích pokrytých vřesem, kapradím, skalisky a do krátká spasenou uschlou trávou až k mohutnému masívu Kančenžangy a k jejímu velké-mu výběžku, kde teď pod zemí jistě pracuje lomař Bob. Kolem dokola nebylo vidět jiného živého tvora než Johna, který přeběhl asi sto yardů otevřeného prostranství a vylezl si na hřeben šedé skály. Dával jim právě znamení, aby šli dál.

„Není po něm nikde ani potuchy," řekl John, když k němu došli ostatní zlatokopové.

„Tak rovnou začněme," navrhovala Nancy. „Víte všichni, co máte hledat?"

„Přece zlato," řekl Roger.

„Jsi ty ale hlupák," ušklíbala se Peggy. „To víme všichni."

Dick vytáhl z kapsy zápisník.

„Čtěte nahlas, profesore."

Dick vyhledal patřičnou stránku.

„Zlato se někdy nachází ve formě prachu. Někdy v nuggetech. Někdy je smíšeno s jinými nerosty, ze-jména s křemenem... Dívá jsem se, co se tu píše o křemení," pokračoval vážně Dick. „Je to bílá, poloprůhledná krystalická hornina."

„Lidi si ho moc rádi sbírají na skalky," vzpomně-la si Nancy. „Je ho tu všude spousta."

„Nejdřív ze všeho musíme najít ten starý důl," řekl John. „Lomař Bob povídal, že ten mládenec našel zla-to v prohlubni u starého dolu a že to tam poznáme podle vřesu ve skalní rozsedlině."

„Jenže takových starých dolů tu jsou desítky," na-mítla Nancy. „Někde jsou to jenom jámy. Jinde zase jeskyně. Někde bývaly jeskyně a teď jsou zavalené. A některé doly se poznají jenom podle takové kupky, jak tam horníci kdysi vyházeli odpad a ten zarostl trávou."

„Třeba si toho pravého dolu ani nevšimneme," na-padlo Johna. „Vysočina se táhne hrozně daleko."

Rozhlédli se po zvlněném vřesovišti pokrytém še-dými balvany, hnědavou uschlou trávou a zapráše-ným kapradím, kde tu a tam vyrůstal i trs nachového vřesu.

„Uděláme dlouhou řadu a projdeme to sem a tam," navrhla Nancy.

„Ale ne moc daleko od sebe," řekl John.

„Půjdeme přes celou vysočinu až k úpatí Šedé suti a zase nazpátek. Prohledáme je pás po pásu."

„Jako když se seče tráva," řekla Titty.

Rozestoupili se na dvacet až třicet kroků od se-be, takže když jich všech osm postupovalo současně, prohledali na dvě stě yardů široký pás půdy. Šlo by se jim docela snadno, kdyby byl terén rovný nebo všude stejný. Ale to nebyl. A tak někteří pomaličku přecházeli přes skaliska a vřes, 'kde se každou chvíli dalo něco objevit, a ostatní je předbíhali po vyprahlé trávě a prašné půdě rozpukané v srpnovém žáru. Snad ani pár minut neudrželi řadu rovnou. A nikomu se nezamlouvalo, když ostatní ťukali do kamene a on si šel jako někde na poli.

Peggy šla uprostřed řady a první objevila jeden ze starých dolů. Byl určitě převelice starý, snad ještě z dob, kdy za královny Alžběty přišli na tato vřeso-višť v kraji jezer Němci a těžili tu měď. Vysoký moc nebyl, ani postavit se v něm nedalo. Byla to vlastně jen úzká díra, která by se zalíbila leda lišce.

„Vždyť tady nikde neroste vřes," podotkl John.

Znovu se tedy rozestoupili a za chvíli zase vy-křikla na severním kraji řady Nancy a všichni se roz-běhli k ní. I Nancy našla starý důl - tentokrát pro-stornou jeskyni. Ani tady sice nerostl vřes, ale jeskyně to byla tak pěkná, že jim nedalo jen tak kolem ní přejít, a tak vlezli všichni dovnitř a ve světle baterky ohmatávali drsné rozeklané stěny. Vyndali i Tittino klubko provázku, i když to bylo docela zbytečné. Vždyť jim lomař Bob přece řekl, že důl, kde našel ten mládenec zlato, nebyl nijak hluboký, a stejně ne-zašli nikdy tak daleko od vchodu, aby neviděli ven. Všichni si nasadili brýle proti prachu a pustili se do štípání kamene. Co chvíli volal některý zlatokop geo-loga výpravy Dicka, aby se přišel podívat, jestli je jeho kamínek ze vzácné rudy, nebo ne. Ze začátku si všichni své vzorky schovávali pro případ, že by to přece jen bylo ono, a čím dál šli, tím měli těžší kapsy a batohy, ale pak přestávali doufat a vzorky, kte-rých si už nijak nevážili, cestou zahazovali.

Konečně se Zuzana domluvila s Peggy a třikrát zapískala na svou důstojnickou píšťalku.

Všichni věděli, co to znamená, a za chvíli se řa-da zase stáhla a zlatokopové shazovali batohy, vrha-li se na rozpálenou suchou zem, otvírali termosky a rozbalovali obložené chleby od paní Tysonové.

„Poslyšte," řekla Titty, když postavila opatrně na zem košík. „Vždyť my jsme zapomněli vzít Sapfó ně-co k pití. Čaj by jí asi nechutnal a určitě má strašnou žízeň."

„Tak ji vypustíme," rozhodla Peggy. „Aspoň máme naději, že se bude chtít napít a poletí rovnou domů."

„Co mám napsat?" zeptal se Roger a vytáhl kou-sek papíru.

„VŠECHNO V POŘÁDKU," diktovala Nancy. „HLEDÁNÍ ZLATA ZAHÁJENO. PO NENÁVIDĚNÉM SOUPEŘI ANI STOPY. To bude mít ma-minka radost. Víte, dělala si starosti, aby tu ještě ne-došlo k boji."

Roger všechno pečlivě zaznamenal a snažil se psát co nejmenšími písmeny.

„Přičmářej tam ještě lebku," velela Nancy. „Nebo ukaž, já ji nakreslím. Maluju je, kudy chodím, a tak mi už jdou od ruky."

Připojili tedy k zprávě ještě lebku a zkřížené hnáty, bez nichž by se žádný dopis neobešel. Pak pa-pírek svinuli, až byl menší než sirka.

Titty s Rogerem zatím vyndávali holuba.

„Ne abyste drželi Sapfó jen jednou rukou," upo-zorňovala je Peggy.

„Už ji mám," volal Roger. „Ale hod'te sebou s tím dopisem. Pořád se mi vrtí v ruce."

Zastrčili vzkaz pod gumový kroužek. Ted' bylo te-dy všechno připraveno.

„Nechtě ji pořádně rozletět," radila jim Peggy. „Tak honem. Vyleť si pěkně vysoko a maž rovnou domů."

„Už ulétla..."

„A nese zprávy z pouště," hlesla Dorotka.

„Jak to, že neletí?" divil se Roger.

„Vždyť už je pryč..."

Holub jim několikrát zakroužil vysoko nad hla-vou a vystupoval výš a výš, až je bolely oči, když ho sledovali po zářící obloze. Náhle se rozletěl k údolí Amazonky, ale v takové výšce, že po chvíli si už i Roger přestal namlouvat, že ho vidí.

„Jestlipak zase upustí kuchařka tác," zasmála se Peggy.

„Škoda že nemůžeme být na obou místech najed-nou," zalitovala Nancy. „Moc ráda bych slyšela, jaký poplach nadělá ten zvonek."

Sapfó si tedy letěla do holubníku na Jezerce za douškem studené vody a jídlem, které bylo úplnou holubí hostinou, a zlatokopové se pustili také do obě-da.

„Každý, kdo nás nezná, by si klidně mohl pomys-let, že jsme tady na prachobyčejném výletě," napad-lo Peggy.

„Ty jsi přece jen káča," řekla Nancy. „Co by si ta-ké mohl myslet jiného? Nemáme opravdový tábor. Ani si pořádně nevaříme. Zuzanin strojek na maso vůbec neužijeme. Neseme si chleby zabalené v papíru a na některých máme napsáno 's masem' a na jiných 's marmeládou'. Samozřejmě že je to prachobyčejný výlet."

„Vždyť ty chleby nejsou tak špatné," ozval se Ro-ger.

„Jen si vzpomeň na námořnické maso v údolí Vlaš-tovky," řekla Peggy.

„A na žraločí řízky, co jsme si dělali na ostrově Divokých koček," vzpomněla si Titty.

„Čert aby vzal to sucho!" rozčilila se Nancy. „Kdy-bychom se aspoň mohli přestěhovat do uhlířského tá-bora a zbavit se úplně domorodců."

„Aspoň jedno se nám vede," utěšovala je Zuzana. „Po Zmačkaném klobouku není nikde ani potuchy. A když nehledá zlato, nemusíme také pospíchat."

Za pět minut nato ho první sama spatřila.

Snědli už obložené chleby a vypili horký čaj z ter-mosek, horký čaj, který přes svou vřelost dokáže za horkého počasí ze všech nápojů nejvíce osvěžit. Peggy měla pro ně všechny překvapení - rozdělila jim čokoládu z jakési své tajné zásoby - „právě včas“, jak řekl Roger, protože čokoláda se už rozpouštěla a vytékala z papírového obalu. Nastala chvíle, kdy se už měli pustit do průzkumu. Nancy vyskočila, aby za-hanbila lenochy. Roger dělal, že spí. Dick se díval na Kančenzangu a přemýšlel o složení hornin, o geo-logických vrstvách a o místech, kde by se možná daly najít nerostné náplavy. Titty a Dorotka si pečovaly papíry od obložených chlebů do vnějších kapes bato-hů. Zuzana si už hodila batoh na záda a dívala se přes vysočinu k Velké zdi a k Tysonovic lesu, když tu náhle spatřila, že se v kapradí cosi pohybuje. Od dundalské silnice přicházel někdo na zlatá naleziště.

Kapitola 11

ZASTRAŠENÍ NEPŘÍTELE

„Skrýjte se!“ šeptla Zuzana.

Nancy se zřítula k zemi, jako by ji někdo srazil.

„Dicku,“ řekla Dorotka, „lehni si!“

„Zmačkaný klobouk jde,“ sykla Titty.

„Tak dobrá,“ řekl Dick a lehl si. Nancy se zatím plazila jako had k velkému trsu bujné trávy. Všichni ostatní se přitiskli k zemi.

„Jde od Atkinsonů,“ všimla si Peggy.

„Určitě je to on,“ řekl John.

„Ale co si teď počneme?“ zeptala se Dorotka a dychtivě se zadívala na Nancy, která se ještě pořád plazila po zemi.

„Nejspíš se schováme,“ odpověděla jí Titty.

„Což jestli nás celý den sleduje?“ napadlo Rogera.

Nancy se schovala za trs trávy a kousek po kousku se nazvedávala, aby se mohla porozhlédnout.

„Sem ho přece nepustíme,“ řekla.

„Bránit mu nemůžeme,“ namítal John.

„Ale samozřejmě, že můžeme,“ odporovala mu Nancy. „Jestli hledá naše zlato, nebude určitě chtít, abychom viděli, jak ho najde. Nebude ani chtít, aby-chom viděli, kde hledá. Nepůjde nikam, kde nás uvi-dí, chci říct, že nepůjde, jestli opravdu hledá to zlato. A jestli ho nehledá, tak nic zkazit nemůžeme. Musí-me se rozptýlit po celém vřesovišti. Brzy se přesvěd-číme, jestli tu chce kopat, nebo ne.“

„Rozvívá mapu,“ všimla si Zuzana, která se jediná ani nehnula. „A sedá si.“

„Zády k nám,“ dodala Nancy. „Máme štěstí. Roz-

běhněte se. Nesmíme tu stát všichni v jednom chum-lu. Tak honem. Snažte se dostat co nejdál, ale nesmí vás být vidět. Rozběhněte se na všechny strany a ně-co dělejte. Dělejte, co vás napadne. Hledejte třeba bí-lý vřes. Žádný tu sice neroste, ale na tom přece ne-sejde. Dívejte se pořád po ptácích...”

„Nebo po ještěrkách,“ dodal Dick.

„Proč ne po housenkách?“

„I housenky by se výborně hodily,“ řekla Nancy. „Jsou tady ve vřesu takové velké, sametové.“

„A co mám dělat já?“ ptala se Dorotka.

„Můžeš jít s Titty na procházku,“ radila jí Nancy. „Ale namířte si to správným směrem a ukažte se, te-prve až budete pořádný kus od nás.“

„Nesmíme mu dát znát, že to děláme schválně,“ upozorňovala je Zuzana. „Třeba to vůbec není náš soupeř. A jestli na tebe promluví, Rogere, tak si pa-matuj, že jsou prázdniny a že to není žádný učitel...”

„Nechápu, jak to myslíš,“ ohrazoval se Roger.

„Ale chápeš,“ řekl mu John. „Žádné tajné pošklebování. Tak to myslela Zuzana. A ty to dobře víš.“

„Musíme se všichni chovat jako andílci,“ řekla Peggy.

„Když to nebude nutné, raději s ním nemluvte,“ nabádala je Zuzana.

„Ták už se nezdržujte,“ pobízela je Nancy. „Já bě-žím. Zmizte, co nejrychleji dokážete... A rovnou se rozdělte... Ať potká někoho z nás všude, kam se obrátí...”

„Pojď, Dorko,“ řekla Titty.

„A co naše batohy?“

„Schoval jsem si ve svém pomeranč,“ vzpomněl si Roger.

„Raději si je vezměte,“ rozhodla Zuzana. „Já po-nesu prázdný košík po holubech.“

John zamířil jedním směrem, Nancy druhým a Peggy za ní. Zuzana se příkrčila a plížila se přímo k hřebeni, kde seděl zády k ní Zmačkaný klobouk a díval se do mapy. Nancy nemá špatné nápady, ale Zmačkaný klobouk je přece jen cizí člověk, a kdyby náhodou došlo k rozhovoru, Zuzana by s ním raději mluvila sama. Titty s Rogerem by se mohli podřeknout a říct mu něco, co by se pak těžko vysvětlovalo. Dick s Rogerem běželi vedle sebe k velké ploše vře-su, hlubokého, že v něm člověk zapadl až po pás, a pořád pokukovali po nepříteli, připraveni rázem se zastavit a dívat se po housenkách, kdyby se zdálo, že se chce otočit. Dorotka s Titty zůstaly samy.

„Až se odplížíme tady za ty skály, nikdo nás ne-uvidí,“ řekla Dorotka. „A jak se dostaneme do kapradí, můžeme se plížit, kam nás napadne.“

Obě děvčata tedy vyrazila. John, Zuzana, Roger i Dick už úplně zmizeli. Tu a tam zahlédla Titty s Dorotkou červenou vlněnou čapku Nancy či Peggy.

„Pokaždé na ty čepice zapomenou,“ zlobila se Tit-ty. „A jsou v nich vidět na míle kolem.“

Za chvíli se však octly ve vysokém kapradí a ne-viděly už vůbec nikoho. Plížily se přikrčeny nízko k zemi, takže kdo by se podíval na kapradí, pomyslel by si nejspíš, že se tu prodírá pod rozvlněnými vě-jíři nějaká ovce.

„Víš určitě, že jdeme správně?“ zeptala se Do-rotka.

„Samozřejmě,“ řekla Titty. „Podívej se na Kančenžangu. Když ji budeme mít pořád za pravým ra-menem, nemůžeme zabloudit, nebo aspoň ne moc.“

Nešlo se jim nijak rychle, a když se Titty v kapra-dí zastavila, byly obě celé uřícené a udýchané.

„Postavím se a trochu se rozhlédnu,“ řekla.

„Můžu se postavit taky?“ ptala se Dorotka.

„Jen na chvíličku,“ řekla jí Titty.

Opatrně nazvedla hlavu. Stály na vrcholku hřebe-ne, který byl celý zarostlý kapradím. Asi sto kroků od sebe spatřily Zmačkance.

„Teď by se to mohlo povést,“ zašeptala Titty. „Dí-vá se jinam.“

Zmačkaný klobouk, hubený dlouhán se skleslými rameny, se díval znovu na mapu. Stál na hromadě balvanů, která vystupovala z vřesu. Z této nepatrné vyvýšeniny se rozhlížel přes vysočinu až k místu, kde z kopců spadaly lesy k údolí Amazonky. Titty a Do-rotka se tam také zadívaly, a tu je napadlo, co se asi stalo s Dickem, Rogerem, Johnem a Zuzanou.

Zmačkaný klobouk se pomalu otáčel. Obě děvčata si rychle klekla do vysokého kapradí.

„Podívám se ještě jednou,“ řekla Titty po chvíli. „Musím se za každou cenu postavit. Hrozně mě píchá do kolena stará stopka z kapradí... Jémináčku! On odešel. Jenže každou chvíli na někoho narazí.“

Dorotka také vstala.

Zmačkaný klobouk si to rázoval na svých dlouhých nohách kapradím a v ruce držel složenou mapu.

„Podívej, podívej. Tamhle je Zuzana.“

Kde se vzala, tu se vzala, objevila se jako blesk z čistého nebe Zuzana. Stála v kapradí, obrácena k Zmačkanému klobouku zády, a nikoho by ani na chvíli nenapadlo, že o něm moc dobře ví.

„Uviděl ji.“

„Ten má ale špatné svědomí,“ řekla Titty. „Však jsem si to myslela. Opravdu hledá naše zlato a ne-chce, abychom na to přišli.“

Zmačkaný klobouk se zarazil, obrátil se a zamířil si to oklikou doprava. Titty s Dorotkou dobře vidě-ly, že se každou chvíli podíval po Zuzaně, která se loudala co nejpomaleji vřesem.

„Chce ji obejít zezadu,“ napadlo Dorotku.

Pozorovaly ho několik minut, které jim připadaly dlouhé jak hodiny. Pojednou se Zmačkaný klobouk zarazil znovu.

„Zase někoho zahlédl,“ řekla Titty. „Výborně! Vý-borně! Už jsem měla strach, že se tam nikdo včas nedostane. Ale nevidím, kdo to tam je.“

„Něco se tam hýbá,“ všimla si Dorotka. „Tam na té skále.“

Na kratičký okamžik zahlédl v dálce Johna, "kte-rý stál na hromadě balvanů a díval se dalekohledem na vrchol Kančenžangy.

Zmačkaný klobouk se nejistě otočil a vracel se po-

malu zpátky. Zuzanu si nechal daleko po pravici a pak jako náhodou zamířil zase jiným směrem a pustil se k vysočině mezi Zuzanou, která se loudala po vře-sovišti, a hlubokým kapradím, odkud ho pozorovaly Titty s Dorotkou.

„Nemáme ho zastrašit?“ zeptala se Dorotka.

„Snad ano,“ řekla Titty. „Nebo aspoň jedna z nás. Já půjdu. A ty bys tu měla zůstat, kdyby náhodou za-mířil sem.“

Na chvíli zaváhala a pak byla moc ráda, že nevykročila hned.

Ve vřesu, rovnou na pěšince, kudy se ubíral Zmač-kaný klobouk, zahlédla děvčata malého chlapce a za-slechla jásavý výkřik.

„Hej, Dicku! Já našel něco krásného!“ To křičel na celé kolo Roger.

„Není to larva bource ostružníkového?“ ozval se na to Dick. A vtom zahlédly, jak se mu na sluníčku zableskly brýle.

Zmačkaný klobouk se znovu obrátil a zamířil při-mo k Titty a Dorotce. Sundal si zmačkaný klobouk a otíral si kapesníkem obličej. Pak si klobouk zase na-sadil a vytrvale kráčet dál po dobře vyšlapané ovčí stezce. Ovíval se složenou mapou a tvářil se strašně ustaraně.

Byl už docela blízko nich a zaslechly ho, jak si sám pro sebe něco mumlá. „Je to ale divné,“ říkal. „V ži-votě by mě to nenapadlo... Kam se člověk podívá, všude je plno dětí... Ach, promiňte.“ Zahlédl pojed-nou Dorotku a Titty, které se prodíraly kousek od něho kapradím.

Znovu se obrátil a zamířil si to po kraji vysočiny, nad dundalskou silnicí, po níž sem přišel. Pak si to zřejmě rozmyslel a ještě jednou se otočil doprava, ja-ko by chtěl proniknout do hloubi divočiny. Tam se

však před ním na pěšince zčistajasna objevila jakási dívka s červenou pletenou čapkou a co nejnápadněji mávala tou čepicí jako síti na motýly, jak se marně honila za nějakým bílým motýlkem. A daleko za tím-to entomologem spatřily další červenou čapku. Co dě-lala Nancy, to neviděly. Ale byla tam, neboť za chvi-ličku spatřily Zmačkaného klobouka, jak se znovu obrací. Tentokrát se však zřejmě již rozhodl, že na to, co tu chtěl podniknout, je tady tuze velká tlačeníce, protože se pustil po kraji vysočiny a k severu zamířil až po chvíli, kdy už šplhal po nižších svazích Šedé suti.

Zlatokopové se zase jeden po druhém sešli.

„Všichni jste si počínali výborně,“ chválila je Nan-cy. „A viděli jste, jak se zalekl. Je úplně jasné, že ne-má nic dobrého za lubem.“

„Co dělá teď?“ zeptal se Roger.

Nedalo se to však rozeznat ani dalekohledem. Zmačkaný klobouk zřejmě něco kutil vysoko na úbočí Šedé suti, asi tak

proti polovině výšky, kam sahala vysočina. Dalekohledem viděli, že prolézá mezi ska-lisky, ale nějak moc dlouho se zdržoval na jednom místě. Asi dvakrát se jim zazdalo, že slyší slabounké t'ukání vzdáleného kladívka.

„Vsadím se, že si tam vylezl jen proto, aby viděl, kde hledáme zlato," tvrdila Nancy.

„Vždyť se nemusíme prozrazovat," řekl John.

„Však on tam věčně nezůstane," poznamenala Nancy.

Zmačkaný klobouk však zřejmě neměl naspěch. Odpoledne utíkalo a zlatokopové pořád ještě leželi ve vřesu a pozorovali svého soupeře. Prohlédli ještě dva staré doly, jenže ty vůbec nevypadaly na zlatá nale-ziště, protože kolem nich nerostl vřes. Rozhlámali ta-ké dost kamene, ale nenašli nic, co by podle Dickova názoru mělo opravdu barvu zlata.

Zmačkaný klobouk pořád ještě zůstal na svahu nad nimi, a tak ani ne-mohli dál pravidelně proesávat divočinu.

Konečně ho zahlédli, jak se vrací. Nepustil se však přímo přes vysočinu, ale cestou, po níž sem vyšel, a tím úplně prozradil, jak se střeží osmi zlatokopů, kte-ří ho pozorují. Sešel až k dundalské silnici a pevným krokem po ní zamířil.

„Vrací se k Atkinsonům," řekla Nancy.

„Na svačinu," dodal Roger a Zuzana pohlédla na hodinky.

„Vždyť přijdeme pozdě," zděsila se.

„Ale jdi," uklidňovala ji Nancy. „Takovou příleži-tost přece nemůžeme propást. Víte co, rozdělíme se a prozkoumáme další pás. Nebuď jako prateta."

„Vždyť už je pozdě," namítala Zuzana.

John souhlasil se Zuzanou.

„Dneska jsme mu stejně dali co proto," řekla Titty.

„Ale sami jsme nestačili skoro nic," stěžovala si Nancy. „A taky že nic nestihneme, dokud on bude u Atkinsonů hned vedle vysočiny a my až dole v údolí. Kdyby aspoň nevyschl potok a mohli bychom se utá-bořit tady! To bychom začali hledat zlato, dávno než by se vyhrabal z postele, a potom znovu, až by se šel nadlábnout večere, kterou si ani nezaslouží."

Pomalů kráčeli přes vysočinu k Velké zdi a Tysonovic lesu. Sestoupili průrvou, obešli ostružiní, a ani "Zuzana nic nenamítala, když se nepustili rovnou dolů po pěšince, ale zabočili do křoví a ještě jednou se ro-zesmutněle podívali na planinku, kde kdysi pracovali uhlíři. Ani ve snu by se jim nemohlo zdát o lepším tábořišti, než byla tahle vymýcená zarovnaná planin-ka, kde kdysi mívali uhlíři oheň, obrostlá kolem do-kola stromy, které ji pěkně stínily, a obdařená navíc

starým jasanem, jakoby schválně vysazeným, aby se z jeho koruny mohla rozhlédnout hlídka přes vrchol-ky okolních stromů a podívat se, co dělá nepřítel na statku za dundalskou silnici.

„Kdyby tu byla aspoň kapka vody," zatoužila Peggy-

„Když není, tak není," řekl John. „A nemáme nej-menší naději, že by se tu najednou objevila."

„Co se dá dělat," řekla konečně Nancy. „Pojďme už dolů k Tysonům. Povečejme v salónu a přespíme v ložnici. Tomu mizernému sadu se jinak ani říct nedá."

Když došli konečně domů, už na ně paní Tysonová čekala.

„Takhle by to nešlo, slečno Nancy," spustila rov-nou. „Přišli jste o víc než hodinu pozdě a kotlety, co jsem vám smažila, jsou skoro na škvarek."

Kapitola 12

PLECHOVKA S BARVOU

Druhý den seděli ještě u snídaň a už se na dvůr přičítal automobil, zakvílely brzdy a zabrzděná kola zaskřípěla o kamení.

„To je maminka!" zvolala Nancy a vyskočila. „Vsadím se, že už je Timothy na nádraží!"

Vyběhli všichni na dvůr. Paní Blackettová jim však vůbec nepřijela oznámit, že by došel nějaký pásovec.

„Dobré jitro," pravila. „Ne. Nedošlo nic. Ale po-slyš, Nancy, musíš něco udělat s tou vaší poštou. Do-chází krajně nepravidelně... A jak k tomu přijde veřejnost, aby ji pošta burcovala za svítání..."

„Za svítání?"

„Dneska ráno v pět. Ten Dickův strašný vynález řinčel jak pomínutý. Hleděli jsme rámus zaspat, ale nemohli jsme už ani oko zamhouřit. Nakonec jsem musela vstát a zajít do holubníku. Venku je sice čas-ně zrána moc hezky, ale mnohem raději bych v klidu dospala."

„Ale vždyť jsme pustili holuba docela brzy," divil se Roger.

„Zvonek spustil dneska ráno v pět."

„To ta zatracená Sappó," zahubovala Nancy.

„Možná že jsme ji moc nakrmili," napadlo Peggy.

„Dala jsem jí konopné zrní," přiznala se Titty.

„Konopné zrní!" zděsila se Nancy. „Jakživ jim nesmíš dát před letem konopné zrní. Ale nejspíš by se stejně loudala."

„Ach Sappó, Sappó!" řekla Titty a vyčítavě se za-dívala do košíku, který přivezla paní Blackettová.

„To se jí opravdu povedlo," řekla paní Blackettová. „Někde se loudá a pak nás budí v pět ráno."

„Prima," zaradoval se Roger. „To jste hodná, že jste nám jí dovezla. Aspoň už máme zase tři holuby."

„Dva a půl," opravila ho paní Blackettová. „Sappó raději nepočítejte."

„Nikdy na ni nebylo spolehnutí," připouštěla Nancy.

„Tak ji raději neposílejte, pokud to nebude nutné. Ti druzí dva se přece vždycky osvědčili lépe, že...? Dobré ráno, paní Tysonová. Doufám, že vás ti po-vstalci moc nezlobí..."

„Dokud si nezapalují ohýnky, nemůžu si stěžovat. Já se bojím jen ohně, zvlášt' ted'ka, když v potoce není kapka vody a všechno je vyschlé jako troud. Ale jen kdyby se večer trochu dřív vraceli... Mám na krku celé hospodářství a nemůžu

na ně věčně čekat a ohřívát se jim s jídlem..." S těmito slovy ustoupila hospodyně paní Blackettové ve dveřích a zašly si dovnitř promluvit si mezi čtyřma očima. Rozhořčení a zatažení zlatokopové zůstali na dvoře sami.

„Slyšeli jste ji?“ horlila Nancy. „Jako kdybychom si už nějaký ohýnek zapálili. A přitom jsme si ještě nemohli ani postavit vodu na čaj. A kdyby nám do-volila, abychom si sami vařili, tak by jí mohlo být úplně putýnka, kdy se večer vrátíme.“

„To je od ní ale sprosté,“ rozčiloval se Roger.

„Poslyš, mamí,“ řekla Nancy, když paní Blacketto-vá vyšla zase na dvůr, „nemohla bys ji přemluvit, aby nás nechala vařit? Vždyť je to úplně přišerné, když vůbec nic nestihneme a už se zase musíme vracet.“

Paní Blackettová se o to však nechtěla ani pokoušet. „Úplně něco jiného by bylo, kdyby měli někde jinde vodu,“ řekla.

„Ale voda dočista zmizela a paní Tysonová by ještě mohla říct, že vás tu nechce vůbec.“

Ani bych jí to nemohla zazlívát. A když už mluvíte o tom, jak brzy se musíte vracet, tak si vzpomeňte, oč dřív byste museli denně vyrazit, kdybyste chodili až do Jezerky. Ne ne. Bohužel si to budete muset hledět užít, jak to jen jde. A snažte se, prosím vás, přicházet včas k jídlu.“

„Co kdyby zapršelo a v potoce na vysočině by zase bylo dost vody, to bychom se tam směli utábořit?“

„To snad ano,“ řekla paní Blackettová. „Ale moc to na déšť nevypadá. Tak, mnoho štěstí. Jsem moc ráda, že už jste neviděli toho svého soupeře.“

„Ale viděli. Chvilíčku nato, co jsme vypustili Sapfó. Jenže jsme ho zastrašili...“

„Ale Nancy!“ zvolala maminka a pohlédla na Zu-zanu.

„Nic zlého jsme mu neprovedli,“ ujišťovala ji Titty. „Odešel sám od sebe.“

„To jsem ráda,“ oddechla si paní Blackettová. „Ale ne abyste nadělali mrzutosti s cizími lidmi. Raději se mu vyhněte.“

To už seděla za volantem a spouštěla motor. „A teď musím za svými tapetáři a omítkáři,“ řekla. „Dneska ani holuba neposílejte. Ale zítra ho budu čekat. Homéra nebo Sofokla. Sapfó raději ne, prosím vás.“ Hadimrška povyskočila. Paní Blackettová za-mávala, chopila se volantu, jen taktak že nevrátila do sloupu od vrat a byla tatam.

„Homér a Sofokles by měli Sapfó pořádně domlu-vit,“ řekla Dorotka.

„Však k tomu budou mít dneska příležitosti až dost,“ poznamenala Titty, jak nazdvihovala víko ko-šíku a vpouštěla Sapfó za ostatními holuby do veliké klece.

Uplynuly asi dvě hodiny, ale Rogerovi, který ležel v kapradí, zrovna proti vratům Atkinsonovic used-losti, se zdálo, že už tu čeká přinejmenším čtyři. Vý-prava se ráno rozdělila na dvě části. „Nemůžeme se mu přece vyhnout, když nevíme, kde je,“ prohlásila Nancy. Po snídani dlouho čekali na mazané chleby a termosky, a když se pak konečně vyšplhali lesem a vystoupili na Velkou zeď a na vysočinu, nebylo po jejich soupeři ani památky. Johna napadlo, že se mož-ná vydal jinudy, a rozhodli se proto, že Peggy povede výzvědnou výpravu a John se Zuzanou, Nancy a Dickem zatím prozkoumají vysočinu. O Dickovi všichni věděli, že je na zvěda moc roztržitý, a zlatokopové ho nutně potřebovali jako geologa. Nancy by se byla nejraději pustila na výzvědy k Atkinsonům sama, ale nešlo to. Onoho dne, kdy se průkopníci dověděli, že Zmačkaný klobouk bydlí dole na statku, mluvili vši-chni zkušenější zvědové s paní Atkinsonovou, jen Peggy s nimi nebyla. Za žádnou cenu přece nesměli připustit, aby je paní Atkinsonová poznala a prozra-dila Zmačkanému klobouku, kdo jsou. Peggy tedy usadila Dorotku s pišťalkou na skvělé místo kus nad dundalskou silnici, Titty k zatačce, kde silnice zahý-bala dolů do lesa, a Rogera proti Atkinsonovic vra-tům. Sama se připlížila lesem až k Atkinsonovic za-hradě a viděla, jak si Zmačkaný klobouk pokouje po snídani z dýmky. Vrátila se a signalizovala novinu Rogerovi. Ten ji zase signalizoval Dorotce a Dorot-ka zahvízdala, aby na sebe upozornila zlatokopy, a pak jim zasignalizovala jediné písmeno „K“, což zna-menalo, že mohou klidně pracovat, protože nepřítel setrvává na svém území. Nato pronikla Peggy ještě jednou lesem na nepřátelskou půdu a Roger ležel přenáramně dlouho na břiše a vyhlížel mezi stonky kap-radí přes silnici. Vějíře kapradin mu stínily hlavu, ale do zad ho pálilo slunce a na nose se mu usazovaly dvě mouchy, jako by se tu střídaly. Byly drobné a čer-né, ale Roger si říkal, že jak jsou mrňavé, tak jsou i mazané. Znovu a znovu čekal s napřaženou rukou, aby je plácl, až se usadí. A pokaždé se maličko zpoz-dil, moucha mu ulétla těsně pod rukou a Roger se praštil do nosu. Bylo vedro, a jak se pořád mlátil do nosu, zahřál se ještě víc. Kromě toho měl sedět bez hnutí, a ták nakonec změnil taktiku a nechal mouchy, ať si dělají, co se jim zlíbí. Předvedl sám sobě, jak by se zachoval Indián, a ani se nepohnul, když si mu moucha vyšlapovala studenýma lepkavýma nožkami sem a tam po nose a pak mu obešla špičku a poma-ličku se vracela. Když zašilhal, skoro ji viděl těsně pod svým okem, sice ne pořádně, ale zato větší, než byla ve skutečnosti.

Jak dlouho už je vlastně vidět Peggy? Čert mu byl dlužen tu mouchu! U vozové cesty, která stoupala lesem k Atkinsonům, stál v dálce mohutný starý dub. Roger viděl jeho široký kmen zrovna v místě, kde cesta zahýbala a mizela mezi stromy. Ještě před chvíl-kou by byl přísahal, že tam nikdo není. A přece... Jak dlouho už asi šilhá na tu mouchu?... Teď spatřil docela jasně Peggy, jak stojí zády ke stromu a čelem k němu a mává nejdříve oběma pažemi, pak jednou a zase oběma. Čárka, tečka, čárka. „K“ - to znamená klid od Zmačkance. A potom... Ano... Peggy za-mávala oběma pažemi a pak jen jednou. Čárka, tečka - „N“. Nebezpečí. Zmačkanec zřejmě vychází ze stat-ku. Už je určitě blízko. Peggy se vrhla na zem před starým dubem a odplížila se zpátky do křoví. Ve chvílce mu zmizela z očí.

Roger dočista zapomněl na mouchy a odplazil se od kapradinové clony k cesmínovému keři, za nímž se už klidně mohl schovat. Rozhlédl se nahoru po silnici, která se táhla po kraji lesa. Jestlipak ho Titty vyhlíží? Taky že ano. V takových věcech je na ni spo-lehnutí. K. N... Roger ji viděl, jak opakuje signál a odbíhá, aby ho signalizovala dál Dorotce. Za chvíl-ku slabounce zaslechl v dálce Dorotčinu pišťalku. Zmačkaný klobouk ještě ani nevyšel z Atkinsonovic lesa a zlatokopové daleko na vysočině už věděli, že je na cestě. Tomu se říká dobrá práce. Výborná práce. Ani Indiáni by nepředali zprávu rychleji. A Roger se odplížil na své stanoviště v kapradí a pozoroval dál.

Ano, tamhle je. Roger vykukoval mezi stonky kap-radí přes silnici a viděl ho, jak přichází po Atkinso-novic vozové cestě. Zmačkaný klobouk, hubený chla-pík s dlouhýma nohama, šel klátivou chůzí mezi vy-jetými kolejemi od vozu. Byl

už docela blízko vrat. A teď vycházel na silnici. Rázoval si to kousek od Rogera, který ho tiše pozoroval z kapradí. Jeho kroky byly slyšet široko daleko. To má jistě okované boty, pomyslel si Roger. Všechny Vlastovky a Amazonky nosily boty s gumovými podešvemi, protože, jak řekl jednou Rogerovi John, když byl ještě o dost menší než Roger teď, „člověk nikdy neví, kdy se sve-ze na nějaké cizí lodi“. Gumové podrážky se moc dobře hodí i na výzvědné výpravy. Klap, klap, klap, narážely cvočky o tvrdou silnici a mezi tím klapáním zaznívalo ostré ťukání hole s železným bodcem. Zmačkanému klobouku bylo zřejmě docela jedno, co nadělá rámusu. Roger se trochu přesunul, aby viděl ještě lépe. Co to nese v druhé ruce? Bandasku? A přes rameno má tlumok. Roger se zamyslel, jestli je stejně příjemné, když se člověku pohupuje na rameni tlu-mok, jako 'když mu na zádech poskakuje sem a tam batoh. A na kroužku po straně tlumoku měl Zmač-kaný klobouk zavěšené kladívko. Na první pohled bylo vidět, že jde hledat zlato. A jestli má opravdu zmačkaný klobouk? Roger v životě zmačkanější ne-viděl.

Ale kde je Peggy? Roger se znovu rozhlédl po vo-zové cestě vedoucí k Atkinsonovic lesu. Proč už ne-jde? Nač ještě čeká, když nepřítel dávno přešel? Ro-ger myslel, že ji uvidí, jak vychází z lesa. Ale po Peggy nebylo nikde ani památky. A Zmačkaný klo-bouk jim za chvilíčku zmizí z očí. Vykračuje si dlou-hým volným krokem, nespíchá, ale cesta mu rychle ubývá. A to jde do kopce, pomyslel si Roger... Co se stane teď? A najednou zatajil tak prudce dech, div nevykřikl.

Cosí ho popadlo za kotník, nebo snad to byl člo-věk?

„Buď zticha,“ sykla na něj Peggy. „Nebo nás vše-chny prozradíš. To jsem jenom já, ty strašpytle.“

„Vždyť já tě vůbec neviděl přecházet silnici,“ po-divil se Roger. „Jak jsi se sem dostala?“

„Prostě jsem šla,“ odpověděla Peggy. „Chvilku jsem běžela po indiánsku, abych se dostala na silnici kousek pod vraty. Pak už jsem jenom počkala, až uslyším, jak si to Zmačkanec dupe do kopce. Jak jsem ho zaslechla, přeběhla jsem silnici, a abych nevyšla z cviku, ještě jsem si zautíkala po indiánsku na druhé straně.“

„Ani jsem se tě moc nelekl,“ tvrdil Roger.

„Ještě že tě neslyšel,“ řekla Peggy. „Poslyš, jestli-pak sis všiml, co to nese?“

„Bandasku,“ odpověděl Roger.

„Kdepak,“ řekla mu Peggy. „Něco hrozně divné-ho. Dobře jsem si to prohlédla, když čekal, než mu paní Atkinsonová donese obložené chleby. Je to ple-chovka s nějakou barvou.“

„Ale nač?“

„To nevím. Pojďme to ohlásit Nancy. Cestou se-bereme ostatní. Uvidíme, jestli se doplížíme až k Titty, aby si nás nevšímla. Pojď. Hlavně nesmíme šláp-nout na nic, co dělá rámus. Já půjdu napřed. Ty pojď za mnou, a jestli uvidíš, že se zastavuji, tak stůj a ani se nehni.“

Zlatokopové na vysočině dělali, co jen mohli, je-nomže s hřebenem, který má čtyři zuby, se nepročeše tak široký kus, jako s větším, který jich má osm. Vlez-li asi do dvou nebo do tří starých dolů, ale nenašli ani jeden, který by aspoň trochu připomínal naleziště, jak jim je popsal starý horník. Byli už hluboko v di-vočině, ale vtom je vyrušila z práce Dorotčina píšť-al-ka. Ohlédl se k Tysonovic lesu. Skutečně tam stála Dorotka a hned také jasně pochopili, co jim to dává za znamení. Vzápětí už Dorotka zmizela.

Dělá to dobře, řekla si v duchu Nancy a zamá-vala na ostatní.

Sešli se všichni čtyři na skalnatém vršíčku a vy-čkávali. Připadalo jim, že už tu stojí kdovíjak dlou-ho, ale konečně přece jen zahlédli Zmačkance, jak přichází po dundalské silnici.

„Je to doopravdy on?“ ptal se John.

„To se ví, že je,“ ujišť-ovala ho Nancy. „Takhle nikdo jiný nechodí. Vždyť on je učený pštros.“

„Nikde nevidím Dorku,“ poznamenal Dick. „Ani nikoho jiného.“

„Nejspíš se plíží,“ napadlo Nancy.

„To nám nemusí vadit,“ řekla po chvíli Zuzana. „Když je nevidíme my, tak je aspoň nevidí ani Zmač-kaný klobouk.“

Nancy pohlédla na Johna. Oběma jim přelétl po tváři slabounký náznak úsměvu. Zuzana určitě nemá ani tak strach z jejich soupeře, jako ji spíš tísní do-morodé obavy, aby ten dospělý cizí člověk neuhodl, že se na něm Titty s Rogerem cvičí v plížení. S Peggy a Dorotkou si takové starosti nedělala. Jejich mamín-kám by to možná ani nevadilo. Zuzana však dobře věděla, že maminka, která musela zůstat daleko na jihu s nemocnou Bridget, by spíš přenesla přes srdce, kdyby Titty s Rogerem upadli, chytili rýmu, nebo se od paty až k hlavě zmazali, než aby si o nich někdo třeba jen pomyslel, že se neslušně chovají. John po-hlédl na Nancy a Nancy na Johna. Oba už znali Zu-zanu jako své boty.

„Tamhle jsou,“ řekla Zuzana. „Teď už by bylo úplně jedno, kdyby je uviděl.“

Zvědové výborně využili každého sebemenšího úkrytu a byli už na vysočině, daleko od dundalské silnice. Nancy na ně zamávala a zvědové ukázněně přiběhli. Zmačkaný klobouk se ani nepokoušel vy-stoupit do končin, odkud ho včera s takovým úspě-chem vypudili. Zůstával na silnici. V místech, kde se silnice ztrácela mezi stromy, jim tu a tam zmizel, ale ze silnice nesešel, dokud nedorazil skoro až na druhý konec vysočiny, a pak ho zahlédli, jak šplhá po přík-rém svahu Šedé suti.

Udýchaní a strašně určení zvědové dopadli na zem vedle zlatokopů.

„Má plechovku s barvou,“ vydechla Peggy.

„Nikoho z nás neviděl,“ hlásil Roger.

„S bílou barvou,“ řekla Titty. „Docela novou ple-chovku. Byla jsem jenom dva yardy od silnice, když přešel kolem.“

„Hlouposti,“ zasmála se Nancy. „Nejspíš si nese něco k pití.“

„Myslel jsem, že nese bandasku s mlékem,“ řekl Roger.

„Je to barva,“ stála na svém Peggy. „Přečetla jsem si cedulku.“

„To má určitě něco pěkného za lubem,“ řekla Nancy.

„Třeba ani zlato nehledá,“ pronesla s nadějí v hla-se Zuzana.

„Vždyť“ má kladívko,” namítal Roger.

„Na tom teď nesejde,” řekla Nancy. „Dokud zůstane nahoře, máme ho aspoň na očích. Nehrozí nebezpečí, že by nás přepadl. A tak můžeme klidně pracovat dál.”

„Ale co uděláme s batohy?” ptal se Roger. „Nenesly by se nám líp, kdybychom měli jídlo uvnitř?”

„Ale vždyť je máme uvnitř,” řekla Zuzana. „V každém batohu je několik chlebů a termoska.”

„Ale já myslím doopravdy uvnitř, v žaludku,” vysvětloval Roger.

„To není špatný nápad,” uznala Nancy. „Mohli bychom pak cestovat nalahko a pro batohy se vrátit na zpáteční cestě.”

Po celé odpoledne přecházela přes vysočinu sem a tam řada zlatokopů, kteří zkoumali, jestli jim na těch dvou širokých pásech pustiny nic neušlo. Po celé odpoledne Zmačkaný klobouk pomalu postupoval po příkrých svazích Šedé suti. Když už to trvalo dlouho, propadla i Nancy pochybnostem, jestli opravdu hledá zlato. Proč by se drápal po kamenitých stráních, když je zlato na vysočině? Avšak k večeru jej zaslechli. Prohlédli si právě jeden zlatý důl a stáli všichni pohromadě, a v té chvíli, snad že zrovna nikdo chvilku ne-promluvil, zaslechli v dálce docela slabounké ťukání. „Poslouchejte!” „Poslouchejte!” „Pst!” Každý naléhal na ostatní, aby byli zticha. A znovu zaslechli ťukání. Vzduchem, který se ani nezachvěl, se to ťukání neslo zdálky, z příkré stráně.

Dick vyndal dalekohled.

„Vidím ho, jak klepe do kamene,” řekl. „Dívejte se. Jak ho zahlédnu, že klepe ještě jednou, spustím ruku... Teď...” Spustil ruku a vzápětí zaslechli slabounké kovové ťukání všichni.

„Určitě hledá zlato,” řekla Nancy.

„Ale nač jenom potřeboval tu bílou barvu?” ne-mohl pochopit John.

Čas utíkal, a tu si Zuzana vzpomněla na ranní rozmluvu a dostala strach, že přijdou k paní Tysonové pozdě. Přešli přes vršíček, kde si nechali batohy, a pak se loudali k Velké zdi a Tysonovic lesu.

„Dneska musíme za každou cenu přijít včas,” domlouvala jim Zuzana.

„Nemůžeme přece odejít, dokud tu slídí,” namítala Nancy.

„Už jde dolů,” všiml si John.

Roger se zrovna díval dalekohledem a nejdříve ne-mohl Zmačkaného klobouka najít, ale vtom pronikavě vykřikl.

„Povídali jsme vám, že je to bílá barva. Povídali jsme, že je to bílá barva! Podívejte, co udělal!”

Dalekohled putoval z ruky do ruky. Zmačkaný klobouk skutečně rychle sestupoval po horském úbočí, ale nahoře, kde strávil dnešní odpoledne, zanechal značku. Jakmile věděli, kde se po ní dívat, všichni ji viděli... kulatou bílou cákotu, která se odrážela mezi šedými skalisky.

„Ale proč to udělal?”

„Třeba je to jenom trik,” mínila Nancy. „Chtěl by, abychom si mysleli, že tam něco hledá, a přitom pátrá někde docela jinde.”

I Zuzana pozapomněla na paní Tysonovou a na

čas, když se zadívala na bílou terčovitou cákotu a na malíře Zmačkaného klobouka, který pospíchal dolů k silnici.

„Možná že jde dolů, protože viděl, jak odcházíme,” napadlo Peggy.

„Nechodme odtud,” naléhala Titty.

„Můžeme přece jen dělat, jako že odcházíme,” napadlo Nancy.

„Jak uvidíme jít někoho do kopce tamhle kolem toho stromu u starého dolu, hned poznáme, že se vrací domů.

Krucipísek, je to ale k vzteku, že musíme jít dolů k Tysonům a nechat mu celou vysočinu na pospas.”

Sešli průrvou ve skále, obešli ostružiní a vstoupili na mýtinu, která tu zůstala po uhlířích. Připadala jim ještě krásnější než včera. John se vyšplhal na nejvyšší větev starého jasanu, odkud dohlédl až na Atkinso-novic hospodářství a na velký kus dundalské silnice.

„Vidíš ho?” ptala se Nancy.

„Pěkně si to upaluje,” řekl John.

„Pospěšte si,” pobízela ostatní Zuzana. „Už jsme se zase zdrželi.”

„Musíme se přece přesvědčit, jestli jde domů,” odbyla ji Nancy.

„Jděte napřed,” volal na ně z koruny stromu John. „Já vás dohoním.”

Zuzana pomalu vykročila, ale pak se zarazila. Nač by se také vracela, dokud jsou ostatní ještě venku?

Tu a tam se silnice svažovala z kopečka a Zmačkaný klobouk jim zmizel z očí, a tehdy propukal mezi zlatokopy znovu a znovu poprask, aby se jim snad teď, když odešli, nevrátil soupeř tajně nahoru na vysočinu. Zmačkaný klobouk však kráčel vytrvale dál, a konečně hlídka ohlásila, že ho spatřila u Atkinsonů. Pak sklouzla hlídka trochu zahanbeně ze stromu a pospíchala za Zuzanou.

„Nemohli jsme přece odejít, a ani se nepřesvědčit, co dělá,” řekla Nancy.

Rychlým zoufalým klusem běželi dolů po pěšině.

V údolí pod nimi se nazlobeně rozezvučel zvonek.

„Kde je Dick?” zvolala pojednou Dorotka.

„Dicku!” křičel John.

„Už jdu!” ozval se Dick vysoko nad nimi. Zpomalil trochu a počkali na ně, třebaže ten zvonek řinčel dál a dál.

„Pospěš si,” volala Dorotka.

Dick je dohonil na spodním okraji lesa. V ruce

držel cosi jako stéblo trávy. Když proběhli vraty, zahodil to.

Paní Tysonová stála na zápraží a v ruce třímala zvonec.

„Snažím se vám už kdovíjak dlouho ohřívát jídlo, ale nemá to nejmenší cenu,” hněvala se.

„Prosím vás, nezlobte se," omlouvala se Zuzana. „Moc jsme se snažili..."
„Vždyť to není poprvé," zarazila ji paní Tysonová. „Chodíte pozdě každý den..."
Roger chtěl namítnout, že jsou tu teprve dva dny, ale raději si to nechal pro sebe.
Celí zachmuření zasedli zlatokopové k večeři.

Kapitola 13

COŽ NIKDO NEDOKÁŽE NAJÍT VODU?

Dojídali už skoro rýži a slivový 'kompot, který do-stali po té smutné večeři, když tu se Dick vytasil s překvapujícím sdělením.

„Víte co?" řekl. „Myslím, že je tam nahoře přece jen voda."

„V potoce?" zeptala se Nancy, „ale vždyť potok úplně vyschl."

„Zrovna tam, co pálili uhlíř," odpověděl jí Dick.

Všichni se na něj užasle zadívali.

„Vždyť on to nemyslí vážně," řekla smutně Titty.

„Ale myslí," odporovala jí Dorotka. „Že to myslíš vážně, Dicku?"

„Našel jsem tam spoustu zeleného rákosí," řekl Dick, „takového, co když se oloupe, vypadá uvnitř jako mydlinky. A ten člověk, co k nám přišel loni do školy hledat vodu, povídal, že tohle rákosí je nejjis-tějším znamením, že někde v okolí voda je..."

„Cože?" zvolala Nancy. „Proutkař? Kdybychom tu tak nějakého měli. Kdysi tu jeden ve vesnici žil a před mnoha a mnoha lety našel vodu na Jezerce. Ale to bylo, ještě než jsme se narodily. Ted' už se dávno odstěhoval."

„K nám přišel jeden do školy," vyprávěl Dick. „Došla nám voda na hřišti a on tam našel pramen. Ale nejspíš už o něm věděl."

„Viděl jsi, jak to dělal?" ptal se John.

Nancy se dychtivě naklápěla kupředu. Talíř už před chvílí netrpělivě odstrčila. „Co jsi viděl, že dě-lal?" ptala se.

„Měl rozvětvený proutek," vyprávěl Dick. „Lísko-vý. Držel ho za každý konec v jedné ruce a chodil s ním sem a tam, až sebou proutek začal škubat. Aspoň on říkal, že se šku-be. A taky že tam vodu na-šli. Kopali, a když se dostali kus pod zem, vytryskla jim nahoru."

„A jak držel ten proutek?"

Z Nancina hlasu zaznělo cosi tak naléhavého, až se Tittina ruka s poslední lžičkou slivové šťávy zara-zila ve vzduchu. Titty rázem poznala, že Nancy už zase popadl nějaký nový nápad.

„Takhle," ukazoval Dick. „V obou rukou. Dovolil mi, abych si ho podržel, jenže proutek se ani nehnul. Pak nám ho půjčil popořadě všem."

„A nikomu z vás se v rukou nepohnul?"

„Jeden chlapík povídal, že jemu. Ale nejspíš to ani nebyla pravda."

„Jde se," rozhodla Nancy. „Ještě tak hodinu bude světlo. Říkal jsi, že lískový. Dole na kraji lesa je lísek habaděj. Když to vyšlo jemu, proč by to nemohlo vyjít i někomu z nás? Vsadím se, že to dobře dopad-ne. Poběž, Peggy. A vy sebou hoďte, Vlaštoky. Roger stejně už nechce žádný přídavek."

„Nechci, děkuji," pípl Roger, když po něm Zuzana loupala očima.

Titty spolkla poslední lžičku šťávy.

Nahrnuli se všichni do chodbičky a vyběhli ze dveří chalupy. Hned za vrátky, která se otvírala na-horu do lesa, našla Nancy, co hledala.

„Co třeba tuhle," zeptala se, uřízla lískovou větvič-ku s pěknou vidlicí a začala z ní uřezávat menší ha-luzky.

„Tak dlouhé ty vidlice nebyly," namítl Dick.

„Raději to tedy uděláme přesně," řekla Nancy a pilně řezala svým nožem. „Takhle by to šlo?"

„Přesně tak to vypadalo."

„Dobrá," řekla Nancy, „a jak se to drží?"

„Takhle ne," opravoval ji Dick. „Ten proutkař měl klouby vespod, prsty nahoře a konce větvičky mu procházely mezi palcem a ostatními prsty."

„Kde je tady vlastně voda?" zeptala se Nancy. „Měli bychom to vyzkoušet někde, kde víme, že voda opravdu je."

„Potokem ted' neteče ani kapka," řekla Peggy.

„A co u studně?" napadlo Johna. „Určitě je tam někde blízko pramen, když je i za takového sucha ve studni pořád dost vody."

„Co se bude dít?" nechápal Roger.

„Budeme pátrat po vodě," vysvětlovala mu Titty.

Nancy pomalu kráčela po dvoře k pumpě, která stála nedaleko stodoly. V každé ruce držela za jeden konec rozvětvený lískový proutek a s hlavou skloně-nou a očima upřenýma na větvičku pomaličku pře-cházela přes dvůr, sotva nohy zdvíhala ze země. Dick šel těsně vedle ní a John také. Peggy kráčela pozpát-ku před nimi. Dorotka nespouštěla oči z Dicka.

„A co se má vlastně stát?" ptala se Nancy.

„Ten proutkař povídal, že jak dojde někam, kde je nablízku voda, tak se mu proutek vždycky skloní."

„Už se ti zdá, že se sklání?" vyptávala se Peggy.

„Ještě ne, ty káčo jedna," řekla jí Nancy. „Vždyť k studni je to pořádný kus."

Vykročila o něco rychleji.

„Když obejdu studnu kolem dokola, tak přece mu-sím překročit nějaký pramen," řekla.

Došla až ke studni. Protáhla se mezi pumpou a zdí staré stodoly a pak pumpu obešla.

„Možná že to zabírá jenom na tekoucí vodu," na-padlo ji. „Zapumpujte někdo trochu, ať tu teče voda."

John několikrát zapumpoval rukojetí dolů a nahoru. Z chrlíče vytryskl proud vody a vytekl dolů do koryta.

Nancy znovu obešla studni.

„Ani se nehne," řekla. „Pojď sem, Johnne. Zkus to teď ty. Vyzkoušíme to všichni. Kdyby to dokázal aspoň jeden z nás, tak bychom si vždycky mohli najít studánku a utábořit se, kde by se nám zachtě-lo."

„Jen jestli by tam byla pod zemí voda," pozname-nal Dick.

Nancy vyplázla na profesora jazyk a podala vět-vičku Johnovi. Pak začala pumpovat.

„Nepumpuj moc zprudka," připomínala jí Zuzana. „Paní Tysonová povídala, že se vodou musí šetřit, i ve studni."

„Vždyť držíš tu větvičku úplně špatně," řekla Nan-cy Johnovi. „Pojď sem, Titty. Pumpuj teď ty. Musíš ji vzít seshora, Johnne."

Titty jemně pumpovala skřípějící rukojetí dolů a nahoru, takže z chrlíče vytékal jen nepatrný pramé-nek vody a ani o kapičku víc.

Dick s Nancy ukázali Johnovi, jak držet větvičku, a John chodil kolem dokola studně. Ale větvička se ani nehнула.

„Pojď, Zuzano. Zkus to teď ty," řekla Nancy.

„Nač máš tu skleničku od marmelády?" zeptala se Titty, ale Roger už se kradl i se skleničkou k vrátkům od sadu. Nikdo jiný si ho nevšiml.

Po Johnovi to s větvičkou zkusila Zuzana a pak ještě Peggy. Po ní nastoupil Dick, třebaže tvrdil, že na něco takového stejně nevěří. Po Dickovi zkusila štěstí Dorotka, která přes všechnu Dickovu nedůvě-ru úpěnlivě doufala, že snad na ní proutek přece jen zabere. Ale nezabral.

Roger vyčkával, až na něj přijde řada. Snad čtyři-krát chtěl na Dickovi, aby mu ukázal, jak držel proutkař větvičku.

„Určitě to na mne zabere," tvrdil. Rychle obešel studnu.

„Tak co?" ptala se Nancy.

Roger si to zamířil šikmo přes dvůr.

„Kam to jdeš?" podivila se Nancy.

„Připadá mi, že mě ten proutek vede," tvrdil Ro-ger a přidal ještě trochu do kroku.

„Nehloupni zase, Rogere," napomínal ho John.

„Rozkaz, pane," odpověděl Roger a rozběhl se k brance.

„Hej," volala na něj Nancy. „Pojď s ním zase zpát-ky. Vždyť tam nikde voda není."

„Ale je," křičel Roger. „Jen se podívejte. Klepe se jako osika."

Roger podržel větvičku nad vysokým št'ovíkem, který rostl kousek od branky od sadu, a větvička se nejprve nazvedla a zase poklesla jako rukojeť od pumpy a pak se zavrtěla ze strany na stranu jako psí ocásek.

Nancy chtěla Rogera popadnout, ale ten jí uhnul, pustil větvičku na zem, shýbl se a z listí, kam si před chvilkou něco schoval, vyndal prasklou skleničku od marmelády plnou vody.

„Kdo tvrdil, že tu není voda?" smál se a uháněl do bezpečí.

„Vymlámím z tebe duši," volala za ním Nancy, ale přes všechno zklamání se musela smát. „Nu, co se dá dělat, když to nezabírá, tak to nezabírá."

„Ještě to nezkusila Titty," vzpomněla si Peggy.

„Tak tumáš," řekla jí Nancy. „Ale ne abys dělala hlouposti jako Roger. Kdyby to zabralo aspoň na jed-noho z nás, jsme zachráněni."

Titty si vzala větvičku. Nancy jí na ni přiložila

ruce, aby věděla, jak ji správně držet. Ostatní už hle-dání vody přestávalo bavit. Peggy, která ještě před chvilkou chtěla, aby to Titty zkusila, už ani nepo-čkala, co se bude dít, a začala vykládat Zuzaně, že by si mohli nosit do kopce vodu v bandaskách. „Ale vždyť bychom jí potřebovali spoustu," namítla Zuza-na. „Na mytí, na nádobí, na vaření, na zuby a stejně by nám to nikdo nedovolil..."

„Jdi ještě kousíček," říkala Nancy a z hlasu jí za-znívala naděje. „Až k pumpě..."

A v tu chvíli Titty téměř klopýtl... Není přece možné, že by ji do měkkého masa dole na palcích takhle tlačila ta větvička sama od sebe! S vypětím vůle se vzchopila. Je to od ní ale hloupé, že se tak vylekala. Stejně se nemůže nic stát. Vždyť i Dick po-vídal, že na to nevěří.

„Počkej chvíličku," zvolala dychtivě Nancy. „Neškusba sebou teď ta větvička?"

Titty se žalostně ohlédla. „To přece není možné," zašeptala.

„A teď zas," řekla Nancy. „Poslyš. Vrať se tak o dva kroky a přejdi ještě jednou přes tohle místo."

Všichni zpozorněli a zadívali se na Titty.

„Co se stalo?" vyptával se Roger. „Nic jsem nevi-děl."

„Pomalu...", říkala Nancy.

Titty se zatmělo před očima. Jako v mlze viděla půdu dvora pod svýma nohama. Dělo se cosi podi-vuhodného, čemu nemohla ani pomoci, ani zabránit. Větvička už nebyla jen kusem dřeva, který držela v rukou. Začala oživovat. Kdyby ji tak aspoň mohla Titty pustit a zbavit se jí. Ale slyšela hlas kapitána Nancy, docela blízko, a přece tak vzdálený: „Ještě kousek, Titty. Dokaž to, první námořníku! Nebo se ti tak jenom třese ruka?" Když však Titty došla asi tak na krok od studny, bylo už docela jasné, co se děje. Konce větvičky jí nazvedávaly palce. Zápolila s nimi a všemožně se snažila je zarazit. Ale vidlice větvičky jí pořád podklesávala. Nic ji nemohlo za-stavit. A Titty se otáčely ruce, ať chtěla nebo ne.

„Titty! Titty!" mluvili na ni všichni najednou. A vzá-pětí se jí větvička vymrštila z rukou. Ležela na zemi, docela

obyčejná lísková haluzka, a na místě, kde ji Nancy seřízla nožem, ji kůrou prosvítala zeleň. A proutkařka Titty byla tak vyděšená, že už se ani ne-mohla ovládnout, celá se otrásla vzlyky a utekla nahoru do lesa.

Za chvíli se za ní ozvaly kroky.

„Nic si z toho nedělej, Titty," domlouvala jí Zu-zana. „A nemysli na to. Už je to stejně všechno pryč."

„Nezlobte se na mne," vzlykala Titty. „Moc mě to mrzí. Nechtěla jsem..."

„Ale vždyť se nic nestalo, Titty... Nic se nesta-lo... Tak už přece neplač."

Musí se přece nějak ovládnout a přestat se takhle hloupě třást, vždyť je první námořník, badatel a zla-tokop. Zastavila se a chytla se za větvičku, kterou sotva viděla. Najednou si všimla, že je to lísková haluzka. Pustila ji, jako kdyby se o ni spálila.

„Pojď, Titty." Zuzana ji hladila po rameni.

„Ještě chvíličku," řekla Titty a odhodlaně polkla. „Už jdu... Ale... Ach Zuzano... Už to nikdy ne-smíme udělat."

„Kdepak," uklidňovala ji Zuzana. „Nikdo to po tobě nebude chtít."

Zuzana měla pravdu. Když se Titty rozplakala, zůstali všichni chvíli v zděšeném úžasu, ale pak se dali do horečného povídání. Několikrát ještě vyzkou-šeli lískovou větvičku, ale nikomu už se v ruce ani nehnula. A přece byli alespoň někteří přesvědčeni, že

viděli na vlastní oči, jak sebou větvička škubla. John se zprvu rozběhl za Titty, ale pak si pomyslel, že to raději nechá na Zuzaně, zarazil se a promluvil si mezi čtyřma očima s Nancy.

„Jezuskote, kdyby se to tak stalo mně," zatoužila Nancy.

„Máme ve výpravě geologa," říkala Peggy, když Titty se Zuzanou vycházely z lesa. „A teď dokonce i vlastního proutkaře... Aspoň..."

„Buď zticha," zaslechla Titty, jak Nancy okřikuje sestru.

Dick držel v ruce větvičku a prohlížel si seřiznuté konce vidlice. „Nevím, proč by se měla hýbat," řekl. „Vždyť nemá nic, co by ji otáčelo. Určitě je to omyl. Titty si zřejmě jenom myslela, že se ta větvička hý-be."

„Víte co," řekla pojednou hlasitě Nancy. „Co kdy-bychom se vyráchali v té troše vody, co tu zůstala z řeky? Musíme si pospíšet, než se moc setmí, ať na-jdeme nehlubší místa."

Za pět minut už ležely Titty s Nancy vedle sebe v jedné říční tůňce. Řeka tak opadla, že je voda sotva zakrývala.

„To je ale protivně mělko," řekla Nancy a cákala rukama a nohama, aby se nepoznalo, že leží na dně.

„Vešla by se sem sotva střevle," odpověděla vděč-ně Titty.

Nikdo se ani slůvkem nezmínil o tom, co se dělo, když držela v rukou větvičku.

Kapitola 14

ZOUFALSTVÍ

Nikdo se před Titty ani slůvkem nezmínil o hledání vody, avšak hned jak uklízeli stany, všimla si, že Nancy zmizela.

„Kde je kapitán Nancy?" zeptala se.

„Nancy šla napřed," odpověděla Peggy a vtom vši-chni zaslechli vysoko z lesa, kde už Nancy vystupo-vala do kopce, hlasitě, ale náramně špatně napodo-bení soviho zahoukání.

„Já už jsem hotová," řekla Titty. „Až na jídlo."

„Já zrovna tak," přidal se k ní Dick.

„Nancy si zapomněla kladívko," povšimla si Peg-gy. „A ani nepočkala na jídlo a šla."

„Já jí kladívko vezmu," nabídla se Titty.

„Když už jste hotoví, raději jděte," řekla Zuzana. „My vás dohoníme. Jen jdi napřed, Titty. Nebudeš muset tolik pospíchat. Rogere, vždyť máš úplně suchý kartáček..."

„Zrovna jsem si chtěl čistit zuby," hájil se Roger.

„Já si musím dopsat deník," řekla Dorotka.

„Tak pojď, Dicku," rozhodla se Titty.

„Láhev si tady nechte," radila jim Zuzana. „Stejně je nemůžeme naplnit, dokud nemá paní Tysonová uvařený čaj."

Dick a Titty se rozběhli do lesa.

Nejdříve vystupovali rychle, protože doufali, že dohoní Nancy. Párkrát ji zavolali, ale nikdo jim ne-odpovídal. I ve stínu stromů bylo vedro, a než vylezli do půlky klikaté cestičky nahoru k vysočině, byli už oba celí udýchaní. Přešli místo, kde cestička vedla

přes vysoké koryto potoka, a vtom se Titty zastavila.

„Odpočínme si aspoň na chvíličku," řekla. „Stejně ji už určitě nedohoníme."

„Tak se podíváme na tůňku," navrhl Dick.

Zabočili mezi stromy k vysychající kaluži, která bývala jindy tůňkou v říčce, a i ta říčka se dříve ři-tila dolů přes jeden vodopád za druhým z vysočiny až do údolí. Teď byla tůňka nepatrná a voda se v ní ani nepohnula, ale za takového horka se člověk rád podívá i na kaluž. A kapradí, které se nad ní sklá-nělo, bylo chladivé a zelené.

„Vždyť se od té doby, co jsme tu byli naposled, ještě zmenšila," všimla si Titty. „Někdo z ní asi upíjí. Nejspíš domorodci..."

„Zvířata," opravil ji Dick. „A docela malinká. Po-dívej se na jejich stopy." Vrhł se na zem a podíval se obrylenýma očima na sotva znatelné blátivé otisky na bílém kameni. Jakési drobné zvířátko si namočilo chodidla, s vlhkýma zablácenýma nožkami vylezlo z tůně a zanechalo za sebou na kameni stopy. Bláto ihned uschlo. Jediný závan větru by ty maličké blá-tivé šlépěje smazal navždy.

„Kde se tu vzaly?" podívala se Titty. „Copak jsou tu nějakí Timothyové?"

„Hranostaj ani lasička to být nemůže," řekl Dick. „Má prsty moc blízko u sebe. V jedné knize, co mám doma, je spousta

stop a hranostaj tam má prsty do-široka roztažené. Kdepak takhle u sebe. Ale půda je tak suchá, že stopy není vůbec znát..."

„Ani stopy kapitána Nancy," poznamenala Titty a hned se zvedli od tůňky a pospíchali po stezce za vedoucí výpravy.

„I je," řekl pojednou Dick a zastavil se.

„Cože je?" nechápala Titty.

„Je tu vidět stopa," řekl Dick. „Hned poznáš, že

tudy někdo šel. A uřezával větvičky." Ukázal na ně-kolik čerstvě useknutých haluzek, které ležely na zemi.

„Možná že nám chtěla udělat šipku," napadlo Tit-ty. „Viš, abychom poznali, kudy šla. Ale do špičky klacky nesrovnala."

„Tady jich je ještě několik," všiml si Dick. „Jen si je tak cestou uřezávala."

„Viš co, budeme ji stopovat," navrhla Titty, „jen tak, abychom se pocvičili."

Vystupovali dál a nespouštěli oči ze stezky.

„Podívej! Tady zahodila celou větvičku!"

Dick zvedl ze země asi stopu dlouhou větvičku. Titty našla ještě jednu, přibližně stejně dlouhou, a na jejím konci si všimla ostrých zářezů nože. Šli dále.

„Tady už zase nějakou ořezávala," řekla Titty. Po cestičce leželo plno odřezků tenké kůry, kousíčky větví a uřezané listy.

„Ze by si chystala šípy?" napadlo Dicka. „Kdysi je přece dělala, že?"

„To bylo ještě loni," odpověděla mu Titty. „Posílala na nich dopisy. Jenže letos jsme všichni pohro-madě. A po Zmačkanci přece střílet nechce."

„Poslouchej," šeptl Dick.

Blížili se již ke konci lesa. Další zátáčka klikaté pěšiny je měla zavést na místo, kde odbočovala do lesů stará uhlířská stezka.

„Slyším ji," hlásila Titty.

„Mám na ni zavolat?" ptal se Dick.

„Co bys na ni volal, když ji stopujeme," zarazila ho Titty. „Měli bychom se plížit po čtyřech jak kočky."

Hluboko pod sebou zaslechli veselé volání.

„Ostatní už jdou," zašeptal Dick.

„Nancy je na té planince, co jsme mohli mít tábo-řiště," řekla Titty. „Nejspíš nahore na pozorovatelně."

Plížili se křovím ještě dál, až dorazili k vysokému jasanu. Nespatřili však nad sebou žádnou hlídku. Do-šli až na kraj staré uhlířské planinky. Ale ani tam ni-kdo nebyl. A vtom zahlédli Nancy pod stromy mezi planinkou a Velkou zdi. Tiše se k ní přiblížili po kraji mýtiny. Nancy měla sklopenou hlavu a zřejmě pře-cházela sem a tam s očima upřenými na zem. „Už vím, co dělá," řekl pojednou Dick. „Hledá..." Ale větu nedopověděl. „Není ti něco?" zeptal se, když si povšiml, jak se zatvářila Titty.

Ted' už viděli Nancy oba.

Pomalu přecházela po planince a držela v rukou rozvětvenou lískovou haluzku. Skloněna skoro až k zemi přešla na jeden konec, pak na druhý a držela před sebou nad trsy nízkého zeleného rákosí špičku vidlice.

„Ale vždyť to na ni nezabíralo," řekl Dick. „Jenom na tebe... Jestli to vůbec zabralo. Pohnula se vlast-ně ta větvička, nebo jsi ji jenom..."

„Nemluv o tom," zaprosila zoufale Titty.

A vtom zahlédli Nancy, která se už vzdala veške-ré naděje, že najde vodu, a pojednou se prudce vzty-čila a zahodila rozvětvenou haluzku daleko do křo-ví. Přiložila si ruce k ústům a zahoukala jako sova, jenže zahoukala tak vesele, že se to ani sovímu hou-kání nepodobalo. Vzápětí zmizela a slyšeli ji, jak se škrábe nahoru po Velké zdi. A vtom se znovu ozvalo soví zahoukání.

Dick se pokoušel o odpověď.

„Ahoj!" zazníval k nim mezi stromy Nancin hlas. „Kde jste? Pojd'te sem."

Lesem se rozeznělo ještě několikéré soví zahouká-ní, zdařilé i méně zdařilé.

„Už jsou tu všichni," řekl Dick a vykročil kupře-du.

„Neříkej jim, co dělala Nancy," naléhala na něj Titty.

„Dobrá," souhlasil Dick a rozběhl se lesem ko-lem ostružiní a potom nahoru průrvou ve skále. Tam spatřili Nancy, jak si rukama stíní oči a rozhlíží se po vysočině.

„Tak tu přece jen ještě není," řekla Nancy. „To jsme si ale dali, než jsme vylezli až sem, co?"

Vrhli se na vrcholek skály, který už byl rozžhavený od slunce, a vzápětí už Dick zapomněl na hledání zlata, dolování a na všechno na světě, protože se za-díval na malou hnědou ještěrku, která se plazila puk-linou v kamení, hned vykroukla a hned zase zmizela.

Titty však zapomenout nemohla. Pořád jí nešlo z hlavy, co viděla, když ostatní členové jejich důlní společnosti vyšli pod skálou z lesa. John, Zuzana, Peggy, Dorotka...

„Pospěš si, Rogere," volala Zuzana.

Roger zůstal pozadu, a teď se objevil s košíkem na holuby v ruce. Titty bylo strašně hanba.

„Nezlob se, Rogírku," zvolala. „Vždyť já byla na řadě a měla jsem nést holuba. Úplně jsem na to za-pomněla. Ty, ale přinesl jsi toho pravého? Dneska jsme přece měli vzít Sofokla."

„Jenže ten je o dvě tuny těžší než Homér," namítl Roger.

„Ukaž, já ho teď ponesu," řekla Titty, rozběhla se dolů průrvou a vzala si košík s holubem. „Prosím tě, Rogírku, nezlob se na mě."

„Vždyť se nic nestalo," řekl jí Roger.

Titty však měla toho dne dojem, že se stalo moc a všechno nějak špatně dopadá. Pořád nemohla za-pomenout, jak hledali tu vodu. Což jestli celá jejich výprava nakonec selže? Což jestli přijde den jejich odjezdu a oni pořád ještě nic nenajdou, a místo aby

odjížděli s vědomím, že udělali všechno, co se udělat dalo, si budou říkat, že kdyby se byla ona, Titty, jen trochu jinak zachovala, nemusela zůstat celá jejich výprava připoutána k Tysonovic pumpě. Nemohla se na ostatní skoro ani podívat. Nikdo jí sice nic nevyčítal, ale tím to bylo ještě horší. Litovala, že je vůbec napadlo podniknout ten pokus s lískovou vět-vičkou.

Ten pokus najednou všechno změnil. Dokud to by-lo to nejlepší, co se dalo dělat, ani jim nevadilo, že musí spát v smutně seřazených stanech pod zdi v ovocném sadu a vracet se k obědu i k večeři na sta-tek. Teď si však připadali, jako by před nimi někdo

pootevřel dveře a zase jim je přirazil před nosem.

A tu slyšela Titty, jak se John ptá: „Je někde vidět Zmačkance?”

„Ne,” odpověděla mu Nancy. „Ale dost možná, že je za hřebenem nebo někde jinde.”

I z Nancina hlasu vyprchal veselý tón. Ještě před chvilkou se její sovi houkání ozývalo docela radostně, ale sovi zahoukání přece jen neprozradí tolik co slo-va. I nejveselejší člověk dovede zahoukat smutně a nejsmutnější zahouká někdy tak, jako kdyby byl nej-veselejší na světě.

Vyslali zvědy k Atkinsonům, ale ani ta výzvědná výprava je nebavila jako jindy. Do hledání zlata se pustili skorem bez nálady. K polednímu zahlédli vy-soko na Šedé suti Zmačkaného klobouka, ale nikdo ho nezpozoroval, jak šel nahoru, a kdoví, jestli už tam nestrávil celé dopoledne. Dorotka nepochopila sig-nál, jímž Nancy přivolávala zvědy, a John jí ho mu-sel jít přes celou vysočinu vysvětlit a pak ještě zajít dolů pro Peggy, která si našla na hlídkování pěknou skrýš u zahradní zdi a pořád si ještě myslela, že Zmačkanec je doma.

„Určitě vyrazil dávno předtím, než jsme rozesta-vili zvědy,” usoudila Nancy a Titty věděla, že si tec! všichni myslí, jak by se nic takového nemohlo stát, kdyby se mohli utábořit na staré uhlířské planince, jen nepatrně vzdálené od kraje vysočiny.

Sofokles tentokrát odnášel dost nudnou zprávu: „MÁME SE VŠICHNI DOBRĚ A POZDRAVU-JEME VÁS.”... Nancy neměla ani náladu, aby k ní přimalovala lebku se zkříženými hnáty.

Jen jedna událost rozptýlila smutek tohoto dne, ale to už se téměř chýlil ke konci.

„Už zase namaloval bílou skvrnu,” všiml si pojed-nou Roger, když se zlatokopové chystali domů.

A skutečně, kousek pod první skvrnou přibyla dru-há, veliký bílý cákanec na šedém skalisku.

„Dneska večer se už stejně nedá nic dělat,” řekla Zuzana.

„A ráno taky ne,” dodala Nancy. „Co taky může-me dělat, když sem dorazí dávno předtím, než my vstaneme.”

„Věčná škoda, že si nemůžeme sami vařit,” po-vzdechla si Zuzana. „Vždyť ani nemůžeme vyrazit, dokud nám paní Tysonová nedá snídani.”

Domů kráčeli skoro mlčky.

Nikomu se dnes ani nechtělo zabočit na starou pla-ninku a ještě jednou se tu porozhlédnout. Jak šli ko-lem ní, Titty odvrátila oči. Pořád ještě viděla kapitá-na Nancy, jak zoufale přechází sem a tam s rozdvoje-nou větvičkou a nakonec ji odhazuje do křoví. Vě-děla, v co Nancy tolik doufala, že snad ten proutek zabere i na ni, když zřejmě zabral na Titty...

Jen jestli doopravdy zabral. Titty o tom sama začala po-chybovat, ale když na to pomyslela, skoro cítila, jak se jí konce větvičky škubou v ruku. Co jestli celá výprava ztroskotá a nic nedokáže jen proto, že musí tábořit na místě, kterému se ani tábor nedá říct... alespoň to určitě není takový tábor jako v údolí Vlaš-tovky nebo na ostrově Divokých koček.

Vždyť i v za-hradě Jezerky to měli lepší. Co až se vrátí kapitán Flint...? „Tak copak jste tentokrát podnikli?” ze-ptá se jich a oni budou muset odpovědět: „Nic...!” Vždyť nenašli ani zrníčko zlata... Nic... A pak se mu budou muset přiznat, jak jim všechno sebral před nosem docela cizí chlapík... Titty na to nemohla ani pomyslet. A to mají docela blízko planinku, kde by klidně mohl být tábor, opravdu výborné tábořiště s mýtkou, kde se dají postavit stany, s Velkou zdí, přes kterou přehlédneš celou vysočinu, a s pozorovatelnou na vysokém jasanu, odkud může hlídka ještě lépe pozorovat Atkinsonovic usedlost. Kdyby byl as-poň nevyschl ten potok! Ale co jestli měl Dick prav-du, když mluvil o tom temně zeleném rákosí! Co jest-li tam celou tu dobu voda je a stačilo by jen ji obje-vit? Co jestli by na Titty lísková větvička přece jen zabrala a našla by vodu, jen kdyby se odhodlala a pokusila se o to? Co jestli má výprava přece jen své-ho proutkaře a ten jí odmítá pomoc zrovna ve chvíli, kdy ji nejvíce potřebují?

Titty vykročila trochu rychleji.

Poprvé dorazili zlatokopové na večeři včas.

„Tak se mi to líbí,” pochválila je paní Tysonová. „Vždyť je to lepší pro vás i pro mne. Jestli je to jen trochu možné, tak to vydrzte, slečno Nancy. Asi jste si užili pěkný den a přišli jste včas, abyste ho taky pěkně zakončili.”

Při večeři si povídali o minulých prázdninách, o plachtění, o suchozemských i námořních bitvách, o příhodách vymyšlených za světla petrolejové lampy v kajutě staré pramice v Norfolku a o tom, jak ten-krát v létě, kdy v potoce bylo ještě plno vody, chytali pstruhy. Nikomu však nebylo do řeči o hledání zlata. A tak by se ani nepoznalo, že tu zasedla k večeři zlatokopecká výprava.

„Co je s tebou, Titty?” zeptala se nenápadně Zu-zana, když si povšimla, že Titty neřekla celou večeři ani slovo.

„Ale nic,” odpověděla Titty.

Po večeři se vytratila ven.

„Kde je Titty?” zeptal se někdo za chvilku.

„Nejspíš šla dát holubům čerstvou vodu,” napadlo druhého.

Titty však vystupovala se sevřenými rty znovu po strmé stezce Tysonovic lesem.

Kapitola 15

TITTY SE ODHODLÁVÁ

Obloha byla ještě hodně světlá, ale les ležel ve stínu a mezi stromy už padl soumrak. Titty stoupala po strmé pěšině, předkloněna, rychlými kroky, se stisknutými rty. Pohybovala se co nejtišeji, jak nejrychleji mohla, a pořád naslouchala, neuslyší-li zezdola ze statku soví zahoukání. Věděla docela jasně, co chce udělat, ale nepřála si, aby to ostatní uhodli. Musí se o to pokusit znovu... Jenže ji přitom nikdo nesmí vidět. Nesnesla pomyšlení, že by se na ni všichni dívali a ona by se nakonec nepřiměla na větvíčku ani sáhnout. Prvních deset minut stoupala tedy rychle, ale našlapovala, jak nejtišeji dokázala, a v jednom kuse poslouchala, jako nějaký prchající trestanec.

Moc ráda by s sebou vzala Dorotku, Rogera nebo Dicka, ale ti by jí tak byli dobří leda při tom útěku. Na práci, kterou tu chce udělat, by se jí už hodit nemohli. Na tu nepotřebuje ani jednoho z nich. Ať se děje, až půjde do tuhého, co se děje, bude jí mnohem lépe, když si to prodělá sama.

Po deseti minutách stoupaní se zastavila, aby se trochu nadechla. Ještě štěstí, že se dneska moc nenahledali zlata! A dobře že je k večeru dost chladno. Zaposlouchala se. Zezdola z údolí zaslechla bučet krávy. Pak někde zaštekál ovčácký pes. Na dvoře Tysonovic hospodářství s kdákáním přebíhaly slepice. A zrovna pod sebou viděla ve velké hloubce kousek šedé břidlicové střechy. Měla dojem, že by na ni dohodila kamenem. Nikdo však nevolal „Titty!“ To bylo jedině dobře a Titty znovu vyrazila.

Velmi rychle se stmívalo. Červánky nad údolím Vlaštovky i nad vřesovišti naproti na kopcích stoupaly výš a výš a s nimi vystupoval přes východní pahorky i soumrak. Titty na chvíli se sevřela tak trochu strachem, že je sama v šedivém lese. A vtom najednou cosi zašustilo v listí a vzápětí se ozvalo táhlé soví houkání. Titty si uvědomila, že tentokrát houká opravdická sova a nikdo ji nenapodobuje, a rozpomněla se na noc, kdy zůstala sama na ostrově Divokých koček, zaslechla zrovna takhle houkat sovu, a právě když už si myslela, jak zle to s nimi dopadne, obrátilo se všechno k lepšímu. Je to tedy jistě dobré znamení.

Přešla kolem místa, kde si ráno povšimla s Dickem malých stop u kalužiny, která tu zbyla z vyschlého potoka. Byla už taková tma, že Titty ani neviděla, jestli by ještě mohla stopovat Nancy podle odhozených kousků lískové větvíčky. A jak se tak zamyslela, jestli se přece jen přinutí a vezme do ruky Nancinu rozvětvenou lískovou haluzku, ruce se jí otvíraly a zase svíraly.

Musí se o to pokusit! Musí!

„Uklidni se,“ domlouvala sama sobě. „A nebuď taková káča. Co to má za cenu, takhle se udýchat!“ Jen si totiž vzpomněla na Nancinu větvíčku, div se nerozběhla. Vykročila zase pomaleji.

Došla až na horní konec lesa, kde odbočovala křovinná cestička k staré uhlířské planince, a vtom zaslechla, jak v suchém listí a větvíčkách něco rychle zašustilo. Proti ní běželo z kopce cosi malého. Vytrhla baterku, ale nerozsvítila ji. Ten tvoreček, a Titty neměla ani tušení, co to vlastně je, byl už kousek od ní na pěšině. Titty stála úplně bez hnutí. Tamhle je! Není to zajíc? Kdepak. Teď věděla, jaké zvířátko zanechalo blátivé stopy u kalužiny v půli kopce. S pravidelným dusotem běžel soumrakem dolů po cestičce ježek a tu a tam zvedl hlavičku a zavětral. Zřejmě tušil, že je nablízku nějaký cizí tvor, ale rozhlížel se jen do stejné výšky, jako byl sám, a tak vůbec nepozoroval Titty, která se tyčila kdesi nad ním. Bezstarostně jí proběhl těsně u nohou a rychle si to dupal dolů po cestičce, jako by mu patřil celý les.

„Také potřebuje vodu,“ uvědomila si Titty. „A musí pro ni běžet až pod kopec zrovna tak jako my. Ten by byl rád, kdybych jí našla aspoň trošičku někde nahoře.“

Počkala, až ježek sebehne hodně daleko, aby ho nepoplašila, a pak zašla na planinku, kde mohli mít tábor. Na prostranství, které tu vymýtili uhlíři, bylo přece jen víc vidět. Titty si přesně pamatovala, kam Nancy ráno zahodila rozvětvenou haluzku. A Nancy určitě uřízla správnou větvíčku. Zkusí to tedy raději s ní a nebude se shánět po jiné. Ve chvíli, kdy našla Titty větvíčku a uchopila ji v místě, kde se rozdvojovala. Pořád však odkládala okamžik, až ji bude držet za oba konce. Ale možná, že se stejně nic nestane.

Titty párkrát polkla. Je tu přece docela sama a nikdo ji nevidí. A kdyby se nakonec neodhodlala, živá duše se o tom nedoví.

„Vzchop se přece,“ domlouvala sama sobě. „Musíš se vzchopit. Aspoň to budeš mít za sebou.“

Otočila větvíčku a uchopila ji za oba konce, každý do jedné ruky, zrovna tak, jak jí to ukazovala Nancy u Tysonovic pumpy. Uvědomila si, že prudce oddechuje.

„Jsi ty ale ňouma,“ řekla si pevně. „Když budeš chtít, můžeš přece klidně větvíčku upustit.“

Začala přecházet sem a tam po rovné planince, kde se kdysi pálivalo dřevěné uhlí. Nic se však nestalo.

„Jsi hlupák,“ řekla si. „Tady stejně být voda nemůže.“

Sešla z planinky, vkročila do lesa a v přímí se rozhlížela po Dickově rákosí. Konečně rákosíště našla, ale zase se nic nestalo.

„Tak vidíš,“ říkala si. „Přece to nedokážeš. Včera večer to byla jen náhoda. Nemáš se čeho bát. A hlavně že ses o to pokusila. Teď už ti nemůže nikdo nic vyčítat.“

A vtom málem větvíčku upustila. Už je to tady, větvíčka ji zase zalechtala! Jenom docela slabounce. Ne jako včera večer u Tysonů. Ale dělo se zase totéž. Větvíčka se mermomocí chtěla sklonit.

Titty stála dlouho na jednom místě a neodvažovala se ani pohnout. Pak pokročila o krok či o dva a větvíčka ji zase strnula v ruce.

„Vždyť je to hloupost,“ řekla si Titty, ale ustoupila na místo, kde před chvílí stála, a větvíčka ji znovu zatlačila do polštářků na palcích.

„Však ono tě to neukousne,“ řekla si Titty a odhodlaně přecházela sem a tam, do křoví a nízkých stromů na kraji lesa a zase ven na otevřené prostranství, zrovna tak jako když chodila po otevřené planince, kde mohli mít tábor.

Větvička se zase pohnula a opět zarazila. A znovu se Titty zaškubala v ruce.

„Určitě je tu někde voda," říkala si Titty. „Zaručeně tu musí být. Ledaže by měl Dick pravdu a všech-no je to hloupost."

Pomalů kráčela dál. Větvička ji táhla s větší a vět-ší silou. Chtěla ji zahodit, ale teď když tu byla sa-ma, neměla už z větvičky takový strach, jako když poprvé nečekaně pocítila její škusnutí. Hlavně že se na ni nikdo nedívá! Vyhrála svůj boj ve chvíli, kdy se přinutila znovu uchopit větvičku. Teď už sledovala její pohyby téměř s dychtivostí. Když ustávaly, vrátila se zase o kus, až ucítila, že škusání sílí. A pak šla zase dál. Bylo jí, jako by hledala nějaký schovaný předmět a někdo, kdo věděl, kde je ukrytý, by na ni volal samá voda nebo hoří podle toho, jak by se vzdalovala, nebo přibližovala ke skrýši.

Blížila se zrovna k Velké zdi a větvička sebou začala škusat prudčeji. Mezi dvěma balvany tu byla v půdě mělká proláklina a opravdu, na jejím dně rostlo rákosí. Titty vkročila mezi balvany, a tu se sta-lo zrovna to, co na Tysonovic dvoře. Větvička jako by jí poskakovala v ruku. Její konce tlačily Titty do palců a vidlice se skláněla špičkou k zemi, celá se na rozdvojených koncích prohnula, zkroutila Titty ruce a pak jí málem vyskočila z prstů.

„Tak přece jen tady je," zaradovala se Titty. „Na-šla jsem ji." Teď už o ničem nepochybovala. Dick se mýlil. Přece si to tedy jen nepředstavovala. Copak si taky může člověk něco tak představovat, až se mu lis-ková větvička škuje v rukou, že ho to úplně bolí? Titty se už nebála. Tohle je její tajemství, které sdí-lí jen s větvičkou. Neví sice proč, ale větvička na ni zabrala. Byla pevně přesvědčena, že na místě, kde stojí, je voda, zrovna tak jako věděla docela jistě, že už je pozdě a že se stmívá a že se na ni Zuzana bude moc zlobit, jestli se nevrátí k Tysonům do večerky. Položila lískovou větvičku přesně na místo, kde s ní zůstala stát, a pak se pustila lesem nazpátek. Vyšla na uhlířskou planinku. Ten by byl! řekla si v du-chu. Ale teď se tábor přece jen může jmenovat Ten bude!

Setmělo se ještě víc a Titty každou chvíli sešla z cestičky. Poslouchala, neozve-li se znovu ježek, ale už ho nezaslechla. Pokoušela se najít místo, kde za-bočili s Dickem k malé kaluži, která tu zbyla z vyschlého potoka. Ve tmě je však přešla a neodvažovala se vrátit. Zítra už možná ježek nebude muset cho-dit tak daleko, až se bude chtít večer napít. Rozsví-tila baterku a rozběhla se dolů po cestičce.

„Titty!Ahoj!"

To se dole v lese ozvala Nancy.

„Už běžím!" volala Titty. „Ahoj!"

Zuzana s Johnem stáli na mostě a povídali si, co všechno se dneska přihodilo. Byl s nimi ještě Roger a házel přes zábradlí do kamení v říčním korytu drobné kaménky a kousky uschlého mechu. Tu a tam se ozvalo tiché šplouchnutí, jak kamínek dopadl ná-hodou na místo, kde zbylo ještě trochu vody. Bylo to, jako když se hází mincí. Šplouchnutí znamenalo „pan-nu", tichý dopad „orla". Roger zkoušel, jestli se mu povede trojí šplouchnutí za sebou. Peggy, Dick a Do-rotka se kousek nad mostem cákali v mělké kaluži, která byla vůbec nejlepší koupaliště, jaké se tu dalo objevit. Vlastně spíš jen tak kopali do vody a krásně si tak osvěžovali unavené nohy po celém tom dlou-hém dni, kdy hledali v divočině zlato.

Nahoře v lese volala Nancy: „Titty...! Ahoj!"

Titty jim hned po večeri záhadně zmizela a Nancy, která měla dojem, že ji zahlédla vycházet brankou do lesa, se po ní šla podívat.

John se Zuzanou poslouchali.

„Nancy se lehkou hraje, že jí to všechno ani nevadí," řekl John. „Nám by bylo taky jedno, kdyby uměla hledat vodu Peggy a neměla se k tomu. Kdyby to tak bylo zabralo radši na mne nebo na tebe, a ne na chu-dínku Titty."

„Stejně je to všechno marné," řekla mu Zuzana. „Však Titty znáš. Všechno ji strašně rozruší. Mysle-la jsem včera večer, že to odstůně."

„Já vím," připouštěl John. „Jenže je hrozné, že jde o jednoho z nás a celá výprava ztroskotá jen proto, že nemůžeme tábořit na vysočině."

„Kdybychom mohli, tak by bylo všechno jiné," řek-la Zuzana. „Ale nemůžeme chtít na Titty, aby to ješ-tě jednou zkoušela."

„Šplouchly třikrát za sebou!" volal Roger.

Kapitán ani první důstojník ho však neposlou-chali.

„Amazonky si budou myslet, že jsme je nechali na holičkách," řekl John.

„Nedá se nic dělat," utěšovala ho Zuzana. „A stejně by byla zřejmě vodu nenašla, i kdyby na ni na-razila."

„Hrozné je, že se o to ani nepokouší," poznamenal John.

„Trojí šplouchnutí za sebou," zvolal Roger. „Copak jste to neslyšeli? Trojí šplouchnutí za sebou. To bu-deme mít štěstí."

„Už jde," řekla Zuzana. .

Daleko v lese zazněla soumrakem Tittina odpo-věď: „Ahoj!" A znovu zaslechli Nancino „Ahoj! Ahoj... oj!"

„Co tam vlastně dělala?" napadlo Zuzanu.

„Asi chtěla být jenom na chvíli sama," usou-dil John. „Vsadil bych se, že jí to taky pořádně mrzí."

„Nu což," řekla Zuzana. „Rozsvítíme ve stanech lampičky. Už je načase, abychom si šli lehnout."

Za pět minut už stany matně zářily v šeru. Tu a tam zasvítla v lese baterka a prozrazovala, kudy slé-zá Nancy a Titty.

„Ahoj!" křičela radostně Peggy, protože se strašně nerada sama ukládala ve stanu, který měla společně s Nancy.

„Pospěšte si!"

A vtom se pojednou rozlehl dusot utíkajících no-hou a do dvora vběhla Nancy. Prolétla brankou do sadu a vpadla rovnou do klubka zlatokopů, kteří se zrovna rozhodovali, že se rychle svléknou a zalezou do spacích pytlů.

„Ať žijí Vlaštovky!" volala Nancy. „Titty to do-kázala. Docela sama. Přece jen se jí to povedlo..."

„Ale co...? Co?" ptali se všichni najednou.

„Co?" vykřikla Nancy. „Samozřejmě že to jediné, na čem nám teď sejde. Hledala vodu. Zašla do lesa, kde jsme mohli mít tábor. A našla podle Dickova rákosí vodu. Zrovna tam, kde ji potřebujeme..."

Titty, na kterou pojednou padla strašná únava, vešla za Nancy do sadu.

John ji jednou rukou popadl a druhou ji hladil po rameni. Byla už tma a neviděla mu do obličeje, ale dobře věděla, jakou má radost.

„To jsi udělala ohromně," říkal jí. „Ohromně. Opravdu ohromně."

„Jak jsi to dokázala?" ptala se Peggy.

„A vodu jsi viděla?" vyptávala se Dorotka.

„Samozřejmě že neviděla," řekla Nancy.

„Možná že se k ní ani nedostaneme," napadlo Johna.

„U všech kozlů rohatých!" zvolala Nancy. „Jestli tam je, tak se k ní dostaneme, i kdybychom se museli prokopat až do Austrálie."

Kousek po kousku vyšel najevo celý příběh, jak si Nancy ráno uřízla rozdvojenou větvičku a marně se s ní pokoušela najít vodu, jak ji viděl Dick s Titty a Titty si vyšla po večeri do lesa a začala pátrat na staré uhlířské planince s větvičkou, kterou si uřízla Nancy, a jak se jí větvička zaškubala v rukou, zrovna u rákosí, kterého si povšíml Dick.

„Bylo to moc strašné?" ptala se Dorotka.

„Ani ne," přiznala se Titty poctivě. „Aspoň když jsem se Vzpatatovala, tak už ne."

„Opravdu sebou škubla sama od sebe?" vyžídal Dick.

„Samozřejmě že ano," řekla Nancy. „Jsi pašák, Tit-ty. Třikrát hurá prvnímu námořníkovi! Zachránila jsi celou výpravu.

Teď to budeme mít k vysočině ještě blíže než Zmačkanec. Jednou denně zaskočí někdo pro mléko a jinak budeme všichni hledat od rána do večera zlato, až se z nás bude prášit."

Nad údolím se snášela tma a stany osvětlené svíčkami lampičkami zářily stále jasněji kolem zahradní zdi. Nancy, Peggy a John se dychtivě dohadovali, jaké krumpáče a lopaty budou potřebovat k vyhloubení studny. V jednom stanu se nahnul stín a zase se vztyčil. Vzápětí zhasla jedna lampička.

„Tiše," napomínala Zuzana ostatní. „Titty už spí."

„Nespím," chtěla odporovat Titty, ale nějak to ze sebe nemohla vypravit a za chvíli by to už stejně nebylo pravda. Ostatní se také uložili ke spánku. Povídání utichalo. Lampičky jedna po druhé zhasínaly. Po sadu se rozhostila tma. Ani v dolním poschodí statku se nesvítilo. Jen nahoře za oknem ložnice blikla svíčka. I ta však zhasla jako lampičky v táboře.

Zlatokopové na sebe volali ze stanu do stanu „Dobrou noc," tiše, aby nevzbudili spícího objevitele vody, ale mnohem veselěji než kteréhokoli jiného večera od té doby, co vyrazili z Jezerky.

Najednou si Roger na něco vzpomněl.

„Neříkal jsem vám to?" zvolal. „Neříkal jsem, že budeme mít štěstí, když mi ty kameny šplouchly tři-krát za sebou?"

Nikdo mu však neodpověděl.

„Vy jste ale protivové," řekl Roger a zavrtal se do spacího pytle.

Kapitola 16

HLOUBENÍ STUDNY

Ráno se dostavily pochybnosti.

Titty se probudila a zaslechla, jak ostatní rozmlouvají před jejím stanem.

„Víte, že to zase může být jen Tittina fantazie," říkala Zuzana. „Až dojdeme nahoru a ukáže se, že je to jako s Petrem Kachnou, bude Titty celá nešťastná."

„Hmmm," ozvala se Nancy. „Vsadila bych se o všechno na světě, že to Titty včera doopravdy zkusila. Viděli jste přece, jak byla celá rozklepaná."

Když potom byli zlatokopové po snídani už skoro připraveni k odchodu, přistoupil John k Titty a nenápadně se jí zeptal: „Poslyš, Titty. Máme si vůbec brát rýče? Nechceme se tam s nimi nést jen tak pro nic za nic."

„Já si rýč vezmu," prohlásila Titty.

„Tak přece jen je přesvědčená, že to zkusila," řekl John Nancy, když se šli podívat, co by si tak mohli vypůjčit od paní Tysonové.

„Rýče?" zeptala se paní Tysonová. „Snad mi tu nechcete kopat na zahradě?"

„Ale kdepak," ujišťovala ji Nancy.

„Chceme rýt nahoře v lese," vysvětloval John.

„Raději si zajděte za Robinem, co vám může půjčit," poradila jim paní Tysonová.

Robin Tyson, dospělý syn paní Tysonové, který se staral o hospodářství, jim našel dva rýče. Také on doufal, že nebudou rýt v sadu, a když se dozvěděl, že chtějí kopat v lese, rozesmál se.

„S rýči toho asi moc nepořídíte," řekl jim. „Měli byste si vzít sochor. Najdete tam víc kamení než hlíny."

„A mohli bychom si sochor půjčit?" zeptal se John.

„Je trochu těžký," odpověděl mu Robin Tyson. „Měl bych vám ho raději zanést do lesa sám."

„Ale kdepak," zvolala Nancy. „Ve dvou ho klidně uneseme. Mockrát vám děkujeme." Ze všeho nejméně potřebovali, aby se jim pletli ochotní domorodci, zvláště když chtěli hloubit studnu na místě, kde možná ani není voda. Nakonec si vzali dva obyčejné rýče, jednu malou zahradní lopatku paní Tysonové, objevnou v přístřešku za úly, a obrovský sochor, který nesli John s Nancy.

„Kterého holuba vezmeme?" ptal se Roger.

„Nějakého dost spolehlivého," řekla Nancy. „Možná že budeme mít úžasné zprávy."

„Beru Homéra," řekla Titty a s batohem na zádech, lopatkou přes rameno a s Homérem v cestovním košíku ve volné ruce vyrazila na cestu. Budou mít úžasné zprávy, nebo ne? Nevydržela by čekat na dvoře už ani minutu.

Dorotka se rozběhla za Titty, dohonila ji a společně pak stoupaly po klikaté stezce.

„To bude krása, jestli jsi opravdu našla pramen," řekla Dorotka.

„Ale co jestli jsem žádný nenašla?" strachovala se Titty. „Dokud nezačnou kopat, nemáme jistotu." „Napíšu o tom ve své povídce," řekla Dorotka. „Samozřejmě že trochu jinak. Z tebe udělám kluka, s tou větvičkou to podnikneš docela sama, a protože u sebe budeš mít rýč, pustíš se hned do hloubení. Buď to v noci, měsíc vystoupí mezi mraky a ty najednou zabereš tak hluboko, že voda vystříkne do měsíčního světla..."

„A co dál?" ptala se Titty. „Co se stane potom?" „To ještě tak docela jistě nevím," přiznávala se Dorotka.

Uřícení a udýchání dorazili zlatokopové konečně k místu, kde se stezka rozdělovala. Prošli zarostlou pěšinou pod vysoký jasan a vykročili na otevřenou planinku.

„Kde máš větvičku?" ptala se Nancy.

Titty a všichni ostatní za ní přeběhli mýtinu a vpadli mezi křoviny a nízké stromky, které se rozrůstaly mezi mýtinou a příkrou skalní stěnou, označující počátek vysočiny.

„Je to někde v těchhle místech," říkala Titty. „Byly tam dva balvany a rákosí v malé prohlubince."

„Tady je rákosí," všiml si Dick.

„To není ono," řekla Titty. „Tady jsem to zkoušela poprvé a nevyšlo mi to."

Titty se už větvičky nebála. Když ji poprvé držela v rukou, strašlivě se vylekala. Podruhé s ní zůstala sama za soumraku a musela svést sama se sebou těžký boj, než se přiměla, aby ji vůbec vyzkoušela. Teď však už měla zkoušku za sebou. Byla ochotna pokusit se o to znovu. Chtěla přesvědčit všechny, kdo ještě pochybovali. A sama chtěla mít jistotu, že nepodstoupila svůj zápas nadarmo. Teď musejí najít vodu. Ať se děje co se děje.

„Tamhle je," zvolala Titty. „Ano. Zrovna tam, co jsem ji nechala. Aspoň myslím, že je to tady."

Nancy zvedla větvičku a podržela ji, jako když se hledá voda.

„Tak pojď, Titty," řekla. „Zkus to ještě jednou. Mně se ta větvička ani nehne."

John se Zuzanou se užasle dívali, jak Titty bere přímo dychtivě větvičku do rukou. Dick ji pozorně sledoval, aby mu neušlo, kde přesně ji uchopila. Dorotka se jí dívala do obličeje. Peggy s Rogerem stáli zahleděni do země, skoro jako by čekali, že voda už každou chvíli vytryskne.

„Začnu kousek dál," řekla Titty. „Když jsem to včera večer zkoušela tady, nic se nestalo... Začalo to, až když jsem se blížila 5c tomuhle rákosí... A už to zase začíná... Průtek zabírá."

„Poslyš, Titty, vždyť s ním hýbeš sama."

„Namouduší ne," řekla Titty.

„Buďte zticha," napomínal ostatní John.

„On úplně klesá... Podívejte se," řekla Peggy.

„Bolí to?" ptala se Dorotka.

„Dejte jí pokoj," okřikovala je Nancy.

„Tady to je," prohlásila Titty. „Už ho zanic na světě neudrží." Než to dořekla, vyskočil jí průtek z ruky a dopadl jí skoro k nohám.

„Označte místo kolem dokola sochořem," vybízela je Nancy. „Dělej, John. Nu co se dá dělat, rýč nám taky postačí.

Ale už se do toho pusťme." Než John s Peggy vyryli kruh kolem Titty a klacíku, shodila Nancy ze zad batoh, popadla jeden velký rýč a co nejpruději ho zarazila do země. Rýč se ponořil asi na půldruhého palce hluboko, ale pak narazil na kámen.

„Ještě že jsme s sebou vzali sochor," řekl John. „Dávejte všichni pozor na nohy."

Sochor byl na jednom konci zaostřený a John jej zarazil špičkou do země. Znovu a znovu se jím zarýval do hloubky a uvolňoval hlínu a drobné kaménky.

„Kdo má malou lopatku?" zeptala se Nancy. „Odházíme tu trošku hlíny, než John vyrývá další."

„Pusťte, já to udělám," nabídl se Roger a nabral první lopatu.

Půda byla suchá, ale plná kamení, a těžko se v ní kopalo. John přecházel z místa na místo a zarážel sochor, aby se ostatním lépe pracovalo s rýči. Pak převzala sochor Nancy a Peggy vyskočila, aby si zachránila prsty od nohou.

„Dávej přece pozor," řekla Peggy.

„Nezlob se," omlouvala se Nancy. „Nechtěla jsem zajet tak blízko tebe."

Za chvíli narazil sochor na něco, co zaznělo jako souvislá skála a bylo to i stejně pevné.

„A jsme hotovi," řekla Nancy.

„Bez vrtačky skálu neprorazíme," poznamenal Dick.

„Tak zkusíme zarýt někde jinde," navrhl John.

Přecházel sem a tam a zarážel zahrocený konec sochoru. Konečně mu sochor pronikl hlouběji než obvykle a neozvalo se ono ostré zazvonění, jako když se narazí na kámen.

„Dostal jsem se na kraj skály," řekl John.

Začal páčit sochořem ve vyhloubené díře.

„Není to souvislá skála," řekl najednou. „Cítím, jak se pohybuje."

Usilovně se pustili do práce svými rýči i rukama a odstranili z obrovského balvanu hlínu. John k němu zarazil po jedné straně sochor a vši silou jej vyvracel.

Nancy se do něho také opřela.

„Už se hýbel Už se hýbe!"

„Podstrčte pod něj lopaty a přidržte ho!" velel John.

Ostatní rychle podstrčili pod balvan rýče. John se posunul se sochozem o kousek dál a znovu jej zara-zil do země.

„A teď!" zvolala Nancy. „Senzace!" vykřikl Roger.

Kámen se nazvedával. John ještě jednou mocně za-

páchil a uvolnil jej docela. Balvan se na jednom konci pozvedl, popadlo jej šestero rukou, a vzápětí už ho zlatokopové vytáhli z hluboké hladké jámy, kde tak dlouho ležel.

„Hlína je vlhká," všiml si Dick.

„Voda! Konečně voda!" zvolala Dorotka.

Vodu sice vidět nebylo, ale každý se mohl pře-svědčit, že jáma, z níž vytáhli kámen, je temná a vlh-ká. Nancy poklekla a nahmatala jí rukou.

„Opravdu našla vodu!" zvolala. „Ať žije naše objevitelka! Titty, to se ti povedlo! Pospěšte si! Vždyť teď už jen musíme dost hluboko kopat. Na ničem-jí-něm přece nesejde. Zlato se dneska hledat nebu-de.."

Vtom si poprvé toho dne vzpomněli na Zmačkané-ho klobouka. Vyslali Rogera a Peggy průrvou naho-ru na skálu.

Zvědové zahlédli daleko na Šedé suti mezi kameny známou cákotu bílé barvy. Po jejich soupeři však nebylo nikde ani potuchy. John předal sochor Nancy, vyšplhal se po starém jasanu na vě-tev, která jim sloužila za pozorovatelnou, a hlásil, že Zmačkaný klobouk přechází sem a tam po Atkinsonovic zahradě a kouří.

„Někdo by tam měl jít na hlídku," řekla Nancy. „Někdo, koho bychom mohli postrádat při kopání."

„Dorotka," navrhla Peggy.

„Já půjdu také," nabídla se Titty, a když viděla, jak překvapeně se po ní Nancy podívala, dodala: „Opravdu bych ráda šla. A později se zase vrátím."

„Jak myslíš," řekla Nancy. „Stejně nemáme pro všechny dost rýčů a na hlídce nám budeš o moc víc platná."

Titty s Dorotkou sešly se svými batohy po kraji lesa a dolů k Rogerově doupěti v kapradí proti vra-tům, kde z dundalské silnice vybíhala vozová cesta k Atkinsonům.

„Víš co?" řekla Dorotka. „Mám v batohu Psance na jezeře a kousek ti přečtu, abys pořád nemyslela na to kopání."

A tak ležela Titty v kapradí, rozhlížela se přes sil-nici a dolů po vozové cestě, která se táhla lesem, a hlídala, kdy vyjde Zmačkaný klobouk. A vedle ní se opírala nad svými sešity Dorotka a tichounce, sko-ro šeptem jí četla, jak se psanec na jezeře skrýval v rákosí a jak proklouzl dolů po řece rovnou před nosem nepříteli.

„Rákosí se zachvělo a rozdělilo... Psancova loďka se vykradla na řeku ozářenou měsícem... Pobřeží by-lo nádherně jasné, avšak právě když..."

Titty ji vnímala jen tak napůl, někdy natřičtvrtě, a někdy, když se Dorotce zachvěl hlas a prozrazoval, že se blíží vzrušující okamžik, ji poslouchala docela soustředěně. Nemohla však zanic na světě zapome-nout na usilovné kopání nahoře v Tysonovic lese. Co se tam asi děje? Jak hluboko se už prokopali? Nena-razili na souvislou skálu? Viděla přece vlhkou hlínu na vlastní oči. Ale co jestli je to všechno? Možná že hlína je všude vlhká, když se kope trochu pod zemí. Nebo přece jen najdou vodu? Co jí to jen vyprávěla nejhodnější domorodá žena na světě o těch domorod-cích z australského buše, kteří zázrakem našli vodu za strašného sucha, kdy na farmách hynuly ovce po tisících? I tady už přece zašla ovce a ježek z ostru-žiní musel jít na půl cesty k údolí, jen aby se napil ze stojaté kalužiny, která tu zůstala z vyschlého potoka.

Uplynulo celé odpoledne a tu je pojednou vyrušil ze čtení Zmačkaný klobouk, který se objevil na vozo-vé cestě a krácel po ní k silnici. Nešel však za zlatem. Místo aby zamířil nahoru k vysočině, zabočil dolů. Zvědové se za ním dívali, dokud jim nezmizel z očí.

„Měly bychom jim to říct," napadlo Titty. „Ale jedna z nás tu musí zůstat, kdyby se náhodou vrátil. Poslyš, Dorotko, nevádilo by ti, kdybych tam zašla já? Musím se za každou cenu podívat, jak hluboko se už dostali."

Dorotce to nevádilo ani trošičku. „Jen si jdi," řek-la. „Zrovna se dostávám k jednomu místu, které po-třebuje přepsat. Pustím se do toho, abych ti to mohla přečíst, až se vrátíš. Hrozně nerada čtu něco nahlas, když si to v duchu pořád předělávám."

Titty se vracela po kraji vysočiny. Kopáči byli ně-jak podivně zticha. Naslouchala, jestli někde nezazvoní sochor o kámen. Ale nic se neožývalo. Nikdo ani nepromluvil. Titty prožila strašlivou chvíli, když jí napadlo, že přece jen asi vodu nenašla. Sešla dolů průrvou a lesem pod skálou. Co to tam dělají, že stojí všichni v jednom chumlu? Obrovská hromada kame-ní a hlíny svědčila o tom, že dlouho kopali, než se přece jen vzdali. Že by se tak dřeli nadarmo?

„Nazdar, Titty," vítala ji hlasitě Nancy. „Pojď se podívat. Přece jen se ti to povedlo."

„Nabrali jsme první hrníček vody," hlásila jí Peggy. „Je sice hodně kalná, ale usazuje se. Dick do ní hodil bílý kamínek a už je vidět."

„Je to pramen," řekl John. „A našla jsi ho ty. Dě-lej, Nancy. Musíme ještě hodně kopat. Kamení dá-vejte zvlášť."

Budeme ho potřebovat později."

„Pusťte ji, ať se podívá," řekla Nancy.

Ustoupili jí z cesty a Titty, která se zahleděla do hrníčku, spatřila hnědou tekutinu, a když nahlédla blíž, viděla, že je svrchu na půl palce skoro čirá.

K svému úžasu si uvědomila, že se prudce kouše do rtů a že ji nějak podivně pálí oči.

Pak podala zprávu o výzvědné výpravě.

„Výborně," řekla Nancy. „Aspoň promarní Zmačkanec poslední příležitost. Zítra se už utáboříme ta-dy. U všech kozlů rohatých, ten bude mít ale vztek, až zjistí, že jsme dorazili na vysočinu dřív než on a že nás má v jednom kuse v patách a už se nás nezbaví."

Nancy zaváhala, ale jen na chvíličku.

„Myslíte, že nás paní Tysonová pustí?" napadlo Zuzanu.

„Kde máme toho holuba?" zeptala se Nancy. „Rovnou ho vypustíme."

„A co po něm chceš vlastně vzkázat?" vyptával se Roger a vytáhl špačka od tužky a přesně zastříhnutý kousek papírku.

Nancy položila papírek na kámen, chvíli cucala tužku a pak napsala:

MÁME SE BEZVADNĚ. TITTY OBJEVILA NA VYSOČINĚ VODU. ZÍTRA STĚHUJEME TÁBOR. PROSÍM TĚ, PŘIJĚD A PROMLUV S PANÍ TYSONOVOU. A DOVEZ HOLUBY. ZDRAVÍ VLAŠTOVKY, AMAZONKY A D + D.

„Co tomu říkáte?" zeptala se a nechala dopis ko-lovat. Všichni ho schválili, a když Titty běžela po vy-sočině za Dorotkou, letěl už Homér, kterého vypusti-li ze stály do vzduchu, s novinou do Jezerky.

„To je báječné," vydechla Dorotka, když Titty pa-dla vedle ní do kapradí a řekla jí, že ostatní našli vodu, či přinejmenším bláto. „Já věděla, že to dobře dopadne. A tu poslední kapitolu jsem docela předě-lala. Se čtením budu muset začít kousíček předtím, než jsem přestala. Nebude ti to vadit, vid'?"

„Zuzana povídala, že už máme přijít k jídlu," řek-la Titty.

„Tak dobrá," souhlasila Dorotka. „Nejdřív se na-jíme. Stejně to není žádné čtení, 'když se každou chvíl-ku musí přestat."

Odpoledne jim uběhlo v literárně kritické činnosti. Žádný romanopisec ještě neměl tak vděčné poslu-chače. „Je to prostě skvělá povídka," prohlásila Titty, když Dorotka přečetla své sešity až do konce, vy-světlila jí, co ještě přijde, a vrátila se k první kapito-le, aby Titty upozornila, které úryvky budou později důležité.

Konečně se Zmačkaný klobouk vrátil, pomalu krá-čel po silnici, jako by ho pobolívaly nohy, a potom za-bočil k Atkinsonovic vratům, ale to už byl skoro večer a zvědové se společně vydali za ostatními.

„Zrovna jsem pro vás chtěla poslat Rogera," řek-la jim Zuzana.

„Co tomu říkáte?" obrátil se k nim John. „Na dně je souvislá skála. Hloub už jsme se prokopat ne-mohli."

Celá ta haldá, která zbyla po kopání, zmizela. Z hromady kamení, které tak lopotně vykopali, byla teď postavena nízká zídka chránící ze tří stran stud-nu. Na čtvrté straně tvořily tři velké kameny schůd-ky, po nichž se dalo pohodlně sejít a nabrat vodu do konvice nebo do vědra.

„Ach Titty!" zvolala Dorotka. „A podívej se na tu vodu!"

„Opravdu, je to tisíckrát lepší, než jsem čekala," přiznala se Titty.

„Je to tvá studna," řekla jí Nancy. „A teď ji vy-značíme na mapě. Jestli si někdo zasloužil místo na mapě, tak jsi to ty. Tittina studně. A lidé ti budou navěky vděční. Aspoň by měli být. A nám taky, že jsme tu studnu vykopali. Však jsme se přitom pořá-d-ně zapotili."

John si vyřízl na holi vroubky, aby si mohl změ-řit, jak je v té jámě mezi balvany hluboko vody.

„Úplně stejná hloubka jako před chvílkou," hlá-sil. „A to jsme jí spoustu vylili, abychom se zbavili bahna."

„Vždyť taky pořád tryská," řekl Roger.

„Výborná voda," pochvalovala si Nancy, když upi-la vody, která se celé odpoledne usazovala v hrnič-ku. „Lepší než doma. Na té si člověk pochutná."

Ostatní odložili ochutnávání až na zítra, protože je Zuzana začala honit domů.

„Co kdybychom už šli," navrhovala. „Dokud se voda neusadí, nemůžeme stejně nic podnikat."

„Však se mi taky do žádné práce nechce," pozna-menala Nancy. „Jezuskote, já jsem zpřelámaná."

„Já taky," řekl John.

„Dicku, jestlipak se sem asi přijde večer napít ten ježek," napadlo Titty.

„Tak počkejme a uvidíme," navrhla Dorotka.

„Musí se objevit každou chvílku," řekl Dick.

Nancy se však výjimečně přidala k Zuzaně.

„Pojďme," řekla. „Raději sebou hodíme. Musíme si za každou cenu paní Tysonovou dneska naladit."

Běželi k hospodářství, jeden po druhém se umyli pod pumpou a stačili to k večeri včas. Nancy si vy-brala chvíli, kdy paní Tysonová zrovna rozdávala ve-liké talíře makaronů se sýrem, a vytasila se s novinou.

„Zítra se stěhujeme," řekla. „Našli jsme nahoře v lese vodu. Už nám nebudete muset vařit."

Paní Tysonová nechtěla věřit svým uším.

„Vždyť tady není ani kapka vody, leda snad v po-toce, a i ten vyschl."

„Objevíli jsme svůj vlastní pramen," řekla jí Nancy.

„To si děláte jistě legraci, slečno Nancy," usmála se hospodyně.

„Není to žádná legrace," odporovala jí Nancy. „Je to opravdická studna. Maminka se na ni schvál-ně přijede ráno podívat."

„To jsem ráda, že přijede vaše maminka," oddech-la si paní Tysonová. „S tou bude aspoň kloudná řeč. Ale ne abyste ji honili do těch kopců jen tak pro nic za nic, vždyť už má takhle dost co dělat, když se u vás tapetuje a maluje, celý barák je rozkopaný od insta-latérů, má přijet váš strýček a to všechno se od á do zet musí stihnout jen za čtyřicet hodin denně."

Při večeri bylo plno smíchu a zábavy, ale jak se najedli, koukal už každý být v posteli.

„Poslední noc v ložnici!" volala vítězoslavně Nan-cy a tak jim všem dala dobrou noc.

„Ale co jestli nám to paní Blackettová nedovolí?" ozval se John.

„Až uvidí maminka tu studnu, dovolí nám všechno na světě."

Titty už ležela ve spacím pytlí a sevřela ruce, ja-ko by chtěla znovu ucítit podivné šubání lískové větvičky. Stála ta její bitva za to? Stála, miliónkrát, miliónkrát stála! Nemohla teď pochopit, jak to, že z ní měla tolik strachu.

Kapitola 17

STĚHOVÁNÍ TÁBORA

Paní Tysonová je ráno zavolala k snídani, ale to už neměli v ložnici na sadě ani jediný stan. Jenom řada vybledlých míst na zemi pod zdí prozrazovala, kde ještě včera stávaly stany. Některé už byly složené a napěchované na vozíku. Na jiných zase klečeli zlatokopové a snažili se trochu je splácnout. John si přetáčel horolezecké lano a Zuzana přehlížela zásoby, na které až dosud neměli možnost ani sáhnout. Ba-tohy už byly napěchované k prasknutí.

„Co vás to napadlo, slečno Nancy?“ zděsila se pa-ní Tysonová. „Přece se s tím nebudete tahat nahoru do lesa a pak zase všechno vozit dolů. A že to dolů povežete, to už je jisté. Přece vám nemůžu dovolit, abyste si vařili nahore v kopcích, když tam není vo-da. A kdyby vám do trávy spadla třeba jen jiskřička, rozhoří se jako svíčka ve vlasech. Nejde mi na ro-zum, co vás tak láká nahoru v tomhle vedru... Ni-kde není takový chládeček jako u nás na sadě, leda snad v mléčnici.“

„Jenže my tam teď máme vody moře,“ namítla Nancy.

„Na mě si musíte vymyslet něco lepšího,“ řekla pa-ní Tysonová. „Ale nechcete snad utéct do lesa, než přijede maminka, vidíte?“

Jenže přesně to Nancy zamýšlela.

Jen bylo po snídani, naložili na vozík poslední stan. Nahoru na stany posadili a provazem přivázali vel-kou klec na holuby, kde cestovala sama nespolehlivá Sapfó. Batohy, které se na vozík nevešly, zavěsili pod něj. Zuzana s Peggy tlačily vozík. John s Nancy si přehodili lana přes ramena a táhli vpředu. Stěhová-ní tábora začalo. „Budeme koukat, abychom se vrátili, než přijede maminka,“ řekla Nancy čtyřem prvním námořníkům, kteří měli počkat na paní Blackettovou. „Ale nějaký ten stan vztyčit musíme, aby to tam už vypadalo ja-ko v táboře. Nepřipusťte, aby se maminka dala do řeči s paní Tysonovou a narychlo se rozhodla. A ať se děje co se děje, nenechte ji odejet, dokud se ne-vrátíme. Propíchněte jí třeba pneumatiky... Udělej-te cokoliv... jen ať tady zůstane. Kdyby neviděla studnu a nepřesvědčila se, jaký si chystáme nádherný tábor, kdoví jak by se ještě mohla rozhodnout.“

Vozík se vykolébal ze vrat. První námořníci šli kousek za ním a dívali se, jak ho jejich starší druhové tlačí za první ohyb příkré pěšiny, stoupající nahoru do lesa.

„Vždyť on se tam sotva vejde,“ poznamenal Dick.

„A táhne ho pár pěkných oslů,“ dodal Roger.

„Ty jsi sám osel,“ řekla mu Peggy a ani se po něm neohlédla. „Jen počkej, až se budou nakládat velblou-di.“

První námořníci se vrátili do sadu a všechno, co tu zbylo, připravili na příští cestu. Pak vyvedli ze sto-doly velbloudy, opřeli je o zeď a zavěsili na sedla a nosiče balíky se spacími pytlí.

„Bez batohů nic nemůžeme dělat,“ řekl Dick.

„Tak pojďme naproti paní Blackettové,“ navrhla Dorotka.

Vyšli ze sadu, přešli přes dvůr a malý můstek, a co noha nohu mine, se loudali dolů po silnici nad vy-schlou Amazonkou. Pak se zuli a vlezli do vody zrov-na v místě, kde kdysi bývala hluboká tůň, ale teď jim tam voda sahala těsně nad kotníky. Stejně však bloudili myšlenkami kdoví-kde. Nancy byla zřejmě pře-svědčena, že všechno dobře dopadne, ale co jestli se paní Blackettová projeví jako domorodá žena? Co jestli studna zatím vyschla? Co jestli si paní Tysonová nedá říct?

„Poslouchejte,“ řekla po chvíli Titty a začala se obouvat.

V dále, hluboko v údolí, uslyšeli rachocení staré hadimršky.

„To je paní Blackettová,“ řekla Dorotka.

Taktak že se stačili about a vyškřabat se na sil-nici.

„Už jede!“ vykřikl Roger a to už se ze zatáčky vynořil prastarý aut’ák. Paní Blackettová dupla na brz-du, zabrzděná kola zaskřípěla o silnici a auto se za-úpěním zastavilo.

„Nazdar, děti,“ řekla paní Blackettová. „Kde máte ostatní? Vlezte si dovnitř, jestli se sem vejdete. Ko-šík s holubem si vezměte na klín... A nohy si opřete o víko těch beden. Dovezla jsem vám tři tucty lahví zázvorové limonády. Ale kdepak je Nancy?“

„Všichni odešli nahoru do nového tábora,“ vysvět-lovala Dorotka.

„Snad jste přece jen nenašli vodu?“

„Možná že zatím už vyschla,“ řekla Titty.

„Ale včera jí byla spousta,“ tvrdila Dorotka.

„Už došel Timothy?“ zeptal se Roger.

„Ještě ne,“ odpověděla mu paní Blackettová. „Zrovna včera jsem se na něj ptala na nádraží. A od bratra taky nepřišel dopis. Je to divné. Každou chvíl-ku už může být doma a my ani nevíme, na které lodi jede. Držte se všichni pevně! Promiňte! Tohle auto se vždycky rozjíždí s takovým škubnutím.“

Všemi to trhlo dozadu, když stará hadimrška po-plašeně poskočila po silnici, a v rychlostní skříní straš-livě zaskřípělo.

„Třeba byste měla pouštět pomaleji spojku,“ radil Dick.

„Jenže to mi vždycky zhasne motor. Asi se to ni-kdy nenaučím,“ povzdechla si paní Blackettová.

Jela dál, prudce zabočila přes úzký můstek a za-stavila se na dvoře.

„Měla bych se otočit, dokud jsem rozjetá,“ řekla, když děti vystoupily. Dick, Roger, Titty a Dorotka dávali pozor, a vždycky když paní Blackettová, která trhaně popojížděla sem a tam po hrubě dlážděném dvoře, málem do něčeho narazila, rychle vykřikli.

„Nu, co se dá dělat,“ řekla paní Blackettová, když

vypnula motor, vystoupila a začala obhlížet auto. „Ten přední blatník jsem stejně měla už naražený kolikrát. A zadní má smůlu vždycky. A tak se vlast-ně nic tak strašného nestalo.“

„Nechodte dovnitř a nemluvte s paní Tysonovou, dokud se nevrátí ostatní," prosila ji Titty.

„Nancy tu bude každou chvíli," přimlouvala se Dorotka.

Jenže paní Tysonová stála na verandě a paní Blackettová ji už zahlédla, a tak vstoupily společně do stavení.

„Zrovna jedou," řekl Roger. „Slyším, jak si to vo-zík rachotí dolů."

Ale bylo už pozdě. Domorodá porada začala. Když se kapitáni a první důstojníci přičítali s vozíkem na dvůr, spatřili hadimršku a čtyři první námořníky, kteří tu stáli docela sami.

„Jezuskote!" zděsila se Nancy. „Snad jste ji nepus-tili dovnitř?"

„Dělali jsme, co jsme mohli, jen abychom ji zadr-želi," řekla Dorotka.

Vtom paní Blackettová vyšla ze dveří a zlatoko-pové zaslechli, jak jí paní Tysonová povídá: „Ale to-hle si samozřejmě musíte uvážit sama." Výborně! Tak je to přece jen dobré. Nic se ještě nerozhodlo.

„Co to provádíte, vy divošky?" řekla paní Blackettová a políbila Nancy a Peggy. „Jak to, že stěhu-jete tábor na vysočinu? Vždyť paní Tysonová poví-dala, že se tu máte docela dobře."

„Měli jsme se... Vlastně máme se dobře," řekla Nancy a postavila se mezi maminku a verandu. „Až moc dobře," dodala šeptem a dělala přitom oči jako neviňátko. „Jenže nám to nestačí. Musíme mít blíž do práce. A ty jsi povídala, že bys nám to dovolila, jen kdyby tam bylo aspoň trochu vody. Jen počkej, až uvidíš Tittinu studnu. A nebudeme aspoň tolik obtě-žovat paní Tysonovou. Zuzana se už stejně nemůže dočkat, až si trochu užije vaření. Vid', Zuzano? A... Ale víš, co...? Pojď se tam podívat sama..."

„Kde to je?"

„U staré uhlířské planinky. Zrovna kde se nám to nejlíp hodí. Na samém kraji vysočiny."

„To mám lézt tak vysoko?" zděsila se paní Blackettová. „Vždyť by mě to na půl cestě sklátilo..."

„Kdepak, mami," povzbuzovala ji Nancy. „Podí-vej se. Máme tu přece vozík. Když tě všichni potáh-neme, klidně tě tam dovezem."

„Když to musí být, tak co se dá dělat," ustoupila paní Blackettová. „Ale na vozíku nepojedu, to vám děkuji. Musíte mě nechat, abych si šla svým tem-tem."

„Nepůjdeme rychle," ujist'ovala ji Peggy. „Musíme ještě vytáhnout nahoru jeden náklad."

„Dostali jsme celé bedny grogu," hlásil Roger.

„Mami, ty jsi báječná," zvolala Nancy.

„Přece nepotáhnete všechny ty láhve nahoru, jen abyste se s nimi zase dřeli dolů!" Paní Blackettová promluvila skoro jak paní Tysonová.

„Dolů je nosit nebudeme," prohlásila Nancy. „Le-da až budou prázdné. Jen počkej, až uvidíš tábor."

Paní Blackettová, těžce naložení dromedáři, tažení zepředu oslíky na provaze, a vozík s bednami závo-rového grogu, se všemi těmi balíky a zásobami, které zbyly na sadě, a s Homérem a Sofoklem v cestovním košíku přivázaném až docela nahoře za lano, pronikli konečně křovím na starou mýtinu, která tu zůstala po dřevorubcích, a i Titty překvapilo, když spatřila, co všechno už je tu hotovo. Když naposled viděla

mýtinu, bylo to ještě holé prostranství mezi stromy nahoře v lese. Teď se však změnila v tábor. Zuzana zbudovala jako obvykle uprostřed planiny kamenné ohniště a kousek dál už bylo vztyčeno pět stanů. Vše-chny stály obráceny k ohništi a příjemně je stínily stromy.

„Musím uznat, že to tu máte moc hezké," řekla paní Blackettová, která po tom dlouhém výstupu sot-va popadala dech.

„A pro holuby máte také pěkné stinné místočko," dodala.

„Je to tu prostě tisíckrát lepší než na sadě," řekla Nancy. „Tam dole jsme si vůbec nepřipadali jako v táboře. Ale tohle je po ostrově Divokých koček nejlepší tábor, jaký jsme kdy měli."

„A kde máte tu vodu?" zeptala se jí maminka.

„Pojď se podívat," vybídla ji Nancy a vedla ji le-sem za tábor, kde čekalo Titty další překvapení.

Kamenné stěny studánky vypadaly, jako by tu už stály celé věky. Kdosi zastrkal do štěrbin mezi ka-meny mech a zalil jej, aby se vzpamatoval. Už jenom pohled na mech byl v takovém vedru osvěžující, a co teprve studánka... bahno se už usadilo a malá tůňka teď byla jiskřivě čirá.

„Snad nechcete říct, že jste si tu studánku sami udělali?" obrátila se na ně paní Blackettová.

„Však nám to včera taky zabralo celý den," řekla Zuzana.

„A to tady předtím nic nebylo?"

„Jenom řádsky kamenitá hlína," řekl Roger.

„A Titty našla tu vodu opravdu s proutkem?"

Paní Blackettová ani nechtěla, aby jí ukázali, jak se to dělá. Asi jí Nancy něco řekla o prvním pokusu u Tysonovic pumpy, když spolu stoupaly lesem.

„Viš co, Titty," řekla. „Ty si vyděláš hotové jmění, když budeš chtít. Stačí, když budeš chodit po světě a každému, kdo bude mít zájem, vyčaruješ ze suché země studnu."

„Tohle je Velká zeď," řekla Nancy a vedla maminku kolem ostružin k úpatí skály. „Nahoru cho-díme touhle tajnou průrvou... pro tebe samozřejmě tajná není... a pak máme rozhled přes celou vyso-činu."

„Je to ale divné," řekla paní Blackettová, když se rozhlížela po tom divokém kraji, na mohutný masív Kančenžangy, vystupující v pozadí, na klikatý hřeben hory, která uzavírala kraj ze severu, a na vřesoviště, jež se vlnila na jih a na západ. „Je to divné. Už je to určitě sto let, co jsem tu byla naposled."

Dick se po ní podíval s vážnou pochybností.

„Ano," řekla. „Když jsem tu byla naposled, tak ta-kověhle věcičky ještě neexistovaly. Hadimršku a po-dobná vozidla někdo v té době teprve vynalézal."

Dávala se daleko k jihu, kde bylo vidět kousek dundalské silnice, bílé a zaprášené, jak se šplhá na-horu po vřesovištích.

Zrovna tam stálo auto a drobné barevné skvrnky u silnice prozrazovaly, kde odpočívají na vyprahlé bezbarvé trávě motoristé. Pojednou skvrnky zmizely. Nastupovaly do auta, a to se za chvíličko rozjelo a bylo totam.

„Atkinsonovic hospodářství je zrovna za tou za-táčkou, že?" řekla paní Blackettová. „Máte to tam mnohem blíž pro mléko."

„Jenže my tam nemůžeme," namítla Nancy. „Bydlí tam.."

„Ach ano," zasmála se paní Blackettová. „Váš ne-náviděný soupeř. Zřejmě nějaký neškodný letní host. Určitě ani netuší, jakou jste mu přidělili roli..."

„Však ty bys takhle nemluvila, mami, kdybys ho viděla, jak šmejdí po vysočině a maluje na suti bílé cákoty," řekla Nancy.

„Nu což," usmála se paní Blackettová. „Když má nahoře tolik práce, aspoň si nebudete překážet. Ale ne abyste mu prováděli nějaké lotroviny. Uvědomte si, že to není chudák strýček, který už od vás tolik vytrpěl."

Poseděli ještě asi deset minut nahoře na Velké zdi a paní Blackettové našli pohodlné místo ve vřesu. Dick zatím marně pátral po nějaké ještěrce a usoudil, že mezi tolika lidmi se stejně žádná neukáže. Začal se rozhlížet do dálky v naději, že zahlédne aspoň jestřába nebo luňáka. „Poslyš, Titty, nemáš náhodou dalekohled?" zeptal se najednou.

„Já ho mám," řekl John.

„Podívej se tam, co stálo na dundalské silnici auto," řekl Dick. „Není to kouř?"

„Jestli dohlédneš tak daleko, tak vidíš opravdu vý-borně," poznamenala paní Blackettová. „Brýle ti ani nevadí."

„Náhodou vidím s brýlemi moc dobře," řekl jí Dick. „To jenom bez nich nevidím. Nebo když mi trochu navlnou."

„Dick má pravdu," řekl John. „Podívej se, Nancy."

„Nějaký hlupák výletník si asi hrál se sirkami," řekla Nancy.

„Dáme si tam závod."

Nancy hodila dalekohled mamince do klína a byla tatam. John pádl za ní.

„Můžu se podívat?" zeptal se Roger a vzal do ruky dalekohled.

„John ji už dohání," hlásila Titty.

„Ale Nancy má pořád náskok," řekla Dorotka.

„Ten kouř je vidět docela jasně," řekl Roger.

Paní Blackettová vyskočila. „Ani se nedivím, že všichni sedláci mají takový strach," řekla. „Vždyť proto vás paní Tysonová také chtěla mít na očích.

Mají za tohoto počasí úplnou hrůzu před ohněm. A požár by mohl vypuknout docela snadno. Kdyby se tam Dick náhodou nepodíval..."

„Už tam doběhli," hlásil Roger. „Skáčou tam na jednom místě..."

„Můžu se podívat?" zeptala se Dorotka.

Jeden po druhém se podívali dalekohledem. Kouř už vidět nebylo, jen Johna s Nancy, jak dupají blízko sebe po zemi. Konečně se oba vydali nazpátek, ale co chvíli se ohlédlí, jestli snad v suché trávě nezůstala neuhašena některá jiskřička, které si nevšimli.

„Tys měl oko, že sis toho všiml," řekl John, když se vrátili ke skále.

„A vy jste to také dobře zdolali," řekla paní Blackettová. „Až pojedu domů, povím o tom paní Tysonové. Kdoví jak to všechno mohlo dopadnout. Řek-nu jí, že když tady má vás a všechno takhle ohlídáte, může spát s větším klidem. Jenom to tu, prosím vás, jednou nepodpalte sami."

„Mami," ohradila se rozhořčeně Nancy. „Copak jsme někdy něco podpálili?"

„Nu, musím uznat, že ne. A ta stará planina je ideální tábořiště. Kdyby každý dělal takové ohniště jako Zuzana, klidně bychom to sucho přestáli a starý plukovník Jolys by se ani neuplatnil."

„To by ho určitě strašně mrzelo," řekla Peggy.

„Asi ano," souhlasila s ní maminka. „Jenže ostatní by si oddechli. Ani si nedovedete představit, co ta-kový požár dokáže. Pamatuji se, jak jsme jako děti viděli hořet celé kopce na druhé straně jezera. Víte přece, kde jste měli loni v zimě iglú... tak tam na-hoře požár vypukl, zničil všechny stromy na sedm mil kolem a spálil tři statky. Ani se nedivím, že má paní Tysonová strach. Vždyť tehdy měli ti lidé štěstí, když vyvázli s holým životem."

„Vyprávějte nám o tom," prosila Dorotka.

Doprovodili paní Blackettovou na půl cesty lesem.

Dál už jim však nedovolila.

„Musíte se postarat o tábor. A dnes už jste šli dva-krát dolů a nahoru. Ne ne. Jen běžte nazpátek. Však já se za vás přimluvím."

„Ani jsem nevěřila, že nám to dovolí," poznamenala Zuzana, když se vrátili na mýtinu.

„Určitě by nám to nedovolila, nebýt Tittiny stud-ně," řekla Nancy.

„A nebýt toho, jak John s Nancy uhasili oheň," dodala Titty.

„Přišlo nám to všechno docela vhod," řekla Nancy. „Maminka to aspoň poví paní Tysonové a trochu ji uklidní."

„Co kdybychom si pořídili na hašení vlastní koš-t'ata?" navrhl John.

„Proč ne?" řekla Nancy. „Jestli tohle paní Tysonovou nepotěší, tak už nevím."

Toho dne ani zlato nehledali. John se pustil rov-nou do košťat, a jak prohlásila Nancy, takový tábor se také nedá postavit za pár minut. Po těch strašlivých nocích v ložnici na sadě, kdy měli civilizaci hned za zády, si chtěli postavit opravdu pořádný tábor. Vztyčili zbylé stany, Tittin a Rogerův, vedle ostatních na kraji mýtiny a na lano mezi dvě mladé borovičky natáhli zásobní stan. Pod černým bezem si vyhloubili chladný sklípek na zázvorovou limonádu. Pak zbudo-vali podstavce, aby klec na holuby nestála přímo na zemi. Zuzana s Peggy se konečně zase dostaly ke slovu jako kuchařky a žádaly o dříví na topení. Po-slaly všechny pomocníky, aby jim nasbírali spadané větvičky a nanosili je

do tábora, a tam je všichni lá-mali a rovnali na hromadu. John s Nancy зробили vel-ká košťata z chrástí a přivázali je provazem k pevným jasanovým tyčím. Zuzana postavila uprostřed mýtiny, dost daleko od převislých stromů, nejlepší ohniště, jaké se jí kdy v životě povedlo, a košťata připravená proti ohni jim také přišla rovnou vhod. Zametli jimi kolem dokola ohniště uschlé listí, které by náhodná jiskřička snadno mohla zapálit.

„Jsou to o moc lepší košťata, než mají u Tysonů," řekla Titty.

„Pojďme zapálit někde v trávě ohníček... jenom docela malý, abychom viděli, jak rychle ho dokážeme uhasit," navrhoval Roger.

„Teď ne, teprve až trochu sprchne," řekl mu John, který by to byl sám tuze rád vyzkoušel. „Za takového sucha by stačila jediná jiskřička a vzplane celá vy-sočina."

„Uložte ta košťata, jako to dělají u Tysonů," radila Nancy a ostatní postavili osm košťat proti sobě, takže měla násady opřené o zem a všech osm vršků z chras-tí se sbíhalo nahoře.

„Vypadá to jak čapí hnízdo," řekla Dorotka.

„Na osmi nohách," dodal Dick.

V poledne snědli docela s chutí obložené chleby od paní Tysonové, ale večeru zapálila Zuzana tábo-rový oheň v novém ohništi. John s Nancy zrovna chtěli hodit pencí, aby se rozhodlo, kdo má zajít k Tysonům pro mléko, ale vtom zaduněly na pěšině těžké kroky a na mýtinu vstoupil Robin Tyson. Paní Tysonová už slyšela od paní Blackettové o Tittině studni a svolila, ať si nahoře táboří, ale poslala ještě Robina, aby se přesvědčil na vlastní oči. A Robin s sebou při-nesl bandasku mléka.

„Povídala maminka, že kdybyste jako něco chtěli, klidně si můžete říct."

„Děkujeme mockrát," řekla Zuzana.

Robin Tyson se zvědavě rozhlížel.

„A kdepak máte tu vodu?" zeptal se.

„Tamhle," odpověděla mu Nancy. „Pojďte se po-dívat."

Robin Tyson za ní šel z tábora a lesem mezi sta-rou planinkou a Velkou zdí. A tady mu Nancy uká-zala Tittinu studnu, odkud právě nabírala Peggy do velké konvice vodu.

Robin si namočil ve studánce prst a olízl jej.

„To jsem z toho jelen," řekl. „Taková dobrá voda a já neměl celá ta léta ponětí, že tady je."

„Vždyť tu taky nebyla," řekla mu Nancy.

Robin se po ní podíval a pak pohlédl na ostatní, Rogera, Peggy, Dorotku a Johna, kteří se přišli podí-vat, co říká jejich studni.

„To dá přece rozum, že tady byla," tvrdil.

„Samozřejmě že byla," řekla mu Nancy. „Jenže jsme ji museli vykopat. Titty tu hledala s proutkem a vodu objevila."

Robin se tvářil, jako by byl přesvědčen, že s Nan-cy stejně nemá smysl se hádat.

„Tedy voda je to dobrá," řekl. „Maminka se bála, že ji nabíráte z potoka. Tam není voda zdravá a taky nebude, dokud nezaprší a potok se zase pořádně nerozproudí."

Namočil si prst a ještě jednou vodu ochutnal.

„Tak dobrou noc," řekl a odešel. Dlouho ještě sly-šeli, jak mu těžké vysoké boty duní o kamenitou stez-ku, která se táhla dolů lesem.

V táboře vesele plápolal oheň. Na jedné straně ohniště syčelo cosi v rendlíku. Zuzana s Peggy zavě-sily velkou černou konvici na zkřížené tyče a opatrně ji spustily do plamenů.

„První večer si dáme masovou konzervu," řekla Zuzana.

„A kdy?" dotazoval se Roger.

„Až se začne vařit voda."

„Jé," protáhl Roger zklamaně.

„Nechtěl bys snad radši zůstat u Tysonů?" zeptala se ho Nancy.

„To bych tedy nechtěl," odpověděl jí Roger. „Po-slyšte, víte, že už se dlouho nikdo ani nemrkl po Zmačkaném klobouku?"

„Tak bychom to měli zkusit," řekla Nancy. „Ale když jsem se po něm posledně podívala, nikde nebyl."

Vyslali tedy výzvědnou výpravu na kraj vysočiny. Roger proběhl průrvou ve skále první. Rozhlédl se po šedé suti.

„Vždyť on už tady byl!" zvolal.

„Jak to poznáš?" ptala se ho Nancy. „Krindapána! Co on tu jenom může chtít?"

Šeřilo se už, ale i za soumraku viděli, že Zmačka-ný klobouk znovu pracoval na Šedé suti. Ráno tu přece byly jenom dvě bílé cákoty. A teď přibyla třetí.

„Večeřet se nebude," řekl Roger. „Musíme ihned vyrazit."

„Už je pozdě," namítl John. „Museli bychom si vzít svítilny a bylo by nás vidět na míle kolem."

„Aspoň vidíte, jaká je to výhoda, že táboříme na-hoře," řekla jim Nancy. „Zítřka nemusíme čekat na paní Tysonovou. Vstaneme hned za svítání, vylezeme si nahoru na Šedou suť, a než se vyhrabe Zmačkanec z peřin, zjistíme, co tady vlastně pohledává, a zase slezeme."

Vrátili se do nového tábora, kde plápolal pořád veseleji oheň.

„Čaj už je skoro uvařený," hlásila Zuzana.

„Pane první důstojníku," oslovila ji Nancy. „Zmač-kanec už zase namaloval další bílou cákotu. Musíme vypátrat, oč tu vlastně jde. Vyrazíme s Johnem za svítání a budeme s sebou muset vzít i Dicka, aby zjistil, co to tam vlastně Zmačkanec hledá. Nevěřím, že by něco našel, ale musíme se přesvědčit."

„Tak by si měl jít Dick brzy lehnout," rozhodla Zuzana.

„Půjdeme všichni brzy spát," řekla Nancy.

Poprvé o těchto prázdninách však tábořili ve volné přírodě, ve vlastním táboře, daleko i od sebestatelstějších domorodců. Obyčejné konzervované hovězí a po něm chleba, zavařenina a jablka nebyly možná tak chutné jako večere u paní Tysonové na statku, ale jim připadaly daleko lahodnější, zvláště když je zapíjeli čajem, který navařila Zuzana z vody z jejich vlastní studně. „A co kdybychom si zazpívali?" na-vrhla Nancy, když hodila do ohně poslední ohryzek. Zpívali své staré oblíbené písně - Španělské dámy, o Johnovi námořníkovi a desítky dalších a oheň se zatím zrcadlil na kmenech stromů i na půlkruhu ble-dých stanů. Když dozpívali, seděli ještě dál. Poslou-chali, jak hluboko v údolí houká sova a jak jim pras-ká ohýnek, a dívali se za kouřem, který stoupal vysoko k hvězdné obloze. Cákoty necákoty, dobrá předsevzetí se dočista rozplynula. A bylo už hodně pozdě, když se konečně zavrtali do spacích pytlů a sfoukli ve stanech svíčkové lampičky.

Kapitola 18

BÍLÉ CÁKOTY

Než se zase probudili, bylo už pořádně pozdě a na stany jim jasně svítlo slunce. Zdrželi se už tolik, že by jim ani nestálo za to, aby vyráželi před snídaní. John se horempádem rozběhl k Tysonům pro čerstvé mléko, protože běhal ze všech nejrychleji. Do snídaně se pustili co nejchvatněji. Zmačkaný klobouk už pře-ce může každou chvilku vstát, a tak když John, Nancy a profesor odběhli na vysočinu, vyslali výzvědnou výpravu, aby střežila Atkinsonovic hospodářství a va-rovala je, jakmile se objeví nepřítel.

„Ale nač to vlastně je?" nechápala Nancy.

Dívali se na velkou cákotu bílé barvy na skalní stěně vysoko na příkrém úbočí Šedé suti. Neměli ani tušení, k čemu tu může být dobrá. Kolem dokola ne-bylo nic než skalnatý sráz, po kterém se jen stěží lez-lo, a nikde nebylo znát, že by se tu kdy dolovalo. Tady na srázu se octli vysoko nad vysočinou. Kraj, z něhož sem vystoupili, se pod nimi rozprostíral jako mapa. Zhlédli i záblesky vzdáleného jezera, kopce na druhé straně a Luční vysočinu, kde Dick o loň-ských prázdninách zachránil zatoulanou ovci. Nevy-lezli však tak vysoko jen proto, aby se rozhlíželi po krajině. John škrábl nehtem do bílé barvy.

„Vždyť je to jen obyčejná barva," řekl.

„Tak víte co," navrhla Nancy. „Pojďme se podí-vat na další cákotu."

Šplhali výš a výš po skalách, někde museli lézt po

čtyřech a jinde zase obejít skalisko, které bylo tak příkré, že by je jinak nezdolali. Celí udýchání do-spěli konečně k druhé bílé cákotě. A když u ní sta-nuli, zhlédli o kus výš třetí.

„Já jsem z toho jarek," prohlásila Nancy.

„Vypátral jste něco, profesore?" otázal se John. Dick do něčeho rýpal nožem a tvářil se náramně usta-raně.

„Kopal tady do té horniny," odpověděl Dick, „ale já nechápu proč."

Kousek nad velikou kulatou cákotou byla široká skalní rozsedlina plná něčeho, co vypadalo jako rez a popel, hnědý, rezavý a černý. A právě tady byly znát stopy kladiva, nikde jinde. Kolem dokola ležely rozházené kousky té drti.

Vypadalo to, jako by se někdo snažil rozsedlinu vyčistit.

„Co je to?" ptal se John.

„Nejspíš železo," odpověděl mu Dick. „Ty rezavé hrudky na to aspoň vypadají, ale jistě to nevím." Vy-táhl z batohu knihu o mineralogii, ale nic v ní ne-našel.

John a Nancy se pustili do té podivné horniny kla-dívky.

„Vždyť je to jenom prach," prohlásila Nancy.

„Určitě ne," odporoval jí John. „Pojďme se podí-vat k té horní cákotě."

Stoupali dál a vylezli k první a nejvyšší bílé cá-kotě. I ta jako by tu neměla nejmenší účel, leda snad že v její blízkosti rovněž leželo cosi jako stará skalní rozsedlina, šest až sedmpalců široká, plná téhož re-zavého prachu.

„Tady se hrabal tím svým kladívkem pořádně," řekl John.

„Asi chtěl vyhloubit studnu," zasmála se Nancy a zastrčila násadu kladiva do hluboké jámy v prachu. Kolem jámy ležely odštěpky šedého kamene, jako by tu někdo pracoval s kladivem a mlátkem. A po zemi byly všude rozházeny kousíčky rezavé hor-niny.

„Pojďme se ještě podívat k dolní cákotě, jestli je tam taky ten prach," navrhl John.

„Správně," souhlasila Nancy. „Aspoň budeme vě-dět, na čem jsme. Ale poslyšte, profesore, víte, co je to za horninu?"

„Vlastně nevím," přiznával Dick. „Ale vypadá to jako rez. Určitě to není zlato."

Rozběhli se dolů, skákali, utíkali, klouzali a zase se v běhu zastavovali a opatrně obcházeli nejstrmější skaliska. Tak se konečně dostali k nejnižší bílé cá-kotě.

„Tady je," zvolal John. „A úplně na stejném místě jako nahoře."

Prohlíželi si další skalní rozsedlinu plnou rezavého prachu, docela stejného jako drť, kterou viděli před chvilkou. I tady byly znát stopy po kladívku a dlátu Zmačkaného klobouka. Dick zvedal jeden kousíček horniny za druhým.

„Podle mého nemají nejmenší cenu," prohlásil.

„Podívejte, tady má tu plechovku s barvou," všim-la si Nancy.

Všichni si pozorně prohlíželi plechovku, jako by jim měla odpovědět na jejich otázky. Nezodpověděla však žádnou.

Byla to obyčejná plechovka od barvy, s drátěným uchem a vmáčknutým víkem. Měla ce-dulku s nápisem: „Barva pro domácnost. Bílá. K po-užití doma i venku."

„Tak mě napadlo, jestli to není jedna a ta samá rozsedlina a nevede až nahoru na kopec," řekl Dick. „Všude míří stejným směrem a je v ní plno trávy a drobného kamení. Kdybychom je odklidili, tak by-chom možná zjistili, že je to celé jediná puklina." Dick byl v té chvíli velice blízko pravdě, ale nikdo z nich o tom neměl

tušení a Dick sám po chvíli myšlenku zavrhl. Pořád ještě se díval na kousíčky rezavé horniny, které odštípl Zmačkaný klobouk z rozsedliny. „Přece ho snad to smetí nemůže zajímat?“ zamyslel se.

„Už to mám!“ zvolala Nancy. „Jsme my to ale trdla. Hotoví trumberové. Tupci tupohlaví. Samo-zřejmě že ho to vůbec nezajímá. Jenom to tak předstírá. Domákl se, že nám lomař Bob prozradil něco, co jemu neřekl. A teď sem chodí jenom proto, aby měl záminku a mohl nás pozorovat. Odtud přece vidí po celé vysočině. Tak je to. Víte, že sem začal chodit, až když jsme se dali do hledání zlata.“

Najednou se zarazila, protože se podívala Johnovi do obličeje, a ten zrudl ve tváři jako přezrálé rajče.

„Co se děje?“

Otočila se a spatřila, nač se to John tak vytřeštěně dívá.

Asi na padesát kroků od nich stál na úbočí kopce sám Zmačkaný klobouk, obrácen zády k nim, a díval se do dálky, jako by neměl ani tušení, že tady jsou.

Nancy leknutím otevřela pusku. Pořád ještě držela v rukou jeho plechovku s bílou barvou. Rychle ji položila na místo, kde ji našla.

„Když jsem ho prvně zahlédl, tak se díval sem,“ zašeptal John a skoro si připadal, jako by ho chytli v cizí zahradě.

„Určitě je to jen železo,“ řekl Dick, který se kousek dál hrabal v zemi kapesním nožem.

„Budeš zticha!“ sykla na něj Nancy. „Podívej.“

„Pojďme se ho zeptat, co je to za horninu,“ navrhol Dick.

„To přece nemůžeme,“ řekla Nancy. „Musíme zmi-zet. Honem. A nedívej se po něm.“

Dick pohlédl na Johna, ale i John měl sto chutí co nejrychleji se vytrazit, i když ne doslova utéct. Vždyť koneckonců nikdo z nich Zmačkaného klobouka nezná. A třebaže je to soupeř a snaží se najít zlato, po kterém pátrají, nikterak je netěšilo, že je přistihl, jak mu prohlíží plechovku a dívají se po místech, kde pracoval s kladívkem. Maminka je sice nejprátelejší ze všech domorodců a má pro ně vždycky pochopení, ale něco takového by se jí sotva líbilo.

Nijak nepospíchali, ale také se neloudali, a tak

v tichosti šli z Šedé suti a zamířili přes vysočinu do tábora.

Na suť se raději ani jedenkrát neohlédli. Možná že se za nimi Zmačkaný klobouk díval, a možná že také ne, ale John i Nancy cítili jeho pohled v zádech. Dick myslel jen na rezavý prach a měl tedy jiné starosti. Cestou se však přece jen rozveselil.

„Třeba ani sám neví, co to vlastně je,“ napadlo ho. „Vždyť je to pro něj jen záminka, aby nás mohl špehovat,“ tvrdila Nancy. „Ty bílé cákoty patří k je-ho ničemnému plánu. Chce nás mít pořád na očích, a až najdeme zlato, rychle nám skočit po našem ná-lezu. Ještě že jsme se sem zašli podívat. Zuzana by s tím taky souhlasila. Ale nechápu, jak je to možné, že nás naši zvědové nevarovali, když se blížil.“

V polovině vysočiny potkali Rogera, Peggy, Titty a Dorotku, kteří jim běželi naproti. „Říkal něco?“ ptala se Dorotka.

„Co se stalo?“ vyzvíдалa Titty. „Vy jste mi ale pěkní zvědové,“ vyčítala jim trpce Nancy. „Takhle nás nechat dopadnout. Proč jste ne-signalizovali?“

„Vždyť my signalizovali,“ bránila se Peggy. „Mávali jsme rukama jak větrné mlýny,“ řekl Roger. „Kolik hodin, jenže nám to bylo málo platné, protože jste se na nás ani nepodívali.“

„Nejspíš jsme na to nevzpomněli,“ řekla Nancy až kupodivu zkrutle.

Když se vrátili do tábora, uspořádali poradu, ale nejdřív navrátila Zuzana ve velkém míchaná vajíčka - rozbila jich na pánev jedno po druhém šestnáct. Dohodli se, že ať se děje co se děje, budou se všichni Zmačkanému klobouku vyhýbat. Zuzana na tom pevně trvala a John a Nancy se po zážitku z dnešního rána chovali skoro stejně domorodě jako Zuzana.

„Vždyť vám nic neřekl,“ utěšovala je Dorotka.

„Ale bylo to stejně zlé, jako kdyby nám vyhubo-val,“ řekl John.

„Možná že i horší,“ dodala Zuzana.

„Měli bychom asi pátrat po zlatu, jen když je pryč.“

„Jenže pak pozná, že už jsme se domákl, co se skrývá za tím jeho rypáním a cákanci bílé barvy,“ namítla Nancy. „Ze nás pozoruje jen proto, aby vy-pátral, kde nám poradil lomař Bob, že máme hledat.“

„Nancy má pravdu,“ řekl kapitán John. „Musíme se chovat tak, jako kdybychom si ho ani nevšimli.“

„Vždyť jsme si ho také nevšimli,“ řekl Dick.

Po obědě vypustili Sofokla. Ve zprávě, kterou po něm poslali, nebyla o Zmačkaném klobouku ani zmínka.

NOVÝ TÁBOR JE PROSTĚ SKVĚLÝ. A MĚLA BYS OCHUTNAT, JAK SI TU VAŘÍME, VLASTNĚ JAK VAŘÍ ZUZANA.

Lebka, kterou nakreslili místo podpisu, se usmívala tak vesele, že by nikoho ani nenapadlo, do jak svízelné situace se zlatokopové málem dostali.

Odpoledne pročesávali v dlouhé řadě vysočinu, ja-ko by na úbočí nad nimi ani nepracoval Zmačkaný klobouk. A Zmačkaný klobouk si zase hleděl svého díla, jako by tu zlatokopové vůbec nebyli a nedívali se každou chvíli nahoru, co vlastně dělá. Přimaloval dokonce další bílou cákotu, kousek pod třetí. Z Šedé suti odešel k domovu, když ještě zlatokopové cho-dili po vysočině. Skoro to vypadalo, jako by mu bylo dočista jedno, co tam asi dělají.

Dnes nemuseli pospíchat k večeri na Tysonovic statek, a tak pročesávali vysočinu až do soumraku.

Nejdříve poslali dolů Peggy, aby zašla pro mléko. Za ní odešla Zuzana, protože chtěla rozdělat oheň a uva-řit večeri.

Ostatní hledali dál, až málem neviděli na krok.

Po večeri zaznamenávali Nancy s Johnem nové objevy do mapky, kterou si nakreslili ještě u Tysonů. Černými tečkami označovali objevené staré doly a hrubým šrafováním pásy pročesané krajiny. A když si uvědomili, kolik jim uběhlo dní, připadala jim ta zastiňovaná část úplně nepatrná.

„Víte, že jsme vůbec nejvíc udělali první den?“ řekla Nancy.
„Dobrá, ale někdo přece musel hlídat Zmačkaného klobouka,“ namítl John.
„A pak jsme kopali tu studnu a stěhovali tábor,“ dodala Nancy.
„Kolik máme ještě dní?“ zeptala se Titty.
„To nikdo neví,“ odpověděla jí Nancy. „Ale zítra zaručeně vstaneme brzy a prohledáme na dvě stě čtverečních mil.“
„Copak budeme zase pročesávat vysočinu?“ zeptal se Roger. „Vždyť to není k ničemu. Když budeme po-řád pochodovat v řadě, nic nenajdeme. Co když je to zrovna někde, kam se před odjezdem ani nedosta-neme? Jestli to tu vůbec je.“
„Víme přece jistě, že je,“ řekla Nancy. „Když bu-deme hledat dál, určitě to objevíme. Ale jak začne-me létat z místa na místo, nenajdeme nic.“

Kapitola 19

ROGER O SAMOTĚ

„Zmačkanec odešel.“

„Doopravdy?“ Titty stála pod jasanem a dívala se vzhůru na Nancy, která seděla vysoko na větvích a rozhlížela se.

„Vážně,“ volala Nancy dolů. „Odešel dolů po sil-nici. Teď budeme mít zase vysočinu pro sebe.“

Titty se rozběhla do tábora.

„Nancy povídala, že Zmačkanec odešel dolů po silnici...“

„Tak ať jsme honem po snídani,“ řekl John, který se zrovna vrátil od Tysonů s čerstvým mlékem.

To už Nancy sklouzla poslední kousek z pozoro-vatelny a třela si kolena, jak si je zamazala od ze-le-ného lišejníku. Za dvacet minut se jich už všech osm roztoupilo do široké řady a pustili se nanovo do pročesávání vysočiny, jemuž se chtěli věnovat celý den. Zmačkaný klobouk odešel opačným směrem, dolů po silnici, a možná že se pustil kolem cípu jezera až do Ria, a naši zlatokopové chtěli využít příleži-tosti a prohledat co nejvíce krajiny.

Ale nějak je toho dopoledne práce nebavila. Obje-vili jen dva staré doly, ale žádný z nich nevypadal jako naleziště, o němž jim vyprávěl lomař Bob. Oba už měly probořené chodby a John s Nancy nepustili nikoho z menších zlatokopů dovnitř. A tak ani ne-vytáhli Tittino klubko provázku. Roger se čím dál tím víc nudil. I Titty si už začala říkat, jaká je to škoda, že dneska nepůjdou na výzvědy. Dorotka se co chvíli podívala po bílých cákotách na úbočí kopce.

Copak je to nějaká povídka, když jí chybí zlosyn? Jedině Dick byl šťasten, neměl v té chvíli ani pomýš-lení na nic jiného než na nejrůznější druhy kamene a v jednom kuse někde klepal kladívkem.

V poledne se zase vrátili do blízkosti tábora, jak to také měli v plánu. Snědli tu ve stínu stromů oběd - konzervované maso (studené), jablka, bochánek a zavařeninu, a pak vypili každý po láhvi zázvorové limonády (grog). Sapfó vypustili tentokrát brzy, aby stačila doletět včas domů. Poslali po ní veselou zprá-vu: „POKRAČUJEME VÝBORNĚ.“

Roger si v du-chu pomyslel, že je to až moc veselé, když ještě ne-prozkoumali ani polovičku vysočiny.

Odpoledne se pustili do dalšího pásu krajiny a po-stupovali k úpatí sutí. Tentokrát to bylo přece jen zábavnější, protože na vysočině museli překročit ně-kolik skalnatých hřebenů a prolézt údolíčky a rokle-mi, kde rostlo uprostřed šedých balvanů kapradí. To už bylo mnohem nadějnější, ale nakonec nenašli ani stopy po starém dole, a když došli kvečer u až tak daleko na sever, že málem překročili hranice prozkoumávaného území, a začali postupovat na-zpátek k údolí Amazonky, Roger se už div nevzbou-řil.

Došli sotva do půli vysočiny, a tu si vymyslel sám pro sebe hru. Rozhlédl se napravo a nalevo po řadě zlatokopů. Nikdo už nevěřil v úspěch hledání jako dopoledne a řada už dávno nebyla tak rovná, jak bývala. Někteří se loudali, druzí předbíhali, a jak se tak pomalu vraceli domů, vlnila se řada sem a tam vřesem, kapradím a skalisky. Ale přece jen to byla řada a Rogera napadlo, že by se docela dobře pocvi-čil v plížení, kdyby se pokusil prolézt od jednoho konce k druhému, aby ho nikdo nezpovozoval. Nancy, která měla nejbystřejší oči, šla naštěstí po jeho levi-ci. Všechny ostatní měl zprava. Roger se pozorně roz-hlédl přes vysočinu. Šel tudy John, Titty, Dorotka, Peggy, Dick a Zuzana. Všiml si míst, která by mu mohla přijít vhod, skalisek, průrvy, a co bylo ze vše-ho nejlepší, širokého pásu kapradí, který začínal sot-va na dvacet kroků od něho a táhl se přes vysočinu skoro až k skalnatému hřebeni, kde zrovna ležla po čtyřech Dorotka.

Roger vyčkával na kraji kapradí. Nikdo se po něm nedíval. Konečně nastala vhodná chvíle. Výborně. Kapradím se vinula stezička, kterou tu vyšlapaly ov-ce. Roger se ještě jednou ohlédl a za chvíli znovu a usoudil, že i kdyby se sem někdo podíval, nespatri-l by nic než trošičku zvlněné vršíčky kapradí.

Proplížil se za Johnem a Titty a pak ležel na kra-ji kapradí a vykukoval ven, aby si zjistil, co se vlast-ně stalo s Dorotkou. A už ji zahlédl docela blízko sebe. Roger ležel, ani se nehýbal. Vždyť už málem vylezl rovnou před ní, a to by ho byla uviděla určitě i Dorotka. Slezla už ze skály a teď pomalíčku pře-cházela přes malé otevřené prostranství a mluvila sa-ma k sobě. Asi ji už taky pátrání po zlatu přestávalo bavit. „Psanec si uvědomil, že nastala jeho chvíle, a skryt v soumraku prošel nespatri-tem, co by kamenem dohodil... co by šípem dostřelil... ne... nespatri-tem prošel mezi svými nepřáteli v tak těsné blízkosti, že se ho mohli dotknout.“ Rogera na chvíli napadlo, že ho Dorotka zpozorovala a říká to jen proto, aby si uvědomil, že ví, co podniká. Pak si však vzpomněl na Psance na jezeře a pochopil, že Dorotka nejen pátrá s ostatními po zlatu, ale ještě si vymýšlí novou kapi-tolu knihy.

Z místa, kde ležel, už neviděl nikoho. Počkal, až Dorotka trochu popojde, a pak se přitisknut k zemi odpplazil za skaliska, která Dorotka právě přelezla.

Ležel tam ve výborné skryš, odkud se rozhlížel ven, co dělají ostatní. Ještě se musí propížit kolem Peggy, Dicka a Zuzany. Ale to už nebude nic těžkého, říkal si, jen co se dostane přes to rovné skalisko a schová se v kapradí. Všichni tři soustředěně pátrali po zla-tu. Roger je chvíli pozoroval. Nikdo z nich se ani neohlédl. Šli s očima upřenými před sebe.

Roger se ohlédl na ostatní, na Dorotku, Titty, Joh-na a Nancy. Než přeběhne ke kapradí, mohl by mít skoro po celou dobu mezi sebou a jimi tuhletu skálu. Znovu vyrazil, přeběhl přes malé otevřené prostranství a na chvilku si lehl a naslouchal. Ne, Peggy ho nezahledla. Viděl ji, jak se prodírá kapradím, aby už co nejrychleji doběhla k dalšímu kamenitému místu, kde by se snad přece jen dalo něco najít. Roger zase vstal, přeběhl dalších dvacet yardů a lehl si za skálu. Čekal ho dlouhý obtížný úsek, kde nesměl ani po-zvednout hlavu, protože mu stále hrozilo nebezpečí, že ho někdo uvidí. Plazil se po břiše po vyprahlé trávě. Tohle je aspoň plížení. O moc zábavnější než hledání zlata. Kdyby tu tak s ním byla Titty! Ale po-dívejme se! Co to tam dělá Dick se Zuzanou? Snad něco nenašli? Zarazili se, stojí těsně vedle sebe a dí-vají se na nějaké skalisko. Ty mu tady byl čert dlu-žen! Jak se kolem nich může takový Indián propížit, když místo aby šli dál, trčí na jednom místě? Roger čekal. Ale Dick se Zuzanou se pořád ještě nehýbali. Konečně přešla Rogera trpělivost. Je to sice strašně nebezpečné, ale jak se jednou dostane do vřesu, pro-klouzne jim třeba rovnou před nosem a vůbec ho ne-uvidí.

A už byl ve vřesu a plazil se po staré ovčí stezce. Vřes, teď místy už nachový, zarostl celou stezičku, a jak se Roger plazil po břiše, musel se jím těžce pro-dírat. Nad rozvíjejícími se květy bzučely bez ustání včely. Zkroucený kořen vřesu na pěšině připomněl Rogerovi zmije, na které až dosud ani nevzpomněl. Že by před sebe mlátil holi, na to teď nebylo ani po-myšlení, vždyť s sebou hůl nemá a Indián stejně ne-smí dělat rámus.

Roger se tedy rozhodl, že než někam natáhne ru-ku, vždycky se pořádně podívá, aby náhodou nesáhl na spícího hada. Žádného hada nespátl, ale díval se po nich tak pozorně, že zapomněl na plížení a všechno ostatní, a div nevyjel leknutím, když mu rovnou do obličeje, sotva na krok před ním, vylétl starý tetřev, zavířil křídly, jako když spustí obrovské hodiny, a s hlasitým voláním „Uteč! Uteč! Uteč!“ ulétl přes vřesoviště. Bylo to spíš jako výbuch než jako pták. Roger má-lem vyskočil, bolestně se kousl do jazyka a v posled-ní chvíli se vrhl na zem. Zaslechl Dicka.

„Toho tetřeva něco vylekalo. Nevšimla sis co? Pes to určitě nebyl.“

Rogerovi se zdálo, že Dick mluví kousek vpravo před ním. Ale v takovém jasném klidném počasí se hlasy hodně rozléhají. Roger by byl obětoval obrov-ský kus čokolády, jen aby se dověděl, jak daleko je od něho Dick. Ale neodvážil se ani nazvednout hla-vu z vřesu. Dick přece zpozoroval tetřeva, a teď se sem určitě dívá. Bylo by mu docela podobné, kdyby si to sem zamířil vřesem a přišel se podívat, co vlast-ně tetřeva vyplašilo. Rogerovi zbývalo jediné, odplí-žit se co nejrychleji vřesem, dávat přitom pozor, aby ho moc nerozvlnil, a doufat, že už tu žádní tetřevi nejsou.

Ovčí stezka se však klikatila sem a tam a za pět minut si už Roger přál, kdyby tak s sebou měl kom-pas. „Nemusel by to být zrovna kompas,“ říkal si v duchu, „ještě lepší by byl periskop, aspoň bych ho mohl vystrčit z vřesu, rozhlížet se a nikdo by mě ne-viděl.“

A tu vřes pojednou končil a Roger, který sem do-lezl po čtyřech, se díval přes úžlabinu ve vřesovišti. Před ním se prudce svažovala skála ke dnu zarostlé-mu trávou. Na druhé straně stoupaly zase skály vzhů-ru. Za úžlabinou bylo vidět až na samý konec vyso-činy, Velkou zeď a nejvyšší větve pozorovatelné nad skrytým táborem.

Vtom se ozvaly kroky a bylo slyšet, jak se na ne-celých dvacet kroků od něho kdosi prodírá hlubo-kým vřesem. Nebude přece čekat, až na něj narazí. Zachytával se vřesu, který rostl ve skalních pukli-nách, a spustil se na dno úžlabiny. Ostatní zlatoko-pové se na něj každou chvilku už mohou dívat seshora. V polovině svahu uklouzl. A jak padal, pře-kulil se, chytil se za chumáč vřesu a zůstal za něj vi-set kousíček od země. Kolem se sypalo drobné ka-mení. Roger se pustil, dopadl na zem, a tu se octl před temným trojhranným otvorem ve skále. V tako-vé štěstí ani nedoufal. Přikřčil se ve vchodu do té hluboké díry, a když pohlédl vzhůru, neviděl nic než skaliska a vřes, na kterém se ještě před chvílíčkou houpal. I kdyby se teď někdo díval seshora, tady by ho neuviděl.

Stačil to všechno právě včas.

„Slyšeli jste to?“ ptal se Dick. „Podívejte, tady je zase jedna úžlabina.“

„Tu jsme viděli ráno,“ řekla Zuzana. „Tady jsme už přece byli. Zašli jsme moc doprava. A za to můžu já, že jsem vás volala, abyste se šli podívat na ty ka-meny. Podívejte se. Hrozně jsme se vzdálili od Peggy. Zamířte trochu doleva. Přece nebudeme chodit pořád na jednom místě.“

„Rozkaz, pane,“ ozval se Dick těsně nad Rogerem

a Roger se usmál, když ho slyšel promluvit docela ja-ko plavčíka nebo prvního námořníka.

Zlatokopové se prodírali vřesem nalevo od Rogera a za chvíli už uvidí celou úžlabinu. Roger vy-táhl z kapsy po pravoboku krátkých kalhot baterku. Jakápak je asi ta jáma, kterou objevil zrovna v nej-příhodnější okamžik? Posvítíl si baterkou do tmy. Rázem poznal, že je to starý důl, hodně starý důl. Za otvorem se táhla chodba, která se po několika yar-dech rozšiřovala do malé jeskyňky, ohromně podob-né jes'kyni Petra Kachny v údolí Vlaštoky. Dál už nepokračovala. Proto si ráno dolu nikdo nevšiml. Většina starých dolů se dala snadno rozeznat, protože měla před sebou kupku, která už sice zarostla trá-vou, ale pořád ještě byla vidět. Byla to hromada odházené hlíny a kamení, tak jak je za dávných časů vy-nosili horníci ze skály. Tímhle tím dolem se však zlatokopové ani nezdržovali, vždyť ta hromádka odházené hlíny byla roztroušena na dně úžlabiny anebo ji někdo možná odvezl, když stavěl zeď ovčína. Ven-ku nezůstalo nic, co by naznačovalo, že vchod je ně-čím víc než temným stínem pod převislými skalami.

Roger přecházel s rozsvícenou baterkou sem a tam přes jeskyni. Tady je docela v bezpečí. I kdyby Zu-zana s Dickem přešli těsně kolem, na nic nepřijdou. Nikdo na světě by neuhodl, jak se mu povedlo tak-hle beze stopy zmizet. Připlížil se ke vchodu do jes-kyně a naslouchal.

Odněkud z levé strany zaslechl slaboučkou „Ahoj!“

„Ahoj! Ahoj!“ odpovídali Zuzana s Dickem. Ano, teď už přešli kolem úžlabiny. V jejich „Ahoj!“ však nebylo pro Rogera pranic zajímavého. Nikdo si ještě nevšiml, že zmizel, to by volala Zuzana docela jinak. A nikdo nic nenašel, to by se ozval docela jiným tó-nem i Dick nebo Peggy. To „Ahoj!“ volali zlatokopové, kteří už ztráceli naději a křičeli na sebe jen proto, aby si nepřipadali v divočině tak opuštěni. Teď se jim ještě neukáže, vždyť by si ani neuvědomili, jak úžasné daleko se odplížil. Nemá přece smysl, aby vy-lézal, dokud se po něm nezačne někdo shánět.

Vrátil se do jeskyně, protože si chtěl promyslet, nač by se nejlépe hodila. Škoda že s ním není Titty, jen-že kdyby tu s ním byla, patřil by ten objev stejně jí jako jemu. A je už načase, aby se pouštěl do vlastních objevů, pomyslel si Roger. Posvítíl baterkou na skalnatý strop a rozeklané stěny. Před mnoha a mnoha sty lety tu pracovali lidé. Vzpomněl si na lomaře Boba, osamělého ve Vřesové skále, jak sám a sám kope kamení. Snadno přesvědčil sám sebe, že těch pár yardů k ústí jeskyně je vlastně půl míle a možná že i víc. Zvenku sem pronikalo trochu světla. Ale to se nedalo nic dělat.

„Třeba je to světlo z jedné velké svítliny za rohem," řekl si Roger. A vlastně je to dob-ře, aspoň ušetří baterku, když už se začíná v té tmě trochu rozkoukávat. Co kdyby si trochu zadoloval, když už je tady? Lomař Bob také nesedí hluboko pod zemí s rukama založenými. Roger vyndal brýle pro-ti prachu, nasadil si je a pořádně praštil kladívkem do stěny jeskyně. Zazvučelo to mnohem víc, než če-ka-l, ale neuštípl se ani kamínek. Co jestli slyšeli ten rámus až venku?

Chvilíčku poslouchal a zkusil to znovu. Pak začal prohlížet s baterkou stěny jeskyně, kde by se dalo nejspíš uhodit a odštípnout přitom aspoň kousíček kamene. Bušit do skály, když se ani nepohne, není přece žádná legrace. Na samém konci jeskyně objevil puklinu, která se sice netáhla přímo odshora dolů, ale moc od toho směru neodbočovala. Vzal si baterku do levé ruky a pravičkou uhodil. Ze skály se kousíček odlomil.

„Tady není skála vůbec tak pevná," řekl si Roger,

zamířil pod místo, kde odštípl kousek kamene, a pak nad ně a párkrát se ještě rozmáchl. Ulomil další kus kamene. „Lomař Bob je přece silák," povzbuzoval se a znovu se rozmáchl. Skála se mu kolem ruky roz-padala na drobné kousíčky. Roger spatřil kousek od pukliny další. Byla tam, nebo ji udělal on? To je opravdu záhada. Uhodil do skály mezi oběma pukli-nami a vtom s výkřikem uskočil. Ze skály se odlomil balvan, velký jak latinský slovník. Roger před ním včas uhnul, ale s balvanem spadl ještě menší kámen a ten ho uhodil do kotníku.

„Au!" vykřikl Roger a sehnul se, aby si pohladil bolavé místo.

Už toho má opravdu dost! Ať si ty záhady vyluští lomař Bob. A jak se tak shýbal, mnul si kotník a sví-til na něj baterkou, jestli snad nemá rozseknutou kůži, což naštěstí neměl, zahlédl najednou v kamení u svých nohou jakýsi záblesk.

Strhl si brýle, aby se přesvědčil. To přece není možné, nebo snad ano...? Zvedl kousek kamene a zašel se na něj podívat k dennímu světlu u ústí jes-kyně. Pak se zase vrátil a nakoukl do pukliny, odkud se odtrhl velký balvan. Aby viděl ještě lépe, vstrčil dovnitř i baterku. A už se otočil, chtěl vyběhnout z jeskyně a zavolat přes celou vysočinu na ostatní. Pak se však zarazil. Na to má pořád ještě času dost. Jen ať si prohledávají vřesoviště... Ať si počkají... Vždyť Rogerovi baterka ještě dlouho vydrží. Roger zapomněl na všechny své nápady, jak přenechá tuhle práci lomaři Bobovi, a s kladívkem v jedné ruce a s baterkou v druhé se pustil horlivě do díla. Ulomky kamene ho bodaly do tváří. Nasadil si zase brýle, aby si chránil oči. Na ničem jiném mu teď nezáleželo. Vždyť v téhle jámě, kterou vykopal, se skrývá ně-co, co se za chvíli octne na denním světě, a proč, to ví jen on, zlatokop Roger Walker.

Kapitola 20

KAM SE PODEL ROGER?

Stát se to trochu dřív, hned by si někdo všiml, že v řadě vznikla mezera a jeden ze zlatokopů chybí. Ale den se táhl a bylo strašné vedro, takže kvečeru už ani Nancy nebyla tak přísná jako dřív. Řada se znovu a znovu protrhávala, protože každou chvíli někdo něco objevil a ostatní se k němu seběhli podí-vat. Z hlediska důlního to nikdy ani za podívanou nestálo a zlatokopové se znovu roztoupili do řady, pročesávali dál vysočinu a byli čím dál tím sklíčeněj-ší. Začali se rozestupovat, jak jim to vyšlo, bez urči-tého pořádku, takže každý měl vždycky jiného sou-seda. Než vklouzl Roger do svého úkrytu, šel vedle Nancy, ale když se po chvíli Nancy podívala jeho směrem a zavolala na Johna, nenapadlo ani jednoho z nich, že mezi nimi někdo chybí. Chýlilo se již k ve-čeru a došli právě nazpátek na úbočí vysočiny nad údolím Amazonky, když konečně i Nancy uznala, že už nadělali práce až dost. A tehdy se na to přišlo. Dorazili na místo, kde si po obědě hodili na zem ba-tohy. Celí ztuhlí si jeden po druhém navlékali přes ramena řemeny a chystali se na krátkou zpáteční ces-tu po kraji vřesoviště. Hromada batohů se zmenšo-vala, až zbyl ze všech osmi jen jediný.

„Poslyšte! Kde je Roger?" zeptala se Titty.

„Rogere!"

„Rogere, ahoj!"

„Tak už pojd'. Neschovávej se zase. Jde se do-mů," volala Peggy.

„Čeká nás bašta," lákal ho John. „Hod' sebou!"

Za žádným balvanem, vřesem či kapradím však nevykoukla Rogerova střapatá hlava. Nebylo po něm ani potuchy.

„Prostě se schoval," domyslel si John.

„Hledání zlata už ho asi omrzelo," dodala Zuzana.

„Chudák Roger," řekl John Nancy, jak chtěl brat-ra aspoň trochu omluvit. „Však ho znáte, ten hází hned flintu do žita."

„Já vím, co udělal," ozvala se Peggy. „Vsad'te se, že se odplížil kapradím až k Atkinsonovic brance a číhá tam, jestli si to snad nešine domů Zmačkanec."

Po Zmačkaném klobouku nebylo celý den na vyso-čině ani stopy. Zlatokopové se každou chvilku zadí-vali vzhůru k bílým namalovaným značkám na ska-liskách Šedé suti, jestli snad nezahlednou svého sou-peře nebo nezaslechnou jeho kladívko. Vysoko po ob-loze přelétla s šelestem křídel rodina divokých labu-tí a tu a tam se ozval křik vyplašeného tetřeva, ale jinak si připadali v té pusté divočině jako jediné ži-vé bytosti. Při hledání zlata se jim to dobře hodilo, jenže to hledání k ničemu nevedlo a už je moc neba-вило, protože pozbylo i své novosti, a přes Nancinu pevnou víru jim připadalo pořád beznadějnější. A tak málem litovali, že se Zmačkaný klobouk neuká-zal. Roger nebyl jediný, kdo by si byl rád pro změ-nu vyšel na výzvědnou výpravu, zaplížil a zasignali-zoval. A tak neměl nikdo ani náladu mu něco vy-čítat.

Volali ho všichni společně: „Rogere, ahoj! - oj-oj-oj!”

Nikdo jim však neodpovídal.

„Neslyší nás, protože mezi námi leží les,” napadlo Johna.

„Zvlášť jestli se schovává v nějaké skrýši,” řekla Peggy. „Já pro něj zajdu a vytáhnou ho...”

„Pojď, Johne,” rozhodla se Nancy. „Půjdeme ta-ky. Třeba vypátral, že má Zmačkaný klobouk něco za lubem. Pojď, Zuzano, vrátíme se pro něj všichni.”

Celý den však byli v tom vedru na nohou a Zuza-na, která už byla také dost unavená, věděla, že jim zas dochází mléko a že je na ní řada, aby zašla dolů na statek. John s oběma Amazonkami běžel dál pra-videlným klusem po kraji vysočiny těsně nad lesem. Pak se pustili dolů k dundalské silnici a zmizeli ostat-ním z očí.

Hlavní zlatokopecká výprava právě docházela k Velké zdi a zahýbala průrvou do lesa, a tu je spa-třila, jak se vracejí...

John, Nancy, Peggy...

„Nenašli ho,” hlesla Dorotka.

„Nejspíš jde za nimi,” poznamenala Zuzana, ale vtom už viděli, jak se ti tři otáčejí, a zaslechli je, jak volají do letního večera: „Rogere, ahoj!”

Zuzana se ohlédlá přes zvlněnou pustinu vyso-činy.

„Je to ale uličník,” zlobila se. „Zrovna kvečeru by si taky nemusel vymýšlet takové hry!”

Čekali ještě chvíli.

„Není tam,” řekl John. „Ledaže si z nás dělá blázny.”

„Byli jsme až dole u Atkinsonů,” hlásila Peggy.

„Zkontrolovali jsme Zmačkance,” dodala Nancy. „Už je doma a viděli jsme ho, jak si zapaluje dýmku a sedí na lavičce v zahradě.”

„Ale kam se asi ztratil Roger?” starala se Zuzana.

„Ten bude nejspíš v táboře.”

Titty, Dorotka a Dick se horempádem rozběhli do-lů průrvou, kolem ostružiní, křovisky a kolem Tittiny studánky do tábora.

„Hej! Rogere!” volala Titty.

„Třeba se schovává u holubů,” napadlo Dorotku.

„Tam není,” řekl Dick. „Šel jsem se tam hned po-dívat.”

„Ve stanu taky není,” řekla Titty.

„Už vím, kam šel,” zvolala Dorotka, zrovna když do tábora vešla Zuzana a ostatní zlatokopové. „Za-běhl dolů k paní Tysonové pro mléko.”

„Opravdu, říkal, že tam jednou zajde,” vzpomněla si Titty.

„Tak je to dobré,” oddechla si Zuzana, ale vzápětí dodala: „Jenže si nevzal bandasku.”

„To je celý Roger,” zasmála se Nancy. „Paní Tysonová mu půjčí jinou.”

„Půjdu mu kousek naproti,” rozhodla se Zuzana. „Poslyš, Peggy, pusť se zatím do večere. Je už hrozně pozdě.”

„Tak uděláme smažené dělové koule,” navrhla Peggy. „Když chceš ještě zajít dolů za Rogerem, klid-ně to stihneme.”

„Pomoz jí s mletím, Johne,” požádala bratra Zu-zana, popadla bandasku a odběhla lesem.

Smažené dělové koule byly vylepšením masa po námořnicku. John otevřel konzervu hovězího, Nancy rozdmýchala oheň, aby se ujal svých povinností, a Peggy sestavovala hbitými prsty Zuzanin mlecí stro-jek. Na strojkou semleli hovězí z konzervy, dvě cibule a kousek okoralého chleba, který uschovaly šetrné hospodyňky. To všechno smíchali na misce se syro-vým vajíčkem a troškou mléka od rána. Nejčistší ru-ce měla náhodou Titty s Dorotkou, a tak uhnětlý ze směsi koule. Pak rozpustily na pánvi máslo, a jak jí obratně otáčely těsně nad plameny, dělové koule se jim pěkně smažily ze všech stran. Při téhle práci se zlatokopové pořádně uhláli, a proto se u ní po chvíl-kách střídali. Jeden vždycky třímal těžkou pánev a ostatní mezitím odpočívali a úzkostlivě ho pozoro-vali, protože věděli, že někdy stačí třeba sebemenší uklouznutí, zachvění či slabost v zápěstí a všech osm dělových koulí letí rovnou do ohně.

Dělové koule měli už skoro hotové, a tu zaslechli Zuzanu, jak volá dole v lese: „Rogere!”

S hrůzou se po sobě podívali.

„Ale kde jenom může být?” zeptala se skoro do-páleně Nancy.

Vzápětí vpadla udýchaně do tábora Zuzana s bandaskou mléka. Vyběhla po příkré pěšině z údolí, co nejrychleji stačila.

Hned na ní poznali, že je celá ustaraná.

„Paní Tysonová ho vůbec neviděla,” řekla a div se těmi slovy nezalkla. „Určitě je ještě někde na vyso-čině ... nebo kdovíkte... Co jestli si vyvrtnul kotník jako loni... Co jestli zašel do některého starého do-lu... Rogere!” zvolala téměř zoufale. „Pojď už. Bu-de se večerfet. Nikdo se na tebe nezlobí.”

„Třeba uvízl někde v podzemní chodbě,” napadlo Dorotku a oči se jí rozšířily. „Volá a volá a kolem není nikdo, kdo by mu odpověděl.” Nevěděla, jestli má Rogera litovat, nebo se nadchnout vzrušujícím nebezpečím, do něhož možná upadl.

„Musí už mít strašný hlad,” řekla Titty se slzami v očích a tentokrát se při pomýšlení na Rogerovu ná-ramnou chuť k jídlu nikdo ani nezasmál.

„A za chvíli je tma jako v ranci,” bědovala Zu-zana.

Nancy se vzchopila a řekla: „Honem, Johne. Ne-smíme ztrácet ani minutu. Můžeme udělat jen jedno. Vylézt znovu na vysočinu a najít ho. Dick, Titty a Dorotka zůstanou v táboře. My čtyři ho půjdeme hledat. Kde je horolezecké lano...?”

A právě v té chvíli se mezi stromy objevilo bledé

červené světýlko dohasínající baterky a do tábora ve-šel Roger.

Ze všech rázem vyprchala lítost a strach.

„Ty jeden trumbero mňává,” obořil se na něj John.

„Kde jsi byl?" ptala se Zuzana.
„Jéje," zaradoval se Roger, když viděl, co je na pánvi v Peggině ruce. „Dělové koule. To jsem strašně rád, že jdu včas."
„Tisíc láter," rozkřikla se Nancy. „Kdybys byl plav-čík na mé lodi... nebo první námořník...!"
Roger k nim pomalu kráčel a jednu ruku držel za zády.
„Co sis to udělal na ruce?" zeptala se ho Zuzana.
„Nic," odpověděl Roger.
„Tak proč ji schováváš?"
„Protože v ní něco mám"
Postavil se tváří v tvář rozhořčené skupince a po-dával jim velký kus bílého křemene.
„Zlato," pravil prostě. „Podívejte se a přesvědčte se sami."
Nancy popadla kámen.
„Z druhé strany," řekl Roger. . „Propáníčka!" zvolala Nancy. „Honem, Johne, po-dívej se. Kde je Dick? Pojd'te sem, profesore! Je to zlato, nebo ne?"
Všichni se shlukli kolem Rogera a šťouchali do se-be hlavami i rameny. Nancy podala kámen Johnovi.
„Tak co, Dicku?" zeptal se John.
Dick si narovnal brýle. Ruce se mu trochu chvěly, když mu do nich John vstrčil kousek křemene.
To už všichni zahlédli v bílém třpytivém kameni puklinu, v puklině hnědou hlínu a v hlíně po obou stranách zářivé žluté tečičky.
„Určitě je to ono!" zvolala Dorotka.
„Samozřejmě že je," řekla Titty.
„Barvu to má správnou," pravil profesor.
„Hurá!" zvolala Peggy. „Přece jsme to nakonec dokázali!"
„Ano, ale kde jsi to našel?" zvolala Nancy. „Hned tam půjdeme. Přece jen budeme ty svítilny potřebo-vat. Musíme si vyhradit na ten nález právo, dřív než ho objeví i Zmačkanec."
„Ve tmě bych tam netrefil," prohlásil Roger a za-hleděl se na dělové koule.
Nancy protáhla zklamáním obličej.
„Vždyť to nevadí," utěšoval ji John. „Vůbec ne-svítlí měsíc. Zmačkanec to taky nenajde."
„A musíme se všichni navečeřet," dodala Zuzana.
„Tak dobrá," ustoupila s lítostí Nancy. Sama uzna-la, že nemá smysl klopýtat ve tmě po vysočině, a vzdala se svého nápadu. „Zmačkanec teď určitě taky večeří... Jenže nemá proč pořádat oslavné hody. Tak už pojd'te. Dělové koule jsou hotové. A voda na čaj se vaří. Pusťme se do toho. Jen ať číše přetékají...! Ach Rogere, to se ti povedlo!"
Roger se spokojeně usmál, ale pohlédl trochu po-chybovačně na Zuzanu.
Za dvě minuty už večeřeli. Zatím se snesla noc a obklopila skupinku u táborového ohně. Zlatokopové ukusovali z dělových koulí a zahrnovali Rogera otáz-kami. Roger ukusoval maso a odpovídal, ale moc se od něho nedověděl.
„Ale kde to přesně je?" chtěla vědět Nancy.
„Nejdřív se dáte kousek napravo," vysvětloval Ro-ger, „pak uvidíte chumáč uschlé trávy, zahnete dole-va a kousek jdete rovně a pak zase maličko doprava, a potom kousek z kopce a předtím do kopce a ne-cháte po pravoboku kapradí a po levoboku hnědou skálu..."
„Prosím tě, mlč už, Rogere, a neznemožňuj se," za-razil bratra John.
„Když to chce Nancy vědět," řekl Roger a znovu se pořádně zakousl do dělové koule.
„Ale je toho hodně, nebo jen tenhle kousek?" ptala se Zuzana.
„Našel jsi to ve starém dole?"
„Rostl tam vřes?"
Konečně pustili Rogera ke slovu, a ten jim vysvět-lil, že je to zrovna takový starý důl, jak jim ho po-psal lomař Bob, že vřes tam opravdu roste a že na místě, odkud přinesl první kámen, je ještě spousta zlata.
Titty ho pozorně poslouchala a dívala se mu do tváře.
„Souhlasí to," řekla po chvíli. „Opravdu našel zla-to. Rogere, jsi pašák!"
Víc už jim Roger říct nemohl, ale i to stačilo. Jak večere pokračovala a prázdné žaludky se zase napl-ňovaly, zlatokopové si čím dál tím jasněji uvědomo-vali, co se vlastně stalo. Kdesi nad nimi, v noční tem-notě ... v divočině, kterou tak dlouho prohledávali, na ně přece jen čeká zlato... A Roger, který tu teď sedí s plnou pusou, to zlato viděl, dotýkal se ho, tro-chu ho odnesl a ví, kde se skrývá. Každou chvíli někdo vyskočil od ohně a zase si sedl. Malý křemínek putoval z ruky do ruky. Dick do sebe nactpal posled-ní dělovou koulí a vlezl do stanu pro knihu o meta-lurgii.
Dorotka na chvíli zapomněla i na Psance na jezeře a tiše si pro sebe cosi mumlala.
„Přechází sem a tam po palubě," šeptala si. „Sem a tam... Sem a tam..."
„A je celý zasmušilý," dodala Titty. „Kdybychom aspoň věděli, kterou lodí jede, a mohli mu poslat te-legram ... nebo představte si, kdyby za ním najednou přilétl s tou zprávou holub a usadil se na stožáru..."
Ani John nedokázal posedět na jednom místě.
Nancy pobíhala ve tmě kolem, podupávala a vy-lévala si čaj z hmičku. „Tisíc láter!" vykřikovala. „Tak se to přece jen povedlo!... U všech kozlů ro-hatých!... Jezuskote!... Páni Jání!... Čtyřicet tisíc miliónů dukátů!"
„Jestli si nedáš pozor, tak ti chytanou vlasy," upo-zorňovala ji Zuzana. „Pozor..., Dicku!"
A Dick, který dočista přeslechl, co prve říkala, si kousíček poodsedl od plamenů a v mihotavém světle táborového ohně hloubal dál, co napsal o zlatu Phil-lips. Podíval se vždycky nejdříve na stránku, jejíž písmena jako by mu tančila před očima, a pak na blyštivé tečičky v bílém křemenu.

„Koukejte si jít všichni lehnout," zvolala pojednou Nancy. „Hned teď. Okamžitě. Musíme si udělat zábor, jak bude ráno trochu vidět."

Kapitola 21

ZLATOKOPOVÉ SI VYZNAČUJÍ ZÁBOR

„Rychle vstávat, námořníci moji!"

Nancy probudila tábor veselým voláním. Zlatoko-pové se rázem probrali. Než došla Nancy s bandaskou na půl cesty k Tysonům, byli už všichni vzhůru a rychle se chystali. Paní Tysonová úplně užasla, když se Nancy objevila ve dveřích mléčnice, vždyť na stat-ku ještě neměli málem ani podojeno. Než se vrátila Nancy do tábora, měli už všichni umyté obličejy, vy-čištěné zuby, ustlaná lůžka a uklizené stany. Voda na čaj se už vařila. Jakživ se nenajedli tak rychle jako při téhle snídani. Dolili si dokonce do čaje studenou vodu, protože byl tak horký, že se nedal pít. Peggy si vzala jablko nahoru na jasan a hlásila, že Zmačka-ný klobouk určitě ještě leží. John rychle ukusoval a přitom přístřoval pevný kolík. Jestli si chtějí vy-značit zábor, musí mít všechno připraveno. Kdepak by si na vysočině uřízli kolík? Nancy se na něj chvíli dívala a pak řekla: „Budeme potřebovat pořádný kus papíru." Dorotka se zase vnořila do svého stanu a vrátila se se sešitem.

„Bude to stačit?" zeptala se.

Nancy pohlédla na sešit a všimla si, že má na des-kách napsáno Psanec na jezeře.

„To nevadí," řekla Dorotka. „Tenhle díl jsem ješ-tě nezačala."

„Víš co, Dorko," navrhla jí Nancy. „Koupím ti v Riu jiný...", a pak zaváhala. Roger je přece jen Roger. „Zatím žádné listy nevytrhnu," rozhodla se, „ale vezmi sešit s sebou, kdybychom ho náhodou potřebovali." I Zuzana byla dnes ochotna odložit mytí nádobí a celá výprava se vydala na cestu přes vyso-činu. Roger, který byl konečně jednou vůdcem vý-pravy, si dával ze všech nejvíce načas. Ostatní se ko-lem něho tlačili, jako by měli spatřit vytoužený důl tím dřív, čím blíže budou u Rogera.

„Už ho vidíš?" ptala se Nancy.

„Je to tamhle za těmi skálami."

„Za kterými skálami?"

„Za tamhletěmi."

„Ale vždyť tady jsou skály všude."

„Tak už nás nenapínej, Rogírku," naléhala Titty. „A řekni nám, po čem se máme dívat."

„Dokud tam nedojdeme, neuvidíme nic," odbyl ji Roger a šel klidně dál po svém.

Za chvíličku Roger trochu zpomalil a pak se zasta-vil a rozhlížel se.

„Snad jsi nakonec nezapomněl, kde to je?" zděsila se Peggy.

Roger se blaženě usmál.

„Nebud' protiva, Rogere," řekl mu John. Dobře vi-děli s Titty ten úsměv a pochopili, že Roger měl na Peggy políčeno a že se dala nacytat.

„Možná že jsem to už zapomněl," řekl Roger. „Však byla taky pořádná tma, než jsem se dostal do tábora."

Šli dál zvlněnou skalnatou krajinou, která se pro ně pro všechny za tuhle noc dočista změnila. Už ji ne-musejí dlouze a pracně pročešávat, rozestoupeni v řa-dě. Vždyť Roger ji málem už začal nenávidět, než se rozhodl, že už si nebude hrát na zoubek v hřebeni a raději si trochu zaplíží. I jemu dnes připadal kraj do-cela jiný. Konečně objevili zlato, a objevil je on, Ro-ger! Nikdo už nemusí pročešávat vysočinu. Teď už jim stačí, aby si posbírali nuggety. Nebo snad mají ještě něco udělat?

Ostatní podrobili cestou Dicka křížovému výsle-chu a Dick ukázal Nancy odstavec v knize o meta-lurgii.

„Drcení a rýžování," četla Nancy. „Do toho se bu-deme muset pustit, abychom dostali zlato z kamene. Ještě štěstí, že jsme si vzali strýčkův drticí mlýn."

„Stejně nebude to zlato v ingotech."

„V nuggetech, ne?" řekla Titty.

„Ale kdepak," ozvala se Nancy. „Bude to zlatý prach."

„A co potom?"

„Lomař Bob nám ukáže, jak dělat ingoty. Musíme mít aspoň jeden pro kapitána Flinta."

„Co kdybychom mu udělali zlaté náušnice, jako měl Černý Jake v Petru Kachnovi?" napadlo Titty.

„Asi by je nenosil," řekla pochybovačně Peggy.

„To raději velký lesklý přívěsek k řetízku od hodi-nek," napadlo Nancy.

„A ještě by zbylo na zlatý obojek pro Timothyho," řekla Dorotka.

Na chvíli se rozhostilo sklíčené ticho.

„Jen jestli už není mrtvý," povzdechla si Peggy.

„Vždyť jsou to už celé týdny, co došel ten tele-gram," chmurně dodala Nancy, ale rychle chvilkový smutek zapudila.

„Nu, co se dá dělat, jestli je mrtvý, tak zahynul už před dávnými a dávnými časy a spus-tili iho na dno mořské."

„Zabaleného v námořnické vlajce," dodala Do-rotka.

„A moře nad ním burácí," zašeptala Titty. „Bohaté vzácné moře, kde jsou možná i korály."

„Už mu stejně nepomůžeme," přerušila je Nancy. „A strýčka Jima to zlato aspoň trochu potěší, nebo už nevím, co by mu udělalo radost... Jenže člověk si na takového pásovice strašně zvykne... Je to smůla smů-loučí. Ty, poslyš, Rogere, jak je to ještě daleko?"

„Už tam skoro jsme," odpověděl Roger.

„Tady jsme to přece všude prohledali."

„Já vím," řekl Roger.

Za chvíličku se najednou zastavil a zadíval se do úzkého údolíčka.

„Ale tady jsme už byli," namítl John.

„To se ví, že jste tu byli," řekl Roger. „Ale stejně to tady je."

„To je přece to místo, jak jsi povídala, že vypadá úplně jak údolí Vlastovky," vzpomněla si Dorotka.

„A taky že vypadá," řekla Titty. „Jenže tu není potůček ani jeskyně."

„Jeskyně tu je," prohlásil Roger.

Když spatřil údolíčko, nejprve skoro zapochyboval, jestli je to doopravdy ono. Na chvíli se ho zmocnila panická hrůza, že je zavedl k jinému údolí, že našel jeskyni, jen aby ji zase ztratil. Vtom však zahlédl místo, kde včera sklouzl po protějším svahu, vřes, jímž si zpomalil pád, a pod ním temný stín.

„Tady to je," řekl.

„Ale kde?" ptala se Nancy.

„Nehloupni, Rogere," zlobil se John. „Kde to je?"

To už se Roger spouštěl do rokli. Nejdříve je chtěl vodit kolem dokola a zkusit, jak dlouho budou jes-kyni hledat, ale pak si řekl, že by to mohlo špatně dopadnout. Nancy se už načekala až dost. Zamířil proto rovnou přes rokli a nedošel ani do poloviny, když ostatní otvor do skály zpozorovali. Všichni se k němu horempádem rozběhli a Nancy s Johnem se tlačili u jeskyně.

„Je to tam vevnitř?" ptala se Peggy.

„Snad jsi tam nevlezl, Rogere?" zděsila se Zuzana.

„Vlezl, a to bylo velké štěstí," řekl Roger.

„Podívejte, Dick kousek našel," všimla si Dorotka.

„Asi jsem ho ztratil, když jsem vylézal z jeskyně," řekl Roger.

„Honem, Zuzano," volala Peggy.

„Poslyšte, tohle nejde, důl jsem našel já," ohradil se Roger a vběhl do jeskyně hned za Zuzanou.

Jeskyně, kterou tu kdysi dávno zanechali horníci, vypadala mnohem menší, jak tu do sebe naráželo osm zlatokopů a sedm baterek vysílalo jasné světelné kru-hy po jejích hrubých vytesaných stěnách a stropě. Včera ještě připadala Rogerovi docela velká, ale to tu byl sám a měl jedinou baterku, kterou ozářil vřdyc-ky jen kousíček.

„Vždyť je to nejmenší jeskyně, jakou jsme tu vi-děli," poznamenala Peggy.

„Na tom nesejde, jen jestli je to ta pravá," zapo-chybovala Nancy. „Ty, poslyš, Rogere, kde máš ten křemen?"

„Třeba tam byl jen ten jeden kousek," napadlo Johna.

„Dostanete se k němu jedině s kladívkem," řekl Roger. „Taky jsem ho neviděl, dokud jsem nezačal mlátit do skály."

Jedna baterka za druhou ozářila skalní stěnu, na kterou ukázal Roger. A tu všichni vykřikli. Na zemi pod stěnou ležely odštěpky křemene a pár kusů vel-kého šedého balvanu a zlatokopové viděli, že stěna nad úlomky je vlastně ze dvou skal, které jsou k sobě přitíženy jako dva krajíce chleba, a mezi nimi leží místo plátku masa vrstva křemene. Puklina se táhla téměř přímo odshora dolů a vedle bílého blyštivého křemene v ní svítily v září baterek žluté jiskřičky kovu.

„Jezuskote!" zvolala Nancy. „Tak on to opravdu našel! Pozor, John, s tím kladívkem. Teď se do toho pořádně rozmáchneme."

Všichni začali bušit kladivy odshora dolů do úzké žíly, ale naštěstí se nikomu nic nestalo. Kolem létaly na všechny strany kousky šedého kamení a kře-mene.

„Dávejte pozor," napomínala ostatní Zuzana. „Na-saďte si brýle ...Co kdyby spadl někomu kousíček do oka!"

„To je můj nos," vykřikl Roger.

„Nezlob se," omlouvala se Peggy.

„Tady je zlato, kam se jen člověk podívá," řekla Dorotka.

„Ale že je ten křemen pořádně tvrdý," pozname-nala Titty.

„Peggin loket taky," podotkl Roger a opatrně si ohmatával nos. „Zlomený není," připustil, „ale moc mu do toho nechybělo."

„Poslyšte," ozval se John, když se ještě chvíli oháněli kladivy. „Takhle jenom maříme čas. Měli bychom na to jít s dynamitem"

„To je nápaděček!" nadchl se Roger.

„Kapitán Flint má doma střelný prach," vzpomně-la si Peggy.

Nancy však tentokrát nebyla takovým divokým nápadům nakloněna.

„S dynamitem bude střilet kapitán Flint," prohlá-sila. „To bude něco pro něj! A my mu všichni po-můžeme. Byla by věčná škoda plýtvat třaskavinami a takovými vzácnostmi, dokud se nevrátí. Aspoň ho to udrží doma. Když jsme mu tehdy zapálily rakety na střeše kajuty od jeho obytného člunu, moc se mu to nezamlouvalo, ale skály vyhazuje do vzduchu straš-ně rád..."

Zuzaně se náramně ulevilo. „Proti raketám bych tolik neměla," řekla, „ale dynamit..."

John byl trochu zklamán.

„Vždyť to ani není zapotřebí," utěšovala ho Nancy. „Čím víc necháme strýčka zastřilet, tím mu udě-láme větší radost. Stačí, když mu dokážeme, že tuhle skálu stojí za to vyhodit do povětří..."

„Až to tady uvidí, hned se do toho bude chtít pus-tit," prohlásila Peggy.

„Jenže takové ůukání není k ničemu," namítal John. „Je to jen škoda času. Potřebujeme mlátky... A jak to uděláme s tím drcením a rýžováním?"

„Budeme potřebovat vědro na vodu," řekl Dick. „A něco plochého na rýžování."

„Nejlepší by byla pánev," navrhla Nancy.

„Zaběhnu k Tysonům pro mlátky," nabídl se John.
„Vědro na vodu... drticí mlyn... pánev... Musí-me si pospíšet," pobízela ostatní Nancy.
Vyběhli do rokle, strhli si brýle proti prachu a dočista oslnění sluncem začali porovnávat zlaté jiskři-vé tečičky na různých úlomcích křemene.
„Proklouzněte někdo nahoru na výzvědy," navrhla Nancy.
Roger se už šplhal z rokle. Zarazil se vysoko nad nimi a několikrát zakopal jednou nohou do vzduchu.
„Zahlédl Zmačkance," dovtipila se Titty.
„Jde zrovna nahoru sutí," zašeptal chraptivě Ro-ger.
„To on jenom tak dělá," řekla Titty. „A jen se od-tud hneme, skočí nám po našem záboru."
„Jezuskote," zděsila se Nancy. „Vždyť jsme si ho ještě ani neoznačili. Přece jen budeme ten papír po-třebovat, Dorko."
Vytáhla z kapsy modrou tužku.
Dorotka vytrhla ze sešitu list. „Nechceš si podlo-žit ten papír sešitem, aby se ti dobře psalo?" ze-ptala se.
Roger sklouzl ze svahu dolů a přišel se podívat, co se děje.
Nancy přitiskla sešit na skalní stěnu a napsala vel-kými tiskacími písmeny:
DŮLNÍ SPOLEČNOST DAV
„Co to znamená?" zeptal se Roger.
„Důlní společnost Dicka s Dorotkou, Amazonek a Vlaštovek, ty jeden trumbero."
„Ale copak je nás nějaký dav?" řekl Roger a rych-le uhýbal, aby mu nějaká nepřiletěla.
Nancy se zasmála a list zmačkala.
„Promiň, Dorko," řekla. „Musím si vzít ještě je-den, kdyby tu náhodou bylo takových oslíků víc."
Na druhý list napsala „D. sp. D. A. V." a čeka-la s modrou tužkou ve vzduchu.
„Chodcům vstup zakázán," zamumlal Roger.
„Chodci nám tak nevadí," řekla Titty. „To spíš skokani. Kdyby nám chtěl Zmačkanec skočit po na-šem záboru..."
„To bychom ho na místě zabili," prohlásila Nancy.
„Tak to tam napišme," navrhoval Roger.
John se Zuzanou s tím však nesouhlasili.
„Přece nemůžeme vyhrožovat něčím, co stejně ne-můžeme udělat," namítal John.
„Tak nemusíme psát, co bychom udělali," mínila Zuzana.
„Co 'kdybychom napsali Všechna práva vyhraze-na?' napadlo Dorotku.
Nancy se však už zase oháněla modrou tužkou.
„Co říkáte tomuhle?" řekla konečně a podržela ve výšce dopsaný nápis.
D. sp. D. A. V.
Tahle rokle už je zabraná.
Skákání zakázáno.
To nařizuje D. sp. D. A. V.
„Výborně," nadchl se John. „Nechceme přece za-strašit obyčejné slušné lidi, jen takové, co by nám chtěli skočit po nálezu. Nikdo nepochopí, co to zna-mená, leda někdo, koho určitě chceme zahnat. A ten zas nebude mít tušení, co všechno by se mu mohlo stát. Je to mnohem lepší, než kdybychom napsali, že ho pověsíme, nebo něco takového..."
„Jsou horší věci než smrt," řekla Dorotka a zálib-ně ta slova vychutnávala.
„Jestli si ovšem domyslí, že by ho čekalo něco moc nepříjemného," řekla Titty.
John vzal kolík a začal špičkou hloubit jamku do země.
„Tady ne," řekla Nancy. „To je moc blízko. Zabra-li jsme přece celou rokli. Kdyby tu náhodou čmucha, nemusíme mu ukazovat cestu do našeho dolu. Třeba si jí nevšimne. Víte přece, že jsme ji sami napoprvé nezpozorovali."
John zarazil kamenem kolík do země uprostřed malého údolíčka. Nahoře jej rozštípl nožem a zastrčil do štěrbiny ceduli.
„Třikrát hurá Zlaté rokli!" zvolala Nancy. „Ale ne moc hlasitě. A teď si zajdeme pro věci. Všichni jít nemusíme. První námořníci tu zůstanou na stráži. Cestou si místo zmapujeme."
Kapitáni a první důstojníci se vyšplhali po úbočí rokle a zmizeli.
„Podívám se jenom, co se tu píše o drcení," řekl Dick a zuřivě se pustil do studia Phillipsovy Knihy o kovech.
„Pojďme si ještě pro kousek zlata," navrhla Do-rotka.
Titty a Roger za ní šli do dolu. „Jejda, je to ale štěstí, že jsme ten lom našli," řekla Dorotka.
„Aspoň už můžeme nechat toho pročešávání," do-dal Roger.

Kapitola 22

DRCENÍ A RÝŽOVÁNÍ

Z tábora se výprava zlatokopů vrátila s těžkým ná-kladem. John vlekl plné vědro vody a musel dávat pozor, aby ji na té nerovné půdě na vysočině nerozlil. Volnou rukou si narovnával tyč, kterou nesl přes rameno. Na druhém konci nesla tyč Nancy, a nadto táhla v ruce velkou svítilnu, jaká se hodila i do nej-většího vichru. Peggy klopýtala se skvěle vyleštěnou pánví a batohem, v němž měla osm lahví zázvorové limonády. John zaskočil na statek a vypůjčil si od Ro-bina Tysona velký mlátek. Zuzana nesla konvici a batoh plný jídla na celý den, bohatou zásobu chlebě s masovou pomazánkou a spoustu jablek.

„Měli jste vidět, jak kapitán Nancy čistí pánev," řekla Peggy, když se setkala u rokle s prvními ná-mořníky.
„Cože, Nancy?" žasla Titty.
„Potřebujeme ji přece čistou," řekla Nancy a Tit-ty pochopila, jak to, že Nancy najednou tak zaujalo mytí nádobí.
Taková pánev na rýžování zlata je pře-ce jen něco docela jiného než obyčejnská pánvička na míchaná vejce.

„Zbylo tu ještě trochu zlata," upozorňoval je Roger. „Ale s kladívkem toho moc nenadolujeme."

„Tak se do toho pustíme s mlátkem," prohlásil John.

Svítilna se houpala na prastarém železném količ-ku, který tu kdysi zanechali ve skále horníci a od té doby jej tak ohlodával rez, že nebyl o nic silnější než hřebík. John měl oči chráněné brýlemi a bušil do ží-ly kladivem a mlátkem. Nancy, také v brýlích proti prachu, seděla na balvanu hned u vchodu do jeskyně a bouchala paličkou do hmoždíře. Na dno hmoždíře položila pořádný kus křemene. Vyzkoušela nejrůz-nější způsoby, jak ho rozdrtit, ale nakonec přišla na to, že nejlepší je ten nejjednodušší. Uchopila vždycky paličku oběma rukama, pozvedla ji a nechala ji dopadnout z výšky asi jednoho palce na dno hmoždí-ře, který měla postavený na zemi mezi svými kole-ny. Nahoru, dolů. Nahoru, dolů. Buch... Buch... Buch.

„Už se láme," zvolal Dick.

„Pořád na menší a menší kousíčky," řekla Titty.

„Půjčte, já to taky zkusím," žadonil Roger.

Buch... Buch... Buch... Nebyly to hromové sal-vy, jak by se Nancy líbilo. Docela obyčejné chrupavé bouchání. Znovu a znovu a zase znovu.

„Možná že zrovna na tomhle kameni někdo seděl před sto lety a takhle tu pracoval," napadlo Dorot-ku.

„Poslyšte," ozval se Roger. „Kdopak objevil zla-to? Tak byste mě mohli pustit k tomu drcení!"

Nancy už pracovala s pevně stisknutými rty a by-la čím dál tím urččenější.

„Tak to zkus, jestli chceš," řekla po chvíli. „Dvě a půl minuty... Nemysli si, že vydržíš o vteřinku víc."

„Nepřestanu, dokud to nebude na prášek," kasal se Roger.

„Ale musí to být jemňoučký prášek," upozorňo-val ho Dick. „Tak jemňoučký, aby skoro plaval na vodě..."

„Tak to pojď zkusit," pobízela ho Nancy.

„Stopni mi to, Dicku," požádal Roger, nasadil si brýle a zaujal Nancino místo.

Po druhé či třetí ráně se zatvářil trochu zaraženě.

„Je to docela lehké," řekl, ale moc věrohodně to neznělo.

„Půl minuty," hlásil Dick, který se díval na ho-dinky.

„Nepovídej," ohrazoval se Roger. „To bylo určitě víc."

„Nepřestávej bouchat, když mluvíš," napomínala ho Nancy.

„Když on povídal, že je to jen půl minuty..." Ro-ger zaťal zuby a pracoval dál... Zvedl těžkou palici a zase ji spustil.

Nahoru, dolů. Nahoru, dolů. Buch. Buch. Buch.

„Jedna minuta," hlásil Dick.

„Máš to ještě minutu a půl," řekla Nancy.

„Vydrž, Rogírku," povzbuzovala Titty bratra. „Už máš za sebou skorem další půl minuty."

Roger se snažil nebouchat tak rychle za sebou.

„Minuta a půl," hlásil Dick.

„Ještě minutu," řekla Titty.

Roger byl už v obličejí rudý, ale bouchal dál. Buch. Buch. Buch.

„Jsi chlapík, Rogere," chválila ho Nancy. „Ani bych nevěřila, že to tak dlouho vydržíš."

„Dvě minuty," hlásil Dick.

Rogerovi div nevylyzaly za brýlemi oči z důlků, ale na tváři mu začal pohrávat slabounký úsměv. Pře-ce jen to dokáže.

Buch... Buch... Buch... Zrychlil tempo. Buch. Buch. Buch. Podíval se po Dickovi. Buch. Buch. Buch. Buch.

„Dvě a půl minuty," oznámil Dick a Roger upustil paličku, svalil se z kamene, na kterém seděl, praštil sebou na zem a těžce oddechoval.

„Ať mě někdo vystřídá," řekl z posledních sil.

„Vedl sis báječně," chválila ho Nancy.

Pak se střídali při drcení Dick, Titty a Dorotka. Po chvíli vyšel z lomu John a nesl ještě několik pěk-ných kousků křemene, na nichž byly velké skvrny, které zlatě svítily na sluníčku.

„Nedávej je ještě do hmoždíře," řekl mu Dick. „Ať máme nejdřív jednu dávku opravdu najemno rozdrcenou a můžeme ji prorýžovat."

„To bude ještě pořádně dlouho trvat," řekla Nan-cy.

John se na chvíli pustil do drcení. Ze začátku si s ostatními při práci povídal, ale pak byl rád, když stačil bušit, a ani přitom nepromluvil.

„Už se z toho dělá pěkný prášek," řekl Roger, když se za chvíli podíval do hmoždíře.

„Pozor, Rogere!" zavolala na něj Zuzana.

„Ten kousíček mě praštil do čela," stěžoval si Ro-ger.

„Taky ti mohl spadnout do oka. Neměl sis sundá-vat brýle."

„Ne abys do toho strkal nos," řekl John. „Tu máš, Zuzano. Teď se dej do práce ty. Jak to má být vlast-ně jemné, profesore?"

„O tom v knize nic není," odpověděl Dick. „Ale čím jemnější, tím lepší. Všechno záleží na váze. Zla-to je těžší než kámen. Nejdřív musíme horninu roz-dělit na částechky, a až začneme rýžovat, klesnou čás-tečky zlata ke dnu. Když nejsou Částechky dost jemné, neudrží se lehčí na vodě, ale klesnou ke dnu všechny najednou."

„Tahle dávka už je určitě skoro hotová," řekla Nancy, když se všichni vystřídali u těžké paličky. Na dně hmoždíře už nezůstal jediný větší kus a jemný prášek, který jako by byl čím dál světlejší, kroužil kolem paličky v malých obláčcích šedého dýmu.

„Zkusme to rýžování," navrhl John. „Aspoň uvi-díme, jestli nám vůbec půjde."

„Máme nalít vodu na prášek nebo obráceně?“ za-myslela se Nancy.
„Nejdřív vodu,“ řekl Dick. „Ale správně na to má být stroj a vodu vířit.“
„Tak si ji rozvíříme sami,“ řekl John. „Pozor, Nan-cy, ať nenabereš tu pánev moc plnou.“
Titty, Dorotka a Peggy vyšly z lomu zrovna ve chvíli, kdy rýžování začalo. John držel pánev do po-loviny naplněnou vodou. Nancy sebrala ze dna hmož-diře špetku jemného prachu, hodila jej na vodu a prach se začal rozptýlovat po povrchu.
„Výborně. Výborně,“ zaradoval se Dick. „Je dost jemný. A teď to musíme rozvířit.“
John začal rychle otáčet pánví, až se v ní voda zčeřila do drobných zahrocených vlnek. „Jé, promiňte,“ omlouval se.
„Když ona tak snadno vyšplíchne.“
„Už padá něco ke dnu?“ Nancy se pokoušela vy-zkoumat, co se děje, ale dokud John otáčel pánví, tak to nešlo.
„Nemělo už zlato klesnout ke dnu?“ ptal se John.
Dick zapátral v knize a našel patřičné místo. „Jak dlouho to trvá, se tady nepíše,“ řekl. „Ale obvykle se lehké částčky odplavují nějakým proudem a na dně zůstává zlato. Myslím, že byste tu vrchní vodu měli vylít...“
„Jenže takhle spotřebujeme strašné spousty vody,“ namítala Zuzana.
„Kdybychom měli prázdnou plechovku od konzer-vy, mohli bychom slít vodu do ní, a až se prach usa-dí, použít ji znovu,“ napadlo Dicka.
„Bez téhle trošky se přece obejdeme,“ řekla Nan-cy. „Vylejte ji a podívejte se pořádně na zlato.“
„Ale opatrně,“ nabádala je Peggy. „Ne abyste vy-lili s vodou i zlato.“
John vylil špinavou vodu a šlem, který se pořád ještě držel na povrchu, přetekl přes okraj pánve. Všichni naklonili hlavy až k nádobě, aby viděli, co v pánvi zůstalo.
„Vždyť jsme vylili všechno,“ řekl Roger a začal si prohlížet malou kalužinku na zemi.
„Ba ne, nevylili,“ řekla mu Nancy. „Vidíš přece, jak se to blýská.“
A opravdu, na dně pánve se cosi slabounce lesklo.
„Kápněte tam trošku vody,“ řekl John.
Zuzana nalila vodu. John propláchl kolem dokola pánev, až se všechen prach, který tu zůstal, shromáždil na jednom místě. Pak s ním zamíchal a znovu za-kroužil pánví.
„A teď to zkus,“ řekla mu Nancy.
John vylil vodu. Při jedné straně pánve, až na sa-mém kraji, nepochybně cosi zůstalo.
„Třeba se to jen tak leskne, protože je to mokré,“ řekla Titty. Vzpomněla si na perly, pro které se kdy-si potápěli u ostrova Divokých koček. Byly to také zářící bledé skvosty, ale jen uschly na sluníčku, změ-nily se v matné oblázky.
„Opravdu tu něco je,“ tvrdila Nancy. „A na tom-hle slunci to stejně za chvíli uschne.“
„Rozprostřete to na papír,“ radila Zuzana.
„Kdo má kousek papíru?“ ptala se Nancy.
Prázdný svazek Psance na jezeře přišel o další stránku. Zlatokopové na ní špičkou nože rozložili třípy-tivou usazeninu.
„Měli bychom to asi ještě jednou proprat,“ uvažoval Dick.
„Jezuskote, to přece nemůžeme,“ zděsila se Nancy. „Vždyť by nám vůbec nic nezbylo.“
Bylo vidět, že drčení a rýžování dá o moc víc prá-ce, než si všichni mysleli. Těžkou palici si předávali pořád po kratších přestávkách. Rogera, Dicka, Titty a Dorotku zmohla i jediná minuta, ale každá ta mi-nutka pomohla ostatním, aby odpočinuli svým znave-ným svalům. Dick navrhl, aby zašli k lomaři Bobovi a ukázali mu první špetku zlatého prachu, ale s po-mocí Tysonovic mlátku a kladiv jim šlo teď dolování křemene tak pěkně od ruky, že by jim připadalo věc-ná škoda, kdyby neměli drtit a rýžovat tak dlouho, dokud nebudou mít pořádný pytel zlata.
Při obědě si trochu odpočinuli, a když si vylezli po úbočí kopce a rozhlédli se dalekohledem, viděli, že i Zmačkaný klobouk sedí vysoko nad nimi na balva-nu a odpočívá. Po obědě a po grogu („Jediná nevý-hoda těch lahví je, že nejsou uvnitř větší,“ prohlásil Roger) si vzpomněli, že mají poslat do Jezerky ho-luba.
„Co asi řekne maminka, až se dozví, že jsme to našli?“ řekla Peggy.
„Kdybychom tak měli smluvený kód,“ zatoužila Nancy. „S morseovkou se maminka určitě luštit ne-bude, když má teď tolik práce s malováním a tape-továním. A taky dá moc psaní.“
Dorotka se chvíli tvářila naprosto zmateně.
„Tajný kód, pro případ, že by se zprávy někdo zmocnil,“ vysvětlovala jí Titty.
„Někdo by mohl sestřelit holuba,“ napadlo Ro-gera.
„Nějaký strašný Zmačkancův spojenec,“ dodala Titty.
„Napišeme to tak, aby to pochopila jen maminka a nikdo jiný,“ rozhodla Nancy. Opatrně utrhla prou-žek z papírku, na němž ležela tenoučná vrstva zla-tého prachu, a dala se do psaní. „Co tomu říkáte?“
zeptala se. „ROGER TO NAŠEL. JSOU TOHO CELÉ TUNY.“
„Ale vždyť toho tolik není,“ namítal Dick.
„Ještě není narýžované,“ odpověděla mu Nancy. „Ale bude. Jen se podívej, co kusů křemene tu čeká na rozdrcení, a každý by poznal, že se tu dá dolovat celé věky.“ Naškrábala ještě: „SRDEČNÉ PO-ZDRAVY OD D. sp. D. A. V.“ a pod to jako ob-vykle nakreslila zkřížené hnáty a lebku, která se ten-tokrát zvlášť radostně šklebila.
„Kdo to odešle?“ zeptala se.
„Já,“ nabídl se Roger. „Vezmu s sebou konvici a přinesu ještě trochu vody.“
„To už si nechceš zadržet?“
„Až později,“ řekl Roger. „Ale nejdřív bych asi měl vypustit holuba. Pojď, Dicku, zajdeme tam spo-lu.“
Dickovi však tolik ležely na srdci správné metody rýžování, že neměl na nic jiného ani pomyšlení. Titty, Dorotka a Roger se vrátili společně do tábora, kde čekal sám a sám ve velké kleci Homér, až na něj přijde řada a poletí.

Titty ho chytila a jemně podržela, než mu Roger zastrčil pod gumový kroužek na noze zprávu. Pak ho přendali do menšího cestovního košíku a vynesli na-horu na vysočinu, aby měl volný rozlet. Roger ho-uchopil oběma rukama. „Tak dobrou zprávu jsi nám ještě nenesl," řekla Homérovi Dorotka. „Ted!" velela Titty a Roger vyhodil holuba vysoko do vzduchu. Holub se rozletěl daleko přes vysočinu, a pak te-prve začal stoupat. Opsal veliký okruh po obloze, prolétl znovu vysoko nad dětmi a stoupal výš a výš. „Podívej," zvolal Roger. „Tamhle je taky holub a ještě výš." „Rogírku," vykřikla Titty, „vždyť je to jestřáb!" Vysoko, převysoko nad vznášejícím se Homérem spatřili všichni na téměř oslnující zářivé obloze drob-nou tečičku. Drobnou černou tečičku, která se snášela níž a níž, zakroužila vzduchem a znovu se o kousek snesla k holubovi Homérovi, jenž jí letěl v ústretu. „Homére! Homére! Je to jestřáb!" volal Roger. „Chytně ho!" vykřikla Titty. „Ten jestřáb patří nejspíš Zmačkanému klobouku," řekla Dorotka. „Schválně si tu s ním počkal a držel ho pod rouškou na zápěstí chráněném rukavicí. A pak ho pustil na našeho Homéra." „Copak nemůžeme nic dělat?" naříkala Titty. „Hej! Hej!" zvolala a zoufale mávala rukama, aby jestřába zastrašila. I Homér však již zřejmě zpozoroval, jaké nebez-pečí mu hrozí. Přestal stoupat a snášel se v podiv-ných klikatých čarách. Jestřáb se najednou spustil, jako když padá kámen. „Už ho má!" vzlykla Titty. „Kdepak, uletěl mu," vykřikl Roger. „Ten mu ale bezvadně uhnul." Jestřáb se znovu vznesl a vylétl nad holuba, který už byl skoro u země. Oba ptáci se teď octli v těsné blízkosti. Najednou se jestřáb vrhl střelmo dolů. Ho-mér jako by ve vzduchu maličko ucukl a vzápětí se už zřítíl do zelených korun stromů. „Dostal ho," zvolal Roger. „Ale vždyť za ním jestřáb letí," řekla Titty. „Nedostal ho!" zajásal Roger. „Podívejte se!" A tu spatřili, jak jestřáb znovu vzlétá nad stromy, chvilku krouží ve vzduchu a nakonec se vznáší a od-létá, až se jim na' oslnivé obloze dočista ztratil. „Ten Zmačkanec už musí být úplně zoufalý, když na nás jde s takovým špinavým trikem," řekla Do-rotka. „Ale co jestli zůstane Homér v lese," napadlo Titty. „Vždyť jiného holuba, 'kterého bychom mohli po-slat, ani nemáme." „Raději se zeptáme Nancy a Peggy," řekla Dorot-ka. „Pojďme, vrátíme se do rokle. Dick už určitě potřebuje čerstvou vodu." Vrátili se do tábora a podívali se i k holubí kleci, protože si v koutku duše přece jen všichni mysleli, že v ní najdou poplašeného Homéra. „To určitě kličkuje mezi stromy," usoudil Roger. „Pašák Homér!" U Tittiny studně nabrali plnou konvici vody, je-den po druhém se o ni střídali a vydali se znovu do rokle. Ještě dávno než k ní došli, slyšeli ono „buch, buch, buch", jak se ozýval drtící mlýn. „Tohle přece musí Zmačkaný klobouk taky slyšet," řekla Dorotka. „Hej," ozvala se Titty, když scházeli po strmém úbočí rokle. „Hej!" zvolala, aby ji v tom pravidelném bušení palice nepřeslechli. „Uslyší vás Zmačkanec. Co když se přijde podívat, co to provádíte? Vždyť dělá-te strašný rámus..." Nancy přestala bušit, a tu zaslechli, jakoby z vel-ké dálky, úderý kladiva a dláta uvnitř dolu, kde John s Peggy odlamovali další křemen. Dick se Zuzanou točili pánví a čile rýžovali. „Nedá se nic dělat," řekla Nancy. „A potom, má-me přece spoustu zvěďů. V dole bychom všechno schovali, než bys řekl švec. A dokud jsme tady, tak nám po nálezu neskočí. Nebezpečí hrozí, až ode-jdeme. Mohl by se sem vkrást, než ráno někdo při-jde." „Zrovna se pokusil chytit nám Homéra," řekla Do-rotka. „Pustil ze zápěstí jestřába..." „Sice jsme ho nepřistihli," dodala Titty. „Ale za-hlédli jsme, jak se jestřáb vrhl za Homérem, jen vy-letěl..." „A nedostal ho?" vyskočila Nancy. „Ne," odpověděl jí Roger. „Homér před ním sen-začně kličkoval a pak se schoval v lese. A tak se jestřáb zase vrátil." „Dostane se Homér bezpečně do Jezerky?" zeptala se Titty. „Ale ano," uklidňovala ji Nancy. „Jenom se tro-chu zdrží a nic víc. Už se mu to jednou stalo. Možná že to byl dokonce ten samý jestřáb..." „Tak tedy nebyl Zmačkancův," protáhla zklamaně Dorotka. „Ale proč ne?" rozzářila se Nancy. „Vidiš! Něco takového by bylo Zmačkanci docela podobné. Co teď vlastně dělá?" I Nancy byla celá šťastná, že může drcení nechat. Vylezla s ostatními po strmém úbočí rokle a rozhlédla se nahoru po 'kopci. Stál tam Zmačkaný klobouk a nad ním svítily bílé cákoty, které namaloval na ska-lách. „Doběhněte pro Johna," řekla pojednou Nancy. „Jezuskote... Tohle vypadá vážně." Roger rázem odběhl. Klouzal a klopýtal po str-mém úbočí rokle a volal do dolu: „Honem. Honem. Johne! Máš jít rychle k Nancy..." John vyběhl z dolu a hned za ním Peggy. Zuzana s Dickem se už drápali nahoru za Nancy. „Co se děje?" ptal se John. „Podívej se na ty bílé cákoty," řekla mu Nancy. „Jsme my to ale vrtáci, že jsme si toho ještě nevšimli. Leží přece všechny v jedné řadě..." „Jako směrová světla," napadlo Johna. „To máš pravdu."

„Ale u všech kozlů rohatých!" rozkřikla se Nancy. „Copak to nevidíš? Vždyť míří rovnou sem!"

A skutečně. Všechny bílé cákoty ležely v jedné čáře, a kdyby se ta čára protáhla dolů z kopce a přes vysočinu, vedla by až k Zlaté roklí.

„A každá cákota, kterou udělá, je o kousek blíž," řekl John.

„Teď je Zmačkanec o moc níž než poslední bílá cákota," všimla si Titty.

„A přesně v jedné řadě s ostatními," řekl Dick.

„Zrovna maluje další!" zvolala Dorotka.

Všichni viděli, jak jim před očima vyrůstá bílá skvrna. Zmačkaný klobouk se napřímil a pak ho spa-třili, jak se zase shýbá. „Schovává hrnek s barvou," domyslela si Nancy. Pozorovali ho, jak se rozhlíží vzhůru po ostatních cákotách a jak se pak obrací a dlouze a pozorně prozkoumává vysočinu.

A jako by tím jeho práce pro dnešek skončila, se-bral pak kabát, hodil si jej přes rameno a rázoval si to pryč, z kopce a přes vřesoviště k dundalské silnici. Na místě, kde ještě před chvilkou stál, zářila teď další bílá cákota a přibližovala přímku, kterou vedl Zmačkanec přes vysočinu, asi o tři sta, čtyři sta yardů k roklině.

„Tím je to jasné," řekl John. „Dneska tady pře-spím."

„Víte co, zůstaneme tu všichni," navrhoval Roger.

„Ale co tábor?" namítla Zuzana. „A voda? A mlé-ko k snídani?"

„Někdo by tu hlídat měl," řekl John.

„Já tu zůstanu," nabízela se Nancy.

„Jen to ne," zděsila se Peggy, která hrozně nerada spala sama ve stanu.

„Vždyť není bouřka," domlouvala jí Nancy. „Ale co kdyby se najednou strhla," bránila se Peggy.

„Já se odtud nehnu," trval na svém Roger. „Já přece tu rokli objevil."

„Stejně je to jen na dvě noci," řekl John. „Jestli narýžujeme zítra dost zlata, doneseme je pozítří lomaři Bobovi, a jak ten se k nám přidá, je Zmačkanec vyřízený."

„Vezmete si stany?" zeptala se Zuzana a Roger pochopil, že ustoupila.

„Není třeba," rozhodl John. „Stačí spací pytle..." Té noci nezůstala Zlatá rokle ani na chvilku nestřežena. Když si zlatokopové zašli do tábora na ve-čeři, hlídali ji střídavě John a Nancy z vrcholku stro-mu, kde měli pozorovatelnu. A po večeři si John s Rogerem stočili spací pytle, napěchovali je do ba-tohu a znovu vyšli do šera. Ostatní se za nimi dívali, a ještě dlouho potom, kdy jim ty tmavé postavy zni-zely z očí, čekali nahoře na Velké zdi a upřeně se roz-hlíželi přes vysočinu.

Snesla se již tma a Zuzana jim domlouvala, že už je načase jít spát, když tu konečně zahlédli vzdálené světélko baterky.

„Něco se stalo," hlesla Dorotka.

„Signály z Marsu," řekl Dick. „Pamatujete?"

„Buďte zticha," okřikla je Nancy. „Je to nějaká zpráva. Komu ještě svítí aspoň trochu baterka? Sig-nalizujte nazpátek..."

Třikrát dlouze posvítíte, ať vě-dí, že je sledujeme."

Peggy posvítila baterkou.

Daleko v temnotě se znovu objevily světelné zá-blesky. Dlouhé a krátké. Krátké a dlouhé. Nancy je sledovala a luštila nahlas Morseovy značky:

„D...O...B...R...O...U..."

...N...O...C..."

„A teď ty, Peggy. Zsignalizuj jim taky dobrou noc."

Nastala krátká přestávka a pak se z vřesoviště znovu objevily záblesky.

„J...O...H...O...H...O..."

„To byl určitě Roger." Všichni se rozesmáli. Ale světýlka se už neobjevila.

„John ho určitě poslal spát," domyslela se Zuzana.

„Pojďme si taky lehnout," navrhla Nancy. „John má úplně pravdu. Jsem po všem tom drcení dočista polámaná. A zítra nás to čeká nanovo."

Kapitola 2 3

NOVÝ OBJEV

Roger se probudil časně zrána. Večer si už nestačili ustlat pořádné lože z vřesu a takové spaní pod širým nebem není přece jen jako ve stanu, na který si už docela zvykl. A když mu sluníčko posvítilo do obli-čeje a začala ho tlačit kyčelní kost, zapůsobilo to víc než leckterý budík. Podíval se na Johna, ale John spal s hlavou schovanou v ohnuté paži. Snažil se zno-vu usnout, ale nešlo mu to, a tak tam ležel a přemýš-lel, co bude celý den dělat. Zase to drcení a rýžování! Asi se tomu přece jen nevyhne, ale je skoro škoda, že se nemůžou pustit do něčeho jiného. Po chvíli vy-lezl ze spacího pytle a rozhlédl se po roklí. V noci se k dolu nikdo nepřiblížil. Ani teď nebylo nikoho vidět. Jenom po dlouhém svahu Šedé suti se táhly bílé cákoty, které ukazovaly, jak se k nim Zmačkaný klobouk čím dál tím více přibližuje. Roger pohlédl přes vřesoviště k Tysonovic lesu. Ne. A přece ano. Nad stromy vystupoval přímo k obloze věchýtek ble-dého kouře, který za chvilku zesílil.

„Hej! Johne!" zvolal Roger. „Musíš vstávat. Zu-zana už dělá snídani."

John zív, protáhl se a pak se posadil a hbitě vy-lezl ze spacího pytle. Obrátil jej naruby a rozprostřel na sluníčku. Roger po něm pokukoval a ve všem ho napodobil. Pak se pustili přes vysočinu, ale každou chvilku zívli a oči měli celé ospalé.

„Nikdo se neukázal," hlásil Roger.

„Však kdybychom nehlídali, tak tam možná Zmačkanec přišel," řekl John.

„Co máme dneska na práci?"

„Drcení a rýžování."

„Všichni?"

„Nancy zajde do Jezerky pro holuby. A pak bu-deme samozřejmě potřebovat zvědy."

„Já bych šel na výzvědy," nabízel se Roger.

„Ahoj! Ahoj, Vlaštovky!" volala na ně z Velké zdi Nancy.

„Ahoj!"

„Nesu zprávu!" křičela Nancy.

Přiběhla jim naproti s dopisem v ruce.

„Píše maminka. Zuzana dostala dopis, když šla dolů pro mléko. Maminka nám poslala nazpátek ho-luby, a tak dneska do Jezerky nemusíme."

„To je prima," zaradoval se Roger. „Tak Homér přece jen jestřábovi ufrnkl a dostal se domů."

„Maminka píše, že se hodně zpozdil. Ale to není ještě to hlavní. Strýčku Jimovi došla ohromná bed-na plná všelijakých věcí. Timothy v ní není... Ale jestli ho strýček posílal současně s tou bednou, musí už dojít každý den. A maminka píše, že už je strýček skoro za dveřmi. Musíme sebou hodit."

„Když budeme celý den pořádně rýžovat, tak toho naděláme do večera až dost," řekl John. „Zítra za-neseme prášek lomaři Bobovi a poprosíme ho, aby nám udělal ingot."

Snídani spolykali, co nejrychleji mohli. John s Nancy střídavě drželi hlídky na pozorovatelně, ale Zmač-kaný klobouk toho dne naštěstí moc brzy nevstával. Po snídani se všichni vydali k rokli. Za včerejšek stačili naplnit malou plechovku od kakaa jen do po-lovičky.

„Copak to nestačí?" zeptal se Dick, ponořil prst

do zlatého prášku a díval se, jak se prášek blyští na slunci. „Co kdybychom ho rovnou zanesli k lomaři Bobovi a nechali si ho vyzkoušet? Aspoň bychom měli jistotu."

Ale John s Nancy si už vymysleli něco jiného. Chtěli zanést staříkovi tolik zlatého prášku, aby jim stačil na pořádný ingot. Rozhodli se, že naplní ple-chovku od kakaa až po okraj.

Denní robota začala. John, Nancy, Zuzana a Peggy dolovali, drtili a rýžovali. Dicka, Dorotku, Rogera a Titty usadili do skvělých skrýší, aby je varovali, kdyby se přiblížil Zmačkaný klobouk. Nesmějí přece připustit, aby se prikradl až k roklině a zastihl tu horníky, jak zpracovávají zlato. Nějaký čas pokračo-vala práce nerušeně, ale pak zahlédli Zmačkaného klobouka, jak přichází od dundalské silnice. Honem poslali jeden po druhém k roklině signál. Práce byla pro jistotu zastavena a zlatokopové ukryli všechno v dole. Zvědové leželi v kapradí a pozorovali, jak kolem nich prochází vetřelec. Dneska nezamířil na-horu po suti ke svým bílým cákotám, ale pustil se rovnou přes vysočinu k Vřesové skále, dlouhému hře-beni, který se táhl od Kančenžangy dolů do údolí Amazonky. Zvědové se za ním dívali, jak šplhá výš a výš, až jim nakonec zmizel za obzorem. Honem sig-nalizovali: „Vzduch je čistý." Za chvilíčku již za-slechli, jak se dal znovu do práce drticí mlýn.

„Teď nás snad chvilku nepotřebují," řekl Roger, který měl něco za lubem. „Co kdybychom se podívali po diamantech? V některém tom starém dolu."

„Nejdřív bychom to měli hlásit velitelství," řekla Dorotka a všichni čtyři zvědové se poslušně vrátili k rokli.

Nancy si zrovna chvilíčku odpočívala od drcení, a když vyslechla jejich zprávy, řekla: „Tak dobrá. A opravdu odešel? Měl někam namířeno, nebo si chodil jen tak?"

„Šel rovnou," odpověděl jí Dick.

„A pěkně rychle," dodal Roger.

„Jako kdyby pospíchal na nějakou schůzku," řekla Dorotka.

„Tak ať," ušklíbala se Nancy. „Z lomaře Boba stej-ně nic nedostane."

Zvědové chvilku vyčkávali. Nebudou je tu ještě k něčemu potřebovat? Nancy však znovu začala bu-šit do hmoždíře. Zuzana vyšla z dolu s další dávkou křemene.

„Tak pojďme," řekl Roger.

„Kam jdete?" zeptala se jich Zuzana.

„Hledat diamanty," odpověděl jí Roger.

„Kdo všechno jde?"

„Já bych ráda dopsala dopis," ozvala se Titty.

„Ale Dick s Dorotkou se mnou půjdou," řekl Ro-ger.

„Tak dobrá," souhlasila Nancy. „Ale dejte si po-zor na Zmačkance. Dívejte se po něm, kdy půjde na-zpátek. Možná že se proti němu budeme muset brá-nit."

„Rozkaz, pane," řekl rozradostně Roger.

„Nač si bereš ten Tittin provázek?" zeptala se ho Zuzana.

„Abychom našli cestu zpátky," vysvětloval Roger.

„Ale do starých dolů nesmíte," připomínala jim Zuzana.

„To je nápad," bránil se Roger. „Jak bychom pak mohli najít diamanty?"

„Tak nesmíte aspoň do žádných, kde jsme s Johnem ještě nebyli. I Nancy říká, že spousta dolů je tu nebezpečných."

„Zajděte si do těch dvou jeskyní, co jsme tuhle objevili," radil jim John, který vyšel zrovna z dolu. „Ty jsou docela bezpečné. Můžete si je prozkoumávat, jak se vám zlíbí. Poslyš, Nancy, co říkáš tomuhle kousku? Docela pěkný, vidl?"

„Ten je vůbec nejhezčí ze všech, co jsme tu našli," řekla Nancy.

„Tak si můžu vzít ten provázek?" ozval se Roger. „A poslyš, Titty, půjč mi baterku, docela jsem si svou vysvítal, jak jsem našel to zlato."

Dopoledne rychle ubíhalo. Zuzana s Peggy si ho-dily šilinkem, která z nich má udělat oběd. Která vy-hraje, bude

kuchařkou. Zuzana si zvolila hlavu, a ta také padla, a tak nechala ostatní, ať se činí v rokli, a vrátila se do tábora. Titty tu zrovna dopsala dopis tatínkovi do Číny a sepisovala druhý pro maminku a pro Bridget, která si, chuděra, odbývá doma černý kašel. Zuzana dala vařit vodu. Když zašla ráno pro mléko, vypůjčila si tajně od paní Tysonové pánev. Ostatní si myslí, že když se se vším nádobím rýžuje v rokli zlato, čeká je ubohoučkový oběd, ale Zuzana je překvapí. Dala ohřát dvě konzervy s knedlíčky plněnými masem a ledvinkami a postavila nad oheň spoustu nových brambor a trochu fazolových lusků. Titty psala pomalu dál. Sdělila už nejlepší domorodé ženě na světě, že se všem daří dobře, že našli zlato a že kapitán Flint bude mít strašnou radost... „Jenže pásovec nedošel a Dorotka myslí, že už je nejspíš po-hřben v moři. Zlato našel Roger. Já zase našla vodu, hledala jsem ji s rozvětvenou větvíčkou. Nejdřív to bylo hrozné, ale podruhé už to docela šlo. Už jsi to někdy zkoušela? Jak se vede Bridget? Přijďte co nejdřív. Když jsme teď našli zlato, tak je doneseme jednomu opravdickému horníkovi a ten nám udělá ingot. Jen se vrátí kapitán Flint, můžeme se rozjet na ostrov Divokých koček. Ale do té doby se nemůžeme ani hnout, protože musíme hlídat důl. Moc na tebe vzpomínám tvá milující Titty. Roger by ti taky poslal pozdrav, jenže zrovna hledá diamanty. Moc na tebe, mami, vzpomínám. Vážně. Titty."

„Oběd už je skoro hotový," řekla konečně Zuzana. „Skoč to zasignalizovat Rogerovi a Dorotce s Dickem, a pak zaneseme všechno jídlo k rokli."

Pátrání po diamantech se moc nevyvedlo.

Rogera, Dicka i Dorotku trochu omrzelo prozkou-mávat jeskyně, které už byly prozkoumané, a teď od-počívali ve vřesu na severním úbočí vysočiny, kde se nad nimi jako hradba tyčila Vřesová skála.

Roger navíjel konec provázku na klubko, protože mu upadlo a trochu se rozmotalo. Tak ho přece jen nepotřebovali. Takové staré jeskyně se dají prozkou-mat i bez provázku. Stejně jsou všechny jen pár yar-dů hluboké.

„Jak k tomu přijdeme," zlobil se Roger. „Kdybych čekal na všechny ostatní a nevlezl do toho dolu v rok-li, tak jsem zlato nikdy nenašel."

Dick neřekl ani slovo. Ležel na zádech, s ruka-ma na obrýlených očích, a díval se mezi prsty na zá-řivou oblohu.

Vyzkoušel si také brýle proti prachu jako ostatní, ale když je měl nosit ještě přes obyčejné brýle, skoro jimi neviděl. Tam někde nahoře je jest-řáb, možná že tentýž jestřáb, který se vrhl na Homéra,... černá skvrnka... a zase je vidět... nebo už zmizel...? Obloha byla tak oslnivá, že když zavřel oči, slzely mu a měl dojem, jako by se přes celý svět přetáhla červená clona... Vzpomněl si na krevní oběh a začal uvažovat, jestli každíčká kapka krve musí proběhnout celým tělem a jak dlouho to asi trvá...

Dorotka souhlasila s Rogerem. Cestou sem pro-cházeli pod Vřesovou skálou na kraji vysočiny, a tu viděli v úbočí hřebene otvor za otvorem a jeden vy-padal slibněji než druhý. Byla by opravdu věčná ško-da trochu je neprozkoumat, když už mají klubko pro-vázku a mohou je za sebou rozmotávat. Vždyť je to mnohem lepší stopa než drobečky, které si házeli na zem Jeníček s Mařenkou. A co kdyby jejich trojice opravdu něco objevila? Když už se našlo zlato, proč ne i diamanty? Strašně ji mrzelo, že se nesmějí do těch dolů podívat. Ale zároveň chápala Zuzanu.

„Nemůže přece vařit a ještě na nás dohlížet... A dobře ví, že ostatní mají plné ruce práce."

„Kdybych to zlato nenašel, tak jsme ho ještě hle-dali," vedl Roger dál svou.

„To by ale byla hrůza," řekla Dorotka. „Nancy po-vídala, že i takhle máme strašně málo času. A taky že máme. Kapitán Flint už tu může být každý den..."

„A maminka s Bridget taky," dodal Roger a hned mu bylo veseleji. „To začneme vyhazovat do povětří skály... a pojedeme na ostrov... a zaútočíme na hausbót. Co kdybychom si zazávodili kolem ostrova? Nebo z ostrova na břeh. Tam je to delší. Dovedeš plavat, Dicku?"

„Samozřejmě že dovede," řekla Dorotka. „Víš pře-ce, jak spadl loni o prázdninách do vody..."

Najednou se odmlčela.

„Dicku," zašeptala.

Roger už spatřil, co zahlédla Dorotka, a ležel přitíštěn ke skále jako had. Dick otevřel pod brýlemi jedno oko a uviděl těsně u svého obličeje Dorotčinu tvář. Stačilo, aby se na ni podíval, a hned pochopil, že musí být zticha. A za chvíli to viděl i on.

Sotva na třicet yardů od nich, kde uschlý mech vy-sočiny narážel jako moře na hradbu skalního hřebene, stál u balvanu Zmačkaný klobouk a mžoural ve slu-níčku. Sundal si zmačkaný klobouk a oprašoval si jej rukávem. Pak si zase svlékl kabát a oprašoval špínu, kterou našel na něm. Neměl zřejmě nejmenší pode-zření, že není sám. Ale jak se sem dostal? Vždyť tady před chvílí nikdo nebyl! Sami ho přece ráno vi-děli, jak si to míří přes hřeben. A i když pátrali po diamantech, nezapomínali ani na chvíli, že jsou také zvědové.

Kdyby Zmačkaný klobouk nebo kdokoliv jiný pře-šel po vysočině, museli by ho přece hned vidět. A na-jednou je tady, docela blízko nich. Kdyby byl scházel po hřebeni, určitě by ho zahlédli a on by viděl je, a je přece docela jasné, že o nich nemá ani ponětí. Skrčili se za skálou a čekali.

Zmačkaný klobouk se rozhlédl po vysočině, jako by se rozhodoval, kudy se pustit, a pak vyrazil svým obvyklým pravidelným dlouhým krokem.

„Neměli bychom ho odlákat?" napadlo Dorotku.

„Vždyť nejde k rokli," řekl Roger.

„Ale jak se sem dostal?" nechápal Dick.

Dívali se za vysokou hubenou postavou, jak si to rázuje přes mech, a pak se připlazili jako Indiáni k místu, kde se jim Zmačkaný klobouk objevil.

A tady našli mezi skalami otvor, který nebyl o nic větší než oni sami. Upřeně se jím zadívali do tmy, ale venku zářilo slunce tak jasně, že neviděli ani na krok.

„Je to důl," řekl Roger.

„Určitě se v něm schovával," napadlo Dorotku.
„Ale vždyť jsme ho viděli, jak jde přes hřeben," namítal Roger.
„Kdyby vešel tudy, museli bychom ho přece zahlédnout," napadlo Dicka. „Ten důl má určitě ještě jeden vchod."
„Jestli sem proklouzl, a my ho nezpозorovali, tak se umí plížit jako had...," řekl Roger. „Poslyšte, uvnitř je docela prima chodba."
Vytáhl z kapsy baterku, kterou si vypůjčil od Titty, a posvítil do otvoru. Dick s Dorotkou nakukovali do skály za ním.
„Kdysi tu byl určitě širší vchod," řekl Dick.
„Počkejte chvíličku," zašeptal Roger a rychle ucouvl. „Měl bych raději někde přivázat ten provázek."
„Ale poslyš, Rogere, myslíš, že bychom měli?" ozvala se Dorotka. „Zuzana přece říkala..."
„Zmačkanec je o moc starší než John i než Zu-zana," prohlásil Roger. „Zuzana povídala, abychom neprozkoumávali žádnou jeskyni, kde s Johnem ne-byli, protože je třeba nebezpečná. Jenže Zmačkanec je starší než oni dva dohromady, a ještě je to domo-rodec. A tak je docela jisté, že se téhle jeskyně bát nemusíme... Podívejme se, tenhle vřes se nám zrov-na hodí..."
Posadil se na bobek a přivázal konec provázku k pevnému hnědému stonku vřesu. Potom se vrátil do chodby a cestou za sebou rozmotával klubíčko.
„Pojď sem, Dicku," řekl. „Někdo by mi měl po-držet baterku. Tenhle provázek se musí držet oběma rukama."
„Určitě je to tu bezpečné," ujišťoval se Dick. „Vždyť jsme ho zrovna viděli, jak odtud vyšel."
„Půjďme jen kousíček," šeptla Dorotka.
A vzápětí už všichni tři zmizeli v úbočí kopce. Uvnitř se zastavili a rozhlédli se z temné chodby přes vysočinu ozářenou sluncem. Zmačkaný klobouk kráčel vytrvale dál.
„Neměl by ho někdo sledovat?" napadlo Dorotku
„Vždyť nejde k rokli," odbyl ji Roger. „Pospěšte si už. Tohle je o moc větší jeskyně než naše. Kdoví co všechno tady najdeme."
„Jak jsi vlastně našel to zlato?" ptala se ho Dorotka.
„Jen jsem si tam tloukl kladívkem," odpověděl jí Roger. „Pojďte už. Zajdeme ještě kousek dovnitř. Ale dávejte pozor na provázek."
„Není tu tak sucho jako v naší jeskyni," všiml si Dick, který si pečlivě prohlížel vlhké lesklé místo na stěně... „Bude to asi tím, že naše jeskyně je mělká a tahleta vede až dovnitř kopce."
„Ale my moc daleko nesmíme," připomínala jim Dorotka. „A dělejte, ať už něco objevíme." Viděla v duchu, jak se hrdě vracejí, rozvírají dlaně a uka-zují, jaký to našli poklad. Pravděpodobně to nebude zlato... ale něco jiného určitě... Stříbro by ani za velké hledání nestálo... Diamanty? Proč ne? Takhle hluboko pod zemí se může najít ledacos.
„Pozor na ten provázek," připomínal jim Roger. „Jestli na něj šlápnete, tak se přetrhne a nedostaneme se zpátky."
„Vždyť vidíme světlo u vchodu," namítl Dick.
„Já už ho nevidím," řekl Roger. „Chodba se tro-chu zatáčí... Kde máš tu baterku? Co říkáte, že je tohle opravdický průzkum?"
„Moc daleko nesmíme," hlesla Dorotka.
„Poslyšte," řekl Dick, který pozorně ťukal kladív-kem. „Tady je dřevo. Trochu to tu vyztužovali..."
„Anebo je to skryš," napadlo Dorotku. „Za takové dřevo by se dalo poschovávat všechno možné."
„Jsou to podpěry," řekl Dick. „Trochu se tu drolí stěny. Tady je vidět, kudy dál. Sotva se tu promáčkne ...
„Třeba tady ta chodba končí," řekla Dorotka s na-dějí v hlase.
„Ba ne," odpověděl jí Dick. „Zase se rozšiřuje a vede dál."
„Protáhni se tam, Dorko," pobízeli ji Roger. „Nebo tam vlezú já a ty podrž na chvílku provázek. Ale ne abys na něj zase šlápla."
Přelezli hromadu kamení, která zpola zahrazovala chodbu, a svítili si baterkami sem a tam po skalních stěnách.
„Húúú, húúú," zahoukal Roger a snažil se, aby mu hlas zněl stejně dutě, jak dutá byla ta chodba. „Vidí-te, za chvílku jsme už na konci provázku."
„To už se budeme muset vrátit," řekla Dorotka.
A právě v té chvíli se po nich znovu podívala Titty, která se také skrývala na vysočině a pozorovala Zmačkaného klobouka, a ne a ne je vypátrat. Ještě před chvílkou je přece viděla v dálce, jak se schovávají ve vřesu! Nese jim zprávu od Zuzany a musí je za každou cenu najít. Jenže jí teď dočista zmizeli. Předvedli jí sice ukázkou vynikajícího plížení, ale moc to v té chvíli neoceňovala.

Kapitola 24

POHŘBENÍ ZA ŽIVA

Titty byla pevně přesvědčena, že je ještě před chvíl-kou viděla pod Vřesovou skálou, tou dlouhou ostru-hou Kančenžangy, která objímá jako paže severní úbočí vysočiny. Nejdříve zahlédla Zmačkaného klo-bouka, jak si to rázuje dlouhými kroky přes hrbola-tou zem, a domyslna si, že jde pozdě na oběd k Atkinsonům. Pozorně ho sledovala, jestli se snad moc nepřiblíží k Zlaté rokli, protože by se hned musela rozběhnout k zlatokopům a varovat je. Když se však za okamžik podívala po Dickovi, Rogerovi a Dorot-ce znovu, nebylo po nich už ani památky. Ale před chvílkou se přece schovávali za několika skalisky, aby je Zmačkaný klobouk neviděl. Dobře chápala proč. Jenže teď už je od nich Zmačkaný klobouk po-řádně daleko. A po celém tom prostranství není ani jediné pohostinné kapradiní, kudy by se mohli nepo-zorovaně plížit. Daleko se jistě za tu chvílku nedo-stali a Titty zaostřovala dalekohled hned na jedna skaliska a hned na druhá a pátrala po čepici, ruce či noze, nebo po čemkoliv, co by jí prozradilo, kde se skrývají.
„Ti se ale dovedou plížit," řekla si Titty, ale pro-tože jim nesla vzkaz a signalizovat někomu, koho člověk ani nevidí,

nemá přece cenu, rozběhla se pak přes vyprahlý mech.

Tady je určitě viděla naposled. Zrovna tuhle skalní stěnu si prohlíželi. Vždyť je tu i znát, kde klepali kla-dívky. Titty se pozorně rozhlédla kolem sebe. A tady jsou zbytky tří vycucaných pomerančů, pečlivě uklizené v kořincích vřesu. Taky je mohli odnést do tá-bora a spálit, pomyslíla si Titty. Ale třeba je sem strčili jen prozatím. Jenže kde vlastně jsou? Ohlédla se přes vysočinu. Zmačkaný klobouk pospíchal domů na oběd a přícházeli už k dundalské silnici. Zavolala, ale ne moc hlasitě:

„Ahoj!“

Chvilku poslouchala.

„Ahoj, vy popletové,“ zavolala znovu. „Jídlo je ho-tové! Zuzana vám vzkazuje, abyste už šli.“

Co to? Snad jí někdo neodpovídá? Ale odkud?

Titty pohlédla na řadu černých otvorů v úpatí Vře-sové skály. Po tom, co jim uložila Zuzana, by jistě nikdo z nich nevlezl do některého z těch starých dolů, i kdyby se chtěl schovat před Zmačkancem. A vtom pojednou spatřila, jak sebou jeden trs vřesu zašku-bal. A dneska přece vůbec nefouká větřík. Třebas se ve vřesu schovává lasička. Titty se tam potichoučku plížila. Vřes sebou škubl znovu, a tu Titty spatřila, že se od něho táhne provázek a mizí v podzemní chodbě.

„Rogere!“ zvolala.

U Dicka a Dorotky to bylo něco jiného. Jim by to třeba nikdo za zlé neměl, ale Titty se bála pomyslet, co by řekla Zuzana, kdyby věděla, že Roger vlezl do neprozkoumaného dolu.

„Rogere!“ zvolala znovu.

Provázek sebou znovu škubl, ale nikdo jí neodpo-věděl. Jestli jsou tam uvnitř všichni tři a povídají si, stejně ji neuslyší. Je to ale strašná smůla, že půjčila Rogerovi baterku! Musí ho hned vyvést z té chodby! Titty vzala za provázek a zatáhla za něj. Na druhém konci ucítila slabé trhnutí. Raději už znovu nezatáhla. Co kdyby se přerázil o ostrý okraj skály a ostatní by zůstali bez spojení? Titty se znovu rozhlédla od vcho-

du do jeskyně. Viděla však jen Zmačkaného klobou-ka, který jí zrovna mizel z očí, jak sestoupil z vyso-činy na dundalskou silnici. Po Zuzaně nebylo nikde ani potuchy. Neviděla ani zlatokopy ze Zlaté rokle. Kolem dokola nebyl nikdo, komu by mohla dát zna-mení. A stejně by bylo lepší vyvést Rogera ven, než se John nebo Zuzana, hlavně Zuzana, dovědí, kam vlezl.

Titty uchopila provázek lehce do prstů a pevně vy-kročila do tmy.

Prvních pár yardů viděla docela dobře. Bylo jí po-divně, když sem tak vešla z vyprahlého vřesoviště a ucítila pod nohama bláto, či alespoň lepkavou půdu. Vzpomněla si, jak šli na návštěvu za lomařem Bobem, jak viděli v šachtě kaluže a na stěně úzké jed-nokolejné dráhy praménky vody. Ale rychle se se-tmělo a Titty neměla nijak příjemný pocit, když tak ohmatávala drsný skalní povrch a zlehounka přejíždě-la prsty po provázku.

„Hej! Zastavte! Rogere!“ volala.

„Haló!“ ozvala se odpověď. Bylo to docela blízko. Ale jak to, že není vidět světlo? Věděla určitě, že Dick s Dorotkou si brali na cestu baterky, a svou přece půjčila Rogerovi.

„Haló!“ zavolala na ně. „Kde jste?“

„Haló!“ uslyšela znovu odpověď. Zdálo se jí však, že to volá spíš Dorotka než Roger.

„Au!“ Titty narazila do čehosi přímo před sebou. Bylo to syrové, vlhké dřevo. Ozval se rachot drobné-ho kamení a uvolněné hlíny.

Titty se honem zastavila. Aspoň že si s sebou vzala zápalky. Vytáhla z kapsy krabičku a rozškrtla sirku. Zjistila, že je v jakémsi zákřutu chodby, která se stáčí ostře doprava a pak pokračuje dál. Před mnoha a mnoha lety kdosi chodbu v ohybu nahrubo vydlěvil a nad Tittinou hlavou ležela prohnutá prkna, pode-přena ze strany o kolmé bednění. Mezerami mezi vrchními prkny propadávala hlína a drobné kaménky a některé z podpěr se zřejmě sesuly, protože chodba už byla hodně úzká, a když se Titty chtěla dostat za roh, musela přelézt přes haldu kamení a hlíny. Zrovna takových chodeb se Zuzana bojí. A o zrovna tako-vých chodbách tvrdí i kapitán Nancy, že nejsou právě bezpečné. Musí odtud hned Rogera vyvést.

„Rogere!“ zvolala. „Počkej chvíličku. A nechod’ už dál.“

„Haló!“

Tak tady jsou a docela blízko! Těsně předtím, než ji dohořela sirka a spálila jí konečky prstů, zahlédla Titty, že provázek se táhne kamsi za roh. Vzápětí, obklopena tmou, spatřila na stěně odlesk světla, a když se pak plížila dál, uviděla nedaleko před sebou mlhavé postavy a baterky tří badatelů.

Znovu narazila Titty do starého bednění po straně chodby. A znovu jako by něco povolilo a z mezer mezi starými prkny, jimiž si teď už dávno zemřelí horníci zastřešili svou úzkou chodbičku, se na ni spus-tila sprška drobného kamení.

„Rogere!“ zvolala. „Zastav se! Musíš hned odtud. Zuzana povídala, že nesmíme do žádného dolu, do-kud se ona nebo John nepřesvědčí, že je bezpečný.“

„Ale tenhle je bezpečný,“ tvrdil Roger. „Vždyť z téhle díry vylezl Zmačkaný klobouk, a ten je přece větší než Zuzana i John.“

„Ale všechno se to tu rozpadá,“ naléhala Titty. „Poslouchej. Narazila jsem do stěny a pořád ještě se to sype. Jen si to poslechni. Musíš rovnou ven. Ho-nem. Tak co, jsi první námořník, nebo ne? Kapitáni se budou strašně zlobit. A Zuzana taky...“

„Vystoupil přímo z hlubin země,“ zarecitovala Do-rotka sobě i ostatním.

„Proklouzl jako drobný červ,“ pokračoval Roger, „a pak si staříček klobouk oprášil a do kopců rychle zamířil.“

„Jen si to poslechněte,“ prosila je Titty.

Dick si posvítíl baterkou po stěnách chodby, které byly na těchto místech z pevné skály a nepodpírala je žádná prkna.

Všechno tu bylo bezpečně pevné. Avšak za nimi, za oním zákrutem chodby, kde strop byl podepřen dřevěným bedněním a prkna se pro-hýbala pod tíhou země, se znovu rozlehl rachot, jako když se sesouvá půda.

„Když jsme sem šli, tak bylo všechno v pořádku,” tvrdil Roger.

„Tak si to poslechni,” naléhala znovu Titty. „A po-spěšte si. Musíme se odtud co nejrychleji dostat.”

Vtom se však v chodbě za nimi rozlehl rachot, jako když se sesouvá těžší kamení, zapraštělo tříštící se dřevo a znovu se začala sypat hlína, jenže teď se ten rachot pořád zvětšoval a zvětšoval. Ještě jednou se ozval praskot, pak temné zadunění a bouchnutí a pak už jen potichu padal kamínek za kamínkem, až se po-stupně rozhostilo ticho.

Roger a Dorotka rychle rozsvítili baterky, ale ozá-řili jen jeden druhému obličej. Dick už utíkal k místu, odkud se rozlehl ten rachot. Titty popadla Rogera za ruku a začala také ustupovat zpátky chodbou.

„Dávej pozor,” nabádal ji Roger. „Pozor na ten provázek. Ať se ti do něho nezatamotají nohy.”

„Tudy se ven nedostaneme,” řekl tiše Dick. „Staré bednění se asi sesulo a chodba je zavalená.”

„Jsme tu uvěznění,” zděsila se Dorotka.

„Musíme se přece dostat ven,” zvolala Titty.

„Nemohli bychom to přelézt?” napadlo Rogera.

„Pohřbení zaživa,” pronesla Dorotka.

Ve světle baterek spatřili hromadu hlíny a kamení, z níž trčel tu a tam konec shnilého prkna. Chodba byla zatarasena. Starý strop povolil a s ním se zřítíla i obrovská tíha zeminy.

„Kdybychom to zkusili přelézt, tak se sesype dal-ší,” řekla Titty.

„Však oni přijdou a vykopou nás,” zadoufala Dorotka. „Najdou provázek, a ten vede rovnou do ze-mě.” Zadívala se dolů na provázek, jak mizí pod spadáním kamením, které zavalilo chodbu.

Titty najednou vykřikla: „Ale to nesmíme připus-tit. To nesmíme,” opakovala. „Zuzana by myslela, že Roger zahynul. Musíme se prokopat sami... honem... honem, než uhodnou, co se stalo.”

„Pozor,” zarazil je Dick. „Tahleta prkna taky po-volují. Utečte. Musíme se vrátit do chodby, kde už jsou stěny jenom ze skály.”

Honem couvali zpátky chodbou.

„Titty, prosím tě, nezlob se na mne,” zažadonil Roger.

„Víte co, měli bychom jít raději dál,” řekl klidně Dick. „Určitě se dostaneme ven na místě, kudy vešel do chodby Zmačkanec. Odněkud přece přišel...”

Dickova slova všechny překvapila. Když se tak za nimi chodba najednou uzavřela, ostatní dočista za-pomněli, že když nemohou zpátky, mohou ještě ku-předu.

„Honem,” pobízela je Titty. „Musíme si co nejvíc pospíšit. Zuzana se po nás začne už každou chvilku shánět. Poslala mne, abych vás přivedla k obědu.”

Roger zatahal za provázek. Ale marně. Škubl za něj vši silou a provázek se přetrhl. Titty si dovedla představit, co najdou ostatní, až po nich začnou pá-t-rat - malý trs vřesu, provázek, který se od něho táhne dovnitř kopce a pak mizí pod takovou spoustou hlí-ny a kamení, že by ji museli odhazovat celé dny. A jak jednou tohle uvidí, budou určitě přesvědčeni, že pod tou hromadou leží Roger, Dick s Dorotkou i Titty.

„Prosím vás, nezdržujte se,” volala. „Pospěšte si. Ten provázek přece nemusíte smotávat.”

„Co když ho budeme potřebovat,” řekl Dick, kte-rého roztržitost úplně přešla. Tak jako tenkrát o zim-ních prázdninách, když našli nemocnou ovci, hned ho napadlo, co dělat, a věděl si se vším radý.

„Nesviťte zbytečně baterkami,” řekl. „Kdoví jak dlouho je budeme ještě potřebovat. Zhasni svou, Dorko, a ty taky, Rogere. Nejdříve si posvítíme mou. Jedna nám musí zbýt, abychom viděli stopy.”

„Stopy?”

„Přece stopy Zmačkaného klobouka,” vysvětloval Dick. „Díval jsem se na ně, zrovna když jsi na nás zavolala. Zem je tu vlhká, a tak jsou vidět docela zřetelně... Tady ne...”

„Však jsme tu taky všichni dupali jak buvoli,” řekla Titty, a div se nerozesmála, jak z ní spadla ve-liká starost.

„Vidíte,” ukazoval jim Dick. „Sem jsme se až do-stali. A tady jsou otisky Zmačkancových bot.”

Podržel baterku nízko při zemi a Titty se zadívala v jejím světle na stopy. Zmačkanec nosil pořádně vel-ké boty, kolem podrážek okované horolezeckými cvočky.

„Vždy jsou to úplná kopyta, víc už by ani být vi-dět nemohly,” řekla mu.

„Je jich spousta,” radoval se Dick. „A všechny ukazují jedním směrem. Zmačkanec tudy prošel ko-likrát. Stačí, když půjdeme po jeho stopách, a někde se určitě dostaneme ven.”

Kapitola 25

SPĚCHAJÍCÍ KRTKOVÉ

Nebylo nic snadného postupovat chodbou v jediném zástupu a ve světle jediné baterky, ale všichni věděli, že Dick má pravdu. Baterka vydrží dlouho, když se jí tu a tam blikne a zase zhasne, ale jak ji člověk ne-chá rozsvícenou a chce při ní číst nebo něco dělat, rychle se vybije. Měli jen tři slušné baterky a nemohli si dovolit plýtvat světlem. Kdoví jak je ta chodba asi dlouhá?

Dick šel první, docela sehnutý, a svítil si na velké stopy, které se zřetelně rýsovaly na vlhké půdě chod-by. Jak míjel rok za rokem, neprošla tudy lidská no-ha. Jen prach se snášel na zem a měnil se v bláto a najednou se v tom blátě objevily velké stopy, pata špička, pata špička, které tu zanechal Zmačkanec. Ta-ková stopa se sledovala o moc snáz, než když se Dick s Titty pokoušeli stopovat vyprahlou lesní pěšinou Nancy.

Za Dickem šel Roger a Dorotka a dívali se přes sehnutého Dicka kupředu do tmy na skalnaté stěny a strop chodby, osvětlený tu a tam baterkou, kterou držel Dick kousek nad zemí, jak si prohlížel stopu za stopou. Poslední šla Titty, ale

všichni se drželi co nejbliž Dicka a jeho světla a Titty je pobízela, aby si aspoň trochu pospíšili.

„Zuzana se za námi určitě přijde podívat," říkala. „Pospěšte si přece. Po stopách se dívat nemusíte. Dokud se chodba nerozdělí, jdeme určitě správně."

„Zatím vedou všechny stopy tímhle směrem," řekl Dick.

„Tak jdi dál," naléhala Titty.

Dick pospíchal dál. Neprohližel si aspoň každou stopu zvlášť, ale šel pořád rovně a spokojoval se tím, že tu stopy jsou. Šel pořád kupředu a ostatní těsně za ním. Chodba byla úzká, ale stěny a strop měla ze skály.

„To je dobře," řekl tiše Dick. „Jen když tu není žádná výdřeva. Kde nehrozí, že něco spadne, tam se nikdo nenamáhá s vydřevováním."

Posvít si blednoucí baterkou po stěnách a po stropě. „Někde přece musel Zmačkanec do chodby vejít," řekl.

Najednou se zarazili. Titty měla dojem, jako by se něco změnilo. A opravdu, šli po tvrdé skále. Dick se znovu shýbl.

„A máme po stopách," řekl.

„Pojďme dál," naléhala Titty.

„Potřebujeme silnější baterku," řekl Dick. „Pojď sem, Rogere, ta tvá není špatná. Jdi napřed a mou necháme trochu vzpamatovat. Je už skoro vybitá."

Roger si vyměnil místo s Dickem a celý nadšený pádil napřed. Najednou se zastavil.

„Co si teď počneme?" zeptal se.

Chodba ústila do sloje, kde se sbíhalo ještě asi pět jiných chodeb. Všechny byly skoro stejně široké a ani jedna neležela přímo proti chodbě, jíž sem přišli.

Roger zakroužil baterkou.

„Nech toho," napomenul ho Dick. „Odkud jsme vlastně přišli? Dokud to nezjistíme, nesmíme se ani hnout."

„Tudy," řekla Titty.

„Viš co," obrátil se na ni Dick. „Stůj na svém místě, ať to nepopleteme."

„To by byla hrůza, kdybychom se zase vrátili, od-kud jsme přišli," řekla Dorotka.

„Prozkoumám všechny chodby, dokud nenajdu další stopy," rozhodl se Dick.

„Vezmi si provázek," poradil mu Roger.

„To je nápad," souhlasil Dick.

„Nemohli bychom jít oba?" ptal se Roger.

„Ne," zarazila ho Titty. „Ty přece neumíš vůbec stopovat a Dick ano."

„Raději podrž tenhle konec provazu," požádal ho Dick. „A viš co? Půjč mi silnější baterku a vezmi si zatím mou."

Vzápětí už byl Dick pryč, plížil se s Rogerovou baterkou v ruce a pátral po zemi v jedné z chodeb. Titty stála v ústí tunelu, jímž přišli, a na okamžik ho zahlédla ve stínu baterky. Vzápětí však už chodba zatáčela a naše trojice zůstala ve slují v úplné tem-notě.

Roger rozsvítil Dickovu baterku. Nebyla v ní však už ani jiskřička života. Mdle načervenalé svítila, ale i to bylo lepší než nic.

„Ne abys pustil konec provazu, Rogírku," připo-mněla bratrovi Titty.

„To ani nemůžu," řekl Roger. „Omotal jsem si ho kolem prstu."

„Už se vrací," všimla si Dorotka.

Světélko, které bylo zprvu vidět matně, vysvitlo teď jasněji a vzápětí zazářila baterka. To už Dick zatáčel za ohyb chodby, mířil si to rovnou k nim a namotával si provázek na klubko.

„Tady není po stopách ani potuchy," řekl. „Zku-sím to ve vedlejší."

„Jednou z nich Zmačkanec určitě přišel," řekla Do-rotka. Mluvila skoro šepem a jenom poslouchala, jak se Dickovy kroky vzdalují v dlouhé chodbě.

„Uvidíte, že je najde," řekl Roger, a jako by tím utěšoval nejen Dorotku, ale i sebe.

„Jenže záleží na tom, kdy," hlesla Titty. „Už se zase vrací... Nic?"

„Šel jsem, dokud mi stačil provázek," hlásil Dick. „A bylo tam tolik bláta, že bych určitě poznal, kdy-by tam někdo prošel. Nejspíš to bude až ta další, jedna z těch dvou je určitě hlavní chodba. Obě leží přibližně proti naší. Doufám, že jste se nehnuli z místa?"

„Ani o kousíček," ujistila ho Titty.

Vzápětí zaslechli, jak na ně Dick volá, až se to ozvěnou rozléhalo v jeskyni a zaznívalo ze všech cho-deb najednou.

„Honem," křičel Dick. „Už je zase mám."

„Můžu jít první?" zeptal se Roger.

Raději pusť Dicka," domlouvala mu Titty.

Tak dobrá," ustoupil Roger. „Ale provázek budu držet já."

Malý průvod pospíchal chodbou. Dlouho nikdo ani nepromluvil.

„Ta chodba určitě prochází pod celým kopcem," řekla konečně Dorotka.

„Končí asi až na druhé straně, co jsou lomy," na-padlo Rogera.

„Ale to je přece strašně daleko," zděsila se Titty. „A my se musíme rychle vrátit."

„Vydrží nám baterky?" zeptal se Roger. Druhá ba-terka už svítila docela slaboučce.

„Ještě máme mou," připomněla mu Dorotka.

„Poslyšte," ozvala se Titty. „Co když je tohle Stará štola? Nancy jednou povídala, že možná vede skrz naskrz."

Zmačkanec byl třeba dopoledne na návštěvě u lomaře Boba a pak se tudy vrátil."

„Určitě už máme polovinu cesty za sebou," povzbu-zoval ostatní Dick.

Klopýtali dál, jak nejrychleji mohli.

„Škoda že se nám to nestalo, když jsme měli vše-chny baterky nové," zalitoval Roger.
„Posvítíme si tvou, Dorotko. Rogerovu bychom měli nechat trochu odpočinout. Třeba se ještě vzpa-matuje. .."
Dick se zastavil a vrátil Rogerovi baterku. Dorot-ka mu podala svoji.
„Není o moc lepší," řekla. „Předevčirem večer jsem s ní svítila, protože jsem se najednou za tmy probu-dila, na něco jsem si vzpomněla a chtěla jsem si to poznamenat."
„Každopádně je lepší než ostatní," řekl jí Dick.
„Poslouchejte," sykla Titty.
„Zase to někde padá," lekla se Dorotka.
„Vsadil bych se, že je to lomař Bob," ozval se Ro-ger.
„Honem," pobízela je Titty.
Za pár minut se zastavili. Nedaleko se ozval do-cela nový zvuk, hluboké a duté dunění a rachot, jako když se po kolejnicích kodrcá nákladní vozík. Na-jednou se objevilo světélko a z boční chodby vyrazil malý, těžce naložený vozík, přehnal se kolem a za ním klusal jakýsi muž.
„Lomař Bob," zvolal Roger. „Já to věděl, že ho tu najdeme. To je určitě chodba od jeho břidlicového dolu. Už jsme skoro venku."
„Nekřič," zarazila ho právě včas Titty. Jakmile byli v bezpečí, dokázala už myslet i na jiné věci. „Po-slyšte," řekla jim.
„Musíme nejdřív zjistit, jestli s ním Zmačkanec opravdu mluvil."
To už došli na místo, kde se boční chodba z Bo-bova dolu spojovala se Starou štolou.
„Nepřipadá vám, jako by to už byly celé věky, co jsme sem zašli?" zeptala se Dorotka.
„Zmačkanec tu byl," řekl Dick. „Stopy vedou z boční chodby přes šachtu. Kdyby šel rovnou dál, tak by tu nebyly."
„Je lomař Bob vlastně přítel, nebo nepřítel?" na-padlo Dorotku.
„To je právě ono," řekla Titty. „To nevíme. Ale musíme si pospíšit. Než se dostaneme do tábora, máme před sebou ještě strašnou cestu do kopce.
Všichni se téměř rozběhli Starou štolou, jenže moc utíkat nemohli, protože klopýtali přes pražce malé jednokolejky. Došli až k ohybu chodby, a tu spatřili daleko před sebou ve tmě denní světlo v ústí jesky-ně, tak maličké, jako když se černá látka propíchne špendlíkem.
„Jsme zachráněni," zvolala Dorotka.
„Jestli našla Zuzana ten provázek, tak ne," starala se Titty.
„Možná že ho našla a poslala Sofokla pro pomoc, aby nás někdo přišel vyhrabat," napadlo Dorotku.
„Jen to ne," zděsila se Titty. „Hod' sebou, Rogere..."
A vtom konečně ti uštvaní krtkové, oslnění neče-kaným slunečním světlem, vyklopýtali pod široou ob-lohu.
„Kdepak jste se tu vlastně vzali?"
Širokoramenný stařík s mohutnýma rukama, které mu visely až pod kolena, začal právě vykládat vozík a vzhlédl k nim od práce. Byl to starý horník, lomař Bob.
Děti na něj mžouraly ve světle.
„Kde jste se to schovávali, když jsem vyjížděl s vo-zíkem? Vždyť jsem vás vůbec neviděl... ani nesly-šel."
„Prošli jsme sem až z vysočiny," vysvětloval Roger a užuž chtěl vyklopit všechno, co se jim přihodilo, ale včas si povšiml, jak po něm Titty šlehla očima.
„Snad jste neprošli štolou?"
„Nic jiného nám nezbývalo," řekl Dick.
Titty pohlédla na Dicka. Kdoví, jestli je vůbec radno něco prozrazovat.
„Musíme už letět do tábora," omlouvala se. „Ostat-ní by nevěděli, kde jsme."
„Ale na druhém konci je to nebezpečné," řekl starý horník. „Snad jste je nenechali ve štole? Slečna Nancy by už měla vědět, že se tam nesmí."
„Nic se jim nestane," uklidňovala ho Titty. „Stej-ně se dovnitř nedostanou. Zřítela se tam spousta ka-mení."
„I propánakrále!" lekl se stařík. „Někdo má přece jen víc štěstí než rozumu. Ale co jste vlastně v té štole dělali?"
„Viděli jsme, jak z ní někdo vyšel, a tak jsme si řekli, že není nebezpečná," vysvětloval Roger.
„Jó, ten se ničeho bát nemusí. To je nějaký horník! Reje se v zemi už od té doby, co byl tak velký jako vy. Diamanty hledal a kdovíco ještě. Na takového je naše Stará štola krátká! Vždyť je to stejně zkušený horník jako já. Zrovna dneska ráno mi povídal, že by to chtěl na druhém konci znovu vydřevit. A teď to tam spadlo. Ještě štěstí, že jste pod tím nezůstali..."
„Už tudy někdy prošel?" zeptal se Roger.
„Bodejť by ne," zasmál se stařík. „Už kolikrát, když si ke mně zašel poklábosit. A co vlastně děláte na té vysočině? Můžete ode mne vyřídít slečně Nancy, že by vás neměla pouštět do štol."
Titty však už zamířila mezi haldami břidlice pryč. Kdoví co by Roger ještě nevyzvnil. Jedno je jasné. Zmačkaný klobouk si nějak naklonil starého Boba, a teď není radno prozradit mu ani slovíčko. A stejně už nemají ani minutu čas. Není to od nich možná moc hezké, že se tak hrnou pryč, jenže Zuzana, Nancy, John a Peggy jsou až za tímhle kopcem a nemají ani tušení, co se s nimi stalo. Jestli našli ten kousek utrženého provázku, co vede dovnitř do chodby, myslí už asi na nejhorší.
„Musíme už za každou cenu jít," omlouvala se. „Na shledanou. Ze začátku jsme vlastně ani nechtěli tou štolou projít..."
„Hlavně že se vám nic nestalo," řekl stařík. „Však už to tam bylo dlouho na spadnutí. Pan Stedding sem chodil radši přes vřesoviště."
„To je ten člověk, co nosí zmačkaný klobouk?" ze-ptala se Dorotka.

„I co by, nevidím na jeho klobouku nic špatného," podivil se lomař Bob. „A on se vyzná v dolování, až je radost ho poslouchat."

„Na shledanou," zavolala Titty.

„Na shledanou," zvolali ostatní.

„Dostaneme se na vysočinu rovnou přes kopec?" zeptal se Dick.

„I baže," přisvědčil stařík. „Zabloudit nemůžete. Ale po silnici by se vám šlo líp."

„To bychom nestihli," řekla Titty. „Musíme už le-tět."

„Tak mnoho štěstí," zavolal za nimi stařík a pustil se znovu do práce. Mohutnýma rukama zvedal z vo-zíku veliké desky břídlíce a stavěl je vedle ostatních, které už čekaly na opracování.

„Slyšeli jste, co povídal?" zašeptala Titty, když přešli kolem kamení u vchodu do štoly a šplhali se nad ním po skalnatých svazích. „Slyšeli jste to na vlastní uši. Je se Zmačkancem jedna ruka. A Nancy ho chtěla požádat o pomoc! Bála jsem se, že mu už každou chvíli vyklopíš, jak jsme našli zlato."

„Ani mě nenapadlo," ohrazoval se Roger.

„Víte jistě, že jdeme správně?" zeptala se Dorotka.

„Určitě, dokud jdeme rovnou nahoru," řekla Titty. „A dokud máme Kančenžangu tamhle po té straně."

„Ale je to vůbec Kančenžanga?" zapochybovala Dorotka. „Vždyť není vidět vrchol."

„Jen se neboj," uklidňovala ji Titty.

„Kdybychom aspoň měli kompas," zatoužil Roger.

„Ty by ses dokázal ztratit i s kompasem," řekla mu Titty. „Jen si vzpomeň, jak jsme se vraceli za té mlhy do údolí Vlaštovky."

Dick se zastavil a vytáhl hodinky. „Přece jen se budeme mít podle čeho řídit," řekl. „Četl jsem o tom loňský školní rok v jedné knížce. Krátká ručička se namíří ke slunci a na polovině mezi krátkou ručičkou a dvanáctou hodinou je jih... nebo sever..."

„Jih," řekla Titty, která se dívala na hodinky v Dickově dlani. „Určitě jih. Jenže kde je vlastně vysočina?"

„Taky hodně na jihu," řekl Dick.

„Tak jdeme dobře. Ale pospěšte si."

Lezli do kopce, co jen nejrychleji stačili. Titty má-lem bolelo, jak se marně snažila popadnout dech. Dickovi stékal pot z čela na skla brýlí. Roger se předkláněl, a jak lezl nahoru, pomáhal si rukama. Dorot-ka se potichu povzbuzovala, ale zdálo se jí, že jí slova doléhají k uším jak rachot bubnů: „Za chvíli bude-me nahoře. Za chvíli budeme nahoře."

„Vydrž, Dorko," řekl jí Dick, který si zkoušel utírat brýle a nezastavit se přitom.

„Drž se, Rogirku," naléhala Titty. „Vzpomeň si na chudinku Zuzanu."

„Chudinka kvočna," řekl Roger, ale vtom si uvě-domil, že do štoly vlezli vlastně jeho vinou, a dodal: „S tou kvočnou jsem to nemyslel vážně."

„Jen abychom došli včas," řekla Titty, a pak už dlouho stoupali mlčky.

Konečně se vyšplhali na vrchol hřebene, ale to už byli skoro u konce svých sil. Napravo od nich se tyčil štít Kančenžangy. Nalevo se táhla po druhém břehu řeky Amazonky vřesoviště obklopující údolí Vlaštov-ky. Octli se sice na nejvyšším bodu hřebene, ale dolů na vysočinu neviděli. Hřeben byl široký, a teprve když z posledních sil přeběhli ještě nějakých sto yar-dů balvanů a vřesu, spatřili z vysočiny víc než pouhý růžek lesa u Velké zdi a kousek bílé vinoucí se stužky vzdálené dundalské silnice. Konečně se mohli roz-hlédnout po kraji, který skrýval tolik nalezišť.

„Ale kde jsou?" podivil se Roger.

„Běželi pro pomoc," napadlo Dorotku.

„Ach ne... to snad ne," zděsila se Titty. Nic hor-šího by se jim nemohlo stát.

„Tamhle je naše rokle," řekl Dick. „A nikdo v ní."

Rozběhli se dolů ze svahu, vyběhli po protější strá-ni a rozhlédli se ze strmého skaliska dolů po úbočí Vřesové skály až k místu, kde Dick s Dorotkou za-hlédl Zmačkaného klobouka, jak vychází z pod-zemní chodby, oprašuje si starý klobouk a rázuje si to pryč.

„Tamhle jsou," vykřikl Roger.

„Zavolejte na ně. Křičte!" pobízela je Titty. „Jdou zrovna k té díře. Určitě ji ještě nezahlédli. Nebo snad ano? Zamávejte něčím, co máte po ruce. Jak to, že zase nemáš kapesník, Rogere? Vidíš, jak to dopadá, když chodíš bez kapesníku."

Měli však docela vyprahlá hrdla a ústa jakoby plná prachu. Zmohli se jedině na krátký slaboučký výkřik.

„Kúúú... ííí," zavolala Titty, jak ji to kdysi dávno učila maminka, nejpřátelštější ze všech domorodců.

Její volání se však zřejmě moc daleko nedoneslo. Ne-bylo o nic hlasitější, než kdyby mluvila na Rogera nebo na Dicka, které měla skoro na dosah ruky.

„Ahoj...," vykřikl Roger, ale na „hoj" mu už dech nezbyval, a spíš je jenom zachroptěl.

„Radši tam zaběhneme," řekla Titty. „Je to z kop-ce... Ale dávejte pozor, kam šlapete. Ne aby si zase někdo vymkl kotník."

„Zahlédli nás," zašeptala chraptivě Dorotka.

Hluboko pod nimi na vysočině se najednou čtyři postavičky jejich starších sourozenců zastavily.

„Půjč mi kapesník," řekla Titty. „Kdybychom as-poň měli dvě tyče."

Titty se vydrápala na vysoké skalisko, vzala do každé ruky kapesník a zamávala pažemi do kruhu. Opravdu, dole na vysočině se dívají. Mávla třikrát pravou rukou, pak oběma pažemi, po kratší přestáv-ce třikrát pravou rukou a pak ještě jedinkrát pravičkou. Nato se na chvíli zarazila, aby dala najevo, že skončila slovo.

Dick honem vyndával zápisník.

„Co to vysílala?" zeptal se šeptem, když našel stránku, kde mu Nancy napsala loni o prázdninách značky Morseovy

abecedy.

„V...S...E... Vše," řekl Roger.

„V...P...O...R...A...D...," luštil Dick pís-mena, tak jak je Titty signalizovala. „K... U... V pořádku."

„Co to dělají?" ptal se Roger. „Zuzana se otočila a odchází."

„Ta je ale střelená," řekla Titty.

„A John na nás kývá," všimla si Dorotka. „Peggy běží pro Zuzanu a vede ji nazpátek."

„Pozor. Nancy chce signalizovat. Vidíte, vysílá ta-ky morseovku, ale strašně rychle."

Nancy mávala kapesníkem chvilku jednou ru-kou a hned zase oběma. Dick s Dorotkou se už vzdali veškeré naděje, že všechny ty čárky a tečky vyluští, ale Titty s Rogerem četli jedno písmeno za druhým.

„B...A...B...O...V...K...Y..."

„Bábovky!" zaradoval se Roger. „Schovali nám bábovky."

„Vždyť ještě neskončila," namítal Dick.

Titty četla dál: „J...S...T...E... B...A... B...O...V...K...Y... Konec vysílání. Jste bábovky..."

Bábovky? Nu, čekali, že uslyší něco mnohem horšího. Všem čtyřem se náramně ulevilo. Kdyby aspoň Zuzana nevedla moc domorodé řeči. Rozběhli se, ská-kali, klopýtali, šplhali, klouzali a zase běželi dál, a tak rychle pádili dolů z hřebene.

„Poslyš, Titty," řekla Zuzana, kterou sem přivedli a čekala na ně s ostatními. „Taky jsi mohla mít víc rozumu. Takhle je odvést nahoru po vřesovišti, když víš, že už je málem oběd."

„Ale ona nás neodvedla," ozvala se Dorotka.

„I odvedla," trvala na svém Zuzana. „Řekla jsem jí přece, že máte všichni hned přijít. A už je kdoví-kolik hodin."

„Titty nás nezavedla přes hřeben," řekl Roger.

„Jenom nás tudy přivedla," dodal Dick.

Sotva na dvacet kroků od nich se černal vchod do Staré štol, a ať se tomu Dorotka s Dickem bránili sebevíc, pořád jim zalétal pohled k tomu kousíčku vřesu před ním. Nancy sledovala očima, kam se to dívají.

„Za to můžu já," přiznával Roger. „Ani jsme to tak nemysleli. Ze začátku vůbec ne. Ale pak jsme prošli skrz naskrz..."

„Čím?"

„Jezuskote," zvolala pojednou Nancy. „Podívejte se tamhle... Snad nechceš říct, že jste prošli tím kop-cem?"

„Vždyť tam vede Stará štola," řekla Peggy.

Zuzana se obrátila k Rogerovi. „Slíbil jsi, že nevle-zeš do žádného dolu, dokud se tam John nebo já ne-podíváme a neřekneme, že není nebezpečný..."

„Ano, ale Zmačkaný klobouk je domorodec, a star-ší než vy, a my ho viděli, jak z té chodby vylézá," bránil se Roger. „A tak jsme věděli, že to tam není

nebezpečné. Vlezli jsme dovnitř, jenže vtom pro nás přišla Titty."

„Ale proč jste se s ní nevrátili?"

„Ono to nešlo," řekla Titty. „Ale docela se nám tam líbilo. A tak jsme šli dál a dál, až jsme došli do lomu starého Boba. Nač bys tam ještě lezl, Johne..."

John však už šel s baterkou v ruce za provázek do chodby.

„Snad nechceš říct, že jste se dostali až k lomaři Bobovi?" ptala se Nancy. „Vždyť mi povídal, že štola je na tomhle konci vydrvená, prkna že jsou prohníla a že je to tu nebezpečné. Tak to se za ním hned pus-tíme. Rovnou si to k němu tou chodbou pomaširujeme. Máme už přece úžasnou spoustu zlatého prachu. A ušetříme tím celý den. Čím dřív nám Bob ingot udě-lá, tím líp. Víte co? Zaletím k rokli pro prach. A bu-deme taky potřebovat svítilnu..."

„Jenže my tam nemůžeme," zarazila ji Titty. „Lomař Bob už není při nás. Je se Zmačkaným klobou-kem ... Každou chvilku se s ním schází. Sám se k to-mu přiznal, vid', Dorko? Nesmíme mu nic vyzradit. Celou dobu jsem se klepala strachy, že se zeptá po tom zlatu..."

Nancy se užuž chtěla rozběhnout pryč, ale zara-zila se.

„Něfkleli jste mu snad něco?" zeptala se.

„Ani slovíčko," dušovala se Titty. „Ale on nám vykládal, jak se Zmačkanec vyzná v dolování, a podle toho, jak to říkal, bylo hned vidět, při kom je."

„Tím je to tedy všechno jasné," prohlásila Nancy. „Není divu, že nás Zmačkanec špehoval a plížil se k nám pořád blíž a blíž. A jen si pomyslete, že mu Bob všechno vyzradil, když nám svatosvatě slíbil, že mu nic nepoví. Jak strčí domorodci hlavy dohromady, není na ně vůbec spolehnutí."

„Ale co si počneme?" řekla Dorotka.

„Nemohli bychom si udělat ingot sami?" napadlo Nancy.

Podívala se po Dickovi.

Vtom už se vracel z chodby John. V ruce držel utržený konec provázku a svinoval jej do klubička. Pak odvázal druhý konec z vřesu. Byl bledý jako stě-na a podivně se díval po Titty a Rogerovi.

„Tak honem," volala Peggy. „Pojďme se všichni podívat do té chodby."

„Není tam nic k vidění," zarazil ji John. „Aspoň teď už ne."

Nancy se po něm podívala. Co se to s ním jenom děje?

„Odved' někam Zuzanu," zašeptal jí John, aby to nikdo jiný neslyšel. „Nepouštěj ji k té chodbě..."

Nancy zaváhala jenom na okamžik. A vzápětí se už ozval její zvonivý hlas.

„Co bychom dolézali za nepřítelem," zvolala. „Pře-ce se nebudeme vybavovat s lomařem Bobem, 'když se proti nám spojil se Zmačkancem. Poslyšte, profe-sore, jak by se dal z téhle suroviny zpracovat ingot? Pojď, Zuzano..."

John s Nancy už zamířili od skalisek, kde ústila podzemní chodba. Ostatní šli za nimi. Jen Peggy se chvilku loudala pozadu, protože si chtěla prozkoumat ústí štoly, ale Nancy se na ni podívala tak hrozivě, že se vzdala svého úmyslu a

pospíchala za ostatními, třebaže nic nechápala.

„Co to, prosím té, děláš, Rogere?" zeptala se po-jednou Zuzana.

„Utahuju si pásek," odpověděl Roger. „Od snídaně jsme nejedli ani sousto."

„Nikdo nic nejedl, a to jenom díky vám, milánkové," řekl mu John,

„Určitě je už všechno zkažené, vystydle a celé po-kryté masnotou," bědovala Zuzana.

„Ale vsadil bych se, že moc dobré," řekl Roger.

„Tak pojďte, ať už se do toho pustíme," pobízel je John.

Pospíchali přes vysočinu, a už ani tak nevykládali o svém putování, jako o zrádovství lomaře Boba, který jim nasliboval hory doly a pak se spíkl s ne-přítelem.

„Zuzano," ozvala se pojednou Titty, když se blí-žili k Velké zdi. „Neodletěl už holub? Nevzkázali jste paní Blackettové, že se někdo ztratil?"

„Zrovna jsme to chtěli udělat," řekla Zuzana.

„Hůza," otfásla se Titty.

„Měli bychom ho hned vypustit," řekla Nancy.

A ještě než zasedli k obědu, který jim Zuzana už dávno připravila, Sofokles odletěl.

Ze zprávy, kterou nesl, by nikdo nepoznal, jak do-cela jinak mohla znít, kdyby ji odeslali ještě před chvílíčkou.

„Musíme napsat mamince, aby nikomu neprozrazovala, že jsme našli zlato," vzpomněla si Nancy. „Co kdyby se setkala s lomařem Bobem?"

A tak odeslali takovouto zprávu:

NEPROZRAZUJ NAŠE TAJEMSTVÍ ANI
NEJSYMPATICHTĚJŠÍM LOMAŘŮM. JE TO
MOC DULEŽITÉ. VŠECHNO V POŘÁDKU.
HROZNĚ POSPÍCHÁME. D.SP. D.A.V.

Kapitola 2 6

„VŠECHNO SI MUSÍME UDĚLAT
SAMI!"

Lojové knedlíčky plněné masem a ledvinkami nejsou zrovna nejchutnější, jestliže se v jednu ohřejí, ve dvě vyndají z konzervy a celé vystydle a masné se v šest jedí. Vyhladovělí zlatokopové měli však jen jedinou myšlenku, že by si dali ještě trochu. Někteří byli do-konce spatřeni, jak vytírají masnotu kousky chleba, pojídají ty kousky, jako kdyby to byly kdovíjaké po-choutky, a pak si olizují prsty. Fazole nějak posmut-něly a povadly, ale než se snědly knedlíčky, ohřála Zuzana brambory. Zlatokopové si z nich udělali zvláštní chod a přišli i na to, že zázvorová limonáda výborně smývá masný povlak, který se jim všem usa-dil na jazyku.

Když snědli brambory a pustili se do jablkového chodu (každý dostal dvě pěkná červená jablíčka), za-pomněli už konečně na hlad a dali se se vši vážností do řeči.

„Co se dá dělat," řekla Nancy. „Musíme si umět poradit i bez lomaře Boba. Jste všichni pro?"

Dick si otíral brýle. Když dopoledne slyšel, jak mluví lomař Bob o Zmačkaném klobouku, souhlasil s Titty. Ale teď o tom tak docela přesvědčen nebyl. Rád by se byl na plno věci zeptal.

„Nemohli bychom za ním přece jen zajít a neřít mu všechno?" navrhl.

„To přece nejde," vzplála Nancy. „Copak je to možné, když jsou se Zmačkancem pokrevnými bratry a kdovíco ještě?"

„Ale třeba ani nejsou," namítl Dick.

„Samozřejmě že jsou," tvrdila Titty. „Slyšel jsi, co říkal Bob."

„Nemohli bychom prach přece jen lomaři Bobovi ukázat, ale neprozradit mu, kde jsme ho našli?"

„Ale proč?"

„Čistě abychom měli jistotu," vysvětloval Dick.

„Ale podívej se," domlouvala mu Nancy. „Zmačkanec přesně ví, kde jsme celou tu dobu byli, a když ukážeme Bobovi, co jsme našli, strčí ti dva své hnus-né hlavy dohromady a hned se domáknou, co jsme to vlastně našli a kde jsme to našli, a než stačíme říct strýčkovi Jimovi, že jsme si vykolíkovali zábor, tak nám po něm skočí."

„Aspoň kdybychom to věděli jistě," povzdechl si Dick. „A lomař Bob se v tomhleto vyzná... Řekl by nám přesně, co dělat."

„Copak to všechno nemáš v té knize?" zeptala se ho Nancy.

Dick pohlédl na červenou knihu, od níž se od po-čátku jejich výpravy téměř neodloučil. Přečetl za ty dny znovu a znovu kapitoly o dolování zlata, ale rada opravdového horníka by mu byla pomohla víc než kdovíjak dlouhé čtení. Co jen se tam toho napovídalo o ověřování a chemických zkouškách! Našel i kapi-tolu o tavení železa, podle níž by se snad mohl řídit, ale v celé knize nebylo ani slovo o tom, jak dělat ingoty ze zlata.

John tentokrát souhlasil spíš s Dickem než s Nan-cy.

„Jestli jsou opravdu spojenci," řekl, „tak proč ne-přijde Zmačkanec až k naší rokli a nepodívá se, co to děláme?"

„Však je taky každým dnem blíž," připomínala mu Nancy. „A nebýt toho, že se od rokle ani nehne, určitě by tam už dávno vlezl."

Kapitán John bleskurychle vyskočil.

„Vždyť už tam dávno nikdo nehlídá!"

„A zlatý prach jsme nechali v rokli!" zvolala Nancy.

„Jsme to ale trdla! Trdla trdlovatá a popletové po-pletení! Honem! Možná že tam zrovna je!"

Zuzana právě začala stírat hrstmi suchého mechu z talířů masnotu a házela je do ohně, až tuk syčel a prskal v

plamenech.

„Dneska už nevařím," řekla. „Ale dám vám ještě horké kakao. Zbylo mi hodně mléka, jak jsme pili místo čaje s mlékem grog, a kakao bych taky ráda dopotřebovala. Vysypala jsem ho do sáčku, abychom měli kam dát zlato."

„Kdo jde se mnou?" zeptal se John.

„Půjďme všichni," navrhla Titty.

„My s Peggy musíme umýt nádobí," namítla Zu-zana. „A Roger se už za dnešek nachodil až dost. Ne-bude přece běhat k rokli nadvakrát. Ledaže by ože-lel kakao..."

„Ty máš nápady," zaprotestoval Roger.

„Nebo se vyspal pro změnu ve stanu ..."

„Tak to zas ne," bránil se Roger.

„Dobrá," řekla Zuzana. „Tak zůstaneš tady a po-můžeš mi vydrhnout Tysonovic rendlík."

„Kdo jde s námi, ať sebou hodí," pobízet zlatoko-py John. „Není tam nikdo na hlídce už od té doby, co jsme nechali práce a začali se shánět po ostatních."

„Vždyť já viděla Zmačkance, jak se vrací domů," řekla Titty.

„Jenže to už je tak sto let," namítla Nancy. „Ho-nem, Johne."

A dva kapitáni s Titty, Dorotkou a ustaraným geologem se rozběhli k Zlaté rokli.

„Propána," zděsil se John, když se sehnul a vlezl do dolu. „Vždyť já tu nechal rozsvícenou svítilnu! Jestli tu byl a zpozoroval ji, tak si už všechno do-myslel."

„Určitě se nic nestalo," uklidňovala ho Nancy. „Jak by sem vkročil někdo, kdo se tu nevyzná, zaru-čeně by se div nepřerazil o drtící mlýn. Nechala jsem ho hned za vchodem."

„Není na něm krev?" zeptala se Titty.

„Ani kapka a je zrovna na místě, kde jsem ho ne-chala."

„Kde je zlato?" vzpomněla si Dorotka.

„Tady," řekla Nancy. „Určitě tu nebyl, jinak by ho byl čmajznul. Měla jsem ho zrovna plnou pánev, když přiběhla Zuzana s křikem, že jste vy hlupáci hloupí zmizeli."

Pečlivě shrabovala v mdlé záři svítilny zlatý prach na hromádku a přesypávala jej přes okraj pánve do plechovky od kakaa.

„No ne," řekla Titty, „vy jste ho ale nadělali!"

„Mohli jsme ho mít o moc víc, kdybyste se vy po-pletové neztratili. Takhle je ho sotva přes polovinu plechovky."

„Jak velký by měl být ten ingot?" ptala se Do-rotka.

„Moc velký asi nebude," řekla Titty. „Jak myslíš, že uděláme z tohohle velký ingot?"

Dick se pochybovačně zadíval na plechovku od kakaa a na vlhký třpytivý prášek, přichycený ještě pořád ke dnu pánve.

„Až se roztaví, určitě ho hodně ubude," řekl.

„Ale dokážeš to, víd?" naléhala Dorotka.

„Byl bych radši, kdybyste mě nechali, abych se ho napřed zeptal."

„Koho? Zmačkance?" zvolala Nancy.

„Lomaře Boba," vysvětloval Dick. „Jestli tu Zmač-kaný klobouk nebyl, tak. možná že přece jen nejsou spojenci."

I Nancy zřejmě na chvíli zapochoybovala. Na-padlo ji nejspíš, jestli by se nemohli nějak vyptat lo-maře Boba, jak se dělají ingoty, a neprozradit mu přitom, že už dávno našli zlato, z něhož chtějí ingot udělat. Vždyť jim koneckonců lomař Bob sám pora-dil, kde hledat. Pravda, Zmačkaný klobouk pořád ně-co kutí nahoře na úbočí a maluje bílou barvou cá-kance, které hrozivě ukazují přímo k jejich dolu a každým dnem se mu víc a víc přibližují. Ale jestli ví Zmačkanec všechno, co jim svěřil lomař Bob, tak je určitě 'kupodivu, že je špehuje jenom z dálky a nevy-užil příležitosti, kdy nechali tak dlouho rokli nestře-ženou, a nevníkl dovnitř.

„Poslyšte, já vlastně nevím," řekla Nancy.

Něco takového od ní jakživ nikdo neslyšel.

John zhasil svítilnu a vyšli do srpnového večera. Jak vycházeli z dolu, museli se přikřčit a v rokli se zase narovnali.

A tu bylo náhle po všech pochybnostech.

Dorotka šlápla na krabičku od sirek.

Krabička jí zaskřípěla pod nohou, a když se pro ni Dorotka shýbla, hned viděla, že je na ní něco moc divného.

Dávali si denně co největší pozor, aby nenechali v rokli nic, co by mohlo prozradit vchod do starého dolu. I ceduli varující vetfelce, aby se měli na pozoru, zapíchli uprostřed úžlabiny, takže by každému hned padla do očí a pro výstrahu by si ji přečetl, ale při-tom by ani netušil, kde se skrývá žíla křemene a zla-ta. I když je dneska Zuzana, celá ztřápená domorodý-mi starostmi, volala, aby se šli podívat po těch čtyřech popletech, co zmizeli uprostřed kopce, odešel John

s Nancy z rokli, až když všechno odklidili, a i drtící mlýn postavili do dolu, kde ho nebylo vidět. Dorotka si nejdřív pomyslela, že přece jen přehlédli krabičku od sirek z tábora. Měli jich přece takovou spoustu. I Roger dostal svou krabičku, aby si mohl rozsvítit ve stanu lampičku. Pak ji napadlo, že tu možná ztra-tili krabičku John s Nancy, když rozsvěcovali svítilnu v dole. Jen se však Dorotka jedinkrát podívala na škatulku, která jí ležela v šeru u nohou, hned pocho-pila, že tady jde o něco docela jiného.

Leknutím až přidušeně povzddechla.

Ostatní se po ní otočili.

„Snad sis nepodvrtla kotník?" zeptala se jí Titty, která si vzpomněla, jak vyjekl Roger, když si loni o prázdninách zranil nohu.

„Podívej!“ řekla Dorotka.

„Tak tady přece byl!“ vykřikla Nancy, skoro jako by z toho měla radost.

Zvedla krabičku od zápalek a zadívala se na ni. Ostatní se shlukli kolem. A všichni hned poznali, že to není jejich krabička. Za prvé měla docela jiný tvar, nebyla tak hluboká. A za druhé na ní byl místo známého obrázku Noemovy archy namalován čer-vený trojúhelník uprostřed s okem a z toho troj-úhelníku vycházely na všechny strany červené pa-prsky.

„No tohle!“ zvolala Nancy. „Jezuskote! Vždyť ona to ani není anglická krabička! Co je to na ní napsá-no? Phosphoros de Seguranca... Marca Registrada. Compagnia Fiat Lux...!“

„Je to trochu jako latina,“ řekl John.

Krabička byla úplně splácnutá. Nancy ji zase na-rovnala.

„Tak je to jasné,“ řekla. „V dole nebyl, ale dostal se pěkně blízko.“

„Co teď s tou krabičkou uděláme?“ zamyslel se John.

„Zajdeme s ní k Atkinsonům, a tam ji necháme,“ navrhla Nancy. „Aspoň mu ukážeme, že už jsme pro-hlédli, co má za lubem. To by ho mělo dostatečně va-rovat.“

Vyšplhali se po úbočí rokle a rozhlédli se po vyso-čině. Nikde však nebylo ani človíčka.

„Pojďme,“ velela Nancy. „Taktak to do setmění stačíme. Necháme ji u Atkinsonů na zápraží a pak se můžeš na zpáteční cestě stavit pro Rogera. Děvčata už budou mít kakao taky hotové. Honem!“

Titty, Dick a Dorotka byli za celý dlouhý den už pořádně unavení, ale když John s Nancy zamířili k dundalské silnici, rozběhli se za nimi. Celou cestu se rozhlíželi, ale nikde se nic nepohnulo.

„Vsadte se, oč chcete, že sedí doma,“ řekla Nancy. „Tak a kdopak si teď ještě myslí, že nepase po na-šem zlatu? Bob mu zaručeně všechno vyzradil.“

Nikdo nechtěl zůstat na hlídce a čekat na kraji vysočiny. Všech pět se jich rozběhlo k silnici a s Johnem a Nancy v čele se plížili lesem kolem vozové cesty k Atkinsonům.

Šelilo se a v jednom z dolních oken statku, které vedlo do zahrádky, bylo už rozsvíceno.

„Pst!“ šeptla Nancy. „Počkejte tady...“ A docela sama proklouzla kolem zahradní zdi. Na chvíli ji zahlédli, jak se krčí na zápraží. Vzápětí už byla zase u nich.

„Poslouchejte,“ šeptala. „Atkinsonovi jsou všichni na druhé straně stavení. Tohle je jeho okno. Musíme se jen přesvědčit, jestli je doma. Přitiskněte se až ke zdi. Jestli se dostaneme až tamhle k tomu cesmíno-vému keři, můžeme se podívat dovnitř.“

Jak se plížili kolem zahrady a přibližovali se k cesmínovému keři, kroužili už na bledé obloze první netopýři.

„Je tam,“ zašeptal John.

„A co je tohle?“ vydechla Nancy. „Podívejte se na stůl...“

Oknem otevřeným do letního večera viděli do místnosti. Zmačkaný klobouk seděl jen tak bez ka-bátu v lenošce, obut do pohodlných bačkor a nohu přehozenou přes nohu. Na stole zůstaly zbytky od večere, ale ty naše zlatokopy nezajímaly. Bílý ubrus pokrýval jen polovinu stolu. Na druhé půlce ležely jakési knihy a přes ně byla přehozena mapa. A vedle knih, které se leskly ve světle petrolejové lampy, le-želo asi šest kousků bílého křemene.

„Pojďme se aspoň přesvědčit,“ šeptla Titty.

„Tíše,“ sykl John. „Ne abyste šlápli na větvičku. Teď už to víme jistě. A to nám stačí. Pojďme.“

Dokud nebyli znovu na dundalské silnici, nepro-mluvili už ani slovo.

„Tak vidíte,“ ozvala se pak Nancy. „To znamená, že nesmíme nikomu vyzradit ani slovíčko. Musíme si prostě všechno udělat sami.“

„Však on to Dick dokáže,“ řekla Dorotka.

„Budeme potřebovat spoustu dřevěného uhlí,“ vzpomněl si Dick.

„Dřevěné uhlí přece umíme dělat,“ zaradovala se Nancy. „Vždyť jsme se kolikrát dívali, jak je pálí Starý a Mladý Billy.“

„A pořádnou tavicí pec,“ pokračoval Dick. „Jinak bychom neměli dost prudký oheň.“

„A jaká je ta pec?“ ptala se Nancy.

„Musí mít měchy,“ vysvětloval Dick.

„Maminka má doma nádherné měchy,“ zvolala Nancy. „Pojďme, povíme to ostatním. I Zuzana po-chopí, že jde do tuhého.“

Když se vrátili do tábora, míchala Zuzana zachmu-řeně kakao a Roger seděl kupodivu tiše a díval se na ni. Konečně se jí světil s celou tou strašnou příhodou, jak se těsně za badateli sesula chodba. Když se už všichni vrátili živi a zdrávi, mysleli byste si třeba, že nemá smysl se rozčilovat a že by se nezlobil ani do-morodec, jenže Zuzana pořád musela myslet na to, co se tak snadno mohlo stát.

Pověděli jí, jak našli v roklí krabičku od sirek a jak viděli na vlastní oči Zmačkance v jeho pokoji u Atkinsonů a před ním na stole kousky křemene.

„A tak je to všechno jasné,“ řekla Nancy. „Nezbý-vá nám než si poradit úplně bez cizí pomoci. Zítرا bude muset někdo zajít do Jezerky a zmocnit se mě-čů, které má maminka v pokoji. A Dick potřebuje tyglík a dmuchavku.“

„Mně je úplně jedno, co budeme dělat,“ řekla Zu-zana, „jenom už nikdo nesmí lézt do chodeb.“

„To nebudeme,“ slibovala Nancy.

John s Titty se po sobě podívali a zase pohled od-vrátili. Copak by asi řekla Zuzana, kdyby viděla na vlastní oči to, co viděl John, provázek, který mizí v kopci a končí pod obrovskou hromadou kamení a ztrouchnivělého dřeva?

„Za tři dny jsme hotoví,“ řekla Nancy. „Na tak dlouho nějak Zmačkance zastrašíme. Ale už nikdy mu nesmíme dát příležitost, aby nám slídl v rokli.“

Seděli kolem táborového ohně, popijeli kakao, na němž se už dělal škráloup, a radili se. Než se John s Rogerem zvedli a

tápavě se vydali na noc do rokli-ny, měli už na druhý den plány hotové. Rogerovi a Dorotce svěří výzvědy. John, Zuzana a Nancy se ješ-tě naposled pustí do drcení a rýžování a pak budou sbírat dříví na dřevěné uhlí. Peggy, Titty a Dick se vydají dolů do Jezerky na nákup a něco si vypůjčí.

Vlastně se nedá přesně říct, že vypůjčí, protože když to takhle dopadá, dohodli se, že už v Jezerce nepro-zradí ani slovíčko o tom, že našli zlato. Proto s se-bou musela jít i Peggy. Titty ani Dickovi se moc nezdálo, že by měli přepadnout Jezerku a utéct s mě-chy. Od kapitána Flinta si vypůjčovali věci bez vý-čitek svědomí, protože je potřebovali jen kvůli němu. Ale když chtěli uloupit měchy paní Blackettové, mu-sela to podniknout jedna z jejích dcer. „Když se to tak vezme, Zuzano," řekla Nancy, kte-rá se byla podívat, jak se slabounké světélko Johnovy baterky kmitá přes vysočinu, a teď se vracela do tá-bora, „je vlastně moc dobře, že první námořníci vlez-li do té chodby. Bylo by přece strašné, kdybychom zítra zašli k starému Bobovi se zlatým prachem a ce-lé tajemství mu prozradili."

Kapitola 21

VELKÝ ZÁJEM O DMUCHAVKY

Do vrat Jezerky zahnuli dva zaprášení velbloudi. Peggy stála na svém na pedálech a šlapala a za ní seděla Titty. Dick si půjčil Nancina velblouda, jen-že na něj bylo to zvíře nějak moc vzrostlé, i když mu snížili sedlo, jak se jen dalo. Dvakrát už málem spadl, ale hlavně proto, že myslel na něco jiného. Nancy si s tím moc hlavu neláme, když ho pasuje na profesora a čeká od něho, že bude všechno vě-dět. Hned ráno si udělal Dick nákres tavící pece, který částečně obkreslil z knihy, ale ještě nepřišel na to, jak upevnit uprostřed rozžhaveného dřevěného uhlí tyglík. Zmačkanec Nezmačkanec, přece jen by si byl moc rád promluvil s lomařem Bobem.

Na dvoře se zastavili.

„Opřeme si velbloudy o zeď," navrhla Peggy Dickovi. „Tady se jim nic nestane... Dobrý den, paní kuchařko!"

„Podívejme se, slečna Peggy, to jsou k nám hosti! A jakpak se vede slečně Lilly?"

„Nancy se má docela dobře," odpověděla Peggy. „A co vy? Ani jsme si nedonesli nic k jídlu..."

„Myslela jsem, že kuchařka nemá mluvit s cizími lidmi..." Z okna v prvním poschodí se vykláněla paní Blackettová. „To už vás hledání zlata omrzelo? A jak se ti vede, Titty? A co tobě, Dicku? Mám pro vás pro oba dopisy. Víc zlatokopů nepřišlo? Ne? Ří-kala jste, paní kuchařko, že pro ně máte něco k jídlu?"

„Kousek suchého chleba se tu vždycky najde, paní Blackettová."

„Tak jim dejte suchý chleba," řekla paní Blackettová. „Ach ano, a je to moc dobře, že jsi při-šel, Dicku... Ten tvůj zvonek už nějak nefungu-je. Včera jen trochu zacinkal a zmlkl. Kdybych ne-byla náhodou zrovna v chodbičce, mohl se váš holub vrátit a my bychom nic nevěděli. A kromě toho se hodně opozdil..."

„Taky jsme ho pořádně pozdě poslali," řekl Dick. „Víte..." Vtom si však všiml, jak se po něm Peggy podívala, a zarazil se. Nancy měla docela pravdu, že když se z podzemní chodby vrátili všichni živi a zdrá-vi, nemá už cenu tím někoho dodatečně rozčilovat.

Prošli kuchyňskými dveřmi a zadní chodbičkou

do domu, který pořád ještě vypadal, jako by se tu z pokoje do pokoje proháněly hurikány a tornáda. To už sbíhala z holých schodů bez koberce paní Blac-kettová, políbila Peggy a Titty a podala ruku Dickovi.

„Tady máte dopisy," řekla. „Jeden pro Dicka, je-den pro Dorotku a jeden pro Titty... Ach ano, a ješ-tě dvě barevné pohlednice La Platy pro párek divo-kých neteří."

„Od strýčka Jima!" zvolala Peggy, která stejně ja-ko Dick už myslela na něco docela jiného a nená-padně se blížila ke dveřím do salónu. Vzala však po-hlednici a prohlížela si ji, jako by na nic jiného ne-měla ani pomyšlení. „O Timothy nepíše?" zeptala se. „A nic nedošlo?"

„Jenom bedny," odpověděla paní Blackettová. Dick držel v ruce zpola otevřený dopis a na dvou mohutných bednách, které stály venku v hale, zahlédl veliké tištěné cedule: „Mezinárodní sdružení pro hor-nickou výstroj." Hrozně rád by se byl podíval dovnitř. „Zrovna včera jsem volala na nádraží," pokračova-la paní Blackettová. „Ale nic nedošlo a na vašich pohledech není o pásovcí také ani zmínka. Kdyby as-poň ten strýček posílal dopisy..."

„Nakreslil na stožár jedné lodi na řece vlajku se slonem," všimla si Peggy.

„Kdyby raději napsal, na které lodi pluje a kdy přijede, to by mu dalo polovic práce," poznamenala její maminka.

„Maminka vás všechny pozdravuje," vyřizovala Titty. „A Bridget taky. A maminka doufá, že moc ne-zlobíme. Ani moc ne, když jsme tak daleko, že...? Chci říct, že zatím moc nezlobíme."

„Zatím opravdu moc ne," přisvědčila paní Blac-kettová. „Jste úplná zlata. A všechno, co najdete, si zasloužíte... Jdeš z toho salónu, Peggy! Zrovna jsme tam začali uklízet."

Peggy vklouzla za dveře jen na chvíličku, ale do-cela jí to stačilo. Hned se zase vrátila do haly, ani se neotočila, jen rychle něco popadla a zmizela ve dve-řích do chodbičky.

Dick pročítal pomalu dopis a vůbec si nevšiml, co se stalo, zato Titty, která své psaní jenom prolétla, hned zahlédla, co Peggy schovává za zády. „Úplná zlata?" Tváře se jí rozhořely. Ale co, nikdo snad ne-bude chtít rozdělovat v salónu oheň uprostřed léta.

„A co máte teď v plánu?" zeptala se paní Blackettová.

„Musíme zajít do Ria," odpověděla Titty. „Vypotřebovali jsme všechny baterie do kapesních svítel-níček."

„A možná že budeme potřebovat ještě něco," dodal Dick. „Ale napřed se musíme podívat do pokoje ka-pitána Flinta." Peggy se vrátila do haly. „Snad negruntuješ taky v strýčkově pracovně?" zeptala se.

„On má rád všechno, tak jak to nechal," odpově-ďela jí maminka. „I když tam jenom přejedeme pra-chovkou, skoro vždycky se něco ztratí. Ale jsem moc ráda, že půjdete do městečka. Aspoň mi ušetříte ces-tu. Napíši vám seznam, co máte koupit... Hned se podívám, co paní kuchařka potřebuje. A než půjdete, měli byste se naobědvat."

Peggy se podívala po Dickovi.

„Máš se ještě po leccems rozhlédnout," připomně-la mu. „A spravit zvonek."
Paní Blackettová odběhla. „Co říkáte, paní ku-chařko, to máme štěstí, že? Kdepak je ten seznam věcí, co potřebujeme u hokynáře? Dochází nám práš-kový cukr... A co je tohle? Skořice?" Jak běželi do opuštěné pracovny kapitána Flinta, slyšeli ji vesele švitořit v kuchyni.
„Ty měchy jsem přece jen vzala," zašeptala Peggy.
„Já tě viděla," řekla jí Titty.
Deset dní uplynulo od doby, kdy naposled vkročili do pracovny. Vznášela se v ní vůně afrikánů, které již dávno uvadly. Dick si jí však ani nevšiml. Zamí-řil rovnou k zasklené polici, kde měl kapitán Flint nejrůznější přístroje, váhy, lahvičky, filtry, lihové ka-hany a zkumavky srovnané v řadách po šesti.
„Výborně," pochvaloval si Dick. „Má báječné tyglíky. Však jsem měl dojem, že jsem je tu viděl."
Titty a Peggy ho však skoro ani neslyšely. Dívaly se na zvadlé věnce, které zdobily pásovcovu posadu.
„Všechno je tu zvadlé," povzddechla si Titty. „Ješ-tě štěstí, že nedošel."
„Vždyť ty pohlednice přišly teprve včera," řekla Peggy. „jestli poslal strýček Jim Timothyho stejnou lodí, může se každou chvilku objevit. Dopisy se pře-ce vždycky rozesílají nejdřív."
„Ten nápis Víťame tě domů vypadá pořád ještě docela slušně," řekla Titty. „Ale musíme k němu donést čerstvé kytky."
„Když je dáme do vody, tak vydrží spíš než věn-ce," napadlo Peggy.
„Něco ti povím," řekla Titty. „Asi by se mu víc líbilo mezi tropickými rostlinami..."
„Mohli bychom si pro něj vypůjčit kaktus," na-vrhla Peggy.
„To by byl celý šťastný," nadchla se Titty. „A ne-máte náhodou v salónu palmu... a nějaké kapradí... co myslíš, kdybychom se zeptaly...?"
„Jenom jim prospěje, když je vyneseme z toho prachu," mínila Peggy. „Maminka bude celá blažená."
„Uděláme mu tropické zákoutí," radovala se Titty.
Dick tedy prohlížel v encyklopedii tavicí pece a srovnával jejich obrázky se svým nákresem a Titty s Peggy zatím vyhodily věnce a Timothyho posada s nápisem z červené a modré lepenky Víťame tě domů dostávala docela nový ráz. Stála tu teď ve stínu pal-my, s pichlavým kaktusem u předních dvířek a poza-dí z tropické zeleně jí tvořilo šest rozložitých kapra-din.
„Měli bychom nejspíš vzít největší tyglík," podotkl Dick.
„Vezmi si všechny," nabídla mu Peggy, která se postavila opodál, aby si mohla lépe prohlédnout pásovcův nový domov.
„I ty největší jsou dost malé," řekl Dick. „Ale snad budou stačit... Ale nemůžu tu najít žádnou dmuchavku."
„Jak to vypadá?"
„Je to jen taková trubička, a tou se fouká," vy-světloval Dick. „Na jednom konci je široká a na dru-hé straně má jenom maličkou štěrbinu..."
„Strýček si ji asi vzal s sebou," poznamenala Peg-gy, když se chvilku přehrabovala na polici a strašně vyděsila Dicka, protože málem shodila na zem celou sadu tyglíků.
„Koupím si jednu v Riu," rozhodl se Dick. „Ta se vždycky může hodit."
Ve dveřích stanula paní Blackettová a zadívala se na tropický háj.
„Ach Peggy," zabědovala, ale pak se musela dát do smíchu.
„Nic se jim nestane," ujišť-ovala ji Peggy.
„Musím uznat, že to vypadá moc pěkně," řekla pa-ní Blackettová. „Byla by věčná škoda, kdyby to ubohé zvíře někde cestou pošlo... Jak pokračuješ, Dicku? Co uděláš s tím zvonkem u holubníku? Oběd je za půl hodiny."
Dick se rozběhl k holubníku. Jistě se jenom uvol-nil jeden drátek. Nic horšího se celkem stát nemohlo. Správí to, než bys řekl švec. Vyběhl z domu s hlavou ještě pořád plnou údajů, které přináší encyklopedie o tavicích pecích. Vylezl po žebříku na holubník a otevřel dvířka.
„Nazdar, Sofokle," řekl, ale ve skutečnosti myslel na něco jiného. „Nazdar, Homére...!" a vtom se za-razil. Sofokles... Homér... Jak se naklonil, aby se podíval na dráty, vířili mu nad hlavou dva holubi. Dva... Ale... Určitě... Nu, což. Titty je pozná... Vrátil se k dvířkám a slezl na horní příčel žebříku.
„Titty," zavolal.
„Hej!"
Obě děvčata zrovna přecházela přes dvůr. Peggy nesla plnou hrst hrášku, aby si Sofokles zvlášť po-chutnal.
„Kolik tu má být holubů?" zeptal se Dick.
„Jeden," volala Titty. „Dva máme v táboře."
„Jenže jsou tu dva."
Peggy se bleskurychle vyšplhala po žebříku.
„Vždyť je to Homér," řekla.
„To určitě uletěl," napadlo Dicka.
„Podívejte se mu na nohu," vykřikla Titty.
„Zavři dvířka," volala Peggy. „Honem, Dicku, ty trdlo. Nepouštěj ho ven. Má u sebe dopis. Fjúúú... Fjúúú... Fjúúú...," volala na holuby, a ti se ztišili a trochu se přiblížili, aby se podívali na hrášek. To už popadla Peggy Homéra a vytáhla mu zpod pružného pásku na noze stočený proužek tenkého papíru.
Rozechvělými rukama jej rozevřela. Na papíru byla jako obvykle lebka a dvě stručné věty:
NEPŘÍTEL NA ÚSTUPU, ZVĚDOVÉ HO VIDĚLI ODJÍŽDĚT.
„Jestli odejel," řekl Dick s náramnou úlevou, „tak se můžeme poradit se starým Bobem."
Za deset minut měl všechny drátky spravené. Homér, kterého prve vyndali z holubníku, se hrnul za-se zpátky ještě pro

trochu hráčku a rozezvučel zvonek v předsíni tak drnčivě, že kuchařka málem zase upustila celý soubor talířů. Po skončené práci přišel Dick k obědu s blaženým úsměvem. Paní Blackettová si toho hned všimla.

„Podívejme se na Dicka," řekla. „Copak se stalo? Máme ti snad gratulovat?"

„Dostali jsme skvělé zprávy," vysvětlovala Peggy. „Nancy nám poslala Homéra se vzkazem, že se ne-přítel stáhl." Paní Blackettovou to zřejmě také potěšilo. „To jsem ráda, že odejel a ani se nesetkal s Nancy," řekla.

Ale dlouho se z té skvělé zprávy neradovali. Po obědě, ke kterému nakonec přece jen nedostali suchý chleba a kdy jim paní Blackettová vysvětlovala, do kterých obchodů mají zajít a co kde koupit „Jestli se vám budou pomeranče zdát vyschlé, tak je neber-te. Ani jsem vám nenapsala, jakou máte koupit čo-koládu... Kteroupak to má Roger nejraději...? Titty to přece ví... tu, co se láme na čtverečky..."), ves-lovali za parného odpoledne, kdy se nehnul ani vá-nek, do Ria. Peggy a Titty se vydaly každá s dvěma košíky na nákup a Dicka nechaly před lékárnou, aby koupil nějaké baterie a dmuchavku.

V lékárně byl zrovna pořádný nával. Letní hosté tu nakupovali krémy na opalování a léky proti sen-né rýmě. Dicka však lékárny vždycky zajímaly, a tak mu vůbec nevadilo, že musí čekat, než na něj přijde řada. Našel si místočko, odkud viděl přes řady ba-lených léků na pultě k laboratornímu stolu, u něhož právě připravoval jakýsi muž podle předpisu medi-cínu. Dick se na něj díval, jak čaruje se zkumavkami a lahvičkami se skleněnými zátkami. Za chvíli si pomyslel, že teď už na něj nejspíš přijde řada, ale pro-davač měl pořád ještě plné ruce práce a v obchodu bylo snad ještě víc lidí, než když Dick přišel. Přibýlo plno nových zákazníků. Za Dickem stanuly jakési strašlivě dlouhé plandavé flanelové kalhoty. Jejich majitel nervózně cinkal penězi v kapse. „Ehmm... Ehmmmm..." Dvakrát se plaše pokusil zeptat se po něčem, co si chtěl koupit. Dick se podíval na ty kal-hoty ... Na šedý zplihle visící flanelový kabát... a starý hnědý klobouk... Nejistě se ohlédl ke dveřím ... Co by si asi mysleli ostatní, že teď má dělat? Ale než vůbec mohl něco podniknout, přiklepl prodavač za pultem na krabičku s prášky zabalenou v bílém papíru kousek pečetního vosku, podal ji dalšímu zá-kazníkovi a obrátil se na Zmačkaného klobouka...

„Dostáváte, prosím?"

„Ehmm... Ehmmmm," vypravil ze sebe Zmač-kaný klobouk. „Chtěl jsem se zeptat, jestli máte ně-co jako malou dmuchavku..."

Dick zůstal stát s otevřenou pusou. Pak ji zase zavřel. Sundal brýle a otřel si je. Prsty se mu však trásly, div brýle neupustil.

Prodavač za pultem nabídl Zmačkanému klobou-ku celou hrst dmuchavek, aby si vybral.

„Jsou trochu zaprášené," omlouval se. „Málokdy o ně má někdo zájem."

„Tahle se mi bude hodit," řekl Zmačkaný klo-bouk. „Kolik jste říkal, že stojí? Ne ne. Balit mi ji nemusíte..." Zastrčil si dmuchavku do náprsní kap-sy, zaplatil a ostýchavě se proplétal mezi zákazníky a úzkými pulty, které byly celé ověšené mycími hou-bami a láhvemi na horkou vodu do postele a pře-cpané termoskami, kartáčky na zuby a léky. „A čím mohu posloužit vám?" Dick se vzchopil.

„Prosil bych jednu dmuchavku," řekl. „To je ale zvláštní," podivil se prodavač. „Po dmuchavkách se tu někdo zeptá jednou za uherský rok. A zrovna teď jsem jednu prodal a už se ptáš po další. Na copak potřebuješ dmuchavku? Chceš snad vybí-rat vajíčka?"

„Ne," řekl Dick a celý zrudl. Ovšem, ten člověk těžko může vědět, že se Dick zajímá o ptáky, a kluky, kteří jim vybírají hnízda, přímo nenávidí.

„Není na to vhodná doba, co?" poznamenal prodavač. „Ale zajímalo by mě, co s ní chce ten pán..." Čekali však už další zákazníci, a tak podal prodavač Dickovi dmuchavku, vzal si od něho šilink, a než mu Dick stačil odpovědět, vysvětloval už jedné starší pa-ní, která měla strašnou rýmu, že jí nejlépe pomůže Simsova sůl.

Dick vyvrávorál z obchodu a vrazil rovnou do Peggy a Titty, které klopytaly po chodníku s košíky na-cpanými až po okraj.

„Víš co, Dicku?" řekla mu Peggy. „Musíme si dát pozor. Zmačkanec neodjel. Je tady, v Riu. Zrovna jsme ho viděly."

„Já vím," řekl Dick. „Byl taky v lékárně. Kupoval dmuchavku. Odněs si ji v kapse..."

„Ten mizera. Ten mizera mizerný," rozčilila se Peg-gy. „To znamená, že má co tavit."

„Naše zlato," řekla Titty.

„Pojďte," pobízela je Peggy. „Musíme si pospíšet. Měli bychom říct o Zmačkancovi ostatním. Nakoupi-li jsme už všechno až na zázvorovou limonádu. Kde máš baterie?"

Dick však na všechno kromě dmuchavky zapo-mněl. Vrátili se tedy do obchodu. Tentokrát čekat ne-museli. Prodavač si Peggy hned všiml, a tak si vybra-la osm baterií, jaké potřebovali, zaplatila, a než se kdo nadál, byla už zase na chodníku.

Rozhlíželi se dolů a nahoru ulicí i po nábřeží před moly, kde se přistávalo s loďkami. Po Zmačkaném klobouku však nebylo nikde ani památky. Zašli ještě do krámků, kde před dvěma lety koupil kapitán John se Zuzanou grog pro posádku Vlaštovky. Peggy odškrtnla poslední bod seznamu „Dva tucty zázv. 1." Ob-chodník jim ochotně pomáhal srovnávat láhve, tucet do Dickova batohu a tucet do Tittina. Peggin nechali v Jezerce na velbloudech, protože v něm už něco mě-li. Dick vzal do každé ruky jeden batoh, ale jak byly plné lahví, taktak že je unesl. Peggy s Titty vláčely tolik nákupu, že už nic vzít nemohly. Všichni tři se zaradovali, když zjistili, že od jihu vane mírný vět-řík a čeří vodu u mola. Do Jezerky se alespoň dalo na Amazonce plachtit a až po ústí řeky nemuseli ani sáhnout na vesla.

Když vyložili náklad u loděničky a odnesli jej přes trávník do domu, dověděli se, že většina koupených věcí je určena pro jejich tábor. Paní Blackettová jim nabídla, že je zaveze do údolí k Tysonům hadimrš-kou. Na chvíličku zaváhali, ale pak Peggy prohlásila, že by stejně museli velbloudy nakládat a převážet zá-soby nahoru do tábora.

„Jak chcete," řekla maminka. „A svačina bude za půl hodiny. Měli byste si raději počkat."

„Zmačkanec neodjel," prozradila jí Peggy. „A my o tom musíme říct ostatním."

„Svačinu můžete dostat, jen přijdete ke stolu," řek-la jí maminka.

Cestovatelé zašli na dvůr a naložili velbloudy. Ten-tokrát nebylo ani pomyslení, že by se některý z nich svezl. K sedlu Nancina vychrtlého dobytčete zavěsili po obou stranách batohy plné lahví se zázvovorou li-monádou. Na nosič přivázali cestovní košík, v němž putoval Homér a Sofokles. K řídítkům připoutali koš s nejrůznějšími zásobami. Peggin velbloud táhl čtyři tucty vajec v lepenkových krabicích, košík pomeran-čů, koš s chlebem, suchary a velkou konzervou uze-ného jazyka, kdyby snad chtěli něco oslavit, něko-lik menších balíčků a Peggin batoh s měchy. Měchy byly dobře schované, ale přece jen mají zvláštní tvar, a ať dělala Peggy, co chtěla, pořád jí seshora z batohu vykukovala mosazná trubka. A taky jim to způsobilo horkou chvíli...

Jak řekla Peggy, vířila paní Blackettová celé od-poledne jak vítr po salónu, a když pak postavila s ku-chařkou před krb zase kovovou ohrádku a rozložila kolem železné náčiní na rozdělání ohně, přišla ještě na generální prohlídku pokoje. A třebaže byl zrovna nejparnější letní den, všimla si na smůlu, že se z hře-bíčku na zdi ztratily náhradní měchy. Naříkala nad těmi ztracenými měchy, ještě když volala děti k sva-čině a přišla se na dvůr obdivovat jejich karavaně a navrhnout jim, aby velbloudi raději vyrazili až za ve-černího chládku, protože jsou opravdu těžce nalože-ní.

„Každou chvíli abych něco hledala," hubovala. „Všechno se ztrácí, že už mám dojem, jako by mi to ten nábytek dělal naschvál... Ted' zase ty staré mě-chy ... Vím skoro jistě, že jsem je včera večer ještě viděla..." Vtom si všimla, jak se tváří Peggy, a zarazila se. „Poslyš," řekla jí, „nemáš v tom náhodou prsty...? Však jsem si to mohla myslet... Kam jsi je schova-la...?" Sledovala Peggin pohled a spatřila velblouda, který stál opřen o zeď. Uviděla koš pomerančů, ba-toh a kousíček mosazné trubky měchů, který vykuko-val seshora z batohu a leskl se na slunci... „Peggy, ty uličnice!"

„Když my se bez nich nemůžeme obejít," bránila se Peggy. „A v pokoji je budeš potřebovat až v zimě. Stejně si je půjčujeme jen na pár dní..."

„Copak neumíte rozdělávat táborový oheň bez mě-chů?" podivila se maminka.

„My je nepotřebujeme na táborák," řekl Dick. „A bez měchů by to nešlo..." Rychle se zarazil. Málem už by byl vyklopil všechno, co měli v plánu.

Titty se honem přimluvila.

„Dáme na ně velký pozor," slibovala. „A Zuzana ví, že je přivezeme."

„Nu dobrá," ustoupila paní Blackettová. „Když o tom ví Zuzana... Ale jestli mi začadíte tu krásnou mosaznou trubku..."

„Roger vám ji vyleští. Anebo já. Už kdovíjak dáv-no jsme nic mosazného neleštili."

Paní Blackettová se vzdala. „Tak se pojdte nasvačit," řekla a vděční vodiči velbloudů s ní souhlasili, že když si narychlo vypijí čaj, pojedou se jim možná ještě rychleji.

Cesta domů byla dlouhá a úmorná. Skoro ani ne-mluvili. Jeden vždycky odpočíval a šel jen tak na-lehko a druhí dva tlačili naložené velbloudy. Když však stoupali do kopce, pomáhal tlačit i ten, kdo měl zrovna oddech. A lkdž sjížděli z kopce, zlatokop, který měl odpočívat, zase pomáhal přidržovat vel-blouda, protože jim nezbyvalo nic jiného než převést jednoho velblouda po druhém.

Byli už skoro na polovině cesty k Tysonům, a tu se za nimi na silnici ozval klakson. Přehnal se kolem nich auto, div se pák nezaklkl prachem. Ale všichni viděli, kdo v něm jede.

„Řídl Dick Elleray," řekla Peggy. „Zmačkanec si ho asi vzal na celý den."

„Tak přece jen neutekl," řekla Titty. „Vrátil se."

„S dmuchavkou," dodal Dick.

Nejdříve prošli Tysonovic dvorem a pak si všichni tři odpočinuli na kraji lesa. Jednoho velblouda tam nechali, ale když druhého tlačili a táhli, klopýtali s ním a klouzali po té příkré točité lesní pěšině, zjis-tili, že uvezou stěží jednoho.

Byli strašně unaveni.

Stoupali výš a výš a vzpírali velblouda jednou z té a pak zase z druhé strany. Oči se jim zalévaly potem, který jim stékal po nosech.

Chvilku už slyšeli nahoře v lese rámus, ale teprve ted' si ho vlastně všimli. Bum, bum, bum a pak ryt-mické skřípání pily... Bum... Bum... Bum...

„Dřevaři," zvolala Titty. „Hned jsem to poznala."

„Určitě, budou pálit dřevěné uhlí," řekla Peggy.

Najednou z nich únava trochu spadla a pospíchali dál.

Konečně došli lesem do tábora. Ale ten vypadal docela proměněné. Ostatní tu celé odpoledne praco-vali. Na velké okrouhlé planině, kde se dřív páliko dřevěné uhlí, zametli všechno uschlé listí. Černal se tu starý popel, který tu v posledních letech zanechali

skuteční uhlíři. Vedle stála obrovská hromada zele-ných větvíček. John se rozmachoval sekerou a zase-kával tenčí větvíčky na stejnou délku. Nancy pilovala silnější větve. Dorotka a Roger je rovnali na hranici, aby se s nimi hned dalo přikládat.

„Vy jste ale prima," volala Nancy. „Přinesli jste holuby! A měchy máte? Dostali jste naši zprávu? Kde máte druhého velblouda?"

„Dole na kraji lesa," odpověděla Peggy. „Je strašně naložený."

„A hřbet má skoro polámaný," dodala Titty. „Zrov-na tak jako my."

„Tak dobrá. My pro něj sejdem. A co říkáte to-muhle?"

„Zmačkanec neutekl," řekla jí Peggy. „Zrovna se vracel a předjel nás. Viděli jsme ho v Riu."

„Dick se s ním setkal v lékárně," dodala Titty. „A nejhroznější je..."

„Co? Co?" vykřikla Nancy.

„Ze si taky kupoval dmuchavku."

Kapitola 28

UHLÍŘI

Bylo po snídani. A zase jim začala práce. Zuzana zašla ke studánce a myla nádobí. Roger hlídkoval v ko-runě jasanu. Dick zůstal sám v táboře. Kdyby se tak horlivě nezabral do toho, co právě dělal, slyšel by, jak se nedaleko činí uhlíři. Potřebovali ještě trochu dřeva, aby dokončili milíř, který teď vypadal jako koláč z větviček namířených do středu, koláč z něhož někdo jeden dílek ukrojil. Ostatní rychle sháněli dříví, aby ten chybějící dílek zaplnili.

Dick však neslyšel nic. Ležel na břiše na zemi a novou dmuchavkou sfoukával plamínek svíčky do maličkého otvoru, který vyškrábl v kousku dřevěného uhlí. Uhlík tu našli ještě po opravdových uhlířích. Okraje otvoru nejprve zčervenaly a pak se rozžhavyly do bělá. Dick na chvíličku přestal a nadechl se. Po-nořil čepel nožíku do plechovky od kakaa se zlatým prachem, trochu ho nabral na špičku a vložil do otvo-ru v dřevěném uhlíku.

„Ted by to mělo jít," říkal si nahlas, ačkoliv si vů-bec neuvědomoval, že mluví.

Na ruce mu pojednou padl stín. Titty s Dorotkou shodily k milíři náruč dříví a pozorovaly Dicka.

Dick vzhlédl, ale skoro je ani neviděl.

„Neměla bych dojít pro Nancy?" zeptala se Do-rotka.

„Ne, teprve až uděláme tu zlatou bublinu," zarazil ji Dick.

Dlouze se nadechl a začal znovu. Tváře měl nadmuté, aby se mu do nich vešlo co nejvíc vzduchu a aby mohl pravidelně foukat trubičkou a dýchat při-tom nosem. Plamen hlasitě zasyčel. Uhlík kolem otvo-ru znovu zčervenel a pak se bíle rozzářil. Špetka zla-tého prachu potemněla.

„Slévá se," zvolala Dorotka.

„Už se taví," řekla Titty.

Prášek zmizel. V otvoru se pohybovala žhavá ka-pička, jak ji poháněl kolem dokola jazyček plamene.

„Dokázal to," zvolala Dorotka.

„Máme maličký nugget," křičela Titty. „Pojďte se podívat."

John s Nancy shodili na zem náručí větviček a ho-nem utíkali přes tábor.

„Jezuskote," žasla Nancy.

Dick přestal foukat. Čelo měl celé zpocené. Opa-trně položil dmuchavku a kousek dřevěného uhlí, převalil se, sundal si brýle a otřel si je a zase si je nasadil. Uhlík chladl. Žhavá kapička byla pořád tmavší a tmavší.

Ostatní se na něj tázavě dívali. Co se to vlastně stalo? Všichni si mysleli, že až kapička vychladne, bude z ní maličký nuggetek zářivého zlata. Ale byla matná a tmavá, skoro černá.

„Nějak to nevyšlo," řekl Dick.

„Třeba je to jen špína na povrchu," napadlo Johna.

Dick si spálil špičku prstu, a tak raději vyndával temnou kapičku z jejího hnízda v uhlíku špičkou nože.

„Je tak mrňavá, že se ani nedá seškrábnout," řek-la Nancy. „Co kdybychom ji rozkrojili vej-půl a podí-vali se do ní?"

Dick vyndal temnou kapičku z uhlíku na plochý kámen. Byla tak malinká, že se do ní ani nemohl no-žem strefit. Dvakrát se mu málem skutálela z kamene a byla by se docista ztratila. Pak zapadla do puk-liny a Dick na ni přiložil okraj nožíku a přitlačil. Kapička se rozpadla na tmavý prášek.

„To je ale divné," řekl Dick. „Vždyť se docela dobře tavila."

„Vsadím se, že se smíchala s dřevěným uhlím," prohlásila Nancy. „Sám jsi přece říkal, že by se měla tavit v tyglíku."

„To je pravda, nebyl to zrovna moc čistý uhlík," připouštěl Dick, ale řekl to hodně pochybovačně.

„Stejně nemá velkou cenu, když to zkoušíme s ta-kovou špetičkou," řekla Nancy. „Uvidíte, že to do-padne docela jinak, až to uděláme pořádně."

„Jenže v knize se píše, že je na to potřeba tyglík."

„Pojďme raději pálit dřevěné uhlí," vybidla je Nancy. „A máme ještě stavět taviči pec. Zítرا rozta-víme všechn prášek a budeme mít nugget jako moji pěst. Jéje, Rogere, tys mě polekal!"

„Ahoj!" rozlehl se znovu z koruny jasanu proni-kavý Rogerův vřískot. „Ahoj! Zmačkanec zrovna vy-chází ze statku."

„Dvě stráže do rokle!" velela Nancy. „Může jít Roger. A Titty. Kdyby to vypadalo, že nám chce za-brat důl, zažeňte ho. Jestli budete potřebovat pomoc, signalizujte. Budeme hlídkovat. Utíkejte, ať jste tam dřív než on."

„Kudy ten Zmačkanec jde?"

„Sem ne."

Stráže si šeptaly, ukryty v roklině, hlavy tak vyso-ko, aby vykukovaly nad okraj.

Zmačkanec se nejdříve zašel na chvíličku podívat ke své nejbližší bílé značce, a pak si to zamířil přes vysočinu směrem k Vřesové skále. Roger s Titty ho

dlouho pozorovali, jak jde dál a dál, až konečně dora-zil k úpatí hřebene.

„Chce si zajít chodbou za starým Bobem," napadlo Titty.

„To přece nemůže," zašeptal Roger.

„Jenže to ještě neví," zasmála se Titty.

„Jestlipak vůbec ví, kterou dírou do té chodby vlézt," ušklíbl se Roger.

S tím si však Zmačkaný klobouk zřejmě hlavu ne-lámá. Zamířil do kopce, a už jim zmizel z očí, zrov-na na místě, kde se tak zčistajasna objevil před dvě-ma dny a hrozně tím vylekal hlídky.

„Dlouho tam nebude," řekl Roger. „Ten přece do-

káže vyskočit jak čert ze škatule, a tentokrát mu to půjde ještě rychleji."

Z rokle otvor v kopci neviděli, ale dohlédli na ska-liska kolem a přesně věděli, kde je. Upřeně jej pozo-rovali. Míjela minuta za minutou.

„Přece se nemůže tou chodbou prokopávat," řekla Titty.
„Ještě by na něj mohla spadnout další pořádná hal-da kamení," pronesl s nadějí v hlase Roger.
„Ne, to ne," vykřikla Titty a rychle tu strašnou myšlenku zapudila. Možná že Zmačkanec je jejich soupeřem. Možná že je ve spojení s lomařem Bobem. A třeba má políčeno na cizí naleziště. Ale i tak by mu Titty přála, aby šťastně prošel.
„Dobře to dopad-lo," oddechla si. „Tamhle je."
„Vsadím se, že je celý vzteklý," řekl Roger.
Zmačkaný klobouk si zřejmě pořádně umazal ša-ty. Viděli ho, jak se svléká z kabátu, vytřepává jej a všemožně se snaží vyčistit ho kapesníkem. A dívali se, jak si snaží oprášit kalhoty na kolenech.
„Asi se v chodbě natáhl," poznamenal Roger spíš se zadostiučiněním než soucitně.
„Copak teď asi udělá," hádala Titty.
Zmačkaný klobouk se dlouho nerozmýšlel. Přeho-dil si kabát přes rameno, zamířil k hřebenu a pustil se do kopce přesně na místě, kudy před dvěma dny pádili dolů čtyři první námořníci.
„Chce něco říct lomaři Bobovi," napadlo Titty. „Na co tak asi přišel? Nejspíš se celou noc mořil s dmuchavkou."
„Ten se pořádně zahřeje, než vyleze nahoru," řekl Roger.
Zmačkaný klobouk pomalu stoupal po strmém úbočí hřebene. Stráže na kraji rokle ani nepotřebovaly dalekohled. Košile mu svítila jak bílá skvrna a dala se snadno sledovat. Stoupala výš a výš, na chvíli se zastavila, když odpočíval, a pak šla zase dál, pořád vzhůru, co chvíli se jim ztratila v průrvě plné balvanů a vřesu a zase se objevila, vždycky ve větší výšce. Konečně dospěla až k obzoru a zmizela jim z očí.
Chvilíčku pozorovali prázdné úbočí. Pak Titty vy-skočila.
„Honem, Rogere," řekla. „Poběžíme podat zprá-vu."
„Výborně," řekla Nancy, kterou zastihli s Dickem nahoře na Velké zdi, jak se ohánějí lopatami. „Asi mu to s dmuchavkou taky nevyšlo a šel se zeptat lomaře Boba, jak dál."
„Kdybychom se ho tak mohli taky zeptat," po-vzdechl si Dick.
„Co to děláte?" zeptal se Roger. „Snad nezahradníčíte?"
Nahoře na Velké zdi byl vykopán dlouhý, široký pás drnu a zůstala jen skalnatá půda. Země tu byla kyprá a snadno se dala nazvedávat lopatou. Titty s Rogerem se dívali, jak Nancy zajiždí lopatou pod drn, obrací jej a řeže do čtverců. Vedle jich už čekala celá hromada.
„To bude pěkná poleva na dort z dřevěného uhlí," volala Nancy. „Pojďte nám pomoci. Poberte jich, ko-lik unesete. Zaneste je dolů a něco uvidíte."
Dick jim pomohl pobrat náklad a Titty s Rogerem pod ním klopýtali průrvou dolů do tábora. Cestou potkali Peggy se Zuzanou, které si šly pro další dáv-ku.
Milíř už vypadal docela jinak. Chybějící dílek byl zaplněn a zůstal jen malý tunýlek vedoucí při zemi do prostředka. Nahoře byl milíř pokryt stejnými drny jako ty, co děti právě přinesly. John natahoval paži, co mu jen stačila, a sahál do tunýlku.
„Už je to dobré," řekl, když vytáhl paži a vstal. „On se nám totiž tunel dvakrát propadl."
„Máme tam přidat tyhle kousky polevy?" ptal se Roger.
„Nejdřív je namočte," přikázal mu John. „Položte je vedle ostatních."
U koláče z dřevěného uhlí, který se právě promě-nil v dort, ležely celé řady připravených drnů. Z lesa od studánky vyšla Dorotka a nesla v ruce konvici.
„To nám to jde," řekla, jak polévala drny. „Jenže nějak moc často v té studánce nabírám a je trochu za-kalená."
„Nedá se nic dělat," řekl John. „Za chvíli už stej-ně budeme podpalovat. Pozor, Rogere, ne abys od-kopl tyhle větvičky. Mám je tu připravené a nacpe-me je do tunýlku, až rozpálíme milíř."
Vtom přišli dolů do tábora Zuzana, Peggy, Dick a Nancy a každý nesl nařezaných drnů, co jich jen pobral.
„Už jich snad máme dost, ne?" ptala se Nancy. „Jak to vypadá teď s tunýlkem?"
„Je pročištěný," řekl jí John.
Nancy vytáhla krabičku zápalek.
„Pojď, Johnne," řekla. „Ty máš nejdelší ruku."
John si znovu lehl, zapálil sirku a sáhl paží do tu-nýlku.
„Zhasla mi," řekl.
Zkusil další zápalku.
„Jak to, že se to nedá zapálit všude?" ptal se Ro-ger.
„Je tam čerstvé dřevo," vysvětloval mu Dick. „A tak si John připravil uprostřed suché listí a větvičky."
To už zhasla třetí zápalka.
„Budeme ten milíř muset odkrýt, jinak ho ne-zapálíme," řekla Nancy.
„Jenže to by se nám rozhořel jako hranice," namítl John.
Dick se na ně pozorně díval. Nancy si všimla, jak zaujatě se tváří.
„Tak ven s tím, profesore," vybídla ho.
„Co kdybychom udělali z větvičky louč? Třeba se suchým mechem."
„Já vím, kde ho trochu je," ozval se Roger.
Za chvíli přiběhl s dvěma hrstmi mechu. John přivázal chuchvalec na konec hůlky. Znovu si lehl na zem.
„Zapal ji, Nancy, a já ji vstrčím dovnitř."
Mech vzplál jasným plamenem a John jej zastrčil do tunýlku. Pojednou to uprostřed milíře začalo pras-kat. John sáhl pro zelené větvičky, které si nasekali na stejnou délku, aby se jimi ucpal tunýlek, a namač-kal je dovnitř.

Otvory v kůře se začal valit kouř. V milíři to pras-kalo pořád hlasitěji.

„Honem. Honem... Připlácnete sem ty drny," vo-lala Nancy.

„Už to chytlo," řekla Titty. „Už to chytlo. Za chvíli se to hrozně rozhoří."

„To nesmíme zanic na světě připustit," volala Nan-cy. „Honem. Mokrý drny, ne suché."

Z milíře se valil hustý kouř. Několik zoufalých mi-nut si už skoro mysleli, že budou poraženi. Ale když osm lidí ucpává skuliny, nemůže se oheň moc rozrůst. Utěsnili díрку za dírkou, až konečně milíř pod kůrou z drnů, obrácených trávou dovnitř, vypadal jak ne-živá hromada hlíny.

„Neuhasili jsme ho?"

„Pořád ho ještě slyším," řekla Titty, která poslouchala s hlavou přitíštěnou k milíři.

„Raději tak dvě díry otevřeme," navrhla Nancy.

„Uhlíři taky neucpávají celý milíř, leda když změní kouř barvu."

Tu a tam nazvedli kousíček drnu a vyvalil se žlu-tohnědý zelenavý kouř, který je div nezadusil.

„Tak je to dobré," řekla Nancy. „Uvnitř hoří po-řádně. Jenom nesmíme připustit, aby chytla celá hro-mada."

„Kolik je vlastně hodin?" vzpomněla si Peggy.

„Jak dlouho ho máme nechat hořet?" zeptal se Dick a vytáhl hodinky. „Jsou už skoro tři hodiny..."

„To už snad sníme mít všichni hlad," ozval se Roger.

„A já pro vás nemám nic k obědu," zděsila se Zu-zana. „Budeme si muset vzít sardinky."

„Uhlíři nechávají hořet milíře celé týdny," vzpo-mněla si Peggy.

„Jenže my nemůžeme," řekla Titty.

„To ne, když přijdou všichni naši domorodí při-buzní," souhlasila s ní Dorotka.

„Stejně to asi nejde," řekla Nancy. „Strýček Jim -vlastně kapitán Flint se každou chvíli může vrátit. Třeba už je doma. A co když si to sem najednou přimaširuje, aby se s námi pozdravil, a my mu nebude-me moct ukázat ani ingot. A jeden nám docela stačí. Uhlíři mají velké milíře, které by zabraly celý tábor, a náš je docela malý... Do večera by mohl být pro-pečený. Dobrá, Zuzano. Naklusej sem s těmi sardin-kami..."

„Poplav s nimi nebo naklusej, hlavně ať je to rychle," slyšela Titty, jak mumlá Roger.

Peggy zašla k zásobárně pod bezinkovým keřem, kde si vykopali díru do země a ukládali tam všechny konzervované potraviny, aby je měli pěkně v chládku.

„Devět plechovek," hlásila.

„Přece se nebudeme s jednou schovávat," řekl Roger. „V každé je šestnáct sardinek, a tak na každého vyjde jedna plechovka a ještě dvě sardinky navrch."

„Dobrá," svolila Zuzana. „A k večerí vám udělá-me horké maso po námořnicku s vařenými brambory. Hrozně mě to s tím obědem mrzí."

Nikomuto to však nevadilo. Milíř kouřil jak obrov-ský dort a už z toho měli pocit, jako by se něco va-řilo. A stejně neměl nikdo čas na vaření ani pomyslet. Zlatokopové chodili kolem milíře, vyjídali lžičkami sardinky rovnou z plechovek a vylizovali do poslední kapičky olej. Ani na čaj si nemohli postavit, dokud se neustálí voda v Tittině studánce. Jak máčeli drny, rychle z ní nabírali vodu a byla teď úplně kalná.

„Měla jsem dát stranou aspoň konvici vody," vzpo-mněla si Zuzana. „Na ty drny by nám byl stačil rend-lík."

„Jenže my potřebovali i konvici," řekla Dorotka.

„Spousta zlatokopů umírá hladem a žízni," připo-mněla jim Titty. „A ták nám nesmí vadit, když bu-deme jeden den bez čaje."

„Vždyť máme moře grogu," vzpomněl si Roger.

„A můžeme se rozdělit o zbytek mléka," řekla Zu-zana. „Večer bude muset někdo zajít pro novou zá-sobu."

„Já bych šla," nabídla se Dorotka.

„Půjdeme obě," rozhodla se Titty.

Zatím nemohli od velkého dortu z dřevěného uhlí ani na chvíličku odejít. Museli nechat unikat vláhu a současně nepouštět k ohni moc vzduchu. Teprve na-večer změnil kouř barvu a místo zelenavého a žluto-hnědého dýmu, který unikal dírkami v kůře, stoupal teď z milíře jasný modrý kouř, jaký vychází ze su-chého dřeva.

„Už se začal péct," řekla Dorotka.

„Vždyť se peče celou tu dobu," poznamenala Nancy. „Teď už ho jenom musíme udržet pěkně přikrytý. Pojdme ještě pro trochu vody na drny."

„Vezměte si tentokrát rendlík," žádala je Zuzana. „A počkejte chvíličku, než si naberu vodu do kon-vice. Přece nebudeme bez čaje i večerět. A voda je už zase dost čistá."

Chvillemi zašel někdo na Velkou zeď nebo vylezl na strom a hlídkoval, ale po Zmačkaném klobouku nebylo na vysočině ani u Atkinsonů ani potuchy.

Homéra vyslali s veselou zprávou:

VŠECHNO SE NÁM DAŘÍ JEDNA MALINA

Teprve večer se zase něco dověděli o nepříteli. Titty s Dorotkou zašly s bandaskou dolů k Tysonům a zaběhly si až k můstku, aby si zchladily nohy v té troše vody, která zbyla v potoce. Seděly na ka-menech a máčely si nohy ve vodě, když tu se najed-nou nahoře na silnici ozvaly kroky.

„Skryj se! Skryj se!" zašeptala Dorotka.

Ale na schovávání bylo už pozdě. Po silnici při-cházel Zmačkaný klobouk s kabátem přehozeným přes rameno a rázoval si to kolem nich.

„Byl u lomaře Boba celý den," šeptala Titty.

Honem běžely nahoru lesem do tábora a vyprá-věly, co viděly.

„A vadí nám to?“ řekla Nancy. „Čím víc toho na-klábosí, tím lip. Stejně jsme ho přetrumfli. Dick už má na taviči pec spoustu kamení. Zítřka budeme mít dřevěné uhlí a pozítří ingot.“
Zuzana se snažila vynahradit jim ty sardinky, kte-ré měli k obědu, a připravila skvělou večeři. V hrnci bublaly brambory. Na strojku na maso umlela námoř-nické maso z konzervy, a to se teď smažilo na pánvi, kterou už na rýžování nepotřebovali. A uprostřed staré mýtiny tiše dýmal milíř. Položili si ruce na jeho hliněnou kůru, aby cítili, jak jím proniká teplo.
„Kdo u něj zůstane celou noc vzhůru?“ ptal se Roger po večeři.
„Ty ne,“ řekla mu Zuzana. „Do rokle dnes nepů-jdete?“
„Do rokle nepůjde nikdo,“ rozhodl John. „Musíme celou noc hlídat oheň. V noci si Zmačkanec nic ne-troufne, a jak se rozední, budeme zase na stráž.“
„První námořníci by měli jít včas spát,“ řekla Zu-zana.
„A co když neusnu,“ bránil se Roger.
Když se však snesl soumrak a nad táborem se uzavřela tma, hluboko v údolí houkaly sovy a z lesa se ozývalo volání lelka, začaly se Rogerovi a ostatním prvním námořníkům klížit oči. Šli si lehnout, ale hned neusnuli. Chvilí ještě leželi ve stanech a dívali se, jak září táborový oheň. John, Nancy, Zuzana a Peggy se střídali u pálení dřevěného uhlí. První ná-mořníci leželi a naslouchali, jak chvíli co chvíli při-plácnou kapitáni a první důstojníci na milíř kousek drnu, aby ucpali skulinu, kudy uniká kouř. A když usnuli, cítili i ve spánku, že po táboře pořád někdo přechází. Přes Tittin stan se pojednou mihlo světlo baterky a Titty se zpola probudila a slyšela, jak John šeptá: „Kde máme termosku?“ Pak zaslechla, jak mu Nancy šeptem odpovídá: „Už jsem ji vylila. Nešlápní na ten hrneček. Kolik je hodin?“ Baterka zazářila znovu a Titty zaslechla Johna... „Za hodinu máme probudit Zuzanu.“ Přetáhla si spací pytel přes uši. Všechno je tedy v nejlepším pořádku.

Kapitola 29

TAVÍČÍ PEC

Titty ucítila, jak ji do nosu zalechtal kouř, a probu-dila se.

Co to šeptá Dorotka ve dvířkách od stanu?

„Neprobud' Nancy! At' se na ně nejdřív podívá Titty...”

„To jsou mi pěkní kapitáni a první důstojníci!“ ozval se Roger.

„Nazdar, Dorko,“ řekla Titty.

„Pst!“ šeptla Dorotka a kývla hlavou směrem k táboru.

Titty vylezla ze stanu. Dřevěné uhlí pořád ještě hořelo, ale co se to stalo s dřevaři? U kouřícího mi-líře spatřila k svému úžasu Dicka s Rogerem, jak jej polévají vodou a pomalu na něj přikládají kusy drnu, a Dorotka jí tiše ukázala na stan, kde bydlely společ-ně Nancy a Peggy. Ve stanu ležela s hlavou na pa-žích Nancy, kapitán Amazonky, a spala tak tvrdě, jako by byla půlnoc. I Peggy spala a John a Zuzana také.

„Ještě že jsme se probudili,“ řekl Roger.

„Dick zaslechl, jak praská oheň,“ šeptala Dorotka.

„Přišli jsme v nejvyšší čas,“ holedbal se Roger. „Jeden plamínek zrovna prorážel ven, ale my ho brzy zarazili. A oni spí všichni čtyři jak polena. Aspoň je vidět, kdo se k čemu hodí. Měli nechat na hlídce nás.“

„Víte co, dáme vařit vodu,“ navrhla Dorotka.

„To je nápad!“

„A co kdybychom se oblékli?“

„Až potom,“ řekla Titty. „Aspoň budeme mít vše-chno hotové, než se probudí.“

Vtom však Nancy najednou trhla hlavou a ote-vřela oči. Zívla, ale uprostřed toho zívnutí se na vše-chno rozpomněla.

„U všech ráhen a kosatek!“ zvolala. „Hej, Zuzano! Máš hlídku. Ty a Peggy.“ Prudce zatahala Peggy za jednu nohu, spací pytel i příkrývky. „Vzbud' se. Stej-ně jsem tě nechala spát dýl, než jsem měla. Asi jsem těch posledních pár minut zaspala.“

„Ha, ha, ha,“ rozchechtal se Roger.

„Jak to, že neležíte?“ zeptala se Nancy a rozespale na ně zamžourala. Vtom uviděla, jak se na ni dívá Titty s Dorotkou a jak jasně už září sluníčko, a ro-zesmála se.

„U všech kozlů rohatých!“ zvolala. „Všechno to spí. To jste pasáci, první námořníci! Nespálili jste dřevěné uhlí?“

„Už se málem spálilo,“ řekla Dorotka.

John a Zuzana vylezli ospale ze stanů.

„To je ale strašné,“ hrozila se Nancy. „Mela jsem zburcovat Zuzanu už před několika hodinami. Tepr-ve se začalo rozednívat... Poslyš, budeš nám muset navařit konev čaje, abychom dneska večer neusnu-li...“

„Dneska večer?“ podivila se Zuzana.

„Kvůli tavící peci přece,“ připomněla jí Nancy.

John se protáhl.

„Zaběhnu teď radši pro mléko,“ řekl a vzápětí už běžel dolů po lesní pěšině.

Než se ostatní trochu ošplouchli v té trošce zbylé vody a dovařili snidani, přiběhl už zase zpátky. „Máš úplně mokré vlasy,“ řekla mu Zuzana.

„Jen jsem si trochu namočil hlavu, než mi paní Tysonová nalila mléko,“ vysvětloval John.

„Ty se ale máš,“ řekl mu Roger.

„Už jenom jeden den,“ utěšovala ho Nancy. „Do zítřka musíme tu špínu vydržet. Pak zaneseme ma-mince ingot a zaplaveme si v jezeře. Někdo dopo-ledne a někdo odpoledne. To už ani nebudeme mít co na práci, leda hlídat, aby nám

Zmačkanec nezabral naleziště. Když o něm mluvíme, není snad náhodou už na číhané?"

„Ještě ne," odpověděla Titty, která se byla rozhlédnout přes vysočinu.

„Kdy rozřízneme ten dort?" zeptal se Roger a za-díval se na hnědý milíř pokrytý hlinou, již pronikaly tu a tam věchýtky modrého kouře.

„Až na poslední chvíli," řekla mu Nancy. „Nechá-me ho hořet co nejdéle. Stejně ještě nemáme taviči pec postavenou..."

„Kamení už je připraveno," hlásil Dick.

„Tak se podíváme na pláněk."

Dick vytáhl zápisník a ukázal Nancy nákres.

„Je to vlastně jen průřez. Moc se z něho nepozná. Měli bychom mít ještě přesný pláněk. Pec bude ku-latá, ne čtverhranná. A rozměry jsem nezaznamenal. Moc velká být nemusí, jen aby se do ní vešel tyglík a kolem něho dřevěné uhlí. Měchy budou procházet ze strany, pod tyglíkem."

Kdo by teď poslouchal Dicka, jistě by nevěřil, že to prostý námořník radí kapitánům a prvním důstoj-níkům, jak a co mají udělat.

„Dvířka nemáme, takže nebudeme moct pec otví-rat ani zavírat," pokračoval Dick. „Ale to nevadí. Tyglík zasadíme až na poslední chvíli a pak na něj nasypeme kousky dřevěného uhlí. Jenom s komínem si nevím rady, ale když budeme v jednom kuse foukat do měchů, snad budeme mít i bez komínu slušný tah, co myslíte?"

„Já z toho vůbec nejsem moudrá, profesore," při-znala se Nancy. „Ale asi to tak bude." Podala zápis-ník Johnovi.

„Jak chceš zapustit měchy?" ptal se John.

„Snad je nemusíme zapouštět," řekl Dick. „Stačí, když jim necháme otvor na špičku. Jinak můžou zů-stat venku. Jsou sice samozřejmě trochu jiné než v té knize, ale princip je stejný."

„Tvar snad taky nemají špatný," podotkla Nancy.

Ještě neměli ani umyté nádoby od snídaně a už za-čali se stavbou taviči pece. Trvalo jim to mnohem déle, než čekali. V jednom se pec přece jen lišila od Dickova nákresu. Když se pokoušeli udržet tyglík na kamenech uprostřed ohně, zjistili, že to nepůjde. Tyglíky mají totiž takový nešikovný tvar, asi jako čajové šálky s víčkem, ale bez ouška, a dole jsou užší než nahoře. Teď by se jim byly hodily železné tyče a Peggy si vzpomněla, že za plotem Tysonovic sadu rezaví kus starého zábradlí. John se podruhé rozběhl lesem dolů a tyč přinesl. Pilníkem, jedním z nejlepších ná-strojů na noži, který dostal k vánocům, na ní vypiloval tři hluboké rýhy. Pak ohýbal rezavé zábradlí sem a tam, až je rozlomil v rýhách na čtyři kusy. Čtyři železné tyče pak zabudovali do pece, vždycky dvě a dvě křížem, aby tyglík držel uprostřed. Pec měli teprve zpola hotovou, ale Zuzana už ote-vřela konzervu s jazykem, aby se nemusela s ničím vařit (Peggy stejně říkala, že by se ta pec měla osla-vit), a zavolala stavbaře i uhlíře k obědu. I při jídle však musel každou chvilku někdo vyskočit, připlácnout na milíř kousek drnu nebo pokropit vodou mís-to, kde kůra milíře nějak moc vyschla. Stavbaři zhlitli svůj díl jazyka a hned se vrátili k práci - jednou ru-kou přikládali cihly a v druhé drželi švestkový koláč.

Šlo jim to pěkně od ruky, ale vtom se do tábora přičítal Roger, který si hned po obědě odnesl koláč na pozorovatelnu, a hlásil, že Zmačkaný klobouk je na vysočině pod Šedou sutí, docela blízko rokle.

„Čert aby ho vzal," láteřila Nancy. „Zrovna když máme všichni plné ruce práce!"

„Mohli bychom tam s Dickem zajít," nabídl se Ro-ger, kterému připadalo mnohem důležitější jít na vý-zvědy než stavět kámen na kámen nebo máčet kusy hlíny.

„Profesor jít nemůže," namítla Nancy.

„Já bych šla," hlásila se Dorotka. „Dick tu přece musí zůstat."

„Měli byste jít raději dva," řekl John.

A tak se na vysočinu vydala Dorotka s Rogerem, s dalekohledem a rozepsaným Psancem na jezeře.

Asi za dvě hodiny, ale možná že i za tři, se při-hnala do tábora Dorotka, celá uřícená, s očima na-vrch hlavy a bledá jako stěna.

„Co se stalo?" zděsila se Titty.

„To máš z toho horka," zvolala Zuzana. „Měla by sis hned lehnout."

„Zkusil nám zabrat důl," vypravila ze sebe Dorotka.

John málem upustil kámen, který zrovna zasazoval do pece. Nancy vyskočila.

„A kde je teď?" vykřikla.

„Odešel," odpověděla Dorotka. „Roger se plíží za ním."

„Jak se to vlastně stalo?" ptala se Titty.

„Byli jsme v rokli," vyprávěla Dorotka, „a já četla Rogerovi. Najednou se podívám nahoru, a on tam stojí a dívá se dolů přes okraj rokliny."

„Co řekl?" ptala se Nancy.

„Povídal: „Promiňte, nevěděl jsem, že tu někdo je."

„To věřím, že to nevěděl," usklíbila se Nancy. „Ji-nak by se nepokoušel skočit nám po nalezišti. Kruci, to je ale dobře, že jsme neukázali starému Bobovi naše zlato. A co jsi mu řekla?"

„Neřekla jsem ani slovo," odpověděla Dorotka. „A Roger taky mlčel. A tak se Zmačkanec otočil a odešel. Ani se nevrátil k těm svým bílým cákotám. Namířil si to rovnou domů."

„To mu to nevyšlo!" řekla Titty. „Škoda že jsem u toho nebyla." Podívala se po Nancy. Určitě teď po-volá celý tábor do zbraně a potáhnou rovnou na Atkinsonovic statek.

Ale Nancy nic takového neudělala. Podívala se na milíř, z něhož se jen kouřilo, protože jej Peggy se Zu-zanou kropily vodou. Pohlédla na skoro dostavěnou taviči pec, na ten dutý kamenný sloup, který se na-hoře zužoval. A pak se podívala ke vchodu do svého stanu, kde čekala plechovka od kakaa, po okraj napl-něná zlatým prachem, až ji vysypou

do tyglíku.

„Co se dá dělat," řekla. „Všechno najednou ne-stihneme. Teď záleží nejvíc na tom, abychom udělali ingot, a zrovna můžeme začít. Dokud nám opravdu nezabere důl... Honem, Dicku, kde je ten tyglík? Musíme si všechno připravit, než otevřeme milíř."

Dick měl tyglík uložený ve stanu, aby se mu nic nestalo, když po táboře dupe tolik dřevařů a zlato-kopů, a rychle jej přinesl. Nancy do něho slavnost-ně nasypala zlatý prášek a Dick jej uzavřel víčkem.

„Jak bude asi vypadat, až ho zase uvidíme?" za-snila se Titty.

„Nahoře bude samý mmut," řekl Dick. „Ryzí zlato zůstane na dně."

„Schovej ho do stanu, než rozpálíme pec. A teď zaběhneme pro dřevěné uhlí. Honem. Všichni budou krájet dort.

Chrstněte na něj nejdřív trochu vody a připravte si ještě pár mokřých drnů!"

„A košťata proti ohni," dodal John. Rozebral je, jak tam stála v celé kupě, a položil je na zem, aby je měl po ruce.

„Chrstněte tam nejdřív trochu vody," velela znovu Nancy.

„Měli bychom snad ještě polít kolem dokola zem," navrhla Zuzana.

Milíř z dřevěného uhlí už nevypadal jak hladoučký dort. Místy se propadal a někde se zase vydouval, jak na něj naplácali drny, aby štěrbinkami neuni-kal kouř. Zuzana kropila kůru konvici a John rendlí-kem a nad táborem se valil mohutný proud dýmu. A znovu nabrali vodu do konvice i do rendlíku. Všichni měli po ruce připravenou namočenou hroudu.

„Tudy uniká!" vykřikla Nancy. Sebrala z blízké hromady velikou hroudu hlíny a připlácla ji na milíř. „To je ono!"

libovala si. „Takhle zůstane uhlí uvnitř žhavé a hlína ho pěkně přikryje."

Vtom se už ukázaly nespálené konce větví. V milíři to najednou hlasitě zapraskalo. Nancy jeden kla-cík vytáhla. Na konci byl do ruda rozžhavený a sršely z něho jiskry. Nancy ho pustila na vlhkou zem a ho-dila po něm hroudu. Klacík se rozpadl na kousky.

„Přece jen je to dřevěné uhlí!" zvolal Dick.

„Třikrát hurá!" jásala Titty.

„Milionkrát hurá!" volala Nancy a vytáhla další kousek. „Au! Moje prsty!"

V milíři to zapraskalo ještě hlasitěji, vyvalil se kouř a smísil se s párou.

„Pozor! Každou chvilku to vzplane," řekla Zu-zana.

„Ale kdepak," ujišťovala ji Nancy. „Ještě trochu

vody! Počkejte tu, ať vás máme po ruce. Ale moc se nepřibližujte. Zkusíme to s Johnem otevřít."

John s Nancy chodili kolem milíře, sundávali hrou-dy hlíny, házeli je doprostřed a vytahovali klacek za klackem.

Pokládali je každý zvlášť na politou zem a Peggy s Dickem vždycky přitiskli na rozžhavené konce klacků mokré hroudy.

Titty s Dorotkou pole-tovaly sem a tam mezi táborem a studánkou a polé-valy hroudy, které zatím uschly. Zuzana stála nad milířem s konvicí a rendlíkem, a jak se jí zdálo, že by někde mohl vyšlehnout plamen, hned to místo pokropila.

Za chvíli zbyla z milíře jen hromádka hrud, z nichž se divoce valila pára.

„Ze všech dřevěné uhlí není," řekl Dick a zadíval se na zčernalé klacky, které ležely všude kolem.

„Co chceš, vždyť jich máme spoustu," domlouvala mu Nancy. „Jezuskote, já už měla strach, že to přece jen chytne."

„Uprostřed je to pod hlínou ještě rozžhavené," všimla si Zuzana.

„To se nám bude hodit," řekl John.

Pořád ještě polévali dřevěné uhlí, aby vychladlo, a lámali je na malé kousičky, jakými se dá dobře to-pit, když tu do tábora vstoupil Roger.

„Jak to, že jste nikdo nepřišel?" ptal se. „Copak vám to Dorka nevyfídila? Poslyšte, to je od vás ale pěkné, že jste rozkrojili ten dort beze mne!"

„Jdeš zrovna včas, abys s námi zapálil pec," vítala ho Nancy. „Co dělá Zmačkanec?"

„Jí chleba se sýrem," řekl Roger. „A na stole má pár kousků křemene a svíčky a fouká dmuchavkou zrovna tak jako Dick. Schoval jsem se za cesmínový keř a dobře jsem ho viděl."

„Výborně," řekla Nancy. „Aspoň se něčím zabaví. Poslyš, John, co bychom si vlastně mohli vzít místo lopaty?"

„Máme jen pánev," řekl John.

„Jenže nám se zrovna hodí," prohlásila Nancy.

Za chvilku už odhazoval John hroudy z místa, kde býval hořící střed milíře. Nancy nabrala zpod drnů plnou pánev rozžhaveného dřevěného uhlí a opatrně ji nesla k peci. V peci měli už připraveno pár su-chých větviček, aby oheň dobře chytil. Nancy shrno-vala nožem žhavé červené uhlíky z pánve, a ty pak propadávaly mezi železnými tyčemi. Pod nimi se už rozhořovaly větvičky.

„Rychle. Doneste ještě uhlí!" volala Nancy. „Hoď sebou, Dicku! Strč už dovnitř ten tyglík."

Přihodili ještě pár uhlíků a Dick přinesl draho-cenný tyglík. Nic nedbal na to, jak je pec rozpálená, a stavěl jej mezi tyče tak opatrně, jako by to bylo va-jíčko.

„Mohl bych rozpumpovat měchy?" ptal se Roger.

„Až za chvíli. Nejdříve musíme tyglík pořádně zazdít. A pak tam nasypeme seshora dřevěné uhlí."

John s Nancy horečně pracovali a zazdívali otvor, jímž zasadil Dick tyglík do pece. Nejdříve tam po-stavili velký kámen, který ležel opodál, pak menší kamínky a nakonec hlínu. Ostatní zlatokopové shazo-vali komínem kousky dřevěného uhlí. Dick se naklo-nil nad pecí a chtěl se podívat dovnitř, ale z pece se valil tak štiplavý kouř, že vůbec nic neviděl.

„Čím bude pec plnější, tím líp," řekl. „Musíme ji mít pořád plnou a rozžhavenou."

„Každou chvilku to vzplane," řekla Zuzana.

„Rozpumpuj měchy, Rogere," velela Nancy. „A pumpuj, dokud pořádně neucpeme všechny díry. Správně, Titty! Jak vidíš, že někde uniká mezi ka-meny kouř, hned tam připlácni kousek hlíny."

Roger už prostrčil špičku měchů otvorem, který ne-chali u základů taviči pece, a začal pumpovat: „Fúúú ... Fúúúú... Fúúúú...”

„Takhle mají zpívat," libovala si Titty, když Roger zvýšil tempo, a vzduch, který dříve se sykotem pro-nikal do ohně, teď pravidelně hučel.

„Kolik mám ještě nasypat uhlí, Dicku?" ptala se Dorotka a utírala si určený obličej umouněným ru-kama. Peggy se na ni podívala a najednou se roze-smála. Ale to už se dala do smíchu i Dorotka, protože Peggy si zrovna taky utírela obličej.

„Vy ale vypadáte!" řekla jim Zuzana, když se na ně podívala. „Nu, co se dá dělat."

„Poslyšte," ozval se Roger. „Snad už je na řadě někdo jiný."

S měchy byla o moc větší dřina než s drticím mlý-nem. Ležely tak blízko u země, že i Roger se musel skrčit, když je chtěl rozpumpovat.

Převzala je tedy Nancy. I ona začala jako o zá-vod, ale už po první minutě zvolnila. Zkoušela to s měchy nejdříve vsedě na bobku i vestoje a pak se zase sehnula vedle pece, aby mohla pumpovat a ne-přelámala si přitom záda.

„Jezuskote," povzddechla si. „Tohle je o moc horší dřina než pálení dřeva. A to máme pumpovat celou noc!"

„Celou noc?" zděsila se Titty.

„Pořádné taviči pece se nesmějí nechat vyhasnout," řekla jí Nancy, a ani na chvíli nepřestávala pum-povat. „A to musíme uvést zlato do varu a vařit ho tak dlouho, dokud všechno neklesne ke dnu a navrch nezůstane jen špína. Dick říkal, že to bude trvat aspoň čtyřiaadvacet hodin."

„Vás čtyř se to netýká," řekla Zuzana. „Půjďte si lehnout hned po večeři. Stačilo to už včera. Určitě jste nikdo neprospal celou noc. Dneska jdou všichni první námořníci v půl deváté na kutě..."

„Teď jsi na řadě ty," oddechovala Nancy a John od ní převzal měchy.

„Neber to ze začátku moc zprudka," radila mu Nancy. „Je to mnohem horší, než si myslíš."

John se o tom přesvědčil sám a po něm Peggy. Udržovat měchy v pravidelném chodu nebyla žádná legrace a nikdo z kapitánů a prvních důstojníků se nezlobil, když je Titty, Dick a Dorotka prosili, jestli by za ně nemohli chvíli pumpovat.

„Je to ale fuška, co?" řekl Roger, který je pozoro-val s rukama v kapsách.

„A tohle máme vydržet čtyřiaadvacet hodin," řekla Nancy. „U všech utrápených krokodýlů! A kolik je vlastně teď?"

„Probůh!" vylekala se Zuzana. „Měla bych už chystat něco k večeři. Budeme si muset vzít jen ma-sovou pomazánku. Dneska je ale strašný den..."

„A neposlali jsme holuba!" vzpomněla si Dorotka.

„Jezuskote!" zvolala Nancy.

„Teď je na řadě Sapfó," řekla Titty.

„Pošlete radši Sofokla," radila Nancy. „Je už poz-dě a na Sapfó se nemůžeme spolehnout. Nepotřebu-jeme přece, aby nás zrovna dneska večer přišli domo-rodci kontrolovat. Zítřka nám to už vadit nebude. To už si za nimi zajdeme sami. Zaneseme mamince uká-zat ingot."

Nancy načmárala zprávu: „VÍTĚZSTVÍ NA OB-ZORU. VŠECHNY VÁS ZDRAVÍ D.SP. D.A.V."

„To maminku dočista poplete," řekla. Pak vzala kus uhlíku a nadrápala na druhou stranu papíru leb-ku... „Jen aby věděla, že si nemusí dělat starosti."

„Tentokrát má holuba vypouštět Dorka," řekla Titty.

„Fúú... Fúú... Fúúú." Měchy se nezastavily ani na chvíli. Jen se jeden zlatokop unavil, hned je převzal druhý. Do pece znovu přisypali dřevěné uhlí. Zuzana chystala večeři. Všechny úplně vylekalo, když se za nimi zčistajasna ozval domorodý hlas.

„Co to proboha provádíte?"

Uprostřed tábora stála paní Tysonová a dívala se na kouřící zbytky milře a na rozžhavenou pec. Bylo vidět, že je vyděšená a moc se zlobí.

„Tak jste přece jen rozdělali oheň! A po tom všem, co jsem vám řekla. Valil se odtud takový kouř, až jsem si myslela, že hoří. Ne ne, tohle nestrpím. Kdy-by chytla jediná jiskřička, tak oheň nikdo nezasta-ví... Slečno Nancy! Slečno Nancy!"

Zlatokopové na ni mžourali, oči celé červené od kouře. Ruce, tváře i šaty měli umouněné od dřevě-ného uhlí.

„Nic se nemůže stát," uklidňovala Nancy paní Tysonovou. „To jste neviděla kouř. Jenom páru. Pum-puj dál, Peggy. Nezastavuj se."

„Fúúú... Fúúú... Fúúú." Pravidelné supění měchů na chvíli ustalo, ale hned zase pokračovalo dál.

Dick hodil do pece další hrst dřevěného uhlí.

„Necháte toho!" rozkřikla se paní Tysonová. „Jestli si chcete něco uvařit, můžete přijít k nám a udělat si to v kuchyni na kamnech."

„Teď toho nechat nemůžeme," řekla jí Nancy.

John se Zuzanou se po sobě podívali.

„Dáváme opravdu velký pozor," řekl John.

„Pozor!" odsekla paní Tysonová. „Když si uděláte takovýhle oheň! U vás za jezerem už hořelo kolikrát, ale tam je spousta lidí, a ti oheň uhasí. Ale tady nám nemá kdo pomoci a uhoříme jako stoh slámy. Honem to uhasíte, slečno Nancy. Už vás tu nechci ani vidět a taky že to hned řeknu paní Blackettové. Zítřka ať už jste v Jezerce, a když se vám to nelíbí, tak podě-kujte sami sobě. Hned to uhasíte, slečno Nancy. Uhas-te to a žádné odmlouvání!"

„Zítřka budeme hotovi," domlouvala jí Nancy.

„Zítřka už budete doma a odtud zmizíte," láleřila paní Tysonová. „Copak jste všichni ohluchli?"

Odběhla dolů do lesa a ještě cestou si něco mum-lala.

„Poslyšte," řekl John. „Co uděláme?"

„Nic," odpověděla Nancy. „Pumpuj dál, Peggy... No tak dobrá, já tě vystřídám.. Zítra už budeme mít ingot hotový. A ona se taky uklidní, až uvidí, že se nic nestalo. Teď už za maminkou nepůjde, je moc pozdě..."

„Kdyby tak byla jako paní Dixonová," zatoužila Dorotka.

„Být tady pan Dixon, tak nám určitě pomáhá," řekl Dick.

„Nemá už cenu o tom mluvit," rozhodla Nancy. „Přece všeho nenecháme jen proto, že se ta ženská poplašila."

Titty s Rogerem se podívali na Zuzanu a na Johna. Co by asi řekla maminka takovému urovnání sporu s domorodci?

Ale říkat něco Nancy nemá vůbec smysl. Teď už jsou stejně v bryndě. Paní Tysonová odešla. Zuzana s povzdechem mazala dál chle-by masovou pomazánkou a sama vypadala dost do-morodě. John udusal několik žhavých uhlíků, které tu zůstaly po pálení dřeva, a přisypal nahoru do pece další dvě hrsti dřevěného uhlí.

Práce se nezastavila ani na chvíli. Večeři snědli zlatokopové jeden po druhém, když jim náhodou vy-šla volná chvílka. Celou tu dobu skoro nepromluvili a po táboře se ozýval jen hukot plamenů v peci a od-dechování měchů.

„Přece jen nás budete muset dneska nechat vzhů-ru," řekl Roger, když kousal jablko, které dostal na přilepšenou po večeři, a pozoroval Zuzanu, jak se moří s měchy. Zuzana ani neodpověděla, ale vypa-dala tak domorodě, jak ji už dávno neviděli.

„V osmi zastaneme přece víc než ve čtyřech," na-léhal Roger. „A kdo to dneska ráno chrápal - kapi-tán Nancy!"

„Chrápal!" rozkřikla se Nancy. „Tisíc láter!" Ale pohlédla na Zuzanu a pak na Johna a dodala: „Čím víc nás bude, tím lip."

„Nedá se asi nic jiného dělat," řekl John. „Někdo bude muset v jednom kuse pumpovat u měchů. A ně-kdo přikládat do pece."

Postupně ustoupila od svých přísných zásad i Zu-zana. Přemohla ji fakta. Celý výsledek jejich práce leží teď přece v tyglíku uprostřed šedé kamenné pe-ce. Za každou cenu se musí udržet tah a přikládat do ohně. A pumpování u měchů za chvíli každého zmůže. Čím víc jich na to bude, tím lip pro všechny, bude se pumpovat jen po chvíličkách a ostatní si víc odpočinou. A v tavičích pecích a tyglících se vyzná jedině Dick. Když nechají vzhůru Dicka, a bez toho se opravdu neobejdou, jak mohou čekat od ostatních, že usnou? Nakonec to tak dopadlo samo od sebe. Po večeři ani neumyli nádobí. Každou chvíli se vařila v konvici znovu voda na čaj. Kdo měl hlad, vzal si kousek čokolády a chleba s máslem. A když se jim zachtělo, svažovali si vyprahlá hrdla vřelým slabým čajem. Jakmile jednoho zlatokopa unavilo pumpová-ní, převzal od něho měchy druhý. A kdo nepřikládal do pece, ležel u táborového ohně nebo seděl na bob-ku a díval se rozbolavělými očima do plamenů. Ko-lem tábora temněla noc. Oheň vydával mdlou záři, v níž vypadala obloha ještě černěji, ale jinak nebylo kolem dokola vidět nic. Hovor umlkal, ale práce po-kračovala. Protože se jich střídalo osm, stačili si vši-chni trochu oddechnout, ale ne si lehnout a pospat. A když nad nimi začala blednout obloha a šedě se na ní rýsovaly stromy, měli všichni pocit, jako by topili v taviči pece celý život. A nikoho nerozesmál už ani pohled na uhelné šmouhy po tváři, protože umounění byli všichni do jednoho.

Kapitola 30

POHROMA

Slunce se vyšplhalo nad pahorky na severovýchodě a ozářilo koruny stromů. Listí znovu zezelenalo a už nevypadalo tak šedivě. Táborový oheň, kde hořely nespálené konce klacíků, z nichž se pálilo dřevěné uhlí, nevrhal již divoké stíny na pracující zlatokopy. Ti teď vypadali jako divoši, s očima rozbolavělými kouřem a nevyspáním a tvářemi umouněnými dřevě-ným uhlím.

Dlouho nikdo ani nepromluvil. V táboře se ozýval jen ustavičný hukot taviči pece a pravidelné odde-chování a skřípění měchů, které jen tu a tam na chvi-ličku ustalo, když jedny unavené ruce předávaly mě-chy druhým.

„Jak dlouho to bude ještě trvat?" zeptala se 'ko-nečně Zuzana.

„Dokud to vydržíme," odpověděl Dick.

„Včera se mi to moc líbilo, když jsme za... začí-nali," řekla Nancy a černou rukou si zakryla růžové zívnutí v šmouhatém obličejí. „Spálili jsme za noc všechno dřevěné uhlí... Aáá... Ne že bych byla ospalá."

Musí to tedy vydržet ještě celý den! A proč taky ne? Únavu už ani necítili. Pumpovali tak dlouho, až se jim zdálo, jako by u těch měchů pracovali už týdný a měli u nich pracovat navěky. Ještě osm hodin! Teď byl zrovna u měchů Roger. Dick znovu naplnil pec novým dřevěným uhlím. Dorotka a Titty klopýtaly po táboře a sháněly další dávku pěkných uhlíků. John si protahoval po dlouhé šichtě u měchů paže. Peggy

šťouchala do táborového ohně, aby se trochu rozhořel.

„Já taky nejsem ospalý," řekl Roger pevně. „Víte co, budeme pumpovat až do pozítřka a uvidíme." A opřel se do měchů s ještě větší párou.

„Fúúú... Fúúúú... Fúúú..."

Měchy se už dvanáct hodin ani nezastavily.

„Fúúú... úúúúú... úúúú..."

„Vydrž," povzbuzoval se Roger.

A vtom se hluk náhle změnil a měchy se pohnuly Rogerovi pod rukou docela zlehka. Jako by někdo tlačil na zavřené dveře a najednou by bez jeho vědo-mí povolila zástrčka. Měchy tichounce zasípěly a pak utichly docela. Kdyby měl teď Roger chuť, mohl by je otevřít a zavřít třeba stokrát za minutu. Do pece už nevháněly ani trošku vzduchu.

„Ach Rogere!" zvolala Titty.

„Co se stalo s měchy?" zeptala se Nancy.

„Ruply," řekl Roger. „Nevím, jak se to mohlo stát. Tadyhle to prasklo." Trhlina byla jasně znát. Měchy byly tolik hodin

v ustavičném chodu, že se jim pro-dřela kůže.

„Praskly po celém švu," řekla Nancy, když vstrčila do trhliny prst. „To jsme tedy hotoví."

„Co tomu řekne paní Blackettová?" vzpomněla si Zuzana.

„Přijijeme na ně záplatu," řekla Nancy. „Mám do-ma starou peněženku. Vezmeme si ji, až zaneseme domů ingot. Ale poslyš, Dicku, nevádí, že pec nebude hořet celý den?"

Dick chvíli listoval v červené knize. „O tom, jak dlouho má trvat tavba, tady nic není."

„Je to přece jen něco docela jiného, než kdyby zlata byla spousta," řekla Nancy.

„A samo se ještě chvíli tavit nebude?" zeptal se John.

„Na to není pec dost rozpálená," odpověděl Dick.

Hukot v peci opravdu už pozvolna utichal.

„Vždyť to dlouho úplně sálalo," řekla Zuzana.

„Zlato už bude nejspíš roztavené," mínila Nancy.

„Víte co, otevřeme pec a podíváme se na ingot," navrhoval Roger.

„Jen to zkus," řekla mu Nancy a mávala rukou, jak si jí sáhla moc blízko k peci.

„Musíme nechat zlato vychladnout," řekl Dick. „Bude už úplně rozpuštěné. Než je vyndáme, má se nechat zase ztuhnout." Snažil se nahlédnout nahoru do pece, jestli se rozžhavila i poslední dávka dřevě-ného uhlí, než měchy praskly. Chvilku poslouchal. Oheň už zvolna dohasínal.

Zlatokopové se po sobě podívali a pak pohlédli na kamennou pec, která byla tak žhavá, že se na ni sáhnout nedalo.

Najednou se jich zmocnila únava. Jako by se zčistajasna přetrhla šňůrka náhrdelníku a perličky se rozsypaly po celé podlaze. Skončila prá-ce, při níž si připadali docela čili. Když přišli o mě-chy a nemohli už rozmýšlet pec, mužstvo se roz-padlo a každý z nich začal přemýšlet, jak je možné, že vydržel tak dlouho vzhůru.

Zuzana si uvědomila, že se jí také klíží oči, a vzchopila se. „Myslíte, že už mají podojeno?" zeptala se, ale vtom si vzpomněla na paní Tysonovou. „Třeba nám ani mléko nenechá."

„Já tam dojdu," nabídla se Nancy.

„Ne aby ses s ní pohádala."

Peggy však sebrala bandasku a mimoděk si udě-lala přes ospalé oči další černou šmouhu.

„Radši tam zajdu sama," prohlásila. „Má spadeno na Nancy, a ne na mine." Všichni věděli, že má prav-du, a Peggy, která si házela bandaskou trochu prud-čeji, než chtěla, vyšla z tábora na lesní pěšinku.

Ze začátku nikdo nemínil jít spát. Roger si jenom sedl na bobek vedle taviči pece, sesul se na zem a ně-jak se mu už nechtělo vstát. John ho odtáhl ke stanu a položil ho před vchod. Roger zalezl napůl dovnitř, ale to už zase dřímá a v duchu pořád slyšel oddecho-vání měchů, které už dávno zmlkly. Titty viděla jako ve snu, jak Nancy vrávorá přes tábor. I jí se už zaví-raly oči.

„Jdi si na chvíli lehnout," řekla jí Zuzana. „A ty taky, Dorko. Nemusíme být přece vzhůru, dokud ta pec chladne..."

Zašla ke studánce, znovu nabrala vodu do konvice a postavila ji na oheň. John zmizel ve stanu. Dorotka také zalezla na kutě. Titty si vlez-la do stanu nohama napřed, hlavu vystrčila z dvířek, bradu si položila na ruce a dívala se na slaboučký věchýtek, který pořád ještě zbýval z uhlíků, jak tu zů-staly po pálení. Zuzana se upřeně dívala na konvici.

Pak si lehla na bok a opřela se o loket. Jen Dick byl zřejmě čilý a četl si v knize o mineralogii, za jaké teploty se rozpouštějí které kovy. Za chvíličku však Titty otevřela oči, trochu udivená, že je vůbec zavře-la, a zahlédla, jak Dickovi klesá hlava na knihu a už tam zůstává ležet. „Nu a?" řekla si. „Co by si nezdržel..." Tentokrát už zavřela oči schválně, ale po-řád ještě před sebou viděla chvějící se září roz-žhaveného dřevěného uhlí v peci. Puchýře na rukou ji bolely a měla pocit, že pořád ještě pumpuje u mě-chů. Nebyla vzhůru, ale nedalo by se ani říct, že po-řádně spí.

Z dřímoty probudilo unavené a umouněné zlato-kopy halasné volání, když se do tábora vrátila s ran-ním mlékem

Peggy. Všichni byli rázem na nohou. I Roger vylétl v mžiku ze stanu. A vtom se podívali na Peggy a jeden na druhého a rozesmáli se a Peggy se taky dala do smíchu. Měla dočista mokré vlasy a vydrbaný zářící obličej. Bylo jim, jako by se spatřili toho dne poprvé. V táboře to vypadalo, jako by Peg-gy byla jediným bělochem mezi tlupou Hotentotů.

„Strčila jsem si hlavu pod pumpu," vysvětlovala Peggy. „Paní Tysonová mi totiž nastavila zrcadlo."

„Už se uklidnila?" zeptala se Zuzana.

„Mléko mi dala bez mluvení. Ale pořád ještě chce říct mamince, že už tady nemůžeme zůstat."

„Tak ať," řekla Nancy, „s prací jsme už hotoví. Ingot jsme udělali. A kapitán Flint přijede každou chvíli. Ten si to s ní vyřídí."

Bylo po snídání. Nastával Dickův okamžik. Jak-mile šlo o vědu, ať už o hvězdy či o kameny, i John a Nancy, kteří už oba veleli svým lodím, přenechávali všechno profesorovi. To už byla jeho starost a ostat-ní se ani neobtěžovali nahlédnout do červené knihy, leda snad když jim chtěl Dick ukázat nějakou pouč-ku nebo diagram. I tu pec, která pomalu chladla upro-střed tábora, postavili podle jeho nákresu. A teď se každou minutou blíží okamžik, kdy Dick nazvedne hliněné víčko tyglíku, který před tolika hodinami po-stavil do pece. Je to ale k vzteku, že měchy praskly.'

Kdyby se zlato tavilo čtyřiašest hodin, byl by Dick o moc klidnější. Ale snad stačí i dvanáct. Proč ten člověk, co psal tu knihu, neuvedl, kolik hodin se má tavit tolik a tolik uncí suroviny?

„Co si s tím teď počneme, Dicku?" zeptala se ko-nečně Zuzana. „Pec je pořád ještě strašně horká."

„Jestli teplota klesla pod čtrnáct set padesát stup-ňů, není už zlato v tekutém stavu," řekl Dick.

„Tolik už to teď jistě není," řekl John.

„Měli bychom raději bourat pec shora," navrhl Nancy.

„Ale dovnitř nesmí padnout ani kamínek," upozor-ňoval je Dick, který by byl ochotně počkal, až vše-chno vychladne.

Roger sestrčil co nejopatrněji kámen z vrcholu pe-ce. John shodil další a po něm Nancy a Titty.

Dick stál a díval se na ně. Čtrnáct set padesát stupňů Celsia. Zdá se to strašně moc. Ale co jestli přece jen nedocílili s měchy dost vysokého žáru? Ne, to ne. Pec byla určitě dost rozžhavená. Kdo má na noži pilník? John. Budou jej potřebovat, aby obrousili-li nečistotu z ingotu a získali zářící kus ryzího zlata. Opravdu ryzího? Karáty! Jak se vlastně měří na ka-ráty? Ale to už zařídí kapitán Flint.

„Nepomáhejte všichni najednou," řekla Nancy.

Zlatokopové shazovali jeden kámen za druhým. Odráželi je hroudami hlíny nebo jinými kameny, aby si nepopálili prsty.

„Ty ale vydrží dlouho horké," poznamenala Nan-cy.

„Jsou to špatné vodiče," řekl Dick. „Být ze žele-za, tak už jsou dávno vystydlé."

Pec byla nižší a nižší, zato prstenec kamenů se ko-lem ní pořád rozšiřoval.

„Už vidíte víčko tyglíku?" ptala se Titty.

„Ještě ne."

„Teď bychom ji raději měli otevřít ze strany," na-vrhl Dick. „Nebo nám tam spadne ten velký kámen."

Všichni se tlačili kolem. John s Nancy vytahovali kameny, jimiž zazdili otvor ze strany pece, když do ní vložili tyglík.

„Jen klid," řekla Nancy.

Dick si sundal brýle a otíral si je jako vždycky, když byl hodně rozrušený.

John najednou zalapal po dechu.

„Tyglík zmizel," vypravil ze sebe.

„K sakru!" zaklela Nancy.

„Tady přece byl," řekl John. „A teď je tu jen bílý popel."

„Třeba propadl mezi tyčemi," napadlo Nancy.

„To přece není možné," řekl Dick.

„Pospěšte si, pospěšte," pobízela je Nancy.

Kameny jen létaly od pece, jak je zlatokopové od-hazovali popálenými prsty. Pec byla pořád nižší a nižší. Už se dostali až ke čtyřem rezavým tyčím, na které postavili tyglík. Ale tyglík nikde. Honem odstr-kovali další kameny.

„Tady je z něho kousek," řekl zoufale John.

„Praskl!" zděsila se Nancy.

John vyhrabal dvěma klacíky z popela kousek zčer-nalého hliněného střepu. Všichni věděli, co to je.

„To nevadí, strýček má tyglíků spoustu," utěšovala je Peggy.

„Zlato se určitě neztratilo," řekl Dick. „Bude na dně, ale úplně bez tvaru."

„Strýčkovi na tom nesejde, jaký bude mít tvar," řekla Nancy. „Honem, ať už ho máme."

Odházeli poslední kameny a začali se přehrabovat v hromadě žhavého popela, která zbyla na dně. Po-pel se jim vznášel v oblacích do obličeje.

„Bude až docela dole," řekl Dick.

Našli další kousičky tyglíku, víčko prasklé vedví, dno celé v jednom kuse a zprohýbané úlomky stěn. Ale po ingotu nebylo nikde ani památky. A co horší-ho. Zmizel i zlatý prach. Nezůstalo nic než bledý po-pel a pár kousků strusky.

„Ale něco tu přece být musí," říkala Peggy a zou-fale se přehrabovala v kamení.

„Není tu nic," řekl John.

Dick složil třesoucími se prsty dva kousky prasklé-ho tyglíku.

„Přece nemohlo jen tak zmizet," řekl.

„Ale zmizelo," hlesla Nancy.

Zoufale se po sobě podívali. Celé týdny se mořili s tím zlatým prachem, a kdyby se teď kapitán Flint vrátil, nemají mu ani co ukázat. Co jen se nadrtili, narýžovali, napálili a natavili, a výsledkem jejich prá-ce je hromádka horkých kamenů a kouřícího popela.

„Ach Dicku!" zvolala Dorotka, a ač se sebevíc bránila pláči, koulely se jí z očí pomalu slzy a zane-chávaly jí na pořad ještě umouněným obličejem bílé ces-tičky.

„Měli jsme mít hada pro štěstí," řekla Titty. „Jako opravdichtí uhlíři."

„A měli jsme se zeptat lomaře Boba co a jak," do-dala Zuzana.

„To přece nešlo," skoro se rozzlobila Nancy. „Měj už jednou rozum. Bylo by to od nás náramně hezké a chytré všechno mu vyzradit, když se skoro každý den schází se Zmačkancem."

Dick si utíral brýle a mžoural, jak se díval z jed-né tváře do druhé. Díval se na ně, ale skoro je ne-viděl. Mlhavě si uvědomoval, že jsou všichni úplně zdrceni. A sám byl také zdrcen. Tolik na něj spolé-hali, a teď se všechno zkazilo, ale Dick nemyslel ani na svoje trápení, ani na jejich. Všechno se zkazilo. Ale proč? Jak to, že se to zkazilo?

„Musel jsem někde udělat chybu," řekl pomalu. „Totěž se stávalo, když jsem to zkoušel s dmuchavkou." Vzal zpola

ohořelý klacík a začal se šfátat v popelu. „Je to všechno moje vina," řekl. „Asi jsem si tu knihu pořádně nepřečetl.

Jenže kdyby se pec dost nerozpálila, tak by se bylo nic nestalo, a že by-chom ji rozžhavili až moc, tomu nevěřím."

„Rád bych věděl, proč praskl ten tyglík," řekl John. „Nemohli jsme to snad zavinit tím, že jsme házeli do pece dřevěné uhlí..."

„Nestejněměně se zahřál," vysvětloval Dick. „Ale vůbec nechápu, jak je to možné, že zmizelo i zlato.."

„Třeba to ani zlato nebylo," napadlo Zuzanu. „Mě-li jsme se nejdříve přesvědčit."

Dick pojednou vzhlédl.

„Ještě bychom mohli," řekl. „Dali jsme do tyglíku všechn zlatý prášek?"

„Až na tu špetku, co jsme získali hned na začát-ku," řekla Nancy.

„Ale já ji tam přidala," přiznala se Peggy. „Mysle-la jsem, že jste na ni zapomněli."

„Tak je pryč všechno," řekla Nancy.

„Mohli bychom to vyzkoušet ještě s lučavkou královskou," vzpomněl si Dick. „Víte, to je taková chemická zkouška. V knize stojí, že zlato se rozpouští v lučavce královské. A kdyby se rozpustilo, víme aspoň, na čem jsme. Kapitán Flint má přece všelijaké kyseliny a zkumavky. Jsou v té zasklené polici."

Nancy mu dala najednou takovou herdu do zad, div z něho duši nevyrazila.

„To je nápad, Dicku!" řekla mu. „Víš jistě, že to dokážeš?"

„Má obě kyseliny, které potřebuji," odpověděl Dick.

„Jenže to nestihneme," namítla Zuzana. „Když nám paní Tysonová poručí, budeme se muset odstěhovat."

„Honem," zvolala Nancy. „Uděláme hned trochu prachu. Roztavit ho už sice nestačíme, ale hlavně když dokážeme, že je to zlato." Ale Zuzana si postavila hlavu. „První námořníci nikam nepůjdou," prohlásila. „Jestli se pořádně nevyspí, budou z toho mít smrt." Nancy se rozhlédla po vyčerpaných tvářích menších kamarádů a uznala, že Zuzana má pravdu. „Tak půjdu já," řekla. „Jde se," rozhodl John.

„Půjdeme všichni čtyři," prohlásila Zuzana. „Ale první námořníci tu zůstanou. Měli by si jít všichni lehnout a spát až do svačiny." „Do oběda," ozval se Roger. „Ale co Dick?" zeptala se Nancy. Dick se na ni udiveně podíval. „Já se přece vyspím, až se vrátím," řekl. „Copak můžu spát, dokud to nevyzkouším?"

Zuzana se nedívala na něj, ale na Dorotku. Je to přece Dickova sestra a měla by vědět, co dělat. Dorotka si vzpomněla, jak tatínek někdy probdí celou noc nad kouskem papýrusu s egyptským písmem a maminka mu vaří horkou kávu a ani se nesnaží ho zahnat do postele. Copak má smysl chodit spát, když má člověk hlavu nabitou myšlenkami a stejně by neusnul?

„Však on to vydrží," řekla.

„A čím dřív pojede, tím lip," dodala Nancy. „Kde-pak je ta pánev? Měli bychom si vzít taky vědro. Drtící mlýn máme ještě v dole. Nejdřív narýžujeme Dickovi trochu zlata s sebou, a než se vrátí, tak ho na-děláme, co jen stačíme. Dřevěné uhlí nám ještě zbylo, měchy spravíme a dáme se do dalšího ingotu."

„Ale paní Tysonová...," začala Zuzana.

„Přece se nepožene až do Jezerky, jen aby řekla mamince, že máme zmizet," řekla Nancy. „Zbývá nám ještě jeden den. Hodte sebou."

„A co holubi?" vzpomněla si Peggy. „Máme tu jen Sapfó."

Dick nemohl věřit svým uším. Holubi...? Že má přinést holuby...? Co se to s nimi se všemi stalo? Jak to, že Peggy mluví skoro vesele? Ani na chvíli ho nenapadlo, že jim sám dal novou naději a pozvedl je ze zoufalství. Co se to děje? To zase na něj mluví

Peggy...

„Košík se ti vejde na řídítka. Homéra a Sofokla tu nutně potřebujeme. Sapfó je přece k ničemu. Za žádnou cenu nesmíme připustit, aby od nás maminka nedostala včas zprávu a přijela sem, dokud se paní Tysonová neuklidní."

„A budeme potřebovat kousek kůže na měchy," vzpomněla si Nancy. „Mou starou peněženku. Ma-minka ti ji dá. A pořádné pevné jehly. A krabičku hřebíčků, abych měla čím kůži přibít, až ji spravíme. Ty najdeš v pravé zásuvce stolu v hale. Poběž, Johne. A co ty, Zuzano? Čím dřív mu prach doneseme, tím dříve vyrazí."

„Už utíkám. A vy tři si jděte lehnout."

I Zuzaně zaznívala z hlasu naděje. Dick se už ani nepokoušel je pochopit.

Za deset minut tábor zmlkl.

Roger, Titty a Dorotka spali celí vyčerpaní ve staněch.

Nancy, John, Zuzana a Peggy pospíchali přes vysočinu k Zlaté roklí.

Dick přivázal košík na holuby k Pegginu kolu, zastrčil si dmuchavku do kapsy od košile, uložil do ba-tohu knihu o mineralogii, ale znovu ji vyndal, jen aby se ještě jednou podíval na stat' Jak zkoušet zlato. Pak nechal velblouda opřeného o strom a utíkal za ostatními.

Toho dne bylo největší vedro za celých čtrnáct dní parného počasí. Vzduch nad vysočinou byl tak hor-ký, že se až zdálo, jako by se všechno chvělo v ja-kémsi oparu. Hluboko v údolí zahoukalo v lese auto. S burácením motoru se řítilo nahoru a pak se pustilo po dundalské silnici. Tam rámus zmlkl. Zase nějaký výletník, pomyslel si Dick. To je ale strašné vedro. A podívejme se! Tamhle si jde po vysočině Zmačkanec. Tam za Zlatou roklí. Je už také skoro u cíle? Dick pomyslel na tu druhou dmuchavku a moc rád by byl věděl, jestli se Zmačkanec setkal s větším zdarem než on. A to mu znovu připomnělo, jak otvírali pec. Co se vlastně stalo? Kde udělal chybu? Všaklo se prostě zlato do země? Nebo to vůbec zla-to nebylo? Ale teď už na to určitě přijde.

Došel k roklí a u vchodu do dolu zaslechl, jak uvnitř hučí drtící mlýn.

„Nemusíme se s tím moc rýžovat, vid?" řekla mu Nancy, když vešel. „Našli jsme kousek, který je skoro samé zlato."

John vydoloval pár skvělých křemíků, které se v puklinách žlutě leskly.

Rýžování jim trvalo déle než drcení, ale konečně byli přece jen hotovi a nasypali Dickovi do kapesníku zelenavou usazeninu zlata. Dick svázal na kapes-níku všechny čtyři rohy a John je omotal provázkem, takže drahocenný prášek byl dobře schovaný jako v sáčku. Dick vzal pár drobnějších křemíků a uložil si je do kapsy.

„Třeba to budu chtít zkoušet s nezpracovaným kouskem," řekl.

„Než se vrátíš, všechno to tu zatím rozdrťme," slibovala Nancy. „Mnoho štěstí, profesore."

Ale to už Dick odcházel.

„Nezapomeň holuby," volala za ním Peggy.

„A hřebíčky," křičela Nancy. „A peněženku na tu záplatu."

Dick už byl na sluníčku, pádil přes úzkou roklinu, vyšplhal se po jejím úbočí a rozběhl se přes vysočinu.

Uběhl asi tak sto yardů a zastavil se.

„Měl bych si to radši poznamenat," řekl si. „Nebo na něco zapomenu." Vytáhl zápisník a psal: „Holubi, hřebíčky ze zásuvky v hale, Nancina stará peněženka."

Pak utíkal dál, celý uřícený, a klopýtal po nerovné půdě.

Zmačkaný klobouk, který měl také své starosti, přišel o něco blíž k rokli. Před chvílí zhlédl, jak odtud kapradím běžel nějaký chlapec. Ohlédl se na bílé cákoty nahoře na úbočí a po celé té čáře, která sem vedla přes vysočinu. Musí se sem ještě jednou podívat za denního světla. Jen kdyby si ty děti hrály někde jinde...

Zuzana, Nancy, Peggy a John pracovali v dole.

Dorotka, Titty a Roger spali ve stanech.

Dick, zabrán do svých úvah o mineralogii, přešel po špičkách tábor, odrazil Peggina velblouda, notně se na něm zakomíhal, ale hned zase nabyl rovnováhy. S pořádně sešlápnutými brzdami začal sjíždět dolů tou prudkou starou stezkou Tysonovic lesem.

Auto, které prve zastavilo u dundalské silnice, bylo už pryč. Výletníci si tu odpočinuli, snědli u příkopu obložené chleby, chvíli obdivovali pohled na kopce, a teď už byli na deset mil odtud. Na místě, kde seděl-li, se vinul trávou tenounký věchýtek modrého kouře. Nikdo jej však neviděl. Tentokrát se nikdo z Velké zdi nerozhlízel.

Kapitola 31

KOUŘ NAD VYSOČINOU

Tábor podřimoval v úmorném vedru. Titty, Roger a Dorotka spali zaslouženým spánkem. I Sapphó, opuštěná v prostorné kleci, ztichla a spala na bidýlku se zo-bákem zabořeným do peřiček na hrudi. Míjela hodina za hodinou.

Avšak ve vzduchu se cosi změnilo. První si toho povšimla holubice a neklidně se zatřepetala v kleci. Pach spáleniny pronikl i do snů tří spících zlatokopů. Roger najednou plácl ve spánku do země. Ucpával skulinu v hliněné polevě na dortu z dřevěného uhlí, kudy unikal kouř. Dorotka se zase zdálo, že si spálila utěrku, jak sundávala z ohně konvici.

První zburcoval podivný nový zápach Titty. Převrátila se ve stan, začichala a ještě jednou začichala. To je tak cítit Zuzanin oheň? Nebo se znovu vznítily uhlíky z milíře? Vzpomněla si na pec, a až se jí srdce sevřelo, když si uvědomila, jak se všechno zhatilo, jak rozebrali pec, udusili oheň a nedočkavě pátrali v popelu po zlatu. Zuzana určitě vaří čaj.

Možná že už je pozdě. Jak dlouho asi spala? O tom neměla Titty ani tušení. Možná že už je zítra.

„Zuzano," zašeptala Titty tiše, aby neprobudila ostatní. „Už se Dick vrátil? Je to přece jen zlato?"

Nikdo jí však neodpověděl.

Jen nad hlavou jí prudce zatřepetala křídla a ozvalo se vyděšené volání polekaných tetřevů... „Honem zpátky! Honem zpátky!" V posledních dnech zlatokopové už několikrát vyplašili ve vřesu tetřevy a Titty se jednou div nesvalila na záda, když přímo před ní najednou vyrazil s hlasitým poplašným křikem starý tetřeví kohout.

Proč jenom Zuzana neodpovídá? Nebo je u ohně někdo jiný? Titty se posadila a rychle se otočila, aby viděla na tábor. Ale v táboře nebyl nikdo. Táborový oheň, který Zuzana zdusila, mírumilovně podřimoval pod drny a vystupovaly z něho jen nepatrné obláčky kouře. Odtud přece nemůže být tolik cítit kouř. A je to docela jiný pach. Popel a trosky pece nedoutnají a zbytky uhlíků také ne. Ale cítit je to strašně. V táboře se to taky nějak podivně změnilo. Poprvé za celou dobu, co se tu ubytovali, nevrhají věci za denního světla vůbec stín. Po bledě zlaté plachtovině stanů netančí žádné vzorky strakatého listí. Něco se stalo se sluncem.

Nad táborem znovu přeletěli tetřevi.

Titty vylezla po čtyřech ze stanu. Zarazila se u vchodu, znovu začichala a zaposlouchala se. Páchne to, jako když se něco pálí, ale trochu jinak, než když se kouří ze dřeva. A co je to za rámus? Takové pro-nikavé prudké praskání. A to mračno nad lesem?

„Rogere... Dorko... Vstávejte... Honem vstávejte..."

Sáhla k Rogerovi do stanu, popadla bratra za nohu a vytáhla ho ven. Dorotka se po ní vyděšeně a távavě podívala a bylo vidět, že se už konečně probudila.

„Honem ze stanu," naléhala na ně Titty. „Někde ... aspoň si to myslím... někde hoří!"

„Kde?" zeptal se Roger. „A stejně jsi mě tak ne-musela tahat za nohu... Je to snad moje noha, ne?" Ale Titty už byla tatam.

„Opravdu někde hoří," řekla Dorotka.

Titty vyběhla z tábora a utíkala po pěšince, která vedla ke studánce i k ježkovu ostružiní a úzké průrvě, kudy chodili nahoru na Velkou zeď. Jestli opravdu někde hoří, musí o tom hned říct ostatním. Ti už si budou vědět rady. Praskání se ozývalo docela zblízka a Titty už věděla, že to mračno nad lesem je kouř. S větrem o závod uháněla nahoru průrvou.

Nad vysočinou ležela obrovská mračna kouře. Jen docela nejasně nad nimi Titty zahlédla vrcholy Kančenžangy. Při jejím úpatí vyšlehávaly v dlouhé řadě praskající plaménky, a ta řada byla místy jen sla-bounká a přerušovaná, ale někde se zase pojednou vztyčila jako zpěněný hřeben mořské vlny. A za ní skrýval všechno až do dálky, kde k obloze stoupal vrchol hory, valící se kouř. Tam někde za ním leží roklo, ale Titty rázem pochopila, že nemá nejmenší smysl, aby se k ní pokoušela proniknout. Ani na chvíli ji nenapadlo, že i starší sourozenci mohou být v nebezpečí. Jsou prostě odříznuti od tábora touhletou hradbou kouře a ohněm, z něhož vystupuje. A hned tak jim nebudou moct přijít na pomoc. Zatím Titty sama musí udělat, co se jen dá. Co by si asi počala Zuzana, kdyby tu byla s nimi? Nebo John? A co mají vlastně podniknout? Míjela minuta za minutou a Titty tu pořád ještě stála a dívala se na kouř i na řadu plamínků pod ním.

Dorotka s Rogerem vylezli také na Velkou zeď a stanuli vedle ní.

„Jéje," zděsil se Roger. „Paní Tysonová nám urči-tě řekne: „Vidíte, a já vám to povídala.""

„Co myslíte, dostal už se Dick do Jezerky?" zeptala se Dorotka.

„Už dávno," ujistívala ji Titty.

Větrník, který zatím jen slabounce vál, přicházel od jihu. Najednou se však zřejmě obrátil a kouř se začal valit směrem k dětem, jako by do něho foukla Kančenžanga. Vzápětí zase trochu ucouvl, ale bylo vidět, že plamínky pod ním postoupily na mnoha mís-tech kupředu.

„Blíží se to sem," vykřikl Roger.

„Ano," hlesla Dorotka.

„Musíme zachránit tábor," zvolala Titty. „Jak se přizene oheň až ke stromům, nic ho nezastaví. Ho-nem. Strhneme stany."

Od Kančenžangy to znovu horce dýchlo přes celou vysočinu a znovu to hlasitě zapraskalo, jak oheň po-skočil přes vyprahlou travu, a z několika kapradiní se vyvalil kouř.

Všichni tři zlatokopové seběhli průrvou a rozběhli se zpátky do tábora.

„Sbal si spací pytel, Rogere, a strhni si stan. Ty ta-ky, Dorko. Budeme muset zbourat všechny stany. A pak je musíme nějak odtahat dolů. Vozík sami ne-utáhneme ani zanic. A to tu máme ještě klec na ho-luby ... A Sapfó."

„Tak ji pustíme," navrhl Roger. „Však se už o se-be postará."

Titty se zastavila.

„To je nápad! Pošleme ji pro pomoc. S.O.S. Kdy-by tu aspoň byl Homér nebo Sofokles... na Sapfó není spolehnutí. Ale zkusíme to s ní. Stát se jí nic nemůže. Nějak se už domů dostane. Co to děláš, Dorko?"

Dorotka si strkala do batohu sešit s Psancem na jezeře.

„Přece musím zachránit Psance," řekla.

„Půjč mi kousek papíru," požádala ji Titty a Do-rotka utrhlá bez váhání půl titulní stránky svého dra-hocenného románu.

„A tady máš tužku," řekla.

Titty napsala pouhá dvě slova: POMOC! HOŘÍ!

Utrhla proužek papíru, na který napsala zprávu, a svinula jej do tenounké ruličky. Roger byl se Sapfó moc zadobře, a tak ji docela snadno chytil. Přitiskl si holubičku k sobě a uklidňoval ji. Dorotka jí vy-světlovala, že má letět rovnou domů. „Vyhni se kou-ří a poletí se ti krásně. V Jezerce najdeš Dicka. Je-nom, prosím tě, leť rovnou domů, aspoň tentokrát!"

Titty zastrčila Sapfó zprávu pod gumový kroužek na levé noze.

„Mám ji pustit?" ptal se Roger.

„Pod stromy ne," řekla mu Titty.

Běželi zpátky až na samý kraj vysočiny. To už se k nim valila celá hradba kouře.

„Ted'!" zvolala Titty. „Honem!"

Roger vyhodil holubici do vzduchu.

„Ne aby ses tentokrát loudala," naléhala na ni Tit-ty. „Leť domů. Ale rychle. Rychle."

A Sapfó vylétla vysoko nad kouř a zmizela jim z očí.

„Co když doletí až zítra?" napadlo Dorotku. „Na Sapfó není přece žádné spolehnutí."

„Pobězte, ať sbalíme stany," pobízela je Titty, ale jak utíkali dolů průrvou, vzpomněla si ještě na něco. Pod Velkou zdi roste ostružiní. A v tom ostružiní bydlí ježek. Co s ním? Volat na ježka, aby vylezl, by přece nevedlo k ničemu. A kdyby se oheň přihnál až sem, vzplane ostružiní jako pochodeň a ježek se v něm zaživa upeče.

„Stany necháme být," řekla Titty. „Musíme zachrá-nit ježka." Je to ale hrůza! Chvilí dělají to a hned zase ono. Nemají vůbec žádný plán. Nancy nebo John by pomyslili na všechno najednou a neběhali by tu takhle od jednoho k druhému.

„Máme ta košťata proti ohni," vzpomněl si Roger.

„Jestli se dostane oheň až ke kraji vysočiny, tak je s námi konec," řekla Titty.

„Větr zas fouká opačným směrem," všimla si Do-rotka, která měla na zádech batoh a v něm jedině Psance.

V té chvíli se vítr znovu stočil. Do tváří jim zava-nul horký dech a kouř se už zase valil proti nim. Tr-valo to jen chvíličku, ale když kouř ustoupil a zvedl se, viděli, že se oheň zmocnil dalšího širokého pásu vyprahlé trávy a kapradí. Titty se rozhlédla. Stáli na vrcholku táhlého skal-natého hřebene, který tvořil Velkou zeď. Rostlo tam jen maloučko trávy, kde by se mohl oheň uchytit, vlastně vůbec žádná až na pár výhonků v skalních puklinách a v průrvě, kudy běhali jako pěšinou dolů do lesa. A za Velkou zdí, kde Nancy ryla drny, tvořil další překážku proti ohni široký pás půdy, jak tu vy-kopali travnaté hroudy a udržovali jimi oheň v milíři. Jen aby moc nezafoukal vítr a plameny přes něj ne-přeskočily, nebo aby jim sem nezavál jiskry, které by podpálily ostružiní a travu pod skalisky. Ano, ještě mají naději..., ale jen jestli se neobráti vítr.

„Košťata se nám budou hodit," řekla Titty. „Ale nejdřív musíme polít všechnu travu nahoře u zdi..."

„Uděláme řetěz a budeme si posílat z ruky do ruky vědra," navrhl Dorotka.

„Vždyť máme jen jedno," připomněla jí Titty. „As-poň kdyby byli všechno neodnesli do rokle. Ale zů-stala nám konvice. Škoda jen, že jsme včera spotřebo-vali tolik vody..."

To už Roger doběhl do tábora a začal tam smejčit po zemi dvěma košťaty.

„Ve studánce je vody plno," volala Titty. „Konvici, Dorko!"

„Konvice je plná," volala Dorotka. „Zuzana do ní nabrala vodu."

„To je dobře," řekla Titty a rychle se rozhlédla po táboře. „Ale rendlík si odnesli. A vědro nám taky vzali..."

„Co ty plechovky od sušenek?" vzpomněl si Roger. „Sušenky můžeme sníst nebo si je nastrkat do kapes."

„Tak honem," řekla Titty. „Nejdřív to tu polejeme a pak budeme teprv potřebovat košťata." Vzala ve-likou plechovku s cukrem a vysypala všechen kost-kový cukr na zem. Ani Zuzana by se teď nesnažila cukr zachránit. Kdyby je bylo napadlo, že se něco ta-kového může stát, určitě by neodnesli vědro. Titty na-brala vodu do plechovky od cukru a rozběhla se ho-rempádem za Dorotkou, která utíkala s 'konvicí.

„Co s ní mám dělat?“ ptala se Dorotka.

„Polej tu travu nad průrvou,“ řekla Titty. „Polej ji všude kolem skály u toho pásu, co kopala Nancy drny. Když se nebude mít oheň čeho chytit, leda ka-mení, tak uhasne.“

Titty honem polévala zem z plechovky od cukru. Dorotka popadla konvici jak zahradní konev a kro-pila vyprahlou půdu, ale ta byla tak suchá, že se do ní voda ani nevypíjela a zůstávala ležet v zářících kap-kách. Obě děvčata se horempádem rozběhla průrvou ke studánce a potkala Rogera, který opatrně nesl na-horu plechovku od sucharů, až po okraj plnou vody.

„Kde, prosím tě, jsi?“ zeptala se ho Titty.

„Do kapes se mi všechny sušenky nevešly, a tak jsem ty, co zbyly, narovnával do zásobárny,“ vysvětlo-val Roger. Kdykoli vyšli nahoru na skálu, oheň se zase o kou-sek přiblížil. Na chvíli se zarazil o jeden ze skal-natých hřebenů, které vystupovaly z vřesu. Děti si už málem myslely, že se tu oheň zastavil, ale vtom za-hlédly, jak se přes hřeben přelévají malé plaménky a pohlcují mech a travu, která se uchytila mezi kapradím. To už se oheň přehoupl přes hřeben směrem k nim a zase vysoko vzplál, jak plameny uchvátily širokou plochu kapradí.

Děti pobíhaly sem a tam s konvicí, s plechovkami od sucharů a od cukru, s mísou na pudink, a dokonce i s dřezem na nádobí a Titty s Dorotkou nosily i dvě nádoby najednou. Ale jen párkrát nabraly vodu, za-čala hladina ve studánce klesat. Prámínek byl pěkný, ale přece jen nabíraly vodu rychleji, než dotékala.

„I kdyby nás bylo padesát, moc by nám to nepo-mohlo,“ řekl po chvíli Roger, který po tom běhání sem a tam sotva dechu popadal. „Studánka je prázd-ná. Nabral jsem vícem od plechovky poslední trochu bahna. Musíme počkat, až se zase naplní.“

„Ale to už bude pozdě,“ namítla Dorotka.

„Za chvíli je tu John se Zuzanou a Amazonky,“ řekla Titty a zoufale se zadívala na hradbu kouře, která se valila k Vřesové skále a teď zakryla dokonce i štít Kančenžangy. „Snad to nějak oběhnou...“

Už se jim skoro zdálo, že se oheň přežene kolem nich, ale vtom vítr znovu zavál, na skalnaté půdě se pod hradbou dýmu rozhořela řada plamínků a moře kapradí, v němž se tak často skrývali zvědové, vzplá-lo s mohutným praskotem, jako by někdo chtěl vy-plýtvat tisíce rachejtlí a zapálil je všechny najednou.

„Žene se to sem!“ vykřikl Roger. „Co bychom asi měli udělat se stany?“

„Ach, kdyby tak začalo pršet... Kdyby tak začalo pršet...“ Dorotka si ani neuvědomovala, že to říká nahlas.

„Utlučte ty plameny,“ křičela Titty. „Jen se někde objeví... tak je utlučte... Pozor. Tamhle jeden hoří zrovna za tebou... Na té skále.“

Plamínky už olizovaly okraje vysočiny. Kdyby se teď vítr stočil k západu a udržel se tak, nic na světě je už nezachrání. I takhle už měli oči plné kouře a jiskry kolem nich létaly vzduchem jak hořící mury. Děti běhaly sem a tam po Velké zdi, klopýtaly, na oči už skoro neviděly a bušily košťaty do trsů trávy, které jim chytaly, doutnaly a plály přímo pod noha-ma.

„Kdyby si už pospíšili,“ říkala si Titty. „Vydrž, Rogírku! Výborně, Dorko!“ a pak zase tiše dodala: „Sami na to přece nestačíme...“

Kapitola 32

VROKLI

Od chvíle, kdy Dick odběhl se špetkou prachu v ka-pesniku, padl na všechny v rokli pocit, že teď už vů-bec nemá cenu něco dělat. Dokud byl s nimi a vy-kládal jim o lučavce královské a o zkouškách, jimiž se dá dokázat, jestli je zlato opravdu zlato, všichni cítili, že mají ještě naději. Když však odešel, bylo jim, jako by i tu naději odnesl. Nemohli myslet na nic ji-ného než na prasklý tyglík a bezcenný popel v tros-kách tavičí pece. Poslední zpráva, kterou poslali do Jezerky, zněla: „Vítězství na obzoru!“ Dnes měli při-nést domů ingot. A žádný ingot nemají. Všechna je-jich práce přišla nazmar. I Nancy připadalo, že nemá smysl dál lámat a drtit, dokud se nevrátí profesor. Vynesli na sluneční světlo pár krásných kousků kře-mene, který byl celý protkaný zářivou žlutí. Vypadal slibně, ale je to opravdu ono?

„To bych rád věděl, jestli je to ono, nebo ne,“ řekl John, když obracel nejpěknější kousky.

Nancy nebylo ani do láteření. Tak nějak mdle řek-la: „Já nevím,“ a za chvíli dodala: „Za tohle mů-žeme my, a ne Dick. Taky jsme se mohli trochu pomořit s tou chemií.“

„Ale Dick se skoro nikdy nespole,“ řekla Peggy, „aspoň v takových věcech ne.“

„Tentokrát se spleť,“ podotkla Zuzana.

„A i kdyby měl pravdu, stejně nestačíme udělat ingot...,“ poznamenal John.

„Nemůžeme tu přece zůstat, jestli nám to paní Tysonová nedovolí,“ dodala Zuzana.

Ve sklíčené náladě se vrátili do dolu.

A jak tam tak seděli v útulném přítmí, rušeném jen mdlým světlem svítilny zavěšené na kolíčku, pa-dala na všechny čtyři zlatokopy čím dál tím větší ospalost. Vždyť už dva dny si v noci pořádně neodpočinuli. Nikdo se moc nehrnul do práce. Nebylo jim ani do řeči. A když někdo přece jen promluvil, zapadlo to jako kámen.

„Dick se asi ještě dlouho nevrátí,“ podotkla Zuza-na. Ostatní ji slyšeli, ale neřekli na to ani slovo.

„Jak dlouho se pluje z Jižní Ameriky?“ zeptal se John.

„Na rychlé lodi moc dlouho ne,“ odpověděla Nancy bezbarvě. „Ale na nějaké kocábce donekonečna.“ A John byl tak unavený, že se jí ani nezeptal, co si má z té odpovědi vybrat.

„Peggy, ty usínáš,“ řekla za chvíli Nancy.

„A co má být?“ Peggy zívla a opřela se o zeď. Nancy jí už neodpověděla. Uvědomovala si jen, jak se jí klíží oči.

A potom už dlouho nikdo nepromluvil.

Peggy otevřela oči a prudce zamrkala. Kdo to tu vyspává? Ona přece ne. A pak se zasmála, když vi-děla, že Nancy má

zavřené oči. Johnovi klesla hla-va kupředu a Zuzaně ležela na rameni. Lucerna na skalní stěně svítila docela slabounce. Kolik je asi ho-din? Peggy vstala a po špičkách přešla k ústí jesky-ně... Co se to proboha děje? Co to praská? A obloha je úplně zatažená kouřem. Chvilku tomu ani uvěřit nemohla. A potom pochopila. Přece jen došlo k tomu, čeho se lidé celé léto hrozili. To je tedy konec všeho.

Vrhla se zpátky do dolu, zatahala za ruku Nancy a potom Johna.

„Probudte se!“ křičela. „Nancy! John! Zuzano! Honem! Probudte se! Vřesoviště hoří!“

„Co se děje?“ zeptala se ještě napůl ze spánku Nancy.

„Hoří!“ volala Peggy. „Hoří!“

„Neblázní,“ zívla Nancy.

„Snad ještě nemusíme vstávat,“ řekl John a protáhl si paži.

„Hoří!“ křičela Peggy, co jen mohla. „A je to po-řádný požár. Zuzano, prosím tě, probud' se!“

Nancy se s námahou postavila, a jak ospale vrávorala z dolu, opírala se rukama o skalní stěny. Ostatní si protírali oči, zívali a šourali se za ní. Ještě však ani nevyšli z chodby a už zaslechli podivný pras-kot ohně, šířícího se nízkou trávou, a ucítili ve vzdu-chu kouř.

„Jezuskote,“ vydechla Nancy. „Ona má pravdu! Nějaký zatracený trouba zapálil vřesoviště... Jé, a košťata máme v táboře...“

„Ale co Titty s Rogerem?“ vykřikla Zuzana.

„A Dorotka,“ dodal John.

Vyběhli z dolu do rokle. Vysoko nad vřesovištěm se valila hustá mračna kouře. Slunce jimi prosvítalo jak rozžhavená mince, ztrácelo se, když kouř zhoustl, a jakmile prořídil, zase se objevilo.

Řítili se zrovna přes roklinu, a tu spatřili, že ne-jsou sami.

Pouhých pár kroků od tajného vchodu do jejich dolu ležel natažen jak dlouhý tak široký nějaký člo-věk a pod hlavou měl kupku vřesu. Nejdřív si všiml jeho nohou, velkých nohou v těžce okovaných horole-zeckých botách. Do obličeje mu vidět nebylo. Vyndal si zřejmě mapu a pak si ji roztáhl jako stan nad obli-čejem, aby mu slunce nesvítlo do očí.

Ležel na zá-dech a levá ruka mu spočívala na hromádce pěkných křemíneků, které John ráno přinesl z dolu. A když vi-děl tu ruku, zpola sevřenou nad křemenem, znovu uvěřili, či aspoň Nancy uvěřila, že se v kameni skrý-vá zlato.

„Vždyť je to Zmačkaný klobouk,“ řekla skoro šep-tem. „A svírá ve spáru naše zlato...“

„Propána!“ vydechla Peggy.

„Dělejte,“ pobízel je John. „Musíme se dostat přes vysočinu...“ Zuzana už vylézala na druhém konci z rokle. Hoří vřesoviště a ona teď nemá na Zmačka-ného klobouka ani pomyslení... Vždyť je tam necha-li samotné... Rogera a Titty...

„On spí,“ všimla si Peggy.

„Však by si taky zasloužil, abychom ho nechali upéct,“ řekla Nancy, ale přece jen to nemyslela váž-ně. Šťouchla do ležícího muže nohou.

„Vzbudte se!“ řekla mu. „Hoří! Honem, Peggy!“ a pak nechaly Zmačkaného klobouka, ať si dělá, co uzná za vhodné, a pádily s Peggy za ostatními.

Do tváří jim však zaplápolalo hořící kapradí a přes okraj rokle se na ně vyvalilo mračno hustého dýmu. Div se jim nezaklkl a honem ucouvli.

„Oheň je mezi námi a táborem,“ volal John. „Bu-deme ho muset obejít.“

„Za chvilku zachvátí i rokli,“ zděsila se Nancy.

„Stepní požár,“ ozval se pod nimi klidný hlas. „Nesmíme ztrácet ani minutu. Musíme před ním utéct. Jak se dostaneme nahoru na suť, jsme v bez-pečí.“

Pohlédli dolů. Zmačkaný klobouk měl vždycky tak špatné svědomí, že se jim raději vyhýbal, jen je za-hlédl, ale teď mu z hlasu zaznívalo cosi uklidňují-cího.

„My nemůžeme,“ řekla Nancy.

„Musíme se dostat zpátky do tábora,“ vysvětlovala Zuzana a zoufale se dívala kolem sebe na kouř, který jako by se na ně valil ze všech stran najednou. Zmačkaný klobouk vyběhl po příkrém úbočí a na-hoře se uprostřed kouře zastavil.

„Máte pravdu,“ řekl, „na suť se nedostaneme. Ale ještě máme jednu možnost,“ pokračoval tónem uklid-ňujícím tónem.

„Tamhle na severu je v ohni mezero.“ Rozběhli se všichni společně, čtyři zlatokopové i soupeř, kterého přistihli, jak svírá v ruce jejich zla-to, a tak uháněli spodem rokliny. Ale jen vyběhli na severním konci z rokle, spatřili, jak se kolem nich plameny uzavřely. Rokle zůstala jak pouhý ostrůvek uprostřed ohně.

Ostrůvek se však rychle zmenšoval, neboť oheň, který se s praskotem řítí vřesem i kapradím, už oli-zoval travičku za travičkou mezi kameny.

Zmačkaný klobouk se starostlivě rozhlédl. Viděl, že uvažuje, co by teď měli nejspíš udělat. Promluvil znovu a tentokrát dost vážně: „Za chvilku je celé vře-soviště v jednom plameni,“ řekl. „Nejlepší by snad bylo vlézt do toho kamení...“

„Ale Titty a Roger...“ Zuzana se zoufale zahledě-la do kouře.

„Musíme se vrátit,“ křičela Nancy. „Pospěšte si všichni!“

Utíkali nazpátek. Zmačkaný klobouk se zastavil na kousku kamenité půdy, kde bylo jen nepatrně trávy, která by mohla chytit.

„Na co čekáte?“ křičela na něj Nancy. Je to sice jejich nepřítel, lupič a zloděj nalezišť, ale nemůže ho přece nechat uhořet.

Zmačkaný klobouk si svlékal kabát. „Měli byste si pod něj strčit hlavu,“ řekl. „Ale tak se mi bohužel zdá, že jsme v pasti.“

„Honem,“ volala Nancy. „Vrat' se do dolu...“

„Do jakého dolu?" nechápal Zmačkaný klobouk.

„Do našeho," řekla Nancy. A i v té strašlivé chvíli jí z hlasu zazněl vítězoslavný tón. Tak přece jen důl nenašel. „Do našeho dolu," opakovala: „Pustíme vás tam, ale žádné skákání."

„Jak to myslíte?" podivil se Zmačkaný klobouk.

A najednou se přihnal vysoký plamen, a jen to zahučelo, jak chytla suchá tráva na jižním konci rok-liny. Nad hlavami jim sršely v kouři rudé jiskry. Na druhé straně rokly vzplálo kapradí jak svazek ra-chejtli.

„Poslyšte," řekl John. „Musím se za každou cenu dostat do tábora."

„Tam se nedostaneš," domlouvala mu Nancy. „Pojď s námi do dolu. Je to naše jediná naděje. Tím, že uhoříš, nikomu nepomůžeš. Pojď už. A ty vlez dovnitř, Peggy. Honem."

Peggy čekala u vchodu do starého dolu, a teď se sehnula a zmizela jim z očí.

„Pospěš si, Zuzano!"

„Nejdřív se schovej sama," řekl John.

„Jsi ty ale tvrdohlavec," zvolala Nancy a vběhla do chodby za Zuzanou.

Těsně nad nimi vzplanul vřes.

„Jděte napřed," řekl Zmačkaný klobouk.

„Váš důl to není," odpověděl mu John.

„Tak promiňte," omlouval se Zmačkaný klobouk. Sehnul se, skrčil dlouhé nohy a prolézal chodbičkou. John lezl těsně za ním.

Měli opravdu nejvyšší čas. Sotva se dostali do do-lu, kde pořád ještě hořela svítilna a ozářila jim vy-děšené obličejce, uzavřel se hustý kouř i kolem vchodu do chodbičky.

„Teď si jen počkáme, až se to přezene," řekla Nancy a pohodlně se usadila v jeskyni na zemi, aby ukázala Peggy, že se opravdu nemají čeho bát. John se Zuzanou se na ni dívali jak vyjevení. „Nemáme čeho se bát!" A vtom se pojednou objevila v ústí dolu rudá záře. A potom vyšlehly plameny, jak se kolem přehnal oheň. Pak už zase nebylo vidět nic, jen kouř.

„Jsem vám opravdu velmi zavázán," řekl Zmačkaný klobouk vážně. „Venku by to se mnou bylo asi moc špatně dopadlo."

„Taky jste tu neměl co pohledávat," vytkla mu Nancy. „Copak jste neviděl náš nápis? Teď sice sho-řel, ale musel jste si ho přece všimnout."

„Ale ano, všiml jsem si ho," přisvědčil Zmačkaný klobouk. „Jenže jsem zrovna něco hledal a nevěděl jsem, že tady jste..."

Nancy vyskočila. „Tím hůř," zvolala. „A co jste hledal?"

„To by vás nezajímalo," řekl Zmačkaný klobouk mírně. „Určitě ne. Má to něco společného s dolová-ním. To je moje povolání, víte. Sledoval jsem ži-lu..."

„Cože?" Nancy byla tak rozhořčená, že už se ne-mohla ovládnout.

„Je to divné, že jsem si tohohle dolu nevšiml," po-kráčoval Zmačkaný klobouk. „Ale myslel jsem si, že by tu něco takového mohlo být."

„Je náš," řekla mu Nancy. „Copak jste si nepře-četl ten nápis?"

„Bylo to o nějaké hře," vzpomněl si Zmačkaný klobouk. „Něco o ježdění nebo přeskakování, ne? A namalovaná hlava smrtky?"

„Znamenalo to, že nám nikdo nesmí skočit po na-šem nálezu," řekla Nancy. „Přece jste si to musel do-myslet ..."

Víc si však o tom neřekli, protože hukot požáru se vzdálil, kouř nad roklinou řídil a John se Zuzanou už vybíhali z dolu.

„Pozor," zavolal na ně najednou Zmačkaný klobouk. „Počkejte, až zem trochu zchladne."

„Ale my tam musíme," řekl John.

„Ostatní si nebudou vědět rady," vysvětlovala Zuzana a už se rozběhla za Johnem.

„Jak to, ostatní?" zarazil se Zmačkaný klobouk.

„Jsou tam ještě tři," řekla mu Peggy. „Mladší než my. Máme nahoře v lese tábor."

Zmačkaný klobouk se rozběhl za Johnem a Zuzanou a za Zmačkaným kloboukem uháněly Nancy a Peggy.

Ještě když byli v dole, čpěl vzduch kouřem. Ale venku to bylo mnohem horší. Na severním konci rok-liny zuřil požár. Přehnal se přes vřesoviště a sežehl všechno až na hlinu a kamení. Trsy vřesu ještě dohasínaly jak pochodně, které tu odhodilo a zapomnělo nějaké procesí. Z půdy se jim pod nohama jen kou-řilo. Když se chtěli vyšplhat po strmém údolí malého údolíčka a dotkli se kamení, spálili si ruce. Požár se přelil na sever přes celou vysočinu, a kam až oko dohlédlo, bylo vřesoviště černé a kouřilo se z něho. Mezi roklinou a Tysonovic lesem místy ještě plápolala tráva a kapradí. Velkou zeď a stromy v jejím po-zadí zakrývala vysoká clona kouře a všude při zemi kolem té clony vyrážely malíčké plamínky.

„Možná že už hoří les," zvolal John a přímo se roz-letěl popelem, z něhož stoupal ještě dým.

„Co jestli spí ve stanech?" vykřikla Zuzana.

„Ne, to ne... to ne...", divoce zvolala Nancy. „Přece nejsou úplní hlupáci..."

„Tudy nechodte," volal Zmačkaný klobouk. „Po-běžte za mnou. Musíme to tu oběhnout."

Dlouhé paže mu pracovaly jak větrný mlýn. Přeskakoval skaliska, která mu překážela v běhu, a když byla moc vysoká, obíhal je.

Čtyři zlatokopové pádili za svým soupeřem. Teď si však jako zlatokopové nepřipadali. Jak obíhali pás hořícího kapradí a řítili se horkým popelem, až se jim prášilo zpod nohou, k té kouřové hradbě, mysleli všichni jen na jedno. Někde za tím kouřem leží je-jich tábor.

„Jen jestli měli rozum a utekli," oddechovala Zu-zana.

„Nic se jim nestalo," ujišťovala je Nancy a div se nezalkla, jak měla rázem plnou pusou jemňounkého popela.

A vtom popohnal závan větru kouř proti nim. Kouř se zvedl a na chvilíčku se rozptýlil. Mlhavě však pod ním zahlédli nějaké nejasné postavičky, zuřivě bušící do země.

„Titty... Dorotka..."

„A tamhle je ten uličník Roger!" zvolala Nancy.

Kouř znovu klesl a tentokrát byl ještě hustší. Ale děti zahlédli i Zmačkaný klobouk. Rozběhl se přímo k nim a vzápětí zmizel i on.

„Honem," zavolal John na děvčata. „Nic se jim nestalo. Poběžíme tudy."

Kapitola 33

VJEZERCE

Dick opatrně přibrzdil a sáhl nejdříve do jedné a pak do druhé kapsy, aby se přesvědčil, jestli na něco nezapomněl. Dmuchavku má v kapse od košile u plni-cího pera. Phillipsova Kniha o kovech ho bouchá v batohu do zad... tu by ani zapomenout nemohl. Křemínky má v postranní kapse krátkých kalhot... Dřevěné uhlí zabalené do papírku v druhé... Špetičku drahocenného prachu v kapesníku... Zápisník a nůž v zadní kapse... Bum... Bum... Bum... Ho-nem vrátil ruku na drkotající řídítka. Tentokrát už málem sletěl. Nesmí myslet na nic jiného, než jak by řídil svého velblouda. Jéje... Velbloud uklouzl po kamení, jak cestička prudce zahнула, a Dick se v po-slední chvíli zachránil tím, že se honem opřel nohou o zem.

Pak se znovu odrazil a šlápl na pedál... Pozor... Ne aby se mu to zvíře moc rozběhlo! A nesmí dupat na brzdy, to by se mu zablokovala kola... Škoda jen, že dali do pece všechno zlato. Jako by tolik sešlo na tom, aby ho bylo co nejvíc.

Nancy přece řekla hned na začátku, že mají čistě dokázat, jestli to opravdu zlato je... jen špetičku kdyby ho měli... Stačila by jediná špetička zlata. S dmuchavkou a po-řádným lihovým kahanem už by ji nějak roztavil, vy-zkoušel by si ji pomoci lučavku královské a pak by hned věděli, na čem jsou. Velbloud ho zatím div neroztřásl, jak klouzal a poskakoval, škubal sebou, vzpí-ral se a couval po drobném kamení staré pěšiny ve-doucí dolů lesem. Nikdy by byl Dick nevěřil, že je

možné takhle se uhnat jízdou z kopce. Konečně sjel ze svahu, drkotavě přejel přes dlážděný dvůr, od-dechl si, když nikde nezahlédl paní Tysonovou, pře-jel můstek a octl se na silnici dole v údolí, která byla sice samý prach, ale velbloudům se po ní jezdilo o moc lépe. Šlapal si to údolím takovou rychlostí, jak jenom stačil na dámském kole, které bylo na jezdce tak o dva roky staršího než on sám.

V Jezerce se všechno úplně změnilo. Tapetáři i ma-líři už odešli, koberce byly natažené i na schodech a všechny židle i stoly stály zase na svých místech. S paní Blackettovou se Dick setkal v hale.

„Podívejme se, Dick," řekla. „Jdeš zrovna k obě-du. Přišel ses podívat na zvonek v holubníku? Zrov-na jsem tam zašoupla dvířka. Od té doby, cos tuhle zvonek spravil, funguje báječně. Vždycky div neohluchneme, když přiletí některý holub..."

„Dneska nepřiletí žádný, protože jsem přišel já," řekl Dick.

„Jsem moc ráda, že ses ukázal. Mám pro vás pro všechny zprávy. Vaši přijedou pozítří na statek k Dixonům. A paní Walkerová s Bridget zůstane dva dny u nás a pak se přestěhuje do Cesmínového háje. A vy pak jistě přesunete tábor na ostrov Divokých koček. Bratr už je také v Anglii. Dneska od něho přišel lís-tek s londýnským razítkem. Jenže je na něm jen obrá-zek mostu u londýnské pevnosti a nic než „Pozdrav Timothy."

„Copak už Timothy došel?" zeptal se Dick.

„Kdepak, nedošel," odpověděla paní Blackettová. „Ale co mohu vlastně dělat? Vždyť ani nevím, kde se bratr v Londýně ubytoval. To je mu docela po-dobné ..."

„Timothy určitě cestou pošel," usoudil Dick. „Nej-spíš měl málo rostlinné stravy. Kapitána Flinta to bude strašně mrzet."

„Však bych už byla ráda, kdyby nelítal sem a tam po světě a neposílal domů, co kde sebere. Úplně sta-čili ti papoušci a opice. Ale když už dojde i na chciplé ještěrky..."

„Pásovcí nejsou zrovna ještěrky," namítl Dick.

„Tak na krokodýly," řekla paní Blackettová. Dick už ji ani neopravil. Někteří lidé opravdu nemají o zoologii pojem.

„Mohl bych si něco udělat v pracovně kapitána Flinta?" zeptal se. „Rád bych to dokončil, než se vrátí..."

„Až po obědě," řekla mu paní Blackettová. „Pojď, najdeme ti někde talíř."

A Dick, ani nevěděl jak, se octl v jídelně a po-jí-dal studené hovězí se salátem. Bylo to k nesnesení, když měl ještě udělat všechny zkoušky a kyseliny ho čekaly v lahvičkách v malém pokojíku za halou. Ale nedalo se nic dělat a Dick zjistil, že má hlad jako vlk, ačkoliv při obědě několikrát málem usnul. Na Dorotčinu radu si sice smyl, jak jen mohl nejlépe, z obličejů prach z dřevěného uhlí, ale nějaká ta šmou-ha mu určitě zůstala, protože paní Blackettová řekla: „Už se jistě těšíš, až se vrátíte z té pouště a pořádně se zase vykoupeš."

Dick něco zadrmolil o pálení dřevěného uhlí a o tavení, ale moc toho neprozradil. Paní Blackettová se zeptala na měchy a Dick jí řekl, že jim přišly moc vhod a že by Nancy potřebovala svou starou peně-ženku na záplatu a pár hřebíčků...

Vytáhl z kapsy zápisník, aby to nepopletl. „V zásuvce v hale," četl. Paní Blackettová se rozesmála. „Měla bych asi být ráda, že to ty měchy vůbec vydržely," řekla a pak se

začala Dicka vyptávat, jak se mu líbí nové tapety, a na spoustu takových věcí a Dick jí jen stěží odpo-vidal, protože byl strašně ospalý a neměl ani pomyš-lení na nic jiného než na zlato a lučavku královskou.

Konečně byli po obědě a paní Blackettová zavedla Dicka ke dveřím od pracovny.

„Tak prosím," řekla mu. „Kdybys něco potřebo-val, seženeš mě někde po domě. Nejspíš už budeš rád, až ti zase začne

škola, když tě o letošních prázdninách tak prohánějí. Co to tentokrát potřebuješ? En-cyklopedii ..."

„Jen trochu," odpověděl Dick. „Ale hlavně..." Ani však nestačil vysvětlit, co hlavně potřebuje. Paní Blackettová měla takový shon, že ho ani neposlouchala, a ještě nedověděla dveře pracovny, a už rozmlouvala v hale s kuchařkou.

Dick přesně věděl, co chce a kde to hledat. Ještě štěstí, že v tom všeobecném malování na Jezerce zůstala pracovní kapitána Flinta nedotčena. Skleněná dvířka od skříňky na nářadí byla zamčena. Tamhle je ten lihový kahan, kterého si Dick už povšiml, a ano, v modré lahvičce s nápisem Metylal je trochu lihu. Dick přilil líh do kahanu, a než se nasákl knot, podíval se ještě jednou do encyklopedie na heslo o zlatu. Pak se posadil za stůl, zapálil kahan, rozbalil kapesník se zlatým prachem, vyndal dmuchavku, vložil do dírký v dřevěném uhlí špetičku prachu a dal se do práce. Lihový kahan byl o moc lepší než svíčka, Dick měl alespoň na zahřívání prášku pořádný dlouhý plamen. Ale všechno dopadlo zrovna tak jako v táboře. Už se mu zdálo, že se splní jeho naděje a zlato se slije v rozžhavenou kapičku, ale když ji pak nechal vychladnout, kapička potěměla, a jak na

ni trochu přitlačil nožem, rozpadla se na prach. Zkusil to znovu. Ale nedopadlo to o nic lépe. Nebude se tedy s tím zlatem tavit. Vyzkouší v kyselině rovnou prášek. A proč ne? Když to vyjde, snadno se pozná, jestli se zlato rozpouští. Ve skřínce stál stojánek s řadou zkumavek. Dick jej přinesl ke stolu a vybral si tu nejmenší. Nasypal trošičku zlatého prachu na kousek papíru, stočil pa-pírek do ruličky a přesypal prášek do zkumavky. Pak zase uložil zkumavku na stojánek a začal si připravovat lučavku královskou. „Kyselina dusičná a kyselina solná. Jeden díl kyseliny dusičné a dva až čtyři solné." Skleněná zátka od kyseliny dusičné nešla a nešla otevřít a Dick se moc bál, aby neukápl třeba jen trošičku kyseliny na stůl kapitána Flinta. Konečně se mu podařilo pořádně omotat zátku kapesníkem a lépe chytit.

Vyndával ji pomalu, ale i tak byla najednou skoro celá místnost plná dusivého dýmu. Lahvička s kyselinou solnou už šla otevřít snadněji. Dick nalil trochu kyseliny do zkumavky, zavřel lahvičku a postavil ji stranou. Pak zatajil dech, aby se nenadechl dýmu, a nalil do zkumavky trochu kyseliny dusičné, necelou čtvrtinu množství, kolik měl kyseliny solné. Tak. A lučavka královská je hotová. Dick nevnímal kolem sebe nic než ty dvě zkumavky, dvě lahvičky, Phillipsovu

Knihu o kovech a encyklopedii. Ani neslyšel, jak v domě najednou nastal rozruch ... Jako by se všechny ty dveře zavíraly a otvíraly v nějaké budově na milión mil odtud. A hlasy v hale jako by mluvily na Jupiteru nebo na Marsu. Dick nic neslyšel, nic neviděl a na nic nemyslel, jen na pokus, který konečně podnikne.

Na mysli mu tanula jediná věta: „Zlato se rozpouští v lučavce královské." Ale rozpustí se? Rozechvělou rukou, kterou se marně snažil uklidnit, na-

lil lučavku královskou do zkumavky, na jejímž dně ležela špetička trpytivého zlatého prachu.

Bylo to, jako by kapalina pojednou začala vřít. Z prášku se vyvalily bublinky a začaly v kyselině poletovat dolů a nahoru, jako by chtěly uniknout. Zkumavka byla tak horká, že se na ni ani sáhnout nedalo. Chvilkami se už Dick bál, že praskne a lučavka se mu rozletí na všechny strany. Ale tak strašně se zase nevařila. Na dně zkumavky se už začala tvořit usazenina. Kapalina nad ní byla čirá, žlutavá. Dick si ji přidržel proti světlu. Všechny zářivé částice-ky zmizely a zůstala jen bezbarvá usazenina. Kovový prášek se rozpustil. Dickův obličej se roztáhl v pomalém šťastném úsměvu. Tak je to tedy přece jen zlato!

A tu si Dick pozvolna začal uvědomovat, že dveře od pracovny jsou otevřené a že na prahu stojí kapitán Flint, doruda opálený, jak ho Dick ještě neviděl, usmívá se na něj a utírá si holou hlavu zeleným hedvábným kapesníkem. Kapitán Flint hodil na stůl plstěný klobouk, přinesl z haly kufr, který jen zářil nálepkami z nejrůznějších parolodí, zavřel za sebou dveře a dal se do smíchu.

„Tak co, profesore?" řekl. „Čím se tentokrát zabýváte? Když jsem vás zastihl v kajutě starého hausbótu, byla to astronomie. A co je to teď? Chemie?"

„Zlato," odpověděl Dick.

„Zlato?" podivil se kapitán Flint. „Ne abyste se dal nacytat na tenhle zatracený kov. Zlato a stříbro! Zapřísáhl jsem se, že už je nechci ani vidět. Už jsem kvůli nim promarnil čas až dost... Ale podívejme se. Co to máš v té zkumavce?"

„Lučavku královskou," odpověděl mu Dick. „A zlatý prach. A vyšlo mi to."

„Cože?" zeptal se kapitán Flint. „Co ti vyšlo?"

„Rozpustilo se to," vysvětloval Dick. „Zlato v lučavce královské. Měl jsem přece jen trochu strach, že to nakonec zlato nebude."

„Ale kamarádíčku," řekl mu kapitán Flint. „Lučavka královská rozpustí skoro všechno. Zlato má tu zvláštnost, že se nerozpustí v ničem jiném..."

Radost vyprchala Dickovi z obličeje.

„Zase jsem to zbabral," řekl. „Měl jsem to nejdřív vyzkoušet v kyselině dusičné a pak v kyselině solné. Poslyšte, mohl bych si ještě od každé kapku půjčit?"

„Jen si posluž," řekl mu kapitán Flint. „Máš ještě trochu toho zlatého prachu?"

„Pořádně nadrceného a narýžovaného jenom špetku," odpověděl mu Dick.

Kapitán Flint přetřel malíkem prach, který měl Dick pořád ještě v kapesníku. Vytáhl zvětšovací skličko a přidržel je těsně nad lesklými částicemi.

„Ale mně to připadá jak vyslovený kyz měděný," řekl po chvíli. „Že jste mi rozdrtili některé z mých exemplářů? Kde jste to sebrali?"

„Na vysočině," odpověděl Dick. „Už jsme toho měli spoustu narýžovaného, ale pak se něco stalo s tavící pecí..."

„S čím?"

„S tavící pecí," opakoval Dick. „Zlato dočista zmizelo a smíchalo se s popelem. A ještě nám praskl tyglík... Víte, byl to vlastně váš tyglík... Vypůjčili jsme si ho... Nancy povídala, že se nebudete zlobit. Vždyť jsme to zlato chystali pro vás..."

„Pro mne...? Ale co to má všechno znamenat? Sestra mi už něco povídala, ale nebyl jsem z toho ani za mák moudrý."

„Ona o tom vlastně nevěděla," vysvětloval Dick. „Aspoň ne všechno."

Kapitán Flint si přitáhl židli a posadil se ke stolu. „Podívejme se na tu zkumavku," řekl. „Co jsi povídal, že v ní je? Kyselina dusičná, solná a trochu toho prachu?... Podívej se tamhle na polici a podej mi lahvičku s nápisem Čpavek... Výborně... Vytáhni zátku. Zkusíme to... Tak teď..."

Po malých kapičkách nalil čpavek do zkumavky. Znovu to zašumělo. Čirá tekutina se rychle zakalila a zbarvila se do jasně modra.

„Tak vidíš," řekl kapitán Flint. „Je to měď. Jak vás proboha mohlo napadnout, že je to zlato?"

A Dick mu pověděl, co jim vyprávěl lomař Bob.

Kapitán Flint ho přerušil. „A mladík odešel do války a s ním zapadlo i jeho tajemství. Ano, taky jsem to slyšel jako malý chlapec. Před třiceti lety to byla burská válka, potom kaferská anebo krymská a vsadil bych se, že před sto lety vykládal Bobův dědeček o nějakém mladíkovi, který našel zlato, jenže musel odejít do boje proti Napoleonovi. Ale kde jste vzali tu měď? Nancy přece nemohla ani tušit..."

Dick se to snažil vysvětlit, ale sotva mu pověděl o starém nalezišti v roklí a o křemenu, kapitán Flint vyskočil.

„Křemen... Měď... V jednom tom starém dole! Máš tady kousek?"

Dick vytáhl z kapsy křemínek.

Kapitán Flint jej potěžkal v ruce, pozorně se na něj zadíval a škrábl nožem po nitkách, o nichž se Dick domníval, že jsou zlaté.

„Vždyť je to měkké jak máslo," zvolal dychtivě. „A je toho tam hodně?"

„Spousta," řekl Dick. „Jenže Zuzana nám to ne-dovolila vyhazovat střelným prachem. Museli jsme to dostávat ze země kladívky a mlátky. A já věřil, že je to zlato. Ostatní budou strašně zklamáni."

„Víš, že jsem takhle bohatou rudu v životě nevi-děl?" řekl kapitán Flint. „Jestli je to všechno jako tenhle vzorek, má to obrovskou cenu... Zlato... Kdo stojí o zlato, když je tu tolik takového bohat-ství? Já věděl, že to tu někde je. Kdyby se byl aspoň neztratil Timothy..."

Dick si pojednou uvědomil, že Nancy a ostatní sice čeká zklamání, až se dovědí, jak je to se zlatem, ale i kapitán Flint že se musí vyrovnat se strašlivým neštěstím.

„Timothy vůbec nedošel," řekl. „Ale nejhorší je,

že na té lodi ani netuší, jakou spáchali škodu, když ho pohřbili v moři. Měli nám ho poslat, abychom ho mohli dát aspoň vycpat do muzea."

„Co to, prosím tě, povídáš?" žasl kapitán Flint.

„Měli jsme pro něj všechno připraveno," pokračoval Dick. „Začali jsme to chystat, jen došel váš tele-gram, že ho máme uložit v tomhle pokoji."

Kapitán Flint sledoval očima Dickův pohled a spatřil tropický háj, posadu z bedny s nápisem „Vi-táme tě domů" a květinovou výzdobu. Pohlédl ještě blíž a začal se smát, až se za břicho popadal.

„Napsal jsem vám sice a všechno vysvětlil, ale teď už ani nemá cenu o tom mluvit... Stejně jsem ten dopis našel neodeslaný v kapse, když jsem už plul na lodi. Chudák Timothy!" Plácl se do kolena a zno-vu se rozesmál.

„Svěřil jste ho aspoň nějakému plavčíkovi?" zeptal se Dick.

„Ale co jste vlastně mysleli, že to bylo?"

„Přece pásovec," řekl Dick a hned také vysvětlil proč.

„Tak tlustou kůži nemá," smál se kapitán Flint. „Nu, když už jste mu tak pěkně ustlali, bourat to nebudeme. Seno...?

Piliny...? To by mu to bylo leželo... I propána! Co je zas tohle?"

I Dicka vyděsilo drnčení, které sem najednou do-lehlo.

„Drrr! Drrr! Drrr! Drrr! Drrr! Drrr!"

Bylo nad slunce jasné, že zvonek od holubníku funguje skvěle.

Sám kapitán Flint, tak ostřílený cestovatel, později přiznal, že div nevyletěl z kůže.

„Drrr! Drrr! Drrr! Drrr! Drrr!"

Drnčení zvonku a podnosu, které se ještě stupňo-valo v chodbičce jak v ozvučné skřínce, sem zaznívalo, až uši zaléhaly, tak naléhavě a výhružně, jako když se spáči rozezní u hlavy budík.

„Co je proboha zase tohle?"

„Vrátil se jeden holub," vysvětloval Dick. „Ale je to divné, že ho dneska poslali, když jsem tu já."

„Drrr! Drrr! Drrr! Drrr! Drrr!!!"

„Nedá se to nějak zarazit?" zeptal se kapitán Flint a zacpával si obě uši.

Dick už zaslechl, jak se sem po schodech žene paní Blackettová. V tu ránu vyběhl do haly.

„Vypnu to," řekl. „Bude to jenom nějaký vzkaz pro mne. Nancy si asi na něco vzpomněla, když jsem odejel." Paní Blackettová se zase vrátila nahoru, kde připravovala pokoj pro kapitána Flinta.

Dick vyběhl ze zadních dveří, rozběhl se přes dvůr a rychle vylezl po žebříku do holubníku. Na dvoře už nebylo to drnčení tak strašné. A v holubníku ne-mohla mít Sapfó ani tušení, jak strašným rámusem zburcovala celý dům. Klidně rozmlouvala s Homérem a se Sofoklem a usrkávala vodu. Dick vytáhl z kontaktu drátek a zvonění rázem ustalo.

To už si všiml, že Sapfó má gumovým kroužkem připevněnu k noze malou ruličku papíru. Ještě nikdy nemusel přebírat od holubů zprávu. Vždycky byla nablízku buď Peggy, Titty, Roger nebo Nancy a zaří-dili to. Dick měl zase na starosti dráty, baterie a elektrické zvonky. Sapfó však přinesla zprávu a teď ji musí převzít. Vrkal na holuby a jemně jim do-mlouval, jak to slyšel od ostatních, a Sapfó se po chvilce zdráhání nechala chytit. Copak je asi v tom dopisu?

Nejspíš něco o zlatu. Co asi řeknou ostatní, až jim Dick přinese smutnou zprávu, že to vůbec zlato není? Vytáhl papírek a rozvinul jej. Pouhá dvě slova. Když je přečetl poprvé, skoro si neuvědomil jejich dosah. Přečetl je znovu:

POMOC! HOŘÍ!

Není to žert? Ne, s tímhle by nežertovali. V mžiku vyběhl z holubníku, zabouchl za vyděšenými holuby vnější dvířka, seskočil z posledních osmi příček, div se nesvalil, narovnal se a rozlétl se k domu.

„Rád bych viděl ten tvůj vynález," řekl mu kapi-tán Flint, když se srazili v chodbičce.

Dick mu podal papírek s Tittiným zoufalým vzka-zem.

„Pořád jsme se toho báli," řekl. „Kde jsou?" zeptal se krátce kapitán Flint. „V cípu vysočiny, nad Tysonovic statkem. Tam máme aspoň tábor..."

Kapitán Flint se rozběhl do zahrady a zadíval se přes údolí ke Kančenžanze a na dlouhou ostruhu, Vřesovou skálu, za níž se rozkládala vysočina.

A opravdu, obzor byl v těch místech zatažený a nad hřebenem se valil kouř.

Než stačil Dick doběhnout za kapitánem Flintem na zahradu, byl už kapitán zase v domě.

„Molly," zavolal tak naléhavě, že paní Blackettová hned přiběhla ke schodišti. „Co se děje, Jime?" „Jaké číslo má starý Jolys?"

„Začíná sedmičkou a pak už nevím... Na tele-fonu je jeho vizitka. Co mu chceš?"

„Na vysočině hoří. Zavolám ho a ty zatím vyvez auto."

Kapitán Flint se rozběhl k telefonu. Na stěně tu byla připíchuta kartička, kterou pečlivě sám vyř-u-kal na stroji plukovník Jolys.

POZOR, SUCHO! NEBEZPEČÍ OHNE NA VŘESOVÍSTÍCH! V PŘÍPADĚ POŽÁRU VOLEJTE VŘESOVÉ ÚBOČÍ 73 PLUK. T. E. JOLYS

Kapitán Flint strhl sluchátko a prudce zalomcoval kličkou. Paní Blackettová odběhla, bledá jako stěna. Dick se ani nestačil rozhodnout, co by měl udělat. Na druhé straně drátu se už kdosi ozval. A kapitán Flint začal mluvit.

„Vřesové úbočí sedm tři... Ne... Ne čtyři... Tři... T jako tupec... Ř jako řimbaba... I jako idiot... Haló... Haló... To je Jolys?...

U telefonu Jim Turner... Ano, ano. Dneska jsem se vrátil. Po-slyšte! Na vysočině hoří... Co?... To ano... Na-pohled se zdá, že to chytlo pořádně... Fouká od Dundalu... K jihu... Dobrá..."

Na dvoře se ozval strašlivý rámus, jak paní Blac-kettová nastartovala motor hadimršky.

„Honem, Dicku. Vlez dovnitř."

„A co velb... kolo?" zeptal se Dick. Kapitán Flint mu kolo zvedl a uložil je dozadu do kufru, až mu řídítka a přední kolo trčely nad zadní sedadlo. Přední kolo se ještě točilo. Dick se vydrápál do auta za ním. Paní Blackettová vyklouzla ze sedadla u volantu a uvolnila místo pro kapitána Flinta. „Ach bože," bě-dovala. „Neměla jsem jim přece jen dovolit, aby v tomhle suchu tábořili."

„Vždyť se nic nestalo, Molly," uklidňoval ji kapi-tán Flint. „Nedělej si starosti." Zařadil rychlost. Hadimrška hned poznala svého pána a s chutí vyrazila. Prolétli vraty a ostře zahrnuli doprava. Kapitán Flint přeřadil na dvojku... na trojku... „Drž se pevně, Dicku," řekl. „Víc než šedesátkou nepojede, leda z kopce, ale v zatáčkách je trochu vrtošivá..."

Úzká silnice byla samá zatáčka. Dick a velbloud se spolu octli jednou na pravém sedadle vozu a pak zase na levém.

Dick se držel ze všech sil. I s paní Blackettovou a kapitánem Flintem to na předních sedadlech házelo, jak se staré auto kodrcalo přes vý-moly a kamení. Nikdo ani nepromluvil. Jen jednou zaslechl Dick kapitána Flinta, jak říká: „No tak, drž se, holka," ale to kapitán domlouval hadimršce, ne své sestře. Když se tak s řevem, rachotem a řinčením hnali vzhůru údolím, viděli už, jak se nad lesy vznáší temně šedý kouř. Co se tam asi děje? Kde vypukl po-žár? Nevýhořel tábor? A Dick si vzpomněl, jak pře-šel po špičkách přes tábor a nechal Dorku, Titty a Rogera spát ve stanech... A stejně to není zlato. Všechno, všechno se jim zhatilo. A teď přišlo to nej-horší ... Co jestli už jedou pozdě?

Vtom se auto stočilo na dvou kolech, přelétlo úzký můstek, odřelo si jeden blatník a vřítlo se na dvůr. Kolem nebylo živé duše. Jen vůz zastavil, paní Blackettová vyskočila a rozběhla se přes dvůr k pěšině, která vedla vzhůru do lesa.

„Všichni běželi k ohni," řekl kapitán Flint. „A po-dívejme se. Tohle se nám hodí. Vezmi si raději také jedno."

Pěkný stoh košťat proti ohni byl tentam. Ale na zemi, kde stával, ležela asi tři košťata. Kapitán Flint jedno popadl a hnál se s ním lesem za sestrou. Dick chytil další. Utíkal za kapitánem Flintem, výš a výš po klikaté pěšině. Měl toho až dost, když tady sjížděl na velbloudu. Ale když má běžet nahoru s tím koš-tětem ... Srdce mu tlouklo až v hrdle a sotva odde-choval. Ale utíkal dál. Nad koleno ho strašně bolely nohy. Uklouzl a uhodil se do kotníku. Ale v tom spěchu ani bolest necítil. Tamhle běží paní Blackettová. Dick ji dohonil... a předběhl... Jak ji před-bíhal a utíkal dál do kopce, zahlédl na zlomek vte-riny její obličej... Ale to už slyšel praskot. Pokaždé když zalapal po dechu, měl nos i krk plný štiplavého zápachu spáleného kapradí. Přehodil si koště přes ra-meno. Pak je chvilku táhl po zemi a zase je zvedl. Za chvilku bude nahoře. Zlato se rozpouští v lučavce královské. Byl ale pořádný osel. Nestalo se něco Dorce? Lesem stoupal hustý dým. A kdesi někdo křičel...

Kapitola 34

DOMOROCI

„Samí to nezvládneme," řekla si v duchu Titty. Mezi puklinami ve skále se ze všech stran vinuli malí ohniví hádkové.

Jen jednoho zadupali a ubili, už se objevil další. Dorotka, s Psancem bezpečně uloženým v batohu na zádech, se oháněla ze všech, sil koštětem. Roger se činil s druhým. Ale co chvíli se všichni tři museli odvrátit od kouře, který je štípal do očí, že vůbec neviděli, a Titty věděla, že jejich boj nemůže už dlouho trvat. Stačilo by, kdyby se vítr třeba jen na chvíli obrátil, a kouř i s ohněm se povalí dolů průrvou, chytne suché listí v lese a budou muset ne-chat ježka ježkem a utíkat s Rogerem a Dorotkou, aby si zachránili holý život. A vtom přikvačila ze všech stran pomoc.

Kouřem k ní běžel vysoký muž s dlouhýma noha-ma v šedých flanelových kalhotách. Klobouk někde ztratil, ale Titty hned věděla, kdo to je, a nikdy by byla nevěřila, jak ráda ho uvidí.

„Máme ještě pár těch košťat," řekl mu Roger.

„Tak mi dej svoje," řekl mu Zmačkaný klobouk a pustil se jako vítr do práce.

A vtom se už objevil John s Nancy a Peggy se Zuzanou.

„Nestalo se vám nic?“ oddechovala Zuzana.

„Trošku jsem si spalil ruku,“ hlásil Roger.

„Tak si ji pomaz máslem,“ radila mu Zuzana.

„Nic se jim nestalo, Johně,“ křičela Nancy. „Pojď-me pro další košťata.“ Utíkali dolů do tábora a za chvíli se přihnali zpátky.

Po kraji lesa sem běželi tři chlapíci z Atkinsonovic hospodářství, každý s koštětem proti ohni.

Zmačkaný klobouk se ohlédl a uviděl je. Ať už proti němu měly děti cokoli, s ohněm si zřejmě věděly rady. Muži od Atkinsonů ho znali a za chvíli už sedláci i zlatokopové pracovali jak dobře vycvičené mužstvo.

„Pozor, ať to nechytytady za skálou,“ volal Zmačkaný klobouk a muži zase křičeli na něj: „To je ono! Nepust' ho sem!“ Pak přiběhl Robin Tyson a Tysonovic čeledín, každý s koštětem v ruce, přidali se k řadě obránců a udusávali každický plamínek v suché trávě, která chýtila v skalních štěrbinách.

A vtom se přitítila paní Tysonová.

„Já věděla, že to takhle dopadne, slečno Nancy! A už to nikdo nezastaví. Že já vás nevypakovala hned včera.“ A než se Nancy zmohla na jediné slovo od-povědi, odběhla a začala bušit koštětem po boku své-ho syna.

Roger, který si poslušně namazal spálenou ruku máslem, přiběhl k Titty a obličej mu jen hořel ved-rem a rozhořčením.

Paní Tysonová už proběhla tá-borem.

„Ona si myslí, že jsme to tu zapálili my,“ řekl.

„Vždyť jsme nic nezapálili,“ řekla Titty. „Přece jsi jí to řekl...“

A vtom zahlédla Zuzanu. Ještě před chvílíčkou zá-řila Zuzana vděčností, že nikdo neuhořel. Teď však také zaslechla, co říkala paní Tysonová. Titty si uvě-domila, že má oči plné slz. Takhle zarmoutit Zuzanu, to se nikdy nemělo stát!

Kouř se před nimi trochu rozptýlil.

Zmačkaný klobouk uděloval rozkazy.

„Vy, děti, zůstaňte tady a dávejte pozor, ať ještě někde nechytnete. A mužští za mnou. Po kraji le-sa... Bude to někdo hasit z druhé strany?“

„Tam je Dolní statek na soutoku,“ řekl jeden z Atkinsonových mužů. „Jenže doma bude jen děda a ma-lý kluk.“

„Jestli se neobráti vítr, tak to zastavíme a les ne-chytnete,“ křičel Zmačkaný klobouk. „Ale tam dole, co končí skála, by to zarazilo leda sto chlapů... Pozor, tamhle to musíme udusit.“ A rozehnal se po kraji ská-ly, kde se vyvalilo mračno temně hnědého kouře.

Najednou se Nancy tak rozkřikla, až to Titty úpl-ně vylekalo.

„Strýček Jim!“

Titty se ohlédl. A opravdu, utíkal k nim kapi-tán Flint s koštětem v ruce a rychle počítal zlato-kopy.

„Nancy... Peggy... Titty... Zuzana... Dorotka ... John... Roger... Sláva!“

„Strýčku,“ obrátila se k němu Nancy. „My jsme to nepodpálili. A oni si myslí, že ano.“

„To nic,“ řekl jí kapitán Flint. „Nevěřil bych...“

Najednou se zarazil.

„Cože?“ zvolal. „No tohle! Koho to vidím? To jsem z toho jelen.“

„Je to zloděj cizích nalezišť,“ řekla mu Dorotka.

„Pase po našem zlatu,“ dodala Titty.

„Špehuje nás a kuje pikle s lomařem Bobem... Dělalí jsme, co jsme mohli, abychom se ho zbavili...“

Avšak kapitán Flint je neposlouchal. Přiložil si ru-ku k ústům jako trumpetu a zavolal jediné slovo, jen jedno slovo...

„TIMOTHY!“

Zmačkaný klobouk se ohlédl, zamával na něj a dál bušil do kouře.

Kapitán Flint se k němu rozběhl.

Zmoření umounění zlatokopové zůstali stát s ote-vřenou pusou a užasle se po sobě dívali. Až do chví-le, kdy k nim průrvou doklopýtl Dick, zpocený, že se z něho jen lilo, nikdo ani nepromluvil.

„Nestalo se Dorce nic?“ vydechl Dick.

Hodil koštětem na zem a prudce si strhl brýle. Jak běžel nahoru lesem, strašně se uřítel a pot mu v kap-kách stékal na brýle, takže neviděl ani na krok.

„Dicku, Dicku,“ oslovila ho nedočkavě Dorotka. „Je to zlato?“

V tom vzrušujícím boji s ohněm a po strašlivém odhalení, že Timothy, kterému chystali takové uví-tání, a Zmačkaný klobouk, k němuž se chovali jak k nepříteli, jsou vlastně jedna a táž osoba, zapomněli zlatokopové na všechno ostatní. Jen Dorotka ne. Jak by také mohla zapomenout, když zdar či neúspěch ce-lé výpravy záleží teď jedině na Dickovi? Je to tedy zlato, nebo není?

„Všechno jsem zbabral,“ řekl Dick a sotva lapal po dechu. „Vůbec to není zlato. Je to měď. Kapitán Flint mi to sám ukázal. Včpavku se zbarvila do modra.“

Zase další rána.

A vtom přiběhla paní Blackettová, která nestačila Dickovi, jak se hnál Tysonovic lesem vzhůru po str-mé pěšině. I ona rychle přehlédla zlatokopy...

„Nancy... Peggy... Titty... John... Zuzana... Ale kde je Dorotka? Ach, tady. A co Roger? Nestalo se mu nic? Co sis to udělal na ruce...? Ach děti, jen si představte, co by řekli vaši rodiče, kdyby...“

„Vždyť se nám nic nestalo, mami,“ uklidňovala ji Peggy. „Všichni jsme docela v pořádku.“

„Ale Timothy tu celou tu dobu byl,“ svěřovala se jí Nancy. „Zrovna je tamhle se strýčkem Jimem. Jen taktak že neuhořel, protože usnul v naší roklí...“

„Pozor, Zuzano," vykřikl John. „Doutná ti to zrov-na u nohy."

„Pomoc!" vykřikla Dorotka a začala zuřivě tlouct do plamínků, které se skrývaly v trsu suché trávy a najednou vzplanuly.

„Fuj, to je ale kouř," rozkašlala se paní Blackettová. „Neměli byste pro mne jedno koště?"

„Nechtě si moje," nabídl jí Roger, který si ovázal namazanou ruku a zjistil, že toho stejně se svým koš-tětem z tábora moc nepořídí.

Požár se nejvíce rozrůstal kolem skalnatého okraje vysočiny. Kapitán Flint, Timothy a muži ze statků postupovali spolu s ním a úporně se bránili, aby oheň nepronikl přes skalnatou půdu a nedostal se dolů do lesa. Co chvíli se některý z nich objevil v pohybu-jícím se mračnu kouře, jak kolem sebe mlátí koštětem, ale pak se nad ním kouř převálil a on zase zmizel. Zlatokopové měli plné ruce práce, aby udusali plamí-nek za plamínkem na kraji půdy, která už byla spále-ná a kde žhavé jiskřičky, skrčené někde při zemi, ne-byly ani vidět, až najednou vyšlehly v plamen. Prožili strašlivý okamžik, když na dolním okraji skály těsně u lesa vzplanul najednou jako nějaká raketa s hlasi-tým praskotem cesmínový keřík a po něm chytlo ostru-žiní. Nancy s Johnem tam však včas doběhli a udu-sali kolem trávu.

Paní Tysonová vyšla celá zoufalá z kouře.

„Tohle už nikdo nezarazí," naříkala. „Tady kolem té skály to možná udusíte, ale jak se dostane oheň až k Zeleným svahům, nebude k zastavení. Ach paní Blackettová, toho jsem se od nich nenadálá! Že já je nevypakovala hned včera. Už je tu nechci ani vidět. Ani vidět..."

„Ale plukovník Jolys...", začala paní Blackettová.

„Plukovník Jolys," opakovala trpce paní Tysonová.

„Co je nám platný plukovník Jolys? Kdo mu o nás řekne? Než si tam všimnou, že se nad vysočinou kou-ří, bude už hořet celý les a údolí dávno lehne pope-lem..."

Najednou zmlkla a zaposlouchala se.

„Co to?" zeptal se Roger.

Docela nablízku se ozval roh dostavníku vytrubu-jící vysokými tóny starou písničku, která se často ozvěnou rozléhala v těchto údolích tak před třiceti lety, než byly dostavníky vypuzeny automobily. A hned mu odpověděl další, ještě blíž.

„Tadá! Tadá! Tatatatadá!... Tadá! Tadá! Tatata-tadá! Hoří! Hoří! Červený kohout! Hoří! Hoří! Čer-vený kohout!"

V dálce se ozvaly desítky automobilových houka-ček.

„Vždyť jsou to hasiči!" zvolala Nancy. „Plukovník Jolys jede. Ale jak je možné, že přijeli tak rych-le?"

„Zatelefonovali jsme jim, jen došla vaše zpráva."

„Jaká zpráva?"

„Poslali jsme Sapfó," vysvětloval Roger.

„Napsala jsem vzkaz," pokračovala Titty. „Ale ani jsme nevěřili, že Sapfó poletí rovnou domů."

Nancy se odrazila oběma nohama a vyskočila vy-soko do vzduchu.

„Výborně," křičela. „To byl nápaděček, první ná-mořníci! A Sapfó je pašačka! John! Zuzano! Peggy! Slyšíte to?"

Poslali holubí poštou pro pomoc! A Sap-fó konečně jednou letěla rovnou domů."

„Jeden z těch vašich holubů?" zeptala se nevěřic-ně paní Tysonová.

Kdesi nahoře nad lesem se rozlehlo hurónské vo-lání, a hned mu odpovídalo další. Znovu se ozvaly houkačky.

„Tak máme přece jen ještě naději!" zvolala paní Tysonová a odběhla.

Teprve večer se však dověděli, že požár je zdo-lán a údolí zachráněno. Plukovník Jolys a jeho lidé spálili ještě v poslední chvíli široký pás země, k níž už se blížily plaménky, a když tam oheň dosáhl, uhasl, protože už neměl co sežehnout. Vysočina se změnila v černé moře s hřebeny vln z bílého popela. Na se-veru se kouř rozptýloval a nad ním se vynořila Vře-sová skála.

„Lomař Bob možná ani neví, že hořelo," napadlo Dorotku, která si vzpomněla, jak tam pod zemí sám a sám pracuje starý horník.

Kapitán Flint, Timothy, Atkinsonovi a Tysonovi se pomalu vraceli po kraji vysočiny s koš-ťaty přeho-zenými přes ramena.

Paní Tysonová zamířila rovnou k zlatokopům, kte-ří stáli na Velké zdi a rozhlíželi se po kraji.

„Křivdila jsem vám, když jsem říkala, že jste pod-pálili vřesoviště," řekla jim. „Taky mě mohlo na-padnout, že kdybyste je byli podpálili vy, chytl by nejdřív ze všeho les. Ale snad mi to nebudete mít za zlé. Jak začne hořet, neví člověk, kde mu hlava sto-jí. A nebýt vás a vašich holubů, tak by nám shořely chalupy, seno na loukách a všechno kolem dokola, než bychom stačili vzkázat někomu jediné slovo. Tak vám tedy moc děkuju, a hlavně vašim holubům. A pa-ní Blackettová, tábořit si tu můžou, kdy se jim za-chce, kde se jim zachce a jak dlouho se jim tu bude líbit. A ty poběž, Robine. Co tu okouníš? Oheň neoheň, musíme ještě podojit. A je už pořádně pozdě." A paní Tysonová zamířila, s Robinem a s čeledínem dolů k lesu.

„Tak je to dobré," oddechla si paní Blackettová.

„Řekl bych, že jste si paní Tysonovou úplně získa-li," poznamenal kapitán Flint.

„No a," řekla žalostně Nancy, „co je nám to teď platné? Čtrnáct dní je pryč a ještě to všechno mizerně dopadlo..."

„Mizerně?" podivil se kapitán Flint. „Mizerně? Jak to myslíš?"

„Vždyť to ani není zlato," vysvětlovala Nancy. „Dick povídal, že je to jenom měď."

„Ale vždyť my tady celou tu dobu měď hledáme," řekl jí kapitán Flint.

Kapitola 35

KONEC

A pak se konečně zlatokopové dověděli, jak se všech-no zběhlo. Kapitán Flint byl s Timothym v Jižní Americe a pátrali

tam po zlatu v místech, kde vůbec žádné zlato nebylo. Jednou seděli vysoko na hor-ském úbočí a rozmlouvali o dolování v Anglii, o sta-rých měděných dolech na vřesovištích, a jak tam ně-kde určitě zůstala měď, protože na ní za starých časů horníci nepřišli. Mluvili o nových způsobech, jak hle-dat naleziště, a o všech možných metodách, které dříve horníci ani neznali. A rozhodli se, že se po na-lezištích, porozhlédnou sami. „Tu jsem si vzpomněl na něco, co jsem viděl na vysočině...” Timothy se vracel domů první a měl si s sebou vzít dopis pro pa-ni Blackettovou. „Napsal jsem ten dopis,” vyprávěl kapitán Flint, „jenže jsem ho našel v kapse, když jsem se už týden plavil na moři. Ale nedělal jsem si žádné starosti. Dal jsem přece Timothymu adresu Jezerky a řekl jsem mu, aby se zašel poradit s lomařem Bobem. Ale raději jsem ještě zatelegrafoval. Ve snu by mne bylo nenapadlo, že si k nám netroufne zajít...”

Timothy se tak začervenal, že to bylo znát i pod opálením a černými šmouhami od kouře.

„Chtěl jsem, aby měl k dispozici mou pracovnu, protože tam mám mapy a takové věci. Nu, ujal se jí jiný horník...”

„Hrozně mě to s tím tyglíkem mrzí,” omlouval se Dick.

„Co si budeme lámat hlavu s tyglíkem,” mávl rukou kapitán Flint, „radši bych viděl, kde jste našli tu měď.”

„Tak pojď,” vyzvala ho Nancy a rozhlédla se přes černou vysočinu, z níž se pořád ještě kouřilo.

„Kdy jste vůbec naposled jedli?” vzpomněla si pa-ni Blackettová.

„Asi před sto lety,” odpověděl jí Roger.

„Víš co, připravíme všem večeři,” řekla Zuzana.

„Dobrá,” souhlasila Peggy.

„Směla bych vám pomoci?” nabídla se paní Blac-kettová.

„Až bude jídlo hotové, zasignalizujte,” řekla Nan-cy. „Zatím stačíme doběhnout tam a zpátky.”

Ze zčernalé země stoupaly drobné obláčky kouře. Pod nohama jim vyletoval popel ze spálené trávy a kapradí. Nic nezbylo z nachového vřesu, jen zčernalé stopky, které vypadaly jak droboučké stromy zasa-žené bleskem.

„Připadá mi, že chodíme po sopce,” řekla Titty.

V dálce až u úpatí Vřesové skály spatřili plukov-níka Jolyse a jeho dobrovolníky.

„Moc hezké to od nich není,” ozval se Roger. „Ani ten oheň nenechají, aby si trochu zadovážděl.”

„To je nápad!” řekl John. „Kdybychom se nemohli schovat v dole, nenechal by nás ten oheň ani nadech-nout.”

„A představte si, co by se bylo stalo, kdyby Sapfó tak báječně neletěla,” řekla Dorotka.

„Tentokrát nás moc před domorodci nechránila,” poznamenal Roger. „Zburcovala jich celé davy.”

Kapitán Flint a Zmačkaný klobouk přicházeli po vřesovišti a rozmlouvali o mědi a Dick klopýtal ve-dle nich a snažil se aspoň něčemu porozumět.

„Gosan jsem našel docela snadno,” řekl Zmačkaný klobouk a ukázal přes vysočinu na bílé cákoty, kte-ré namalovat na svazích Kančenzangy.

„Nezlobte se,” obrátil se k němu Dick. „Ale co je to ten gosan?”

„Zvětralá ruda,” vysvětloval kapitán Flint. „Sama není k ničemu, ale bývá pod ní něco lepšího...”

„Gosan jsem tedy našel lehko... červenou porézni horninu, že jsem slibnější hned tak neviděl... Ale zanic na světě jsem nemohl najít žílu, když jsem po ní šel trochu dolů. Gosan se ztratil a tím to končilo. Je-diná slušná ruda, na kterou jsem narazil, bylo pár kousků, které jsem našel dneska ráno...”

„Ty byly naše,” přerušila ho Nancy.

„Ano,” přitakal kapitán Flint. „Z toho, co jsem slyšel od Dicka, bych řekl, že tě přetrumfli.”

Došli až ke kraji rokle, kde už kameny až na temné šmouhy od kouře byly bledší než zčernalá zem.

Timothy vytáhl mapu, na které bylo znát, že ji už mnohokrát skládal a rozkládal.

„Tak se podívej, Jime,” řekl. „Tudyhle se táhne ten gosan... Tyhlety bílé cákoty označují, kde jsem kopal, když jsem ho sledoval dolů... Na mapě jsem to zakreslil červeně... Určitě se to táhne až sem, ale po žíle není ani památky.”

„Pojďte se na ni podívat,” řekla Nancy už zase tím svým způsobem. Není to sice zlato, ale jestli o to kapitán Flint tolik stojí, docela to stačí, a Nancina nálada zase stoupala nejmiň po třech schodech na-jednou. „Pojďte se na ni podívat,” opakovala. „Ale zábor už je samozřejmě vyznačený. Oheň nám ceduli spálil, ale stejně je to náš zábor.”

Seběhli z úbočí rokle, přešli ji a ukázali kapitánu Flintovi a Zmačkanému klobouku vchod do dolu, který teď, když vřes kolem shořel, nebyl už tak dobře schovaný.

„Tudy,” řekla Nancy a zmizela v dole. Ostatní šli za ní.

„Podívejme,” řekl kapitán Flint, když byl opravdu uvnitř a narovnal se. „Někdo tu pracuje.”

„Zapomněli jsme ji zhasnout,” vysvětloval John a podíval se na svítilnu zavěšenou na železném kolíč-ku, která pořád ještě hořela.

„A není tohle můj starý hmoždíř?”

„Ten jsme si jen vypůjčili,” řekla mu Nancy.

„A kde je žíla?... Propáníčka, Timothy, vidíš to? Posviť” mi trochu blíž tou lucernou.” Sebral jedno kladivo a dychtivě začal štípat křemen.

„Žíla,” řekl. „A lepší, než jsem vůbec doufal.”

„Opravdu je to žíla,” řekl Timothy. „A já tu byl dneska odpoledne a vůbec jsem ji neviděl.”

„Díval jste se jinam,” ozvala se Nancy. „Všich-ni jsme se dívali jinam, když se kolem hnal ten po-žár.”

„Ale jak jste ji našli, Nancy?” ptal se kapitán Flint.

„Našel jsem ji já,” hlásil se Roger.

„Ale jak?”

„Prostě jsem tloukl kladívkem a odlomil se kus kamene a už to bylo.”

„Tak ti staří horníci přestali s prací kousiček před žílou, co?” řekl kapitán Flint. „Vidíš, Timothy. Vlak nám ujel před nosem. Roger nás se svou partou před-běhl a my teď můžeme zabalit fídlátka. Ledaže by udělali společnost a nás přibrali...”

Všichni se zadívali v mdlém světle na Nancy.

Copak zrovna po tomhle netoužila? Čekali, že po té nabídce jen skočí. Ale Nancy pevně sevřela rty, dě-lala, co mohla, aby jí tak nezářily oči, a pochybovačně se zadívala na kapitána Flinta.

„Hmmm," řekla.

„No tak, Nancy!"

„Ale pod jednou podmínkou."

„Ven s ní."

„Že už nikam o letních prázdninách neodjedeš," řekla mu Nancy. „Na žádné divoké husy do Jižní Ameriky a za takovými hloupostmi."

„Na tomhle přece můžeme pracovat, jen když zůstanu doma," odpověděl jí kapitán Flint. „Proto jsem se taky vrátil."

„Tak proto?" řekla Nancy. „A co my? Pracovat si můžeš, až nám začne škola. O prázdninách samozřejmě trošičku taky. Ale co je nám platný hausbót, když na něm nejsi?"

„A co ode mne chcete?"

„Až přijede paní Walkerová, budeme mít zas dvě lodě a Dick s Dorotkou ještě neviděli námořní bitvu.

Kapitán Flint se obrátil na Zmačkaného klobou-ka.

„Dva proti osmi," řekl. „Timothy, chlapče, nemáš ani ponětí, do čeho lezeš. Jen počkej, až tě pošlou po prkně, vykročíš do prázdna a spadneš mezi žraloky do studené vody. Dobrá, Nancy. Však ono mu to pů-jde jen k duhu. A poslyš, Titty, nepomohla bys mi ušít novou vlajku? Ta stará se slonem už je trochu pro-žraná od molů a zplsnivělá. Což na ni vyšít třeba pásovce?"

Všichni se rozesmáli až na Zmačkaného klobou-ka, ale i ten se zdvořile usmál, jako se usmívají lidé, když nepochopí nějaký vtíp.

A pak jim ovšem Roger připomněl, že už na ně asi čeká Zuzana s Peggy a paní Blackettovou. Vydali se zpátky do tábora.

Dick toho moc nenamluvil, ale teď se chtěl na ně-co zeptat kapitána Nancy. „Opravdu to nevadí, že jsem to popletl s tím zlatem?"

„Je to úplná klika," řekla mu Nancy. „Kdyby-chom to byli věděli, tak jsme toho třeba nechali. Zla-to nebo měď, to je všechno jedno, jen když je toho dost. Jen se na ně podívej," ukázala na kapitána Flin-ta a Zmačkaného klobouka, kteří šli před nimi, po-rovnávali si křemínky plné mědi a dychtivě rozmlou-vali. „Slyšels je? Vezmou si na pomoc lomaře Boba."

„Však taky povídal, že už by rád té brídlice ne-chal a dal se zas na nějaký kov," vzpomněla si Do-rotka.

„A my se do toho taky můžeme dát," řekla Nancy, „až nám zbude čas a nebudeme mít zrovna nic ji-ného na práci."

„Prima," zaradoval se Roger. „Však jsem si to myslel. Tamhle je."

Peggy stála na kraji vysočiny a signalizovala ka-pesníkem přivázaným k tyči. Stačilo, když vyluštili dvě první písmenka.

Všichni věděli, že vysílá „ve-čeře".

„Hod' sebou, strýčku Jime," řekla Nancy. „Máme všichni hlad jako vlci."

„Dobrá, dobrá... Tak vidíš, Timothy... Je to zrov-na tak, jak jsme si to říkali na Pernambuku. Ti hor-níci za starých časů nevěděli nic o tom, že gosan pro-zrazuje pěknou měď. Kopali, kde zrovna něco viděli, a když už neviděli nic, nechali toho. A ono je to zrov-na tam, kde to má být, v čáře gosanu, který jsi nad tím našel, a jestli se tam prokopáme dost hluboko, najdeme nejbohatší rudu, jaká se tu kdy vytěžila."

„Vy jedni nenasytové," zvolala Nancy. Roger se po ní rozhořčeně ohlédl.

„Jen klid, Rogere," řekla mu Nancy. „To nebylo na tebe."

Bylo po večeři.

Teď se rozhovořili i ti, na nichž ještě před chvíl-kou ležela taková únava, že jim ani do řeči nebylo.

Titty se vytratila do šera.

Ostružiní před ohněm zachránili, ale napadlo ji, že možná malý ježek zahynul strachy ve všem tom kouři, hučících plamenech a dusání hasičů. U studán-ky se něco pohnulo. Titty se trochu připlížila. Bylo to cosi drobného, útlého, s prohnutým hřbetem... lasička. Napila se, pozvedla hlavičku podobnou hadí,zavěťřila a byla tatam... Voda ve studánce už zase stoupla a bylo jí dost i pro lasičku, ale Titty se bála, že se ježek lasičky vylekal a nepřijde. V lese za sebou viděla červenou záři táborového ohně a slyšela mluvit paní Blackettovou, jak je vděčná, že se niko-mu nic nestalo, a jak by to bylo strašné, kdyby někdo z nich uhořel, zrovna když mají přijet rodiče. Pak za-slechla Rogera: „Musel jsem si tu ruku pomazat más-lem." Co když se ježek zalekne toho mluvení a ne-přijde?

Vtom však zaslechla, jak pod ostružiním zašustilo listí. Slyšela, jako cosi zafunělo... zamručelo... a kýchlo. Asi ho lechtá do nosu popel, který tam zalétl z vysočiny. A pak ho v pološeru zahlédla. Pravidel-nými těžkými krůčky si to mířil ke studánce. Titty se dívala, jak tmavá kulička namáhavě slézá ze schůd-ků. A to už ježek pil. Voda mu vnikla do nosu a Tit-ty slyšela, jak netrpělivě zafuněl. Pak vylezl zase na-horu a klusal si to pryč. Za chvílku se jí ztratil ve stínu. Viděla však už dost a proklouzla zpátky do tábora.

V záři ohně byl vidět jen tábor a všechno ostatní se propadlo do tmy. Paní Blackettová a obě kuchařky sbíraly nádoby po večeři a chystaly se je umýt. Titty se ohlédla po Dickovi. Ležel na zemi a díval se do plamenů. Lehla si mezi něj a Nancy.

„Ježkovi se nestalo nic," zašeptala mu, „zrovna odešel na lov a viděla jsem ho, jak se byl napít u stu-dánky."

„To je dobře," řekl Dick.

Zaslechla je Dorotka, která ležela za Dickem. „Zvířata a ptáci tam budou chodit pít ještě celá léta," řekla. „A nebýt Titty, žádnou studánku by ne-měli."

„Kapitán Flint nechtěl věřit, že jsi opravdu našla

vodu," řekla jí Nancy. „Maminka mu to musela všechno vyprávět."

Roger zatím znovu a znovu vykládal, jak pomáhal hasit, ne snad že by se chtěl vychloubat, ale protože se o tom tím vyprávěním sám utvrzoval. Vždyť se to všechno zběhlo tak rychle.

„Ze začátku nebyly ty plameny ani moc velké," říkal. „Jenom to kouřilo, oheň praskal a vyšlehával po zemi, a najednou do toho zahučel vítr a chytlo všechno. A jak to bylo cítit... A neviděli jsme ani na krok... Sapfó jsme vypustili jen tak, aby neuhořela. Ani nás nenapadlo, že bude takhle sekat dobro-tu a poletí rovnou domů... A pak jsme si vzpomněli na Tittinu studánku... Běhali jsme sem a tam s kbelíky... a taky s plechovkami, víte... Vysypali jsme cukr a sušenky... Jenže nám došla voda... Tak jsme mlátili do těch plamenů košťaty... Vtom už příběhla Nancy, John, Zuzana, Peggy a Zmačkaný klobouk... však vy víte, koho myslím... Přihnali si to sem kouřem a Zuzana div nebrečela... Ano, Zuzano, div jsi nebrečela... A co je na tom divného... Vždyť by to bylo strašné, kdyby shořel les a všechny naše stany.

Kapitán Flint zase rozmlouval se Zmačkaným kloboukem.

Leželi u táborového ohně a pokuřovali z dýmky.

„Dobře, chlapče," říkal kapitán Flint. „Ale proč, proč jsi nešel rovnou do Jezerky? Vždyť já jim kvůli tobě telegrafoval..." Zmačkaný klobouk zase trochu zrozpáčitěl.

„Milý Jime, copak to šlo? Vždyť kam se člověk obrátil, tam vyskočilo nějaké dítě. Bylo to jako na školním výletě... sám by sis určitě netroufl... Jak jsem měl poznat, žeš mě neposlal rovnou do školy v přírodě? A tak jsem se ani nedostal k tvým mapám a dalo mi moc práce, než jsem obměkčil toho staříka v břídlíčním dole. První den s ním byla ještě řeč, ale pak jako by mu něco přelétlo přes nos a kolik dní byl jak studený čumák.

Titty si všimla, že i Nancy poslouchá. Při těchhle slovech se Nancy najednou překulila, aby jí táborák neozařoval rozesmátý obličej.

„Ale proč ses, prosím tě, tolik upejpal?" řekl mu kapitán Flint, a vtom si na něco vzpomněl a dal se do hurónského smíchu. „Nač ses upejpal? Vždyť oni tě čekali. Vystavěli ti i zvláštní ložnici. Viděl jsem ji na vlastní oči, s nápisem Vítáme tě domů a s tvým jménem na dveřích. Možná že by na tebe byla trochu malá, ale měli dobrou vůli a to je přece to hlavní."